

HITMÉLYÍTŐ BIBLIATANULMÁNYOK - 13-24.

BIBELLESEZETTEL – DIAKONISSEN MUTTERHAUS AIDLINGEN

<http://www.bibel.com/BLZ/>

A kiadó engedélyével fordította és közrebocsátotta

dr. Pótor Imre

Vásárosnamény 2010-2013

A bibliai idézetek a Magyar Biblia Tanács 1975-ben megjelent,
1990-ben javított protestáns új fordítású Biblia szövegéből valók.

TARTALOMJEGYZÉK

13./ OLTÁROK - AZ ÉLŐ ISTENNEL VALÓ TALÁLKOZÁS SZÍNHELYEI.....	2
14./ DÁNIEL	24
15./ MINDENNAPI KENYERÜNK	58
16./ KÖRÜLMÉNYEIM - HOGY KEZELEM KÖRÜLMÉNYEIMET?	85
17./ ADVENT - VÁRAKOZÁSRA ÉS FELKÉSZÜLÉSRE VALÓ IDŐ	111
18./ A KAPERNAUMI SZÁZADOS.....	127
19./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA - I. rész	148
20./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA - II. rész.....	175
21./ JÓZSUÉ - SZOLGÁLATBAN ISTEN ÉS NÉPE JAVÁRA.....	201
22./ GÁBRIEL TITOKZATOS KÜLDETÉSE LK. 1. ALAPJÁN.....	229
23./ KRÍZISKEZELÉS	248
24./ ISTEN GYERMEKKÉ LESZ	275-339

13./ OLTÁROK - AZ ÉLŐ ISTENNEL VALÓ TALÁLKOZÁS SZÍNHELYEI

ALTÄRE - STÄTTEN DER BEGEGNUNG MIT GOTT

BLZ Juli 2005

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

<http://bibel.com/BLZ/index-69.html>

1./ Az oltárok célja

Zsolt 100,1-5: *„Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! / Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! / Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi vagyunk: az ő népe és legelőjének nyája. / Menjetek be kapuin hálaénekel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! / Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre;”*

Zsolt 84,2-5: *„Mily kedvesek a te hajlékaid, ó Seregek URa! / Sóvárog, sőt eleped a lelkem az ÚR udvarai után. Testem és lelkem ujjongva kiált az élő Istenhez. / Még a veréb is talál házat, és a fecske is fészket, ahova fiókáit helyezi oltáraidnál, Seregek URa, királyom és Istenem! / Boldogok, akik házában laknak, szüntelenül dicsérhetnek téged! (Szela.).”*

Az oltárok az Ószövetségben az Istennel való találkozás látható jelei. Bizonyos helyzetekben építették őket addig, ameddig el nem készítették az élő Isten központi szentélyét. „Az Ótestamentum idejében az volt egy oltár fő célja, hogy állatokat áldozzanak rajta, ezen túl azonban további határozott célokat is szolgáltak például az imádkozás és összegyülekezés helyeként és menedékhelyként” (Jeruzsálemi Biblialexikon).

A Bibliában először említett oltár Nőé özönvíz utáni oltára (1Móz 8,20: *„Azután oltárt épített Nőé az ÚRnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatokat mutatott be az oltáron).* De már Kain és Ábel is mutattak be áldozatokat. Az ősatyákról tudjuk, hogy faragatlan köveket állítottak fel és ott hívták segítségül az Úr nevét.

A Biblia oltárait, amikkel foglalkozni akarunk, emberek építették, ahol Isten a leg hatalmasabbként akarták tisztelni, miközben áldozatokat mutattak be az oltárokon és imádták Istent.

Ezzel szemben nem az az elsődleges, hogy oltárt építsünk, ha elhatároztuk, hogy Istennel beszélünk, rá hallgatunk, vagy ajándékozunk is neki valamit. Mégis vegyünk figyelembe néhány oltár-történetet, és tegyünk fel magunknak a kérdést: mit akarnak ezek ma üzeni nekünk.

Annak idején is, mint manapság is, az oltárhoz menetel az Úrhoz való járulást jelentette, és az oltárnál való tartózkodás lényege, értelme: az Úr előtt lenni. Aztán várunk a szavára, tiszta, bátorító és útmutató ígére.

Korunk egyik keresztyén embere mondta: „De hát ne hiányozzanak a mi életünkben se az oltárok!” Ezzel azokra a különös időkre gondolt, amikor a hívő ember újra az Úrra bízta, és neki szenteli magát. Ezen kívül minden imádság és minden Isten ígérére való hallgatás az oltárnál való időzést jelent.

Ezt a tényt ábrázolja Ászáf így: „Végül elmentem Isten szent helyére” (Zsolt 73,17; (Vö.: „1Krón 16,11: *Folyamodjatok az Úrhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!*”)

Zsolt 107,22: „*Mutassanak be hálaáldozatot, beszéljék el ujjongva tetteit!*”)

I./ NÓÉ OLTÁRA

- AZ OLTÁR, MINT A SZABADULÁSÉRT VALÓ HÁLAADÁS HELYE -

2./ Nóé hálaáldozata

1Móz 8,14-22: „A második hónap huszonhetedik napjára megszáradt a föld. / Ekkor így szólt Isten Nóéhoz: / Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! / Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! / Kijött tehát Nóé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. / Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. / Azután oltárt épített Nóé az Úrnak, és vett minden tiszta állatból és minden tiszta madárból, és égőáldozatokat mutatott be az oltáron. / Amikor az ÚR megérezte a kedves illatot, ezt mondta ma-

gában az ÚR: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. / Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka;”)

Zsolt 50,13-15: „Eszem-e a bikák húsát, iszom-e a bakok vérét? / Hálaadással áldozz Istennek, és teljesítsd a Felségesnek tett fogadalmadat! / Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem.”)

Miután Nőé sértetlenül hagyta el a bárkát családjával, tudatosan újat kezdett Istennel a földön. Hálából azért, hogy Isten megőrizte az özönvíz folyamán, és a földön újra megajándékozott életért Nőé oltárt épített az Úrnak.

Áldozati ajándékként a legértékesebbet választotta, amije csak volt. Semmit nem tartott meg magának az áldozati állat húsból, az áldozatot teljesen az Úrnak szentelte. Tűzáldozatot mutatott be az Úrnak, azaz az áldozatot teljesen az Úrnak adta. Így tartotta (ünnepelte) Nőé az első istentiszteletet az új körülmények láttán.

„Nőének ez az első cselekvése az új földön, tehát az özönvíz után, magába foglalja az igaz istentisztelet hét ős- és alapmotívumát:

- (1) A hívó ember egész élete istentisztelet a megmentett ember reakciójaként;
- (2) Isten szabadítására a válasz a hálaadás;
- (3) Istentisztelet van minden munka előtt, és a jövőbeli életért való mindenféle aggodalom előtt;
- (4) Az istentiszteleten az ember a legdrágábbat és legértékesebbet adja Istennek, amije van;
- (5) Az istentiszteleten az ember semmit sem akar magának megtartani (visszatart), mivel az istentisztelet teljes-áldozat;
- (6) Az istentiszteleten az ember szívéről van szó, Isten a szívet nézi;
- (7) Az istentisztelet olyan hely, ahol az ember nyugalomra jut” (Hj. Bräumer).

Nőé istentisztelete tetszett Istennek. „Az ÚR megérezte a kedves illatot” (1Móz 8,21). Ez egy héber képszerű kifejezés arra, hogy Isten kegyelmesen elfogadta Nőé áldozatát. Nőé őszinte szívére tekintett.

(Vö.: 1Móz 4,4k.: „Ábel is vitt az elsőszülött bárányokból, a kövérjükből. Az ÚR rátekintett Ábelra és áldozatára, / de Kainra és áldozatára nem tekintett. Emiatt Kain nagy haragra gerjedt, és lehorgasztotta a fejét.”)

Sajnos sokan megemlézésre méltó lelki részvétel nélkül vesznek részt az istentiszteleteken. Ez nem tetszik az Úrnak.

(Vö.: Ám 5,21-27: „Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket, ünnepségeiteket ki nem állhatom! / Ha égőáldozatot mutattok be nekem, vagy ételáldozatot, nem gyönyörködöm bennük. Rá se tekintek a békeáldozatra, melyet hízlalt állatokból mutattok be! / Távozzatok előlem hangos énekléseetekkel, hallani sem akarom lantpengetéseket! / Áradjon a törvény, mint a víz, és az igazság, mint a bővizű patak! / Véresáldozatot és ételáldozatot úgy hoztatok-e nekem a pusztában negyven éven át, Izráel háza, / hogy közben hordoztátok királyotokat, Szikkútot, és Kijjunt, csillagistenetek képmását, amelyeket ti készíttetek?! / Ezért fogságba küldelek titeket Damaszkuszon túlra - mondja az ÚR, akinek Seregek Istene a neve.”)

3./ Okos istentisztelet

Róm 12,1k.: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”

Mt 16,25: „Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énért, megtalálja.

Korunkban némely gyülekezetben „valamivel más” vagy „teljesen más” istentiszteletet tartanak. Pál megírta a Rómában lévő keresztyéneknek és minden kor keresztyénének, hogy milyen ez az egészen más, milyen az igazi istentisztelet: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róm 12,1).

„A mi igazi, valóságos életünkről van szó. Ez teljesen ellentétben áll a szokásos keresztyénységünkkel, ami elintézi Istent valami áhítattal és néhány bensőségességgel, és a reális életet fenntartja magának vagy átengedi a világnak. Újra meg kell tanulnunk Páltól, hogy ép-penséggel a mi vasárnapokra és ünnepnapokra, spirituális (szellemivé alakított), gondolati dolgokra korlátozott sajtáságos istentiszteleteink nem értelmes istentiszteletek. Mert az értelmes istentisztelet nem csak napokra és órákra, és pláne nem csupán hallgatásra és beszédre korlátozódik, hanem folyton folyvást az élet áldozata felajánlásában megy végbe” (W. de Boor).

A hívők egész élete istentisztelet! Amint Noénál egy döntő tapasztalat (átélés) után teljes áldozatként való hála-áldozat következett, így lehet ez nálunk is. Tudjuk, mennyire örvendezett Jézus annak, amikor látta egy özvegyasszony adományát. *„Mindazt beledobta (a perselybe), amije csak volt, az egész vagyonát”* (Mk 17,44). Nem volt neki sok, de semmit sem tartott vissza abból a kevésből, amije volt.

(Vö.: Mk 12,41-44: *„Amikor Jézus leült a templomi persellyel szemben, nézte, hogyan dobja a pénzt a sokaság a perselybe. Sok gazdag sokat dobott bele, / egy szegény özvegyasszony pedig odamenve beledobott két fillért, azaz egy krajcárt. / Jézus odahívta tanítványait, és ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott a perselybe. / Mert mindannyian fölöslegükből dobtak, ő azonban szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt, az egész vagyonát.”)*

Vannak különös órák a Jézus-követők életében, amikor visszatekintenek a mögöttük lévő útra és azt mondják: *„Mindeddig megsegített bennünket az ÚR!”* (1Sám 7,12). Az ilyen köszönetmondásban már mindig tudatosan benne van a jövőbe néző, bizalommal tele előretekintés, hogy Isten továbbra is segíteni fog. Az ilyen hálaáldozati oltárok életutunk fontos állomásai.

(Vö.: 5Móz 8,10: *„Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az URat azért a jó földért, amelyet neked adott;”*

Zsolt 100,4: *„Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét!”)*

II./ ÁBRAHÁM OLTÁRA

- OLTÁR A VISSZATÉRÉS ÉS MEGTÉRÉS HELYÉN -

4./ Az engedetlenség fogságában

1Móz 12,10-13,4: *„Egyszer éhínség támadt azon a földön. Ekkor lement Ábrám Egyiptomba, hogy ott tartózkodjék, mert súlyos éhínség volt azon a földön. / Amikor már közel járt Egyiptomhoz, ezt mondta feleségének, Szárajnak: Nézd csak! Tudom, hogy szép arcú asszony vagy. / Ha meglátnak az egyiptomiak, azt mondják majd: Ez a felesége! És engem megölnek, téged pedig életben hagynak. / Mondd, hogy a húgom vagy, hogy jó sorom legyen a te réveden, és életben maradjak általad. / Így is történt. Amikor Ábrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak*

látták, hogy nagyon szép az asszony. / A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. / Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhái, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőtény szamarai és tevéi. / De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házáat Abrám felesége, Száraj miatt. / Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? / Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! / Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt. / Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. / Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya. / A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol korábban is sátorozott Bétel és Aj között, / annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét.”)

Kánaán földjén az éhínség idején kérdések merültek fel Ábrahámban: Bízol te Istenedben? Számolsz-e azzal, hogy megsegít ebben az ínséges időben, vagy magadnak kell megkeresni a kivezető utat?

Minden ínséges idő, amit átélünk, döntés elé állít bennünket. Az ilyen időkben, amelyekben a legszükségesebb hiányzik, létbiztonságunk sincs meg. Az ember menedéket keres.

Ezt tette Ábrahám is, mivel félt. Ezért csábították „Egyiptom” gazdag gabona raktárai. Úgy gondolta, hogy ott túlélheti ezt az időszakot.

De hát elfelejtette-e Ábrahám, hogy az élő Isten őt Kánaánba hívta és vezette? Hát éheztené az Úr az ígéret földjén?

Az Egyiptomba vezető úton jogos kétségek gyötörték Ábrahámot, de nem engedetlen-sége miatt. Közismert volt, hogy a fáraók nagy háremet tartottak, és Sára szépasszony volt. A hatalom birtokosai jogot formáltak arra, hogy minden szépasszonyt a magukénak mondjanak (sajátjuk legyen, sajátjuknak nevezzenek). Ha egy asszony házas volt, az uralkodó azonban azt akarta, hogy az övé legyen, megölette a férjét.

Hogy Ábrahám megmentse életét az ilyenfajta intézkedéstől, cselhez folyamodott. Fél-igazság volt az, hogy Sára testvérének adta ki magát Egyiptomban (1Móz 20,12: „*De valóban húgom is ő, az apám leánya, csak nem az anyám leánya; így lett a feleségem*”)!, - és így Sárát a szépségeért ténylegesen az uralkodó palotájába vitték.

Ellenszolgáltatásként Ábrahámot gazdagon megajándékozták, Sárát azonban elvették tőle. Ábrahám magára vállalta ezt a bűnt: hitetlenséget, ami félelemmel és féligazsággal párosult, amiket meghatározott cselekedete.

Ábrahám Egyiptomba menetele (útra kelés) óta nem beszélt az Úrral, mintha elfelejtette volna. Isten azonban nem felejtette el őt. Isten nagyobb, mint minden magunkra vonatkozó félelmetes aggodalmaskodás.

(Vö.: Ézs 50,2: „Miért nem volt ott senki, amikor hozzátok mentem? Miért nem válaszolt senki, amikor szólítottalak? Olyan rövid már a kezem, hogy nem tud megváltani? Nincs már annyi erőm, hogy megmentselek? Íme, dorgáló szavammal kiszárítom a tengert, pusztává teszem a folyókat! Búzlénak a halak, mert nem lesz víz, és elpusztulnak a szomjúságtól;”

Zsolt 62,12k.: „Szólott egyszer az Isten, és ezt a két dolgot értettem meg: Istennél van az erő; / nálad van, URam, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint;”

Róm 16,27: „Az egyedül bölcs Istené a dicsőség, a Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.”)

5./ Felvenni a hit pajzsát

1Móz 12,14-20: „Így is történt. Amikor Abrám Egyiptomba érkezett, az egyiptomiak látták, hogy nagyon szép az asszony. / A fáraó főemberei is meglátták őt, dicsérték a fáraónak, és elvitték az asszonyt a fáraó házába. / Abrámnak pedig jó sora lett az asszony révén: lettek neki juhai, marhái és szamarai, szolgálói és szolgálói, nőtény szamarai és tevéi. / De nagy csapásokkal sújtotta az ÚR a fáraót és házat Abrám felesége, Száraj miatt. / Hívatta azért a fáraó Abrámot, és ezt mondta: Mit tettél velem? Miért nem mondtad meg nekem, hogy a feleséged? / Miért mondtad, hogy a húgod? Csak ezért vettem feleségül. Most aztán itt a feleséged, fogd, és menj! / Embereket is rendelt mellé a fáraó, és azok kivezették őt, feleségét és mindenét, amije csak volt;”

Ef 6,16: „Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát.”)

Az ókor egyiptomi fáraóit istenként imádták. Amint azonban betegséggel látogatta meg a fáraót az igaz és élő Isten, gyorsan felismerte a csapás okát, és tudta, hogy ez Sára miatt történt. Minden esetre Ábrahámnak ettől a pogány uralkodótól kellett meghallania azt, amiben kudar-

cot vallott. Úgy hagyta el Ábrahám Egyiptomot, mint megszegyenített és emberektől megalázott. Nem volt díszkíséret az a védő-kíséret, amelyet a határig kapott.

„Ábrahám itt egyáltalán nem hithős és nem is szent. Története nem aranyos alapra festett szenttörténet-ábrázolás. Bűnös ember. A halálfélelem legyőzése és az a bizalom, hogy Isten tudja az utat, ami mindig történik, - nem az emberi természettel együtt növekvő Istentől való adományok. A természeti ember félelmében mindig hajlamos arra, hogy kompromisszumot kössön (megalkudjon). A hívő azonban egyedül Istenbe veti bizalmát. Számol Isten lehetőségeivel ott is, ahol más már semmiféle kivezető utat (kiutat) nem lát” (HJ. Bräuer).

A Biblia más helyein megtapasztaljuk, hogy Ábrahám valóban így számított az Úrra, ezért lett a hívők atyja. „Reménységgel hitt ott, ahol semmi ok nem volt a reménységre, ... nem gyengült meg a hitben... Nem kételkedet hitetlenül Isten ígéretében, hanem megerősödött hit által, miközben tisztelte Istent és teljesen meg volt győződve arról, hogy amit Isten megígért, képes is megtenni.

(Vö.: Róm 4,18-21: *„Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondattott: „Ennyi lesz a te magod!” / Mert hitében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendő lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. / Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőséget adva Istennek, és teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”)*

Ha semmiféle kiutat nem látunk, Istennek akkor is van sok lehetősége. Kiúttalanságunkra nézünk vagy az Úrra? Minden emberi reménység és kilátás ellenére Istenünkben kell bízni. A hit csak ott kezdődik, ahol úgy tűnik, hogy minden okunk megvan arra, hogy feladjuk a hitet” (W. de Boer).

(Vö.: Zsid 11,1k.: *„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. / Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyosságot a régiek;”*

Lk 17,5: *„Az apostolok így szóltak az Úrhoz: „Növeld a hitünket!”)*

6./ Ábrahám ismét segítségül hívta az Úr nevét

1Móz 13,1-4: *„Abrám feljött Egyiptomból a feleségével és mindenével együtt, amije volt. Lót is vele jött a Délvidékre. / Abrámnak igen tekintélyes vagyona volt: jószága, ezüstje és aranya. / A Délvidékről továbbvonult előző szállásai mentén egészen Bételig, addig a helyig, ahol ko-*

rábban is sátorozott Bétel és Aj között, / annak az oltárnak a helyéig, amelyet ott először készített. Ott is segítségül hívta Abrám az ÚR nevét;”

Zsolt 51,1-8. 12-14: „A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. / Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem. / Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem; ... / ... Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem egészséges legyen.”)

Ábrahám éppen arra a helyre érkezett vissza, ahonnan elköltözött. Mi sem spóroljuk meg azt, hogy újra és újra vissza ne térjünk arra a helyre – ennek nem kell geográfiai helynek lennie -, ahol esetleg már belsőleg letértünk az Úr útjáról.

Ábrahám arra a helyre érkezett, ahol korábban épített oltárt az Úrnak, és ismét segítségül hívta az Úr nevét. Ábrahám külső és belső visszatérést valósított meg.

Hol hagytuk el azt az utat, amire Isten utasított minket? Hol egyeztünk bele egy bűnbe, vagy hol tagadtuk meg az Úrnak való engedelmességet egy bizonyos dologban, jöllehet világosan szólt hozzánk? Mikor ért véget az Úrba vetett bizalmunk? Visszatérhetünk – megtérhetünk és gyökerestől megváltoztathatjuk a véleményünket (megfontolhatjuk, átgondolhatjuk).

(Vö.: 1Jn 1,9: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszágtól;”*

Zsolt 32,1k.: „Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság;”

Lk 15,18: „Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened.”)

Megállhatunk csendben Isten előtt, csendet tarthatunk, hogy újra hozzá igazodjunk.

„Ez a megálló (megállóhely) előrelépést jelentett Ábrahám belső életében, jöllehet saját bűne miatt. Bizonyára vannak ilyen megállóhelyek a mi életünkben is, és szükségünk van rájuk. Panaszkodtunk olykor egy-egy tétlenségre (megállás, változatlanóság, nyugalmi helyzet) hitbeli életünkben, akkor aztán átértük újból az áttörés és újra kezdés idejét” (O. Stochmayer).

Egyiptomban való tartózkodása idején Ábrahám nem hívta segítségül az Úr nevét, elhagyta az oltárok földjét, az Istennel való találkozás földjét.

Mindenütt ott van az élő Úrral való találkozás földje, ahol szüksége van ránk az Úrnak, és ahol készek vagyunk ott lenni, ahol ő van. Ezért imádkozott így Jézus: „*Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál...*” (Jn 17,24).

III./ GEDEON OLTÁRA

- ROMBOLD LE A BAÁL-OLTÁRT, ÉPÍTSD FEL AZ ÚR OLTÁRÁT ! -

7./ Lerombolni - felépíteni

Bir 6,25k.: „*Ugyanazon az éjszakán ezt mondta neki az ÚR: Végy egy bikát apád barmai közül, egy kifejlett hétéves bikát. Rombold le apád Baal-oltárát, a mellette levő szent fát pedig vágd ki! / Azután építs oltárt Istenednek, az Úrnak, ennek az erődnek a tetején, a kőrakásból. Vedd a bikát és áldozd fel égőáldozatul a kivágott szent fa hasábjain!;*”

Róm 1,22k.: „*Akik azt állították magukról, hogy bölcssek, azok bolonddá lettek, / és a halhatatlan Isten dicsőségét felcserélték emberek és madarak, négy lábúak és csúszómászók képével.)*

„*Rombold le a Baál-oltárt, ... és építsd fel az Úrnak, Istenednek az oltárát!*” Ezt a megbízást kapta Gedeon olyan időben, amikor Isten népe nem Isten parancsolatai szerint élt. Mielőtt felépítette volna az Úr oltárát, el kellett pusztítania egy másik oltárt, egy bálvány-oltárt.

Úgy tűnik, mintha semmit sem veszített volna időszerűségéből Isten parancsa. Nem építettünk-e mi is „bálványimádó” oltárokat? Talán nem tudatosan történt, és mégis ezekre építünk. Emberek, dolgok, talán a szakmai előrehaladás is lassanként olyan fontos lett, hogy minden erőnket és időnket igénybe veszik.

Egy idegen oltár mindenképpen kegyes ügy (dolog) is lehet, ha mondjuk buzgón és elkötelezetten közreműködünk (együtt tevékenykedünk) a gyülekezetben. A veszély abban áll, hogy belső tartásunknak többé nem az élő Úr, és az érte és igéje iránti hamisítatlan szeretet lesz a középpontja. Talán nélkülözhetetlenek lettek saját szemünkben az Úrért vállalt feladataink vagy saját személyünk.

Éppen akkor, ha teljes szívből akarunk az Úrnak szolgálni, felállíthatunk egy bálványoltárt ezzel a címkével: „Szolgálat az Úrnak.” Szép dolog, ha szükség van ránk és elismerést kapunk másoktól, csak aztán nem győzi az ember eléggé, hogy tisztelettel adózzon önmagának. Ilyen módon járnak el (jutnak idáig) azok a kiégett keresztyének, akik tulajdonképpen erejük végén járnak, és mégis mindig az Úr oltára mellett továbbra is saját oltáruknál imádkoznak.

Az Úr azt mondja: Tört össze az oltárt, aminél eddig imádkoztál, és építsd fel ismét a velem való szívbeli közösség oltárát! Először nem a szolgálatodat szeretném, hanem tégedet, személyes közösséget veled. Aztán helyes viszonyba kerülsz környezeted embereivel és ügyeivel (dolgaival).

(Vö.: Róm 12,1k.: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”

Jn 21,15-18: „Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bérányaimat!” / Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” / Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat! / Bizony, bizony, mondom néked: amikor fiatalabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; de amikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, más övez fel téged, és oda visz, ahova nem akarsz;”

1Pét 2,21-25: „Hiszen erre hívattatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek: / ő nem tett bűnt, álnokság sem hagyta el a száját, / mikor gyalázták, nem viszonozta a gyalázást; amikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ezt arra, aki igazságosan ítél. / Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultatok meg. / Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.”)

IV./ ÁBRAHÁM OLTÁRA

- A TELJES-ÁLDOZAT HELYÉN, ENGEDELMESSÉGBŐL VALÓ OLTÁR -

8./ Hitpróba

1Móz 22,1-6: „Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. / Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! / Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. / A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. / Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzátok. / Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt;”

Jak 1,13: „Senki se mondja, amikor kísértésbe jut: az Isten kísért engem, mert az Isten a gonosztól nem kísérhető, és ő maga sem kísért senkit a gonosszal.”)

Álljunk meg még egyszer Ábrahámnál, akinek egyedálló módon lépett elébe Isten (szembenéz vele, szembehelyezkedik). Megvizsgálta Ábrahámot. Ha a Sátán megkísért valakit, jogtalanságra akarja csábítani (rábír, rávesz). Nekünk gyakran nem ismeretes, hogy miért akar Isten minket megvizsgálni. Egy azonban bizonyos: Isten senkit sem kísért rosszra, hanem új módon akar minket megáldani, hogy növeljen és érleljen minket.

(Vö.: Ézs 55,8k.: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR. / Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál;”

Jer 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.”)

Ábrahámnak nem ez volt az első hitpróbája, de bizonyára ez volt a legerősebb, és ráadásul a legérzékenyebb helyen érintette. Meg tudta-e egyáltalán érteni az Urat Ábrahám, aki azt mondta neki: „Nagy néppé teszlek, és megáldalak, nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel / Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.” (1Móz 12,2k.)!?

Nos, arról van szó, hogy fel kell áldoznia az egyetlen fiút. Hogy milyen kísértéseket élt át Ábrahám, csak sejthetjük, mivel egy szót sem szólt erről ezen kívül, hogy „*Itt vagyok*” (1Móz 22,1).

Hogy a kiválasztott nép atyja legyen, az egész világ előtt bizonyítania kellett hite valódiságát (hitelességét). Utódai olyan számosan lesznek, mint a csillagok, és megszámlálhatatlan sokan lesznek, mint a fű (tömege).

(Vö.: 1Móz 15,5 „*Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számolj meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!*”).

De mi van akkor, ha az egyetlen utódot kell feláldozni az oltáron? Úgy tűnik, hogy Isten üzenetei ellent mondanának egymásnak?

Mégis, Isten szólt, és Ábrahám engedelmeskedett. Olyan ez, mintha Isten azt akarta volna kérdezni: Ábrahám, nem Izsákhoz ragaszkodsz te most, akiben ígéretet kaptál? Vissza tudod-e adni nekem őt, akit elfogadtál tőlem? Elhiszed-e, hogy akkor is az maradsz, amire rendelvelek?” (O. Stockmayer)

Ábrahámot engedelmesség melletti döntése magányossá tette ugyan, de nem tette csüggedtté. Minden előkészületet megtett, ami szükséges volt, hogy végrehajtsa azt, amit az Úr parancsolt.

(Vö.: „5Móz 8,2: „*Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem?*”)

Jak 1,2k.: „*Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, / tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez.*”)

9./ Együtt az úton

1Móz 22,1-19: „*Ezek után történt, hogy Isten próbára tette Ábrahámot, és megszólította: Ábrahám! Ő pedig felelt: Itt vagyok. / Isten ezt mondta: Fogd a fiadat, a te egyetlenedet, akit szeretsz, Izsákot, és menj el Mórijjá földjére, és áldozd fel ott égőáldozatul az egyik hegyen, amelyet majd megmondok neked! / Ábrahám fölkel reggel, fölnyergelte a szamarát, maga mellé vette két szolgáját meg Izsákot, a fiát. Fát is hasogatott az áldozathoz. Azután elindult arra a helyre, amelyet az Isten mondott neki. / A harmadik napon fölemelte tekintetét Ábrahám, és meglátta azt a helyet messziről. / Ekkor így szólt Ábrahám a szolgálóihoz: Maradjatok itt a számmal, én pedig a fiammal elmegyek oda, imádkozunk, és utána visszatérünk hozzá-*

tok. / Fogta tehát Ábrahám az égőáldozathoz való fát, rátette a fiára, Izsákra, ő maga pedig a tüzet meg a kést vitte; így mentek ketten együtt. / De Izsák megszólította apját, Ábrahámot: Apám! Ő pedig felelt: Itt vagyok, fiam. A fiú megkérdezte: Itt van a tűz meg a fa, de hol van az áldozatra való bárány? / Ábrahám azt mondta: Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról, fiam. Így mentek tovább ketten együtt. / Amikor eljutottak arra a helyre, amelyet Isten mondott neki, oltárt épített ott Ábrahám, rárakta a fadarabokat, megkötözte a fiát, Izsákot, és föltette az oltárra a fadarabok tetejére. / De amint kinyújtotta Ábrahám a kezét, és már fogta a kést, hogy levágja a fiát, / kiáltott neki az ÚR angyala a mennyből: Ábrahám! Ábrahám! Ő így felelt: Itt vagyok. / Az angyal így szólt: Ne nyújtsd ki kezedet a fiúra, és ne bántsд őt, mert most már tudom, hogy istenfélő vagy, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet. / Akkor fölemelte Ábrahám a tekintetét, és meglátta, hogy ott van egy kos, szarvánál fogva fönnakadva a bozótban. Odament Ábrahám, fogta a kist, és azt áldozta föl égőáldozatul a fia helyett. / Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés. / Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a mennyből, / és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, / azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, / és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra. / Ezután Ábrahám visszatért szolgálóihoz, elindultak, és együtt elmentek Beérsebába. Ábrahám továbbra is Beérsebában lakott.”

Három nap és három éjjel ment Ábrahám együtt Izsákkal Mórijjá földjére. Milyen hosszú, csendes és végtelenül nehéz út volt ez! „Remegünk, ha bele gondolunk (megfontol), mennyire mehet Isten, hogy még ne kelljen félni tőle. Hitbeli életének nem első napján próbálta meg Isten így Ábrahámot.

Isten soha nem próbál meg képességeink felett (1Kor 10,13: „Emberi erő meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtokön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni”). Soha nem halad túl gyorsan senki előtt sem. És ő ad erőt próbához annak, akit elhív, és erőt ad arra az áldozatra, amire elhív. Számolj bölcsességével és szeretetével. Ha egyes egyedül (csak) őrá nézünk, nem a szegény szívünkre, akkor van járható út.

Ábrahám tudta, ha Isten most elveszi is tőlem Izsákomat, akiben ígéretet adott, mégis megtartja a nekem adott szavát. A halottak közül is fel tudja őt támasztani.

Ha nem érted, hogyan is van az, amit most mond neked Isten, ez összhangban van az-
zal, amit korábban megígért és adott neked, így egyet bizonyosan tudhatsz: Istenednek lesz
igaza.

Ábrahám félté Istent és félt attól, hogy élete legfontosabb pillanatában nem fog Istene
rendelkezéseire állni.

És mi, akik már úgy ismerjük Istenünket, mint aki odaadta a Fiát értünk, féljük-e Is-
tent? Azaz, fontos és irányadó számunkra mindenek felett ő és igéje? Ha kíván tőlünk valamit
az Úr, azért teszi, hogy megmutassa nekünk, mire képes a kegyelme” (O. Stockmayer).

Isten nem akarta Izsák feláldozását, de akarta Ábrahám feltétel nélküli odaszántságát
és bizalmán alapuló engedelmességét. *„Most már tudom, hogy istenféle vagy”,* mondta az Úr
az érte való közbeavatkozása indokaként.

(Vö.: 5Móz 5,29: *„Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtar-
tanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor;”*

Mt 7,21: *„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem:
URam, URam, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.”)*

10./ Az Úr gondoskodik

1Móz 22,14-19: *„Azután így nevezte el Ábrahám azt a helyet: Az ÚR gondoskodik. Ma ezt
mondják: Az ÚR hegyén a gondviselés. / Az ÚR angyala másodszor is kiáltott Ábrahámnak a
mennyből, / és ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem
tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, azért gazdagon megáldalak, és úgy megszaporo-
lítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a ten-
ger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, és a te utódod által nyer áldást a
föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra. / Ezután Ábrahám visszatért szolgálóihoz, el-
indultak, és együtt elmentek Beérsebába. Ábrahám továbbra is Beérsebában lakott;”*

2Móz 3,7-8b.: *„Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és
meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. / Le is szállok,
hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas
földre, tejjel és mézzel folyó földre...”*

És Ábrahám így nevezte el azt a helyet: *„Az ÚR gondoskodik”* (az Úr lát). Mi mindent magá-
ban rejt ez a név! Mórijjá azt jelenti: *„Isten majd gondoskodik az áldozatra való bárányról”* –

válaszolta Ábrahám Izsáknak az áldozati állat iránti érdeklődésére. Isten megkímélte Ábrahám szeretett fiát, és az Izsák helyén volt a döntő pillanatban egy kos a bozótban (sűrűség): az Izsákért való helyettes áldozat.

Ábrahám megismerte ezen a helyen Isten szerető teljhatalmát, ami mindent áttekint, aki elől senki sem menekülhet el. Így ez a névadás - „Az Úr gondoskodik” (az Úr lát) - Isten-magasztalássá lett.

Az Úrnak minden alá van rendelve, neki semmi sem lehetetlen. Ábrahám megtudta egyszer és mindenkorra: amit Isten megígért, meg is tudja tenni (Róm 4,21: *„És teljesen bizonyos volt afelől, hogy amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni.”*)

A Móriján lévő oltár a szeretetből és engedelmességből való, az egész és osztatlan odaszánás oltára lett, és egyidejűleg a csodálkozó köszönet és imádás oltára. Azzal a készséggel, hogy Ábrahám szeretetből mindent odaadott az Úrnak. Mélységes ismeretet szerzett Ábrahám Istenről és önmagáról. Isten mindig a javunkat akarja.

Megéri elfogadni Isten követelményét, teljesen a kezébe adni az életünket. Ez volt Ábrahám áldozata. Ez lehet a mi áldozatunk is.

Miközben itt Ábrahám maga hozott döntést, sok szenvedőnek utólag kell beletörődnie Isten akaratába. Tőlük nem kérdezi meg az Úr, hogy hoznak-e áldozatot, vagy helyeslik-e az áldozatot például akkor, ha betegség vagy halál által elveszítenek egy szeretett embert, vagy maguk betegszenek meg.

Vajon helyeslik-e (tudják, képesek-e helyeselni) Isten akaratát? Kíváncsúak-e ezek a próbák úgy, hogy el tudnák, el tudnánk mondani Jóbbal együtt: *„Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!”* (Jób 1,21). *„Az Úr gondoskodik”* (az Úr lát), ez lehet a vigasztalásunk (vigasztalásul).

(Vö.: 1Sám 3,18: *„Elmondott azért neki Sámuel mindent, semmit sem titkolt el előtte. Éli pedig ezt mondta: Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát;”*

Mk 14,36: *„És így szólt: „Abbá, Atyám! Minden lehetséges neked: vedd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”*

Jn 18,11: *„Erre Jézus így szólt Péterhez: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?”*)

V./ JÉZUS KRISZTUS OLTÁRA

- ÁLDOZATI OLTÁR A GOLGOTÁN -

11./ Végérvényes áldozat a Golgotán

Jn 1,29: „Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: ' Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!;'”

Róm 8,31k.: „Mit mondjunk tehát erre? Ha Isten velünk, ki lehet ellenünk? / Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?”)

Ábrahám készséges volt arra, hogy feláldozza fiát a Mórijjá hegyen. Isten azonban nem akarta ezt az áldozatot, mivel ez nem volt megfelelő áldozat (elégséges, kielégítő, elegendő).

De minden állatáldozatnak is csupán szimbolikus értéke van, jóllehet Isten parancsolta meg Izráelnek áldozatok bemutatását (Opferdienst, áldozati szolgálatot), és ezt igen komolyan is vették az izráeliták. De a templom elpusztítása után (Kr.u. 70-ben) már nem volt sem lehetséges, sem szükséges az áldozat-bemutatás.

Már a bűnbeesés után a paradicsomban utal Isten a kígyó eltaposására („*Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony közt, a te utódod és az ő utódja közt: ő a fejedet tapossa, te meg a sarkát mardosod*” (1Móz 3,15)), a Golgotán bemutatott végérvényes áldozatra. Az állatokkal ezért csupán helyettes engesztelést végezhettek (érhettek el, kieszközöl) Izráelért.

A Golgotán történt (ment végbe) az az egyszeri (egyedülálló) esemény, hogy az igaz és élő Isten halálba adta egyetlen Fiát, és ezzel mintegy vele önmagát is az emberek iránti szeretetből, hogy megmentse a bűnösöket a bűn halálos következményeiből.

(Vö.: „Jn 3,16: „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen;*”

2Kor 5,19k: „*Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét. / Tehát Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel!*;

1Kor 15,3b-5: „*Krisztus meghalt a mi bűneinkért az Írások szerint. / Eltemették, és - ugyancsak az Írások szerint - feltámadt a harmadik napon, / és megjelent Kéfásnak, majd a tizenkettőnek.*”)

Krisztusban teljesedett be, ami megmondott Isten a szolgájáról az Ézs 53-ban. Őt büntették meg, a büntelent, hogy megszabadítson minket a bűn következményeiből.

Így kellett ennek történnie? Nem volt semmi más út?

Ha mi emberek életünket a Tízparancsolat mércéjéhez (lépték) mérjük, muszáj becsületesen igazat adni a Biblia ítéletének: „*Mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének*” (Róm 3,23); és „*Gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva*” (1Mó7 8,21).

Ezért volt szükséges Jézus áldozata. Ezért nem lehetett találni a Golgotán kost a bózótban (szövevény). Ellenkezőleg: Jézus halt meg a gonosztevő (bűnöző) Barabás helyett. A hibátlan Báránynak, a büntelen Isten Fiának kellett áldozattá lennie. „*Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne*” (2Kor 5,21).

12./ Jézus helyettes áldozata

Lk 4,18k.: „*Az ÚR Lelke van énrajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, /és hirdessem az Úr kedves esztendejét;*”

Jn 15,13: „*Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért.*”)

Az evangéliumokban olvasható, hogy Jézus Krisztus életét és munkálkodását kezdettől a kereszt határozta meg (előjele alatt állt): „*Az Emberfiának sokat kell szenvednie, el kell vettetnie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, és meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia*” (Lk 9,22); „*Keresztséggel kell azonban még megkereszteltetnem, és mennyire szorongok, míg ez végbe nem megy!*” (Lk 12,50).

Mikor Jézus áldozati útjáról beszélt, megrémültek a tanítványok. Mióta a rómaiak az országban tartózkodtak, ismerték az emberek a bűnözők (gonosztevők) számára alkalmazott keresztre-feszítés szörnyűségét. Úgy tűnt, teljesen kizárt, hogy Jézusnak, Isten büntelen Fiának ilyen halált kell elszenvednie. De Jézus éppen ezért élt. Ez a halál volt küldetése alapja és célja: „*Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért*” (Mk 10,45).

Amitől Isten megkímélte Ábrahámot, attól nem kímélte meg saját magát. Az elveszett emberiségért áldozatnak adta oda egyetlen, szeretett Fiát. Ami nem ment végbe (elmúlik, el-

megy mellette) Izsákon, annak kellett végbemenni az Isten Fián (nem múlhatott el). Áldozattá lett és gyötrelmes kínok között kellett meghalnia.

„Az evangélium szíve: az Úr helyettes kereszthaláláról és a harmadik napon történt feltámadásáról szóló üzenet. Ennek élő meggyőződésé kell lenni számunkra, hogy Luther Mártonnal valljuk: 'Hiszem, hogy Jézus Krisztus... az én Uram, aki engemet, elveszett és átkozott embert megváltott minden bűnből, a halálból, és az Ördög hatalmából megszerzett (megvásárol) és megnyert, nem arannyal és ezüsttel, hanem szent, drága véren, ártatlan szenvedésével és halálával, hogy az övé legyek...'” (Th. Sorg.)

(Vö.: 2Pét 1,18k: *„Ezt a mennyből jött szöveget mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen. / Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben;”*

Róm 14,8k.: *„Mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk. / Mert Krisztus azért halt meg, és azért kelt életre, hogy mind a holtakon, mind az élőkön uralkodjék;”*

Gal 2,19k.: *Mert én meghaltam a törvény által a törvénynek, hogy Istennek éljek. / Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem; azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.”)*

VI./ JÁKÓB OLTÁRA

- AZ OLTÁR, MINT MARADANDÓ RENDELKEZÉS AZ ÉLETÜNKBEN -

13./ Oltárok – az Úrral való közösséggyakorlás helyei

1Móz 33,18-20: *„Azután Jákób, Paddan-Arámból jövet, épségben eljutott Sikem városáig, amely Kánaán földjén van, és tábort ütött a város előtt. / A mezőnek azt a részét, ahol sátrat vert, megvette Hamórnak, Sikem apjának a fiaitól száz pénzért. / Majd oltárt állított oda, és így nevezte el: Isten, Izráel Istene!;”*

1Móz 28,10-21: *„Elindult Jákób Beérsebából, és Hárán felé tartott. / Egy olyan helyre ért, ahol eltölthette az éjszakát, mikor a nap lement. Fogott egyet az ott levő kövek közül, azt a feje alá tette, és lefeküdt azon a helyen. / És álmot látott: Egy létra volt a földre állítva, amelynek*

teteje az égig ért, és Isten angyalai jártak azon fel és le. / Odaönt pedig az ÚR állt, és ezt mondta: Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom és a te utódaidnak. / Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége. / Mert én veled vagyok, megőrizlek téged, akárhova mégy, és visszahozlak erre a földre. Bizony, nem hagylak el, amíg nem teljesítem, amit megígértem neked. / Amikor Jákób fölébredt álmából, ezt mondta: Bizonyára az ÚR van ezen a helyen, és én nem tudtam! / Félelem fogta el, és így szólt: Milyen félelmes ez a hely! Nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja. / Reggel fölkelte Jákób, fogta azt a követ, amely a fejealja volt, fölállította szent oszlopként, és olajat öntött a tetejére. / Azután elnevezte azt a helyet Bételnek, azelőtt Lúz volt annak a városnak a neve. / És ilyen fogadalmat tett Jákób: Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, / és békességben térek vissza apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem.”

Az oltárok mindenekelőtt az élő Istennel való találkozás helyei. Mikor Jákóbnak menekülnie kellett otthonról, semmije sem volt, csak egy vándorbot. Visszatérésekor pedig már gazdag ember volt.

A Jabbóknál történt döntő élménynek formálnia kellett további életét. Ott lép fel vele szemben az élő Isten és megáldja. A új nevet kapott ember számára – Izráel, ami azt jelenti: Isten harcosa – Ézsauval, a testvérével való félelmetes találkozásból megbékélés (megengesztelődés) történt.

Ezután Sikemben telepedett le, és ezen a pogány vidéken épített egy oltárt, amelynek ezt a nevet adta: „Isten, Izárel Istene.”

Isten aztán tovább vezette, és elindult Jákób Bétel felé, ahogy megpancsolta neki az Úr: „Készülj, és menj föl Bételbe, telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyd, Ézsau elől!” (1Móz 35,1). Bételben volt a menekülő Jákóbnak az Istennel való első találkozása. Bétel volt Jákób lajtorjájának a helye (a mennybe vezető létra helye, der Ort der Himmelsleiter), szó szerint: „Az Isten háza”.

Az itt épített oltárral lett Bétel az imádkozás helye. Ott tett fogalmat Jákób. „Ha velem lesz Isten, és megőriz ezen az úton, amelyen most járok, ha ad nekem ételül kenyeret és öltözetül ruhát, / és békességben térek vissza apám házába, akkor az ÚR lesz az én Istenem” (1Móz 28,20k.). Isten lett tehát az élete Ura.

Ha Isten lesz valaki életének az Ura, akkor szükségesek (nem hiányozhatnak) számára az imádkozás alkalmai (ideje, órái). Isten közösséget akar azokkal, akik Uruknek fogadták el. Sóvárog a velük való találkozásra. Vágyunk-e mi is találkozni övele? Az Istennel való közösség gyakorlására nincs szükség oltárra, szent (szakrális) helyre, és szükségszerűen még csak egy imasarakra sem, de szükségünk van naponként meghatározott időre az Úrral való találkozásra.

(Vö.: 1Krón 16,11: „*Folyamodjatok az ÚRhoz, az ő hatalmához, keressétek orcáját szüntelen!*)

14./ Naponként Isten előtt – imádságban!

1Móz 35,1-7: „*Isten ezt mondta Jákóbnak: Készülj, és menj föl Bételbe, telepedj le ott! Készíts ott oltárt az Istennek, aki megjelent neked, amikor menekültél bátyád, Ézsau elől! / Ekkor azt mondta Jákób a háza népének és mindazoknak, akik vele voltak: Távolítsátok el az idegen isteneket, amelyek nálatok vannak! Tisztítsátok meg magatokat, és váltsatok ruhát! / Készüljünk, és menjünk föl Bételbe, oltárt akarok ott készíteni az Istennek, aki meghallgatott, amikor nyomorúságban voltam, és velem volt az úton, amelyen jártam. / Átadták azért Jákóbnak a náluk levő idegen isteneket mind, meg a fülbevalóikat is, Jákób pedig elásta azokat a cserfa alá, amely Sikemnél van. / Majd elindultak, és Isten rettegésbe ejtette a környező városokat, azért nem üldözték Jákób fiait. / Így érkezett meg Jákób Lúzza, azaz Bételbe, amely Kánaán földjén van, az egész néppel együtt, amely vele volt. / Oltárt épített ott, és elnevezte azt a helyet Élbételnek, mert ott jelentette ki magát neki az Isten, amikor bátyja elől menekült;*”

Zsolt 73,28: „*De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettedet.*”

„Milyen gyakran semmiféle imádkozásra szolgáló helyre (Gebetsort) nincs szüksége egy befutott embernek, aki a földi dolgokban akar megelégedést találni.

De Jákóbnál ez nem így volt. Készített magának egy helyet, ahol naponként Istene előtt lehetett. Inkább nélkülözzünk minden más helyet.

Jákób sátra felállításakor arról olvasunk, hogy legelőször az imádkozás helyét készítette el. Jó azoknak, akik nem az utolsó, hanem elsődleges feladatuknak tartják, hogy gondoskodjanak egy csendes imádságra alkalmas helyről (imaszögletről)” (A. Christlieb).

Nem a keresztyén vallás, hanem az Atyának a gyermekével való kapcsolata a keresztyénség mély titka és igaz lényege. „Mikor Isten azt mondja az egyik emberről: Íme, imádkozik, az lelki értelemben hasonló ahhoz, mint amikor egy halottnak hitt emberről azt mondják: Íme, lélegzik. Az imádság bizonyos mértékben az újjászületett ember lélegzetvétele (légzése). Az a természetes igénye, hogy Istenhez forduljon. Ezt az óhajt sajnos gyakran elfojtják, és ilyen módon elhanyagolják az Istennel való kapcsolatot. Így aztán kárt szenved a belső élet, ha az imaélet gyenge és elhanyagolt.

Milyen jó, hogy a mi Urunk példát adott (hátra hagyni) nekünk az imádkozó életben is. Tekintsünk rá és tanuljunk is tőle: Isten Fia bizalommal tele fordult minden kellemetlenségben és fájdalomban Atyja szerető szívéhez. Itt öntötte ki a szívét, itt szerzett erőt és bölcsességet mindahhoz, amit tett; és ő mindent az Atya dicsőségére és iránta való szeretetből cselekedett. Az Istenre való feltekintés reggelenként megszenteli az egész napot” (Chr. v. Viabahn).

(Vö.: Jak 4,8: *„Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek;”*

Zsolt 95,2: *„Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval!”*

Bárcsak ne hiányoznának útjainkon az Istennel való közösséggyakorlás oltárai!

14./ DÁNIEL

DANIEL

BLZ MAI 2010

Bibellesezettel Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://bibel.com/BLZ/index-126.html>

1./ Énók és Nóé Istennel járt

1Móz 5,22: *„Énók az Istennel járt; Metúselah születése után háromszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányokat;”*

1Móz 6,9: *„Nóénak ez a története: Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nóé;*

Dán 6,4k.: *„Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani / A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála.”*

Dániel élete lenyűgöző történet. Nekünk azért olyan érdekes és vonzó, mivel megmutatja az Istennel való élet lehetőségét abban világban, amely nem akar tudni Istenről.

A Biblia másik két emberéről mondja Isten, akik ugyanolyan Istentől idegen korszakban éltek, mit Dániel: *„Nóé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében”* (1Móz 6,9); És a Nóé előtt három nemzedékkal korábban élő Énókról ez olvasható: *„Énók az Istennel járt* (1Móz 5,24).”

Foglalkozzunk mindenekelőtt ezzel a két személlyel: Énók és Nóé feltűnően mások voltak, mint kortársaik többsége. Istennel éltek. Életvitelük hozzá igazodott.

(Vö.: 1Móz 5,21-24: *„Énók hatvanöt éves volt, amikor Metúselahot nemzette. / Énók az Istennel járt; Metúselah születése után háromszáz évig élt, és még nemzett fiaikat és leányo-*

kat. / Énók teljes életkora tehát háromszázhatvanöt év volt. / Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten;”

1Móz 6,8k.: „De Nőé kegyelmet talált az ÚR előtt. / Nőének ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé.”)

Ez az Istennel való élet egyáltalán nem séta volt, hanem lelki harc. Erőszakosságok és szexuális mohóság formálták az akkori világot.

(Vö.: 1Móz 4,19.23k.: „Lámek két feleséget vett magának: az egyiknek Ádá volt a neve, a másinak Cillá. / Egyszer ezt mondta Lámek a feleségeinek: Ádá és Cillá, hallgassatok szómra! Lámek asszonyai, figyeljete mondásomra! Embert ölök, ha megsebez, gyermeket is, ha megüt. / Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétszeres az Lámekért!;”

1Móz 6,1k.: „Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, / látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak.”)

Itt a beszélő Istentől tudakozódtak a bizalom, egyenes-vonalúság, hűség, Istenre való hallgatás kérdései vonatkozásaiban. Hogyan is állhattak volna ellene a kísértésnek egyébként? Énók és Nőé ugyanabba az irányba haladtak előre, mint Isten! Összhangban éltek vele. Bíztak az Úrban, és Isten bízott bennük. Kölcsönös bizalomra van szüksége egy hasznos életútra szóló közösségnek.

Énók és Nőé lépésről lépésre Istennel járt! És ő terve szerint vezette őket.

Énókról ez olvasható az Igében: „Énók az Istennel járt, és egyszer csak eltűnt, mert magához vette őt Isten.” (1Móz 5,24). Énóknak nem kellett meghalnia. Egyszer csak eltűnt.

Ezzel szemben Nőének egy nagy hajót kellett építenie. Mély bizalommal követte Nőé Isten utasításait, jóllehet még semmit sem lehetett látni a bejelentett katasztrófából. Engedelmeskedett Istennek, és megépítette a bárkát. Így menekült meg egész családjával együtt.

(Vö.: Zsid 11,5-7: „Azonban bizonyóságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. / Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. / Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyek még nem voltak láthatók, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösevé lett.”)

2./ Énók és Nőé kora

1Móz 6,1-12: „Történt pedig, hogy amikor az emberek kezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, / látták az istenfiak, hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak. / Akkor ezt mondta az ÚR: Ne maradjon lelkem örökké az emberben, hiszen ő csak test. Legyen az életkora százhusz esztendő. / Abban az időben, amikor az istenfiak bementek az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szültek nekik - sőt még azután is -, óriások éltek a földön. Ők azok a vitézkedők, akik ősidőktől fogva hírnevesek voltak. / Amikor látta az ÚR, hogy az emberi gonoszság mennyire elhatalmasodott a földön, és hogy az ember szívének minden szándéka és gondolata szüntelenül csak gonosz, / megbánta az ÚR, hogy embert alkotott a földön, és megsomorodott szívében. / Azért ezt mondta az ÚR: Eltörlöm a föld színéről az embert, akit teremtettem; az emberrel együtt az állatokat, a csúszómászókat és az égi madarakat is, mert megbántam, hogy alkottam őket. / De Nőé kegyelmet talált az ÚR előtt. / Nőének ez a története: Nőé igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében. Az Istennel járt Nőé. / Nőé három fiút nemzett: Sémét, Hámot és Jáfetet. / A föld pedig mind romlottabb lett az Isten előtt, és megtelt a föld erőszakossággal. / És Isten látta, hogy mennyire megromlott a föld, mert mindenki rossz útra tért a földön;”

Préd 9,3b: „Ráadásul az emberek szíve tele van gonoszsággal, és esztelenség van bennük, amíg csak élnek. Végül pedig a halottak közé kerülnek.”

Vizsgáljuk meg még közelebbről azt a korszakot, amelyben Istennek ezek a gyermekei éltek. A bibliai tudósítás rövid mondatai Nőé koráról tele vannak olyan szavakkal, amelyek az emberi gonoszság mélységei kifejezésére valók. A földön élő emberek teljesen romlottak lettek. Minden, ami szívükből származott, minden gondolatuk és tervük, mindenestől gonosz volt.

(Vö.: 1Móz 6,12: „A földön élő emberek teljesen megromlottak. És Isten látta, hogy mennyire megromlott a föld, mert mindenki rossz útra tért a földön.”)

Gondolkodtunk-e már azon, hogy mit jelent ez az kifejezés? Azt, hogy minden – csak gonosz – egész nap! Így nézett ki ez a korszak, amelyben Nőé élt, és ilyen volt az a kor is, amelyben Énók, meg amelyben évszázadokkal később Dániel élt.

Figyelemre méltó, hogy Urunk Jézus Krisztus is hivatkozik a végidőről való beszédében Nőé korára. A Mt 24,37-39-ben olvassuk: „Bizony, mondom néktek, hogy nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik. / Az ég és a föld elmúlik, de az én beszédem nem múlnak el.” / „Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angya-

lai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. / Ahogyan Nőé napjaiban történt, úgy lesz az Emberfia eljövetele is. / Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, / és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövetele is.”

Az élet úgy haladt, mint mindig: ettek, ittak, házasodtak, férjhez adtak..., de minden ennek a kifejezésnek az előjele alatt történt: „*ahogyan Nőé napjaiban*” – olyan katasztrofálisan gonoszul.

És a vészterhes körülmények közepette Nőé bizalomteljes kapcsolatban élt Istennel. Ezt az Isten iránti mély tisztelet formálta. Mert az alázatos ember gondosan figyel Isten ígéjére és arra, hogy ne sértse meg engedetlenség által az Urat. „*Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígédet* (Zsolt 119,9).

(Vö.: Zsolt 119,9-16: „*Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígédet. / Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! / Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. / Áldott vagy te, URam! Taníts meg rendelkezéseidre! / Ajkam föl sorolja szád minden döntését. / Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek. / Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre. / Gyönyörködöm rendelkezéseidben, ígédről nem feledkezem meg;”*

2Kor 6,14-18: „*Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? / Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? / Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek. / Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalant ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket, / Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.”)*

Amikor azt olvassuk Nőéről, hogy „*igaz ember volt, feddhetetlen a maga nemzedékében*” (1Móz 6,9), az nem azt jelenti, hogy tökéletes volt. Tulajdonképpen Nőé is bűnös volt. De tudta, hogy mi a kegyelem, és abból élt. Isten közölte Nőével, hogy megítéli a világot, mivel az elutasította őt. Mégis, aki Istenhez fordul, és benne bíz, az kegyelmet talál – Isten jó-ságát és irgalmát.

3./ Isten közelében maradni – idegenben is

2Krón 36,5-7: „Huszonöt éves volt Jójákim, amikor uralkodni kezdett, és tizenegy évig uralkodott Jeruzsálemben. Azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR. / Ellene vonult fel Nebukadneccar, Babilónia királya, és bilincsbe verve vitte Babilonba. / Az ÚR háza fölszerelésének egy részét is elvitte Nebukadneccar Babilonba, és babiloni templomának ajándékozta;”

Dán 1,1-16: „Jójákim júdai király uralkodásának harmadik évében eljött Nebukadneccar, Babilónia királya Jeruzsálem ellen, és körülzárta azt. / Az Úr a kezébe adta Jójákimot, Júda királyát és az Isten háza fölszerelésének egy részét; ő pedig elvitte a fölszerelést Sineár földjére, a maga isteneinek a templomába, és isteneinek a kincstárában helyezte el. / A király meghagyta főudvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi vérből való, vagy nemesi származású / ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékságuk nincs, hanem szép arcúak, fogékonyak minden bölcsességre, taníthatók az ismeretekre, megértik a tudományt, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában szolgálatba álljanak. Meg kellett őket tanítani a káldeusok írására és nyelvére is. / A király elrendelte, hogy adjanak nekik mindennap a király ételéből és abból a borból, amit ő szokott inni. Így kellett őket nevelni három esztendeig, hogy azután a király szolgálatába álljanak. / Voltak közöttük júdaiak is: Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. / A főudvarmester ilyen neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sadraknak, Mísáélt Mésaknak, Azarját pedig Abédnegónak nevezte el. / Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmentest, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmentest jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgáliddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgáliddal! / Az hallgatott rájuk ebben a dologban, és próbát tett velük tíz napig. / Tíz nap múlva szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál az ifjagnál, akik a király ételéből ettek. / Ezért a felügyelő fölmentette őket az alól, hogy az előírt ételt egyék, és hogy bort igyanak, és ahelyett zöldségfélét adott nekik;”

Zsolt 119,30: „Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom.”

Nabukadneccar király megparancsolta Aspenaznak, főudvarmesterének, „*hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi vérből való, vagy nemesi származású ifjakat*”(Dán 1,3). Egy idegen kultúra kellős közepén, a királyiudvar csábító atmoszférájában, egy „Istentől távoli országban” (gottfern) Dániel és barátai hűségesek maradtak Istenhez. Azt tették, amit Énók és Nóé, Istennel éltek egy istentelen világban: ott, ahol a hívőket rafinált kísértésekkel szorongatták.

Sokkal könnyebb az ellenállás helyett az árral úszni, kritikátlanul igazodni a korszellemhez és a világi életstílushoz. Bátorság és elszántság kell ahhoz, hogy valaki Isten közelében maradjon. Mert a világ partnert talál bűnös lényünkben.

Mégis, ha Jézus bennünk él a Szentlélek által, van ellenállóerőnk. „*Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van*” (1Jn 4,4).

(Vö.: 1Jn 2,15-17: „*Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. / Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettel való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. / A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké;*”

2Tim 1,7: „*Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.*”)

Dániel magatartása kulcsa azon a tényen alapult, hogy olyan „*rendkívüli lélek volt benne*” (Dán 6,4), mint amilyen Énókban és Nóéban is volt. Nem a bűnös természetű lényük, hanem Isten Lelke vezette őket.

(Vö.: Róm 8,14: „*Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai;*”

Gal 5,16: „*Intelek titeket: a Lélek szerint éljete, és a test kívánságát ne teljesítsétek.*”)

Kezdetől markáns jegyek határozták meg Dánielt és barátait. A királyi asztal ínycsiklósai (csemege, nyalánkság) és bora számukra kultikus tisztátalanságot jelentett. Dániel azonban teljesen összhangban állt azzal, amit Isten útmutatásaként ismert meg élete számára.

Hogy ismerjük meg a Lélek uralmát Dániel életében? Szeretnénk ezzel kapcsolatban négy szempontot hangsúlyozni:

- (1.) Dániel határozott ember volt;
- (2.) Imádkozó életet folytatott;
- (3.) Világosan látta az összefüggéseket (lényeglátás);

(4.) Hatalommal rendelkezett.

DÁNIEL – HATÁROZOTT EMBER

4./ Fontos döntést hozott

Dán 1,3-8: „A király meghagyta főudvarmesterének, Aspenaznak, hogy válasszon ki Izráel fiai közül királyi vérből való, vagy nemesi származású / ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékoságuk nincs, hanem szép arcúak, fogékonyak minden bölcsességre, taníthatók az ismeretekre, megértik a tudományt, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában szolgálatba álljanak. Meg kellett őket tanítani a káldeusok írására és nyelvére is. / A király elrendelte, hogy adjanak nekik mindennap a király ételéből és abból a borból, amit ő szokott inni. Így kellett őket nevelni három esztendeig, hogy azután a király szolgálatába álljanak. / Voltak közöttük júdaiak is: Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. / A főudvarmester ilyen neveket adott nekik: Dánielt Baltazárnak, Hananját Sadraknak, Mísáélt Mésaknak, Azarját pedig Abédnegónak nevezte el. / Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie;”

Zsolt 119,111k.: „Intelmeidet kaptam örökségül örökre, azok örvendeztetik szívemet. / Szívből törekszem rendelkezéseid teljesítésére, ennek örök jutalma van.”

Alig érkezett meg Dániel az udvarba, a megpróbáltatás helyére, azt olvassuk róla: „Dániel azonban elhatározta...” /elhatározta a szívében/ (Dán 1,8). Ez igen fontos döntés! Sokan jutnak azért lejtős és helytelen utakra, mivel nem foglalnak világosan állást. Ha veszélyesnek ismerünk egy helyzetet, nem halogathatjuk a vele kapcsolatos döntést, egyébként már kompromisszumot kötöttünk, és ha nem vagyunk figyelmesek, csak rosszabbodik a helyzet.

(Vö.: 2Krón 18,1-3. 28-32: „Jósáfátnak már nagy volt a gazdagsága és dicsősége, amikor Aháb sógorává lett. / Néhány év múlva elment Ahábhoz Samáriába, és Aháb sok juhot és marhát vágatott le neki meg a vele levő hadinépnek. Majd arra biztatta őt, hogy vonuljon vele együtt Rámót-Gileád ellen. / Aháb, Izráel királya ezt kérdezte Jósáfáttól, Júda királyától: Eljössz-e velem Rámót-Gileád ellen? Ő ezt válaszolta neki: Elmegyek, akárcsak te, és az én népem, akárcsak a te néped; veled leszünk a háborúban! / ...Azután felvonult Izráel királya és Jósáfát, Júda királya Rámót-Gileád ellen. / Izráel királya ezt mondta Jósáfátnak: Én álruhába

öltözöm, és úgy megyek a csatába, te azonban öltözz a magad ruhájába! Izráel királya tehát álruhába öltözött, és úgy ment a csatába. / Arám királya pedig ezt parancsolta a harci kocsik parancsnokainak: Ne támadjatok meg se kicsit, se nagyot, csak Izráel királyát! / Amikor a harci kocsik parancsnokai meglátták Jósáfátot, azt gondolták, hogy ő Izráel királya. Ezért körülfogták, hogy megtámadják. Jósáfát azonban kiáltozni kezdett, és az ÚR megsegítette; Isten másfelé terelte őket. / A harci kocsik parancsnokai ugyanis látva, hogy nem ő Izráel királya, elfordultak tőle;”

2Krón 19,2: „Ekkor elébe ment Jéhu látnok, Hanáni fia, és ezt mondta Jósáfát királynak: A bűnöst kellett segítened, és az ÚR gyűlölőit szeretned? Ezért szállt rád az ÚR haragja;”

2Krón 20,35-37: „Azután társult Jósáfát, Júda királya Ahazjával, Izráel királyával, aki bűnös dolgokat vitt véghez. / Azért társult vele, hogy hajókat építsenek, amelyeknek Tarsísba kellett volna menniük. A hajókat Ecjón-Geberben építették. / Eliezer azonban, a márésai Dódaváhu fia így prófétált Jósáfát ellen: Mivel társultál Ahazjával, összeűzta művedet az ÚR! Össze is törtek a hajók, és nem tudtak Tarsísba eljutni.”)

Biztosan sokan akartak az Úrral járni (útjukat) azokban a napokban is, de halogatták azt a döntést, hogy hűségesek maradjanak az Úrhoz. Ezt újra és újra elhalasztották, így aztán a tömeghez alkalmazkodtak. Jóllehet ragaszkodtak elhívásukhoz, megtartották a törvényt, de valójában az Istenben való teljes védettség (biztonság, rejtettség) nélkül éltek.

Van egy német kifejezés Dániel élete üzenetére: „Légy határozott, mint Dániel akkor is, ha egyedül maradsz; merj Istenedhez ragaszkodni az egész világ előtt” (P. Bliß).

Ezek az egyszerű igeversek (2Krón 18,1-3. 28-32; 2Krón 19,2; 2Krón 20,35-37) irányadó utalást adnak mindenekelőtt azoknak a fiatal embereknek, akik életük kezdetén állnak. Egy meghatározott életcél érdekében hozott döntés alapvetően fontos! Így megvetjük a lábunkat (biztosan állunk) az élet viharában, ami kiindulási alapot teremt a harc napjaiban. Életutunk minden szakaszára következménnyel jár az, ha határozottan egy bizonyos célnak szenteljük magunkat. Ha döntést hoztunk ennek érdekében, akkor egy jó útszakaszon közelebb vagyunk a győzelemhez.

A döntés azonban még nem minden. Egy azonban bizonyos: határozott kezdés nélkül nem lehet célt érni.

(Vö.: Zsid 11,8-10: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. / Hit által költözött át az ígért földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal,

ugyanannak az ígéretnek az örököseivel. / Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten;”

Józs 24,15: *„De ha nem tetszik nektek, hogy az URat szolgáljátok, válasszátok ki még ma, hogy kit akartok szolgálni: akár azokat az isteneket, akiket atyáitok szolgáltak a folyamon túl, akár az emóriak isteneit, akiknek a földjén laktok. De én és az én házam népe az URat szolgáljuk!”)*

5./ Meghallotta Isten akaratát és engedelmeskedett neki

Dán 1,8-13: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgálóiddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgálóiddal!”*

ApCsel 11,23: *„Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban.”*

Az a fő dolog az ember életében, hogy tisztázza a legbensőbb és legmélyebb kérdéseket. Minden életnek Isten egy bizonyos gondolata képezi az alapját (alapul szolgál). Minden életnek megvan az Istentől való személyes rendeltetése. Dániel ezt (fel)ismerte és elfogadta. Meghallotta Isten akaratát és engedelmeskedett neki. Kevéssé befolyásolta az, amit a nagy uralkodók beszéltek róla (felőle), és aminek ki voltak téve honfitársai.

Sok embernek millió jó ötlete és jó terve van, de nincs olyan életcéljuk, ami megfelel Isten tervének, ami iránt elkötelezik magukat.

Mózes megmutatta Isten népének, milyen sok minden múlik a döntésükön: *„Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! / Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a*

földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak.” (5Móz 30,19k.)

Illés Isten népe elé lépett és azt mondta nekik: *„Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem” (1Kir 18,21).*

Ugyanígy Jézus is döntés elé állította tanítványait: *„Simon Péter így felelt: „Uram, kihez mennénk? Örök élet beszéde van nálad. / És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy az Istennek Szentje” (Jn 6,68k).*

(Vö.: Mt 16,16: *„Simon Péter megszólalt, és így felelt: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.”)*

Milyen döntést hozunk mi?

(Vö.: Lk 9,57-62: *„Amikor mentek az úton, valaki ezt mondta neki: „Követlek, akárhova mégy.” / Jézus azonban így felelt: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania.” / Egy másikhoz pedig így szólt: „Kövess engem!” De ő ezt kérte: „Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek, és eltemessem apámat.” / Jézus így válaszolt neki: „Hadd temessék el a halottak a halottaikat, te pedig menj el, és hirdesd az Isten országát!” / Egy másik is ezt mondta: „Követlek, Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek házam népétől.” / Jézus pedig így felelt: „Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” / „Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám; / és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, nem méltó hozzám. / Aki megtalálja életét, az elveszti azt, aki pedig elveszti életét énértem, az megtalálja azt.”)*

6./ Kezdetől egyértelműen állást foglalt

Dán 1,8-13: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgáliddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségfélét együnk, és vizet*

igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgálóiddal!;”

Ef 5,10k.: *„Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, / és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket;”*

Dániel döntése egy hétköznapi dologra vonatkozott, de Istenről volt szó a döntésénél.

Mindenekelőtt azt kérdezzük meg: Mi foglalkoztatta ezeket a fiatal zsidó férfiakat a káldeus udvarban? – A király maga állította össze az étlapot Dánielnek és barátainak - mindenből a legfinomabbat. Az magától értetődő (világos) volt, hogy igazodniuk kell utasításához. Ezzel szemben Dániel nem akart enni a király asztaláról való ételből, és nem akart inni a király borából.

De mi volt az alapja (oka) ennek az elutasításnak? Miért kérte azt: *„Engedjék meg, hogy zöldségféléket együnk, és vizet igyunk”* (Dán 1,12)? – Mert Dániel szilárdan elhatározta magát, hogy semmi sem eszik a király ételéből, és nem iszik a király borából, *„hogy nem szennyezi be magát”* (Dán 1,8).

Nem vegetáriánus okokról volt szó, mikor csak növényi táplálékot akart enni és csak vizet akart inni. Két oka volt annak, hogy Dániel amiatt aggódott, hogy kultikusan tisztátalan-ná teszi magát:

a./ A törvénynek a táplálkozásra vonatkozó előírásai nem engedték meg az izráelitáknak bizonyos ételek fogyasztását;

b./ A hús és bor vonatkozásában itt mindig pogány áldozási szokásokról és idegen istenekről volt szó.

Dániel elhatározta a szívében, hogy Isten rendelkezéseinek engedelmeskedik. Nem engedte meg, hogy eltéríthessék (felborít, kibillent) elhatározásától: embertől való félelem, hamis (valótlan) udvariasság vagy lágy engedékenységi (hajlékonyság, puhaság).

Dánielben Istentől való rendkívüli lélek volt (*„Azt hallottam felőled, hogy isteni lélek, világos értelem és rendkívüli bölcsesség van benned”* Dán 5,14).

Az egy, igaz és örök Istenhez tartozott. És elhatározta, *„hogy nem szennyezi be magát”* (Dán 1,8).

„Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!” (Zsolt 16,1) – mondta Dávid.

(Vö.: Zsolt 17,8: *„Órizz engem, mint szemed fényét, rejsz el szárnyaid árnyékába.”*)

Dániel elhatározta, hogy hűséges marad Istenhez. *„Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom”* (Zsolt 119,30).

És ennek a belső tartásnak a következménye volt a pogány befolyástól való elkülönülés, jóllehet a királyi udvarnál történő képzés és élet mást igényelt.

Hogy Dániel kezdettől egyértelműen állást foglalt, ez volt a feltétele annak, hogy erős és győztes lehessen az elkövetkező napokban.

Egy ilyen sokféle kísértéssel tele világban mindenkinek meg kell erősítenie elhatározását, hogy hűséges maradjunk Jézushoz, vele járjunk, tudakozódjunk akarata iránt, hogy azt tegyük! Ez olyan alapvető döntés, ami egész életünket meghatározza (vonatkozik).

(Vö.: Zsolt 119,133: *„Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gázság;”*

Péld 4,23-27: *„Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! / Tartsd távol szádtól a csalárdságot, és távolítsd el ajkadról a hamisságot! / Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! / Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. / Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!;”*

2Jn 1,4: *„Nagyon örültem, hogy találtam gyermekeid között olyanokat, akik igazságban járnak, úgy, ahogyan parancsot kaptunk erre az Atyától.”)*

7./ Jézus Krisztus mellett kell döntenünk

Dán 1,8: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie;”*

ApCsel 4,12: *„És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk.”*

„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát.” Korunk összekuszálódóbb és változatosabb kísértéseiben, rafináltabb és alattomosabb módszereiben, amik az embereket romlásba vonják (vonz, húzni). Az igaz élethez ragaszkodni (megragad) mégis mindnyájunknak egyszerűbb, mint annak idején. Nekünk egy személy - Jézus Krisztus - melletti döntésről van szó, aki *„azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet”* (Lk 19,10). Ő mondja: *„Én vagyok az ajtó”* (Jn 10,9). A bezárt paradicsomhoz vezető ajtó, ami után sóvárogva epekedsz szívedben!

(Vö.: Jn 10,9: *„Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik, az bejár és kijár, és legelőre talál;”*

Ef 2,18k.: „Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához. / Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek.”)

És Jézus mondja: „Én vagyok a kenyér”, az a kenyér, amelyik csillapítja lelked kínzó éhségét. („Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem” Jn 6,51).

Az Ézs 55-ben kérdezi Isten: „Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat! / Figyeljetez rám, jöjjetek hozzám! Hallgassatok rám, és élni fogtok! Örök szövetséget kötök veletek, mert hűséges maradok Dávidhoz” (Ézs 55,2k.).

És Jézus mondja: „Én vagyok az igazság” („Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam” Jn 14,6).

Amit a Sátán sugdos nekünk és el akar hitetni velünk, az hazugság. „Mert hazug, és a hazugság atyja” (Jn 8,44). Csak Jézusnál tudjuk meg (tapasztaljuk meg) az életről való igazságot, a magunkról való igazságot, az Istenről való igazságot!

(Vö.: Jn 1,14.17: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. / Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg;”

Jn 8,31k.: „Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én ígémet, valóban tanítványaim vagytok; / megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket;”

Jn 14,6: „Jézus így válaszolt: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csakis én általam.”)

És Jézus mondja: „Én vagyok a világosság” („Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága” Jn 8,12). Egy olyan világban, amelyikben a sötétség hatalma uralkodik, Jézus a csálhatatlan világosság.

És Jézus mondja: „Én vagyok az út:” Azaz rajta kívül nincs más út, ami áthidalja a köztet és a szent Isten közti szörnyű szakadékot. Ezért bizalommal léphetünk rá erre az új, életető útra.

(Vö.: Zsid 10,19-22: „Mivel pedig, atyámfiai, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; / és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: / járuljunk

azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől.”)

Isten a 2010-ik esztendőben is, most is jelen van (itt van). Ma és pünkösd mindkét napján ez a téma hangzik el a mintegy hatezer ifjú és fiatal felnőtt, az Adlingeni Diakonissza Anyaház pünkösdi ifjúsági találkozóján. Mivel valóban itt van Isten, nem hiábavaló a Szentlélek védelméért (örököséért, megőrzés, óvás) és munkálkodásáért való imádság.

8./ Jézus a feltámadás és az élet személyesen

Dán 1,8: *„Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie;”*

Péld 3,5k.: *„Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj! / Minden utadon gondold rá, és ő egyengetni fogja ösvényeidet.”*

Sokan félnek attól, hogy döntsenek Jézus Krisztus mellett. Azt mondják magukban: „Akkor mindennek meg kell változnia az életemben. Ezt kell tennem, azt meg elhagynom. Hogy történhetik ez, ha itt meg ott nem vehetek részt többé?”

És mégis, nem komplikált ez a döntés. Senki sem várja tőlünk, hogy mindent eldöntsünk előre, hogy mi legyen velünk holnap és holnapután (mi közeledik, mi jön felénk). Ma kell rábízunk magunkat öreára, aki azt mondja nekünk: *„Én vagyok a jó Pásztor”* (Jn 10,11). Jézus megy elől! Ő pontosan ismeri az utat. Ő kísér, oltalmaz és megóv téged. Soha nem maradsz egyedül problémádban. *„Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem”* (Zsolt 23,4).

(Vö.: Jn 10,11: *„Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;”*

Ézs 30,21: *„Hagyjátok abba ezt a módszert, változtassatok ezen az eljáráson! Hagyjátok békét nekünk Izráel Szentjével!;”*

Ézs 42,16: *„Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatok előttük, a rögös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el;”*

Ézs 48,17: *„Ezt mondja az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje: Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetek, amelyen járnod kell;”*

Zsolt 25,8k.: „Jó és igaz az ÚR, ezért megmutatja a vétkeseknek a jó utat. / Az alázatosakat igazságosan vezeti, és az ő útjára tanítja az alázatosakat.”)

A halálban is Jézus az életünk. Mert Jézus a feltámadás és az élet személyesen. Micsoda üzenet számunkra, hogy tudjuk, meg kell halnunk. Ha Jézust befogadod az életedbe, ha elhatározod a szívedben, hogy hűséges leszel iránta, és ezt megvallod (hitet teszel a száddal), akkor megveted az Istennel való élet alapját. Innentől kezdve aztán megújul az életed.

(Vö.: Róm 8,1. 10-13: „Nincs tehát most már semmiféle kárhoztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak;”

Ez 11,19k.: „Egy szívet adok majd nekik, és új lelket adok beléjük, eltávolítom testükből a kőszívet, és hússzívet adok nekik, / hogy rendelkezéseim szerint éljenek, törvényeimet megtartsák és teljesítsék. Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek;”

Ez 36,26-31: „Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. / Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek. / Abban az országban fogtok lakni, amelyet őseiteknek adtam. Az én népem lesztek, én pedig Istenetek leszek. / Megszabadítlak benneteket minden tisztátalanságotoktól. Parancsolok a gabonának, megsohasítom, és nem hozok rátok éhínséget. / Megszaporítom a fák gyümölcsét és a mező termését, hogy ne csúfoljanak többé benneteket éhínség miatt a népek. / Akkor visszagondoltok arra, hogy milyen gonoszul éltetek, és milyen rosszak voltak tetteitek, és megundorodtok magatoktól utálatos bűneitek miatt.”)

Olykor ezt mondják egyesek (ez hallható): Megpróbáltam, de kudarcot vallottam. Jól-lehet szeretnék keresztyén emberként élni, de nem tudok olyan lenni.

A Jézussal való élet tökéletesen más, mint minden más törekvés, amikre eddig törekedtünk (vállalkozni valamire). Ha Jézust életünkbe fogadtuk, akkor bennünk fogja élni az életét, akkor az Isten Lelke, ez a rendkívüli Lélek lakozást vesz bennünk (bennünk fog lakni).

(Vö.: Ef 2,10: „Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk;”

Kol 3,10: „És felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.”)

Hogy lehet életünkbe fogadni Jézus Krisztust? Ez a vele való beszédben történik meg.

9./ A Szentlélek tesz Isten gyermekeivé

Dán 6,4: *„Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani;”*

Zsolt 25,12k.: *„Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. / Élete boldog marad, és utódai öröklík a földet.”*

A „rendkívüli lelket”, aki Dánielben lakott, az Ézs 11,2 ábrázolja, mint az Úr Lelkét, mint a bölcsesség lelkét, az értelem (megértés), a tanács és erő lelkét, az Úr ismeretének és félelmének lelkét. *(Az ÚR lelke nyugszik rajta, a bölcsesség és értelem lelke, a tanács és erő lelke, az ÚR ismeretének és félelmének lelke.)”*

Emlékezzünk még egyszer Nóéra. Aki *„Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére”* (Zsid 11,7). A tisztelet és az engedelmesség egyaránt jellemzik „az Úr előtti mély hódolatot.” Az Isten előtti hódolat lelke indította Nóét – ez ösztönözte Nóé cselekvését és ez tette biztossá Dániel útját is. Fölöttébb fontos volt Dánielnek, hogy gyakorlati élete – gondolkodása, beszéde és cselekvése – Isten imádása volt.

Fontoljuk meg ezzel kapcsolatban: „Ez a rendkívüli lélek” adomány, nem pedig olyan, amit az ember kifejleszthet, munkával megszerezhet és kiharcolhat magának (kivívni). Rendkívül világos útbaigazítást ad erről Péter prédikációjában pünkösd napján: *„Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is”* (ApCsel 2,33).

Mihelyt befogadtuk Jézust az életünkbe, elfogadtuk a Szentlelket. Ő tesz minket Isten gyermekeivé, és belső bizonyosságot ajándékoz nekünk, hogy Isten gyermekei vagyunk. Most jöhetünk Istenhez és mondhatjuk neki: „Atyám, kedves Atyám!”

(Vö.: Róm 8,15-17: *„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk. / Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örökostársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”*)

Némelyeknek nincs (nem volt) jó apjuk, és emiatt szenvednek. És jó apáknak is vannak hibáik. Az Atya a mennyben azonban teljesen más. Ez az Atya úgy szeret minket, amilyenek vagyunk. Meggyógyítja sérüléseinket (sebesülés), megbocsátja bűneinket, lányaivá és

fiaivá fogad, akik szeretik és tisztelik őt. A Szentlélek segít minket, hogy bizalomteljes kapcsolatba kerüljünk mennyben lévő Atyánkkal.

(Vö.: Zsolt 103,1-13: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózással, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiához, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.”)*

10./ Isten legyen és maradjon életünk középpontjában

Dán 6,4: *„Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani;”*

Jn 16,12-14: *„Még sok mindent kellene mondanom nektek, de most nem tudjátok elviselni: / amikor azonban eljön ő, az igazság Leke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek. / Ő engem fog dicsőíteni, mert az enyémből merít, és azt jelenti ki nektek.”*

Azt mondta Jézus tanítványainak a Szentlélekről, akit el kell fogadniuk: *„Ő engem fog dicsőíteni!”* (Jn 16,14). A Szentlélek mintegy (valahogy, úgyszólván) rávilágít az Úr Jézus Krisztusra, aki a teremtés lényege (közepe), a történelem centruma és a menny középpontja.

Ha valaki egy kört akar rajzolni, meg kell határoznia egy középpontot, ami köré ezt a kört rajzolni fogja. És mielőtt helyesen megrajzoljuk életünk körét, és életünk körzetét (kerület) formáljuk vagy alakítjuk, világossá kell tennünk Jézus Krisztus, az élet középpontja iránti álláspontunkat.

Dánielnek még nem lehetett személyes kapcsolata Jézussal, ahogyan nekünk lehetséges; mivel az Ótestamentum korában élt. Isten Fia még nem lett emberré („testben nyilvánult meg”). *„Valóban nagy a kegyességnek a titka: aki megjelent testben, igaznak bizonyult lélek-*

ben, megjelent az angyaloknak, hirdették a pogányok között, hittek benne a világon, felvitetett dicsőségben” (1Tim 3,16).

(Vö.: „Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egy-születettjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal” Jn 1,14).

Azonban Dániel azt akarta, hogy Isten legyen és maradjon élete középpontjában. Ezért újra és újra hitet tett elhatározása mellett, hogy Istennel él.

Dániel elutasítása (vonakodás, tagadás), az tudniillik, hogy zsidóként fogyasszon a király ételéből és italából, csak a kezdet volt. Dániel barátainak is eljött a megpróbáltatás napja Nabukadnaccar király 30 méter magas arany bálványszobra előtt. De ők egyedül az igaz és élő Istennek akartak szolgálni.

(Vö.: 2Móz 20,1-5a: „Akkor mondta el Isten mindezeket az igéket: / Én, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről, a szolgaság házából. / Ne legyen más istened rajtam kívül! / Ne csinálj magadnak semmiféle istenszobrot azoknak a képmására, amik fenn az égben, lenn a földön, vagy a föld alatt a vízben vannak. / Ne imádd és ne tiszteld azokat, mert én, az ÚR, a te Istened, féltőn szerető Isten vagyok!”)

Sőt, már arra is készek voltak, hogy halálbüntetést szenvedjenek el, ha csak így tudnak hűségesek maradni Istenük iránt.

Később, a tüzes kemencéből való megmenekülésük után megismerte Nabukadnaccar az élő Istent: „Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük” (Dán 3,28).

(Vö.: Dán 3,1-30: „Nebukadneccar király csináltatott egy hatvan könyök magas és hat könyök széles aranyszobrot. Fölállíttatta azt a Dúrá völgyében, Babilon városában. / Azután összehívatta Nebukadneccar király a kormányzókat, az előljárókat, a helytartókat, a tanácsosokat, a kincstárnokokat, a bírákat, a rendőrparancsnokokat és a tartományok tisztviselőit, hogy jöjjenek el a szobor felavatására, amelyet Nebukadneccar király felállíttatott. / Akkor összegyűltek a kormányzók, az előljárók, a helytartók, a tanácsosok, a kincstárnokok, a bírák, a rendőrparancsnokok és a tartományok tisztviselői a szobor felavatására, amelyet Nebukadneccar király felállíttatott, és odaálltak a szobor elé, amelyet Nebukadneccar felállíttatott. / A hírnök pedig hangos szóval kihirdette: Megparancsoljuk nektek, különböző nyelvű népek és nemzetek, / hogy amint meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, boruljatok le, és hódoljatok az aranyszobor előtt, amelyet

Nebukadneccar király felállíttatott! / Ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt azon nyomban bedobják az izzó tüzes kemencébe! / Amikor tehát a különböző nyelvű népek és nemzetek meghallották a kürt, síp, citera, hárfa, lant és mindenféle hangszer hangját, leborultak, és hódoltak az aranszobor előtt, amelyet Nebukadneccar király felállíttatott. / Ekkor azonban káldeus férfiak álltak elő, és bevádolták a zsidókat. / Így beszéltek Nebukadneccar királyhoz: Király, örökké élj! / Te, ó király, megparancsoltad, hogy minden ember, aki meghallja a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, boruljon le, és hódoljon az aranszobor előtt; / ha pedig valaki nem borul le, és nem hódol előtte, azt dobják be az izzó tüzes kemencébe. / Vannak itt zsidó férfiak, Sadrak, Mésak és Abédnegó, akiket Babilon városában állítottál szolgálatba, ezek a férfiak semmibe sem vesznek téged, ó király, nem tisztelik isteneidet, és nem hódolnak az aranszobor előtt, amelyet felállíttattál. / Ekkor Nebukadneccar haragra gerjedve megparancsolta, hogy vezessék elő Sadrakot, Mésakot és Abédnegót. Oda is vezették ezeket a férfiakat a király elé. / Nebukadneccar ezt kérdezte tőlük: Sadrak, Mésak és Abédnegó! Igaz-e, hogy ti nem tisztelitek isteneimet és nem hódoltok az aranszobor előtt, amelyet felállíttattam? / Készek vagytok-e most, ha meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, leborulni és hódolni a szobor előtt, amelyet csináltattam? Mert ha nem hódoltok, azon nyomban bedobnak benneteket az izzó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket? / Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. / Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezedből is, ó király! / De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranszobor előtt, amelyet felállíttattál! / Ekkor Nebukadneccar úgy elöntötte a harag Sadrak, Mésak és Abédnegó miatt, hogy még az arca is eltorzult. Meghagyta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint ahogyan be szokták fűteni. / Azután megparancsolta hadserege legerősebb vitézeinek, hogy kötözzék meg Sadrakot, Mésakot és Abédnegót, és dobják be őket az izzó tüzes kemencébe. / Megkötözték tehát ezeket a férfiakat, és úgy, ahogy fel voltak öltözve, nadrágostul, alsóruhástul és süvegestül, bedobták őket az izzó tüzes kemencébe. / Mivel a király szigorú parancsára a kemencét roppantul befűtötték, a lángoló tűz megölte azokat az embereket, akik Sadrakot, Mésakot és Abédnegót odahurcolták. / A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. / Nebukadneccar király azonban megdöbbent, sietve fölkel, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó király! / Ő

azonban így szólt: *Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. / Ekkor Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai a felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. / Az összegyűlt kormányzók, előljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. / Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük. / Megparancsoltam azért, hogy aki nem tiszteli Sadrak, Mésak és Abédnegó Istenét, azt vágják darabokra, bármilyen nyelvű népből vagy nemzetből való is, házat pedig tegyék szemétdombbá! Mert nincs más isten, aki így meg tud szabadítani. / Azután a király megerősítette tisztségében Sadrakot, Mésakot és Abédnegót Babilon városában;”*

Jak 1,12: *„Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek;”*

1Kor 16,13: *„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!”*

11./ Hűség Isten iránt - minden körülmények között

Dán 6,5-11: *„A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála. / Akkor ezek az emberek azt mondták: Nem találunk semmiféle ürügyet, hogy bevádolhassuk ezt a Dánielt, hacsak Istenének a törvényével kapcsolatban nem találunk ellene valamit. / Akkor ezek a főkormányzók és kormányzók a királyhoz siettek, és ezt mondták neki: Dárius király, örökre élj! / Azt tanácsolják az ország főkormányzói, az előljárók, a kormányzók, az udvari emberek és a helytartók, hogy hozzon a király végzést, és adjon ki szigorú rendeletet: aki harminc napon belül bármiért könyörög, akár istenhez, akár emberhez rajtad kívül, ó király, azt dobják az oroslánok vermébe! / Most azért add ki, ó király, ezt a rendeletet, és írd alá ezt az iratot, hogy a médek és a perzsák megmásíthatatlan törvénye szerint visszavonhatatlan legyen! / Ennek megfelelően Dárius király aláírta a rendeletet tartalmazó iratot. / Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsá-*

lem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”

Zsolt 101,6: *„Jól látom a hűségeseket az országban, ők velem maradhatnak. Aki tökéletes úton jár, az szolgálhat engem.”*

„A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására” (Dán 6,5). Egyik napon Dániel környezetében az irigy hivatalnokok elérték, hogy olyan törvényt adasson ki a király, ami Dániel bukását okozza (elbuktatni): „Aki harminc napon belül bármiért könnyörög, akár istenhez, akár emberhez rajtad kívül, ó király, azt dobják az oroszlánok vermébe!” (Dán 6,8).

Amint megtudta Dániel, hogy megtiltotta neki ez az új törvény, hogy Istent imádjá, hazament (a házába ment). Imádta Istent (Istenéhez imádkozott) és hálát adott neki (megköszönte neki) naponta háromszor, mint ahogy korábban is tette.

Dániel elhatározása, hogy hűséges marad Isten iránt, ugyanolyan eredményes (hatékony, hatásos) volt kis és nagy dolgokban egyaránt. Akár a királyi „étlapon” lévő ételek elutasításáról, akár az Istennel való elrejtett élet támadásáról volt szó – Dániel egy pillanatig sem tétozott azon, hogy hitet tegyen Isten mellett (kiállni). De Isten sem késlekedett (vonakodott), hogy kiálljon Dániel mellett.

(Vö.: 5Móz 7,9: *„Tudd meg tehát, hogy a te Istened, az ÚR az Isten. Állhatatos Isten ő, aki hűségesen megtartja szövetségét ezer nemzedéken át is, azok iránt, akik szeretik őt és megtartják parancsolatait;*

JSir 3,22k.: *„Szeret az ÚR, azért nincs még végünk, mert nem fogyott el irgalma: / minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!”)*

Dárius, a második uralkodó, akinek az idejében Dániel szolgált, Dániel Isten iránti bizalma és Isten megőrzése csodája által jut el az igaz Isten megismerésére. Rendeletet bocsátott ki a birodalmában lakó különböző nyelvű népeknek és nemzeteknek: *„Békességetek növekedjék! / Elrendelem, hogy birodalmam minden tartományában rettegve féljék Dániel Istenét! Ő az élő Isten, aki megmarad mindörökké. Az ő királysága megdönthetetlen, uralkodása végtelen. / Ő megment, megszabadít, jeleket és csodákat tesz égen és földön. Ő mentette meg Dánielt is az oroszlánok karmából” (Dán 6,26-28).*

Nem mindig tapasztaljuk meg (átélni) Urunk ilyen nagy és nyilvánvaló szabadítási tetteit. Végül is nem az a döntő, hogy csodákat éljünk át – bizonyára imádkozhatunk ezekért és számolhatunk velük -, hanem az, hogy világosan és egyértelműen valljuk meg a mi Urunk Jé-

zus Krisztust – akkor is, ha kinevetnek, kigúnyolnak, kirekesztenek, vagy ha a legrosszabbtól kell tartanunk. Ha ez velünk is megtörténik, Jézus velünk van – az oroszlánok vermében és azon kívül is.

(Vö.: ApCsel 12,1-11: *„Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / Jakobot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. / Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. / Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizzék, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezetetni. / Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. / Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezetetni, Péter - két bilincscsel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt. / És íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökvé felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan!” Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. / Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat!” Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „Vedd fel a felsőruhádát, és kövess engem!” / Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát. / Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. / Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt;”*

Zsid 11,32-38: *„És mit mondjak még? Hiszen kifognék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. / Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltatnak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, / tűz erejét oltották ki, kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőssé, idegenek seregeit futamították meg. / Asszonyok feltámadás révén visszakapták halottaikat. Másokat viszont megkínóztak, akik nem fogadták el a szabadulást, hogy dicsőségesebb feltámadásban legyen részük. / Mások megszégyenítések és megkorbácsolások próbáját állták ki, sőt még bilincseket és börtönt is. / Megkövezték, megégették, szétfűrészelték, kardélre hányták őket; juhok és kecskék bőrében bujdosnak, nélkülözve, nyomorogva, gyötörődve, sínylődve azok, / akikre nem volt méltó a világ; bolyongtak pusztákban és hegyeken, barlangokban és a föld szakadékaiban;”*

Róm 8,28k.: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. / Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között.”)

DÁNIEL – AZ IMÁDKOZÓ EMBER

12./ „Az imádkozásban legyetek kitartóak!” (Kol 4,2)

Dán 2,17-23: „Ezután Dániel hazament, és tudtára adta a dolgot társainak, Hananjának, Mísáélnak és Azarjának, / majd irgalomért könyörögtek a menny Istenéhez, hogy e titok miatt ne vesszenek el Dániel és társai a babiloni bölcsekkel együtt. / Ekkor a titok lelepleződött Dániel előtt éjszakai látomásban, Dániel pedig áldotta érte a menny Istenét. / Ezt mondta Dániel: Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom. / Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt. Ő ad bölcsességet a bölcseknek és tudományt a nagy tudósoknak. / Ő tárja fel a mélyen elrejtett titkokat; tudja, mi van a sötétségben, és nála lakik a világosság. / Magasztallak és dicsőítlek én téged, atyáim Istene, mert bölcsességet és erőt adtál nekem, és most tudtul adtad, amit kértünk tőled, tudtul adtad nekünk a király dolgát;”

Dán 6,11: „Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”

Dán 9,3kk.: „Az Úristenhez fordultam, hozzá folyamodtam imádsággal és könyörgéssel, böjtölve zsákruhában és hamuban. / Imádkoztam Istenemhez, az ÚRhoz, és vallást téve ezt mondtam: Ó Uram, nagy és félelmes Isten, aki megtartod a szövetséget és a hűséget azok iránt, akik szeretnek és megtartják parancsolataidat! / Vétkeztünk, és bűnbe estünk, megszegtük törvényedet, és lázadók voltunk, eltértünk parancsolataidtól és törvényeidtől.”

Amikor Dánielnek a király titokzatos álmát kellett megmagyaráznia, imaközösségre (imacsoport) hívta barátait, „majd irgalomért könyörögtek a menny Istenéhez...e titok miatt” (Dán 2,18).

Mi is összefoghatunk (egyeseül, tömörül) imaközösségben másokkal. Egy kis csöndes (!) (rejtett, titkos) csoportban gyakran személyesebben és konkrétan imádkozhatunk. Jézus

egyenesen (ilyen) „kis csoportban történő aktivitásra” bátorította tanítványait: *„Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. / Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük”* (Mt 18,19k.).0

Dánielnek ezen kívül személyes és meghatározott imaalkalmai voltak (imaidő). Naponta háromszor térden állva imádkozott, és tekintetét Jeruzsálem felé irányította. Beszélt Istennel, kiöntötte a szívét előtte, magasztalta és imádta az Urat.

Dániel csendben (szótlánul) is állt (volt) Isten előtt, hogy elfogadja igéjét. Az Istennel együtt töltött idő, a kitartó imádkozás volt Dániel erőforrása, ami határozottságot és bátorságot és ellenállási képességet adott neki. Mert éppenséggel az életét is elveszthette volna.

Ha életutunk a mélységbe vezet, komoly kérdések merülhetnek fel bennünk: Hogy tudom ezt elviselni (kitart, megmarad, kibír)? Ki fogom bírni (nem adom fel)? Ellene tudok állni a kísértéseknek? Nem haladja meg az erőmet ez a próba? Lehetséges lesz számomra, hogy megfeleljek az élet követelményeinek úgy, ahogy Isten várja tőlem?

Ha bármi nyugtalanít: fordíts időt az imádkozásra. Nem kell sokáig imádkoznod. Nem kell előadást tartanunk az Urnak. De újra és újra imádkoznunk kell. Ebből lesz állhatatosság (ellenálló-képesség, állékonyság, folytatólagosság).

(Vö.: Lk 18,1-8.: *„Arról is mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk. / Ezt mondta: „Az egyik városban volt egy bíró, aki az Istent nem félte, az embereket pedig nem becsülte. / Élt abban a városban egy özvegyasszony is, aki gyakran elment hozzá, és azt kérte tőle: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben. / Az egy ideig nem volt rá hajlandó, de azután azt mondta magában: Ha nem is félem az Istent, és az embereket sem becsülöm, / mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy ne járjon ide, és ne zaklasson engem vég nélkül.” / Azután így szólt az Úr: „Halljátok, mit mond a hamis bíró! / Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?”*

Ef 6,18: *„Minden imádságotokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;”*

Kol 4,2: *„Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjetek meg hálát adni.”)*

13./ Isten Lelke segít az imádkozásban

Dán 6,11: *„Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térdre állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”*

Ef 6,10k. 18: *„Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. / Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben... Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért.”*

Dániel naponta háromszor borult térdre és imádkozott. Isten azt szeretné, hogy tanuljunk meg teljesen rábízni magunkat. Akkor tudunk helytállni (szembe szállni) azokkal a hatalmakkal szemben, amik ránk támadnak. Aki eltökélte magát (elhatározta), hogy Istennel él, benne bízik és vele marad, az végül is legyőzhetetlen. Ha életedben döntést hoztál Isten mellett, akkor tedd meg a következő lépést is, legyél imádkozó ember (az imádság embere)!

(Vö.: Kol 4,2-4: *„Az imádkozásban legyetek kitartóak, és legyetek éberek: ne szűnjete meg hálát adni. / Imádkozzatok egyúttal értünk is, hogy Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hogy szólhassuk a Krisztus titkát, amely miatt most fogoly is vagyok, / hogy azt hirdethessük;”*

1Thess 5,17: *„Szüntelenül imádkozzatok!;”*

Zsolt 109,4: *„Szeretetemre vádaskodással felelnek, de én imádkozom.”)*

Néhány dolog eltéríthet az imádkozástól és gátolhatja azt: határidők, munka, internet és televízió. Kényelmesség, bátortalanság, erőtlenség. Olykor a saját tehetetlenségünk mély érzése is.

Ki segíthet rajtunk? Fontoljuk meg:

a./ Isten rendkívüli lelket ajándékozott nekünk. Ő bátorít és erősít az imádkozásra. Mert ő az imádkozás lelke.

b./ Az Úr nem veszi le rólunk azt a felelősséget, hogy életünket úgy rendezzük, hogy naponként biztosítsunk teret és időt az imádkozásra.

c./ Tudatában kell lennünk saját gyengeségünknek, hogy megtanuljunk számolni Isten teljhatalmával. Fakadjon (vezessen) imádság a gyengeségedből. Imádságságunk hídként kapcsolja össze gyengeségünk és Isten mindenhatóságának partjait. *„Kiáltls hozzám, és válaszol-*

lok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!” (Jer 33,4).

Ha Isten Lelke erejében való életet akarunk élni, „akkor legelőször fel kell ismernünk erőtlenségünket és gyengeségünket. Akkor fogunk imádkozni; mert az imádkozás tehetetlenségünk beismerése. Valljuk be ezt magunk és Isten előtt: elesett (gyámoltalan) vagyok, de nálam van a segítség” (B. Kempf).

(Vö.: Mt 7,7k.: *„Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik;”*

Zsolt 27,8: *„Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! - szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!”*

Zsolt 34,5: *„Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegetem;”*

Zsolt 138,3: *„Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.”)*

14./ Isten tud segíteni övéinek

Dán 6,5.11: *„A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála... Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta;”*

Zsolt 16,8: *„Az ÚRra tekintek szüntelen, nem tántorodom meg, mert a jobbomon van.”*

A hétköznapiakban különböző helyre rendeltettünk. Egy tény azonban valamennyiünkre azonos érvényű: a Gonosz erősebb, mint mi. Saját erőnkől nem tudunk szembeszállni vele. Mégis van egy titok, amit Dániel ismert. Ez az a tény, hogy „Dániel Istennel” erősebb, mint a káldeus romlottság és sötétség minden hatalma. *„Ha Isten segít, a falon is átugrom”* (2Sám 22, 30), mondja az imádkozó zsoltáros.

(Vö.: Zsolt 18,30: *„Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom;”*

2Sám 22,28-41: „A nyomorult népet megsegíted, de a kevélyeket látod, és megalázod. / Te vagy, URam, a mécsesem, az ÚR fénysugarat ad nekem a sötétségben. / Veled a rablóknak is nekirontok, ha Isten segít, a falon is átugrom. / Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgaz. Pajzsa ő mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / Van-e Isten az ÚRon kívül, és van-e kőszikla Istenünkön kívül? / Isten az én erős menedékem, ő vezeti útján a feddhetetlent. / Olyan-ná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem. / Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. / Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, és sokszor meghallgattál engem. / Biztossá teszed lépteimet, nem inognak bokáim. / Üldözöm és elpusztítom ellenségeimet, nem térek vissza, míg nem végzek velük. / Végeztem velük, szétzúztam őket, nem kelnek föl, lábam elé hullottak. / Felruháztál erővel a harcra, térdre kényszerítetted támadóimat. / Megfutamítottad ellenségeimet, gyűlölőimet elpusztíthattam.”)

Ha van közöttünk olyan, akik máig vereséget szenvednek a lelki harcban, akkor gondolkodjunk el azon: Valóban Istentől függünk? Az Úrban bízunk? Emlékeztetjük magunkat mindenhatóságára (mindenható erejére)? Szövetségre léptünk vele imádságban? – Ki kell mondanunk: sajnos nem, egyébként nem estünk volna el.

Milyen gyorsan kiszalad a szánkon: Nem tehetek arról, hogy ez történt velem! – De valóban így van? Ha Isten hatalmában bízunk, nem tud elbuktatni (földre dönteni) a Kísértő. Az Úrral való kapcsolat által lenyűgöző győzelmet aratunk, még, ha mint Józsefet, meg is aláznak az emberek.

(1Móz 39,1-10: „Amikor Józsefet Egyiptomba vitték, megvásárolta őt az izmáeliectől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. / De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. / Látta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog. / Megnyerte József a jóindulatát, és a háziszolgája lett. Azután háza felügyelőjévé tette, és rábízta egész vagyonát. / Attól fogva, hogy házának és egész vagyonának a felügyelőjévé tette, megáldotta az ÚR az egyiptomi ember házát Józsefért, és az ÚR áldása volt egész vagyonán, ami a házban és a mezőn volt. / Ezért Józsefre bízta egész vagyonát, és semmire sem volt gondja mellette, legfeljebb csak arra, hogy megegye az ételt. - Józsefnek szép termete és szép arca volt. / Ezek után az történt, hogy Józsefre szemet vetett urának a felesége, és ezt mondta: Hálj velem! / Ő azonban vonakodott, és azt felelte ura feleségének: Nézd, az én uramnak semmi gondja sincs mellettem háza dolgaira, és rám bízta egész vagyonát. / Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhet-

ném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?! / Bár az asszony nap mint nap ezt mondogatta Józsefnek, ő mégsem hallgatott rá, hogy mellé feküdjék, és vele legyen;”

1Kor 10,13: *„Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlökön felül kísértetni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabaddulás útját is, hogy elbírjátok azt viselni;”*

Róm 8,37-39: *„De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. / Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmak, / sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket az Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”)*

Mindenki, aki Jézussal él, aki „benne” marad, nem bukik el (elesik). Jézus legyőzte a bűnt.

(Vö.: „1Jn 3,6,9: *„Aki őbenne marad, az nem vétkezik: aki vétkezik, az nem látta őt, és nem is ismeri őt... Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született;”*

1Jn 5,18: *„Tudjuk, hogy aki Istentől született, nem vétkezik, sőt aki Istentől született, az vigyáz magára, és a gonosz meg sem érinti.”)*

Jézus nem csak a mi állapotunkat ismeri, ő is határozottan ahhoz tartja magát, hogy megváltottak vagyunk, hogy elérhessük a legfőbb célt, akkor is, ha komoly bűnöket követtünk el. Jézus a nagy orvos, akinél nincs reménytelen eset. És ha senki más nem hiszi el, hogy lehet még neked segíteni, ő elhiszi!

15./ Mindenütt és mindenkor imádkozhatunk

Dán 6,11: *„Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta.”*

Bárhol vagyunk is, imádkozhatunk. Nem tudjuk, de nem is kell mindig bezárni ilyenkor a szemünket és nem is kell mindig hangosan beszélni Istennel. Mindenütt és mindenkor imádkozhatunk: akár belső, akár külső veszéllyel találkozunk. Minden hétköznapi teendőnk közepette! Ha telefonon hívnak, vagy ha szeretne valaki meglátogatni (látogatását közli velünk, látogatásra jelenti be magát valaki). Mindig lehetséges feltekinteni Istenre és beszélgetni vele.

Lehet, hogy ezek csak „villám-beszélgetések”, egy szó vagy egy mondat.

Nehémiás is így értette ezt. Miközben beszélgetést folytatott Artahsasztá királlyal, szívében felvette a kapcsolatot a (minden) királyok királyával. *„Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, / majd ezt mondtam a királynak...”* (Neh 2,4k.)

Isten füle mindig nyitva van számunkra, és válaszol, ha imádkozunk. *„Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre van szükségünk”* (Zsid 4,16).

A veszély óráiban Jézus egészen közel van hozzánk, és készségesen segít (kész segíteni).

(Vö.: 2Kir 6,14-17: *„Akkor lovakat, harci kocsikat és tekintélyes sereget küldött oda. Azok megérkeztek éjjel, és körülvették a várost. / Amikor az Isten emberének a szolgálja korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálja így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk? / De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! / Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal;”*

1Kir 19,14-21: *„Ő így felelt: Nagyon buzgólkodtam az ÚRért, a Seregek Istenéért, mert Izráel fiai elhagyták szövetségedet, lerombolták oltáraidat, prófétáidat pedig fegyverrel ölték meg. Egyedül én maradtam meg, de az én életemet is el akarják venni. / Ekkor azt mondta neki az ÚR: Menj, kelj ismét útra a pusztán át, Damaszkuszba, és amikor odaérsz, kend fel Hazáélt Arám királyává. / Azután Jéhút, Nimsi fiát kend fel Izráel királyává; Elizeust, az ábél-mehólái Sáfát fiát pedig kend fel prófétává a magad helyébe! / És aki majd megmenekül Hazáél kardjától, azt Jéhú öli meg, és aki megmenekül Jéhú kardjától, azt Elizeus öli meg. / De meghagyok Izráelben hétezer embert: minden térdet, amely nem hajolt meg a Baal előtt, és minden szájat, amely nem csókolta meg azt. / Amikor elment onnan, rátalált Elizeusra, Sáfát fiára, aki éppen szántott. Tizenkét iga ökör volt előtte, ő maga a tizenkettediknél volt. Amikor Illés elment mellette, rádobta a palástját. / Akkor ő otthagyta az ökröket, Illés után futott, és ezt mondta: Hadd csókoljam meg apámat és anyámat, azután követlek! Ő azt felelte: Menj, de térj vissza, mert valamit tettem veled. / Elizeus otthagyta őt, de aztán vette az egyik pár ökröt, levágta, és az ökrök szerszámánál megfőzte a húst, odaadta a népnek, és ettek. Ő pedig elindult, követte Illést, és szolgálatába állt;”*

Ézs 38,1-5: „Abban az időben Ezékiás halálosan megbetegedett. Ézsaiás próféta, Ámóc fia elment hozzá, és ezt mondta neki: Így szól az ÚR: Rendelkezz házadról, mert meghalsz, nem maradhatsz életben! / Ekkor Ezékiás arcát a fal felé fordítva imádkozott az ÚRhoz, / és ezt mondta: Ó, URam, ne feledkezz meg arról, hogy én híven és tiszta szívvel éltem előtted, és azt tettem, amit jónak látsz! És Ezékiás keservesen sírt. / Azután így szólt az ÚR igéje Ézsaiáshoz: / Menj, és mondd meg Ezékiásnak: Így szól az ÚR, atyádnak, Dávidnak Istene: Meghallgattam imádságodat, láttam, hogy könnyeztél. Ezért megtoldom napjaidat még tizenöt évvel.”)

Mivel Isten rendkívüli lelkéből adott belénk, imádkozva mi is egészen közel maradhatunk vele – a háztartásban, hivatásban, bevásárláskor, tanuláskor, betegágyban... és ahol a kísértések olyan különösen gonoszak: félreeső (sivár, elhagyatott, magányos) munkahelyeken és távoli missziói állomásokon.

Mivel rendkívüli (páratlan, összehasonlíthatatlan) lelket kaptunk, életünket Istennek folytathatjuk. Mienk Jézus, az Emberfia, aki átvette az uralmat a mennyben, és részeltetett minket a Sátán, a bűnök, a világ és a halál feletti győzelmében. Milyen nagyszerű hatással kell lennie ennek reánk az előttünk lévő napon!

DÁNIEL – AKI TISZTÁN LÁTTA AZ ÖSSZEFÜGGÉSEKET

16./ Lényeglátás – megbízatásunk teljesítésére

Dán 1,17: „Ennek a négy ifjúnak megadta az Isten, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is;”

Dán 2,19: „Ekkor a titok lelepleződött Dániel előtt éjszakai látomásban, Dániel pedig áldotta érte a menny Istent.”

Hogy jut kifejezésre Dánielnél a Lélek uralma?

Olyan ember volt, aki világosan látta az összefüggéseket. A magyarázat és értelmezés nagy ajándékát Dániel bizonyára különös megbízatása érdekében kapta.

De ez ránk vonatkozóan is érvényes: akik határozottan az Úrnak adtuk életünket, és kitartunk az imádságban, világos lényeglátást kaptunk, ami azért fontos, hogy teljesítsük Iste-

nért vállalt megbízatásunkat. Milyen gyakran éreztük már, hogy nagyon szükséges az igazság és az igazságtalanság (jog és jogtalanság) megkülönböztetésének az adománya.

(Vö.: Fil 1,9.k.: *„És imádkozom azért, hogy a szeretet egyre inkább gazdagodjék bennetek ismerettel és igazi megértéssel; / hogy megítélhessétek, mi a helyes, hogy tiszták és kifogástalanok legyetek a Krisztus napjára.”*)

Nem mindig marad sok idő a megfontolásra. Olykor azt mondhatja valaki: Előbb cselekedtem, mielőtt helyesen átláttam volna a dolgot. Belebotlottam (fennakad, összeakad) a bűnbe, mielőtt tudatosult számomra a kísértés. Csak aki fejleszti az ítélőképességét, az tud különbséget tenni a jó és gonosz között. Pál buzgó imádságot folytatott Krisztus gyülekezeteiért: *„És kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adjon nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt”* (Ef 1,17).

(Vö.: Jak 1,5: *„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.”*)

Megtapasztalhatjuk, hogy az élet válságos óráiban ajándékként kapjuk az összefüggések felismerését, a lényeglátást. Különös fény hull az útra felülről a veszély pillanatában. *„Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem!”* (Zsolt 43,3). Lelkünk kitárul Isten felülről való üzenetére: *„Saját füleddel hallhatod a mögötted hangzó szót: Ezen az úton járjatok, se jobbra, se balra ne térjete le!”* (Ézs 30,21).

A rendkívüli lélek a megismerés lelke, olyan lélek, aki képessé tesz arra, hogy lássuk a láthatatlan (rejtett) dolgokat!

(Vö.: 2Krón 1,7-12: *„Azon az éjszakán megjelent Isten Salamonnak, és ezt mondta neki: Kérj valamit, én megadom neked. / Salamon ezt felelte Istennek: Te nagy szeretettel bántál apámmal, Dáviddal, és engem tettél utána királlyá. / Most azért, URam, Istenem, váljék valóra apámnak, Dávidnak adott ígéreted, mert te tettél engem e nép királyává, amely oly sok, mint a föld pora. / Adj azért nekem bölcsességet és tudományt, hogy tudjam ennek a népnek az ügyeit intézni. Különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet? / Isten ezt felelte Salamonnak: Mivel ez volt a szívedben, és nem gazdagságot, vagyont és dicsőséget kértél, nem is gyűlölőid életét vagy hosszú életet kértél, hanem bölcsességet és tudományt kértél, hogy kormányozni tudd népem, amelynek a királyává tettelek: / ezért megadom neked a bölcsességet és a tudományt, sőt olyan gazdagságot, vagyont és dicsőséget is adok neked, amihez fogható nem volt és nem is lesz egy királynak sem, sem előtted, sem utánad;”*

Péld 2,6-8: „Csak az ÚR ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik. / A becsületeseknek jutalmat tartogat, pajzsot a feddhetetlenül élőknek. / Vigyáz a törvény ösvé-nyeire, és híveinek útját megőrzi.”)

DÁNIELNEK HATALMA VOLT

17./ A rendkívüli lélek az Isten szolgálatára való erő (hatalom) lelke

Dán 2,47-49: „Dánielnek pedig azt mondta a király: Valóban a ti Istenetek az istenek Istene, a királyok ura és a titkok feltárója, ezért tudtad feltárni ezt a titkot. / Akkor a király nagy méltóságra emelte Dánielt, sok és nagy ajándékot adott neki, majd Babilon város kormányzójává és a babiloni bölcsek elöljárójává tette. / ániel viszont azt kérte a királytól, hogy Sadrakot, Mésakot és Abédnegót rendelje szolgálatba Babilon városában; Dániel pedig a királyi udvarban maradt;”

Dán 6,1-4. 29: „A méd Dárius pedig elfoglalta az országot hatvankét esztendőskorában. / Dárius úgy látta jónak, hogy országa vezetésére százhusz kormányzót nevezzen ki. Az egész országban voltak ilyenek. / Ezek fölé pedig három főkormányzót rendelt, közülük az egyik Dániel volt. A kormányzók nekik adtak számot, hogy a királyt semmi kár ne érje. / Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani... Ennek a Dánielnek aztán jó dolga volt Dárius uralkodása alatt és a perzsa Círus uralkodása alatt.”

Nem mindig történik az úgy, hogy annak, aki Istennel él, ilyen befolyásos állást ad (biztosít) az Úr a világban, mint Dánielnek. Főtisztviselő volt három királyságban: Babilóniában, a Méd Birodalomban és Perzsiában. Kortársai felismerték benne a rendkívüli sajátosságot (különlegességet), a „rendkívüli lelket”. Ezért helyezték ilyen befolyásos helyre. „Ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani” (Dán 6,4).

Arra sincs ígéretünk, hogy ebben az értelemben kapunk hatalmat. De mi is kaptunk ígéretet arra, hogy belső hatalmat (erőt) kapunk.

(Vö.: Lk 10,19: „Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

ApCsel 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim les-tek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

1Kir 17,1: „A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkkben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra.”)

A rendkívüli lélek az Isten szolgálatára való erő (hatalom) lelke (teljhatalom, meg/felhatalmazás). Aki megerősítette elhatározását, hogy Istennel él, aki imádságban él (imádkozó életet folytat) és lényeglátást kapott, annak Istentől nyert ereje is (hatalma, felhatalmazása, meghatalmazás, teljhatalom) is van! Ereje van arra, hogy nemet tudjon mondani a kísértés pillanatában. Ereje van elutasítani azt, ami a Gonosztól van.

(Vö.: 4Móz 14,1-9. 24.: „Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel. / Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! / Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! ... De szolgámat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai birtokolni fogják azt.”)

Korunknak szüksége van olyanokra, akiknek belső erejük van. Olyanokra, akik hallják és megcselekszik Isten szavát, amit ő mond. Ezek azok, akik „rendkívüli lelket kaptak.” Isten Lelke kormányozza életüket. Azok, akikkel Isten Lelke rendelkezik, Isten gyermekeinek bizonyulnak. Másokat is az élet útjára vezetnek.

Lehetséges az Istennel való élet az Istentől elszabadult (elold, kiszabadul) világban is. Az által a „rendkívüli lélek” által lehetséges ez, akit Jézus által kaptunk (megajándékozni). Ő tesz minket is „jövevényekké”, mint ahogy Énók, Ábrahám és Dániel is jövevények voltak kortársaik között.

Azonban bizonyosak lehetünk Isten jelenlétében: „Én pedig veled leszek, és megáldalak” (1Móz 26,3).

(Vö.: 1Móz 26,3. 24: „Maradj jövevényként ebben az országban, én pedig veled leszek, és megáldalak, mert neked és utódaidnak adom ezeket az országokat mind, és megtartom azt az esküt, amellyel megesküdtem apádnak, Ábrahámnak... Azon az éjszakán megjelent neki az ÚR, és ezt mondta: Én vagyok atyádnak, Ábrahámnak Istene. Ne félj, mert én veled vagyok, megáldalak téged, megsokasítom utódaidat szolgámért, Ábrahámért!”)

1Móz 39,21. 23: „De az ÚR Józseffel volt, hűséges maradt hozzá, és kedveltté tette a börtönparancsnok előtt... A börtönparancsnoknak nem kellett törődnie semmivel, ami rá volt bízva, mert az ÚR Józseffel volt, és eredményessé tette az ÚR, amihez hozzáfogott;”

5Móz 31,6: „Legyetek erősek és bátrak, ne féljete és ne rettegjete tőlük, mert maga az ÚR, a te Istened megy veled, nem hagy el téged, és nem marad el tőled;”

Józs 1,9: „Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.”)

15./ MINDENNAPI KENYERÜNK

UNSER TÄGLICHES BROT

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissenmutterhaus

Januar 1990. S. 9-17.

I./ BEVEZETÉS

Mt 6,11: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;” Zsolt 34,9-11: „Érezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. / Féljétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők. / Az oroszlánok is sínylődnek, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót.”

1./ Ma a Miatyánk negyedik kérését tanulmányozzuk:

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” Fűzünk néhány gondolatot ehhez a kéréshez. Előre megnevezem ezeket, majd behatóbban foglalkozunk velük.

(a.) **A kenyér.** Mi a kenyér ennek a kérésnek az értelmében? - Ezzel mindenre gondolunk, amire szükségem van életemben ezen a földön, ami mindenekelőtt a földi kenyér, de a lelki kenyér is.

(Vö.: Lk 12,22-30: „Tanítványaihoz pedig így szólt: „Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, / mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruháznál. / Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál! / De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznnyal is meghosszabbítani életét? / Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt? / Nézzétek a liliumokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik. / Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek! / Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy mit

igyatok, és ne nyugtalankodjatok. / Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzétek. A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre.”)

(b.) **A mára való kenyér** azt jelenti, hogy naponként elkérhetem a mára való kenyeret, minden mai napra. Ez magába foglal minden következő (holnapi) napot is.

(Vö.: Lk 22,35: „Azután ezt kérdezte tőlük: 'Amikor elküldtelek titeket erszény, tarisznya és saru nélkül, volt-e hiányotok valamiben?' 'Semmiben' - válaszolták.”)

(c.) **Manna**. A manna a mindennapi kenyér nagy megtapasztalása a pusztában, ami a mára való napi kenyér példája.

(Vö.: Neh 9,20k: „Jóságos lelkedet adtad, hogy értelmessé tegye őket. Nem vontad meg szájuktól mannádat, és adtál nekik vizet, amikor szomjaztak. / Negyven éven át gondoskodtál róluk a pusztában, nem nélkülöztek, ruháikat nem nyűtték el, és lábuk nem dagadt meg.”)

(d.) **A lelki kenyér**. „Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik” (Mt 4,4).

(Vö.: Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Isten.”)

1Pét 2,2: „Mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre.”)

(e.) **Jézus az élet kenyere**. „Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / ... ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké” (Jn 6,50k). Az is hozzátartozik a mindennapi élethez: enni Jézusból, Jézusból részesedni!

(Jn 6,35.48-51: „Jézus azt mondta nekik: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha... Én vagyok az élet kenyere. / Atyáitok a mannáért ették a pusztában, mégis meghaltak. / De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”)

2./ Külső és belső életemre vonatkozóan is az Atya illetékes.

Mindent tőle kérhetek, várhatok. Számomra nem megengedett, hogy ezek miatt aggodalmaskodjam. Ezzel a kéréssel: „*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!*” magamat és mindent Reá bízok.

Az Úr tanítványai kérésére tanította meg velük ezt az imádságot. Mélyen megérezték, hogy Jézus másként imádkozik, mint ahogy megszokták. Jézus beszélt Atyjával. Ezt akarták ők is megtanulni. Most tanítja őket Jézus. Ők is beszélhetnek az Atyához!

A Miatyánk első kérései az Atyára vonatkoznak: „*Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országot, legyen meg a te akaratod!*”

3./ A Miatyánk negyedik kérése a mi dolgainkról szól:

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!;” (Mt 6,11)

(Vö.: Fil 4,6k.: „*Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; / és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.*”)

Jézus példát használ, mikor tanítványait kérésre bátorítja. Egy apáról és kérő fiáról szól: „*Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitattik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitattik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?*” (Mt 7,7-11).

Mielőtt egy lépéssel tovább megyünk, tudatosítsuk magunkban, hogy ez a kérés - „*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*” - a kezünkben lévő kulcs minden életszükségletre és az egész élet teljességére.

4./ Jézus mindenre kiterjedő kifejezést használt a kenyér szóval.

Aki éhes, kenyérre van szüksége. Aki élni akar, akinek erő kell, kenyérre van szüksége. „*Kérjete!*” – mondja Jézus. Ez a dolog nyitja (ez a kulcs nyitja a zárat).

(Vö.: Mt 21,22: „*És mindazt, amit imádságban hittel kértek, megkapjátok;*”

Jn 14,13k.: „*És amit csak kértek majd az én nevemben, megteszem, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban; / valamit kértek tőlem az én nevemben, megteszem;*”

Jn 15,7: „Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek.”)

Kérjed reggel az Atyát, hogy gondoskodjon földi és lelki kenyeredről. „Bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek!” (Jn 15,16)

Ne imádkozzatok ezt a kérést gondolkozás és köszönetmondás nélkül: „Mindenki várakozva néz rád, és te idejében adsz nekik eledelt. / Kinyitod kezedet, és kielégítesz minden élőlényt kegyelmesen” (Zsolt 145,15k.).

(Vö.: „1Kir 17,1-6: „A Gileádban lakó tisbei Illés ezt mondta Ahábnak: Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőekben nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra. / Ezután így szólt hozzá az ÚR igéje: / Eredj el innen, menj kelet felé, és rejtőzz el a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre! / A patakból majd ihatsz, a hollóknak pedig megparancsoltam, hogy gondoskodjanak ott rólad. / Elment tehát, és az ÚR igéje szerint járt el. Odaérve letelepedett a Kerít-patak mellett, a Jordántól keletre. / A hollók hordtak neki kenyeret és húst reggel, kenyeret és húst este, a patakból pedig ivott.”)

II./ A KENYÉR

Mit jelent: a 'mindennapi kenyerünk'?

Mt 6,7.8.11.26: „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. / Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle.... Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma... Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?;”

5Móz 2,7: „Mert megáldotta kezed minden munkáját Istened, az ÚR, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában. Negyven esztendeje már, hogy veled van Istened, az ÚR, és nem szűkölködtél semmiben.”

1./ Az Atya pontosan tudja, hogy mit jelent a mindennapi kenyerünk.

Jézus ebben az összefüggésben mondja: „Mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle” (Mt 6,8). Az Atya tudja, mire van szükségem, ez örvendezővé

tesz és megszabadít az aggodalmaskodástól – ő ismeri körülményeimet és szükségleteimet. Illetékesnek tudja magát emberlétünk minden területéért, és mindennapi megélhetési viszonyunk minden külsődleges dolgaiért is.

„Isten azt akarja, hogy vegyük komolyan, mint Atyát, hogy belevonjuk életünk sok kis és mindennapi dolgaiba. Ő igazi Atya, aki törődik velünk és mindennel, ami a mienk.

Isten senkiről sem feledkezik el. Minden, ami életünkhöz tartozik és életünket képezi, legyen az nagy vagy kicsi, atyai gondoskodással törődik vele (figyelembe vesz), mikor elkezdünk imádkozni: *’ Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.’*

(Vö.: 2Kir 4,2-7. 42-44: „Elizeus megkérdezte tőle: Mit tehetek érted? Mondd meg nekem, mi van a házában? Az asszony így felelt: Nincsen egyéb szolgálód házában, csak egy korsó olaj. / Elizeus ezt mondta: Menj, kérj kölcsön edényeket ott kinn minden szomszédodtól, üres edényeket, de nem keveset. / Azután menj be, zárd be magad és fiaid mögött az ajtót, és tölts ezekbe az edényekbe. Amelyik megtelt, tedd félre! / Az asszony elment, és bezárta maga és fiai mögött az ajtót. Azok eléje rakták az edényeket, ő pedig töltögetett. / Amikor megteltek az edények, ezt mondta az egyik fiának: Tégy elem még egy edényt! De az így felelt neki: Nincs több edény. Ezután nem folyt több olaj. / Az asszony elment az Isten emberéhez, és elbeszélte ezt. Ő pedig így szólt: Eredj, add el az olajat, és fizesd ki az adósságodat. Ami pedig megmarad, abból élj a fiaiddal együtt!... Egyszer egy ember jött Baal-Sálisából, és hozott az Isten emberének az első termésből készült kenyeret: húsz árpakenyeret meg friss gabonát a tarisnyájában. Elizeus ezt mondta: Add oda a népnek, hadd egyenek! / A szolgálja azonban így szólt: Hogyan adjam ezt száz embernek? De ő így felelt: Add oda a népnek, hadd egyenek! Mert ezt mondja az ÚR: Enni fognak és még marad is. / Odaadta tehát nekik, azok pedig ettek, és még hagytak is belőle, ahogyan az ÚR megmondta.”)

2./ A kenyér itt gyűjtőfogalom mindenre, ami az életünkhöz tartozik.

Martin Luther így válaszolt arra a kérdésre, hogy mit jelent a „mindennapi kenyerünk”? „Minden, ami életünk táplálásához és életszükségletünkhöz tartozik: étel, ital, ruházat, cipő, ház, udvar, szántóföld, jószág, pénz, vagyon, kegyes feleség, kegyes gyermekek, kegyes háznép, kegyes és hűséges felsőbbség, jó kormányzás, jó idő, egészség, termés (fegyelem, nevelés), megbecsülés, jó barátok, hűséges szomszédok, és ehhez hasonlóak.’

A Miatyánk negyedik kérésében arról van szó, hogy Isten megadja nekünk az élethez szükséges dolgokat. Alapjában véve ezt a kérést az Isten jóságától való függőség, és egyúttal mintegy az aggodalmaskodás lelkével szembeni támadás jeleként kell érteni” (Th. Sorg).

(Vö.: 1Pét 5,7: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok;”

Zsid 13,5k.: „Ne legyetek pénzsóvárak, érijétek be azzal, amitek van, mert ő mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” / Ezért bizakodva mondjuk: „Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?;”

Ézs 33,15k.: „Aki igazságosan él, és őszintén beszél, megveti a zsarolt nyereséget, nem fogad el megvesztegetést, hanem elhárítja a kezével, bedugja a fülét, hallani sem akar vérontásról, befogja a szemét, látni sem akar gonoszsgot. / Az ilyen ember magas helyen lakik, sziklaerőd a fellegvára. Kenyerét megkapja, vize állandóan van.”)

3./ Jézus imádkozni tanította tanítványait.

Mt 6,6.11: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódát bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”/ ... Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;”

Zsolt 27,8: „Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé! - szívem így válaszol: Színed elé járulok, URam!”

Az imádkozás egészen személyes ügy, mindenekelőtt az egyes személyek titokban közvetlenül szólnak az Atyához: „Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódát bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked”(Mt 6,6). És mégis, az egyes ember is az imádkozáskor mindannak a nagy közösségnek tagja, akik Atyjuknak vallják Istent, egybefoglalva Isten gyermekei közösségébe („mi”-jébe).

(Vö.: Mt 18,18k.: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértetek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. / Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük.”

ApCsel 4,24: „Amikor ezt meghallották, egy szívvel és egy lélekkel felemelték hangjukat az Istenhez, és így szóltak: „Urunk, te teremtetted az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van;”

ApCsel 12,12: „Amikor feleszmélt, elment Mária házához. Ez anyja volt annak a Jánosnak, akit Márknak is neveztek. Itt sokan egybegyűlve imádkoztak;”

ApCsel 21,5: „Amikor pedig eltöltöttük ezeket a napokat, és elindultunk, hogy utunkat folytassuk, valamennyien elkísértek.”

„MI Atyánk... mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” Ez a kérés, amely így személyre vonatkozó, mint ahogy a mindennapi kenyerem, mégis az ÉN a MI-hez (közösség-

be) kapcsolódik. Ez a kérés nem önző. Nem különít el a fitestvértől, a nőtestvértől, hanem összeköt Krisztusban a fitestvérrrel és nőtestvérrrel. Egészen személyesen véve szükségleteinkben össze vagyunk zárva az Atyával és minden hívővel abba a nagy seregbe, amelyik hozzá tartozik. Az Atya látja ennek a seregnek minden tagját és engemet is! Jogosult vagyok arra, hogy egyedül, elrejtettségben beszéljek Atyámmal és együtt is jöhetünk öhozzá.

(Vö.: 1Krón 4,10: „Jabéc segítségül hívta Izráel Istenét, és ezt mondta: Bárcsak nagyon megáldanál engem, és kiszélesítenéd határomat, velem lennél, és megoltalmaznál a bajtól, hogy ne érjen fájdalom! És megadta neki Isten, amit kért;”

1Krón 5,20: „Segítséget kaptak velük szemben, és hatalmukba kerültek a hagriak és mindazok, akik velük tartottak, mert az Istenhez kiáltottak segítségért harc közben, ő pedig meghallgatta kérésüket, mert bíztak benne.”)

4./ Isten jobban ismeri szükségleteinket, mint mi magunk.

Fontoljuk meg egyszer, hogy mit jelent ez. Neki, akié minden, hatalmában áll, hogy gondoskodjon rólunk, mindnyájunkról szükségleteinknek megfelelően.

Amikor Jézus megengedi nekünk ezt a negyedik kérést, akkor ezzel meg akar hívni minket az Atyától való függésre.

Tudjuk-e igazán, hogy azáltal, hogy kérhetjük a legfőbb hatalmasságot (hatóságot), királyian szabadok vagyunk és alapjában függetlenek is vagyunk a földi függőségektől, sarokba szorítottság (szűkösségektől, szorosság, szorult helyzet,) és kényszerektől. Isten gondoskodik!

5./ Dániel és a mindennapi kenyér.

Dán 1,8-21: „Dániel azonban elhatározta, hogy nem szennyezi be magát a király ételével és azzal a borral, amit ő szokott inni, ezért arra kérte a főudvarmestert, hogy ne kelljen magát beszennyeznie. / Isten a főudvarmestert jóindulatra és szeretetre indította Dániel iránt, / de azért ezt mondta a főudvarmester Dánielnek: Félek az én uramtól, a királytól, mert ő rendelkezett így ételetekről és italotokról. Mi lesz, ha azt látja, hogy ti soványabbak vagytok, mint a veletek egykorú ifjak? Még bajba kerülök miattatok a királynál! / Akkor Dániel ezt mondta annak a felügyelőnek, akit a főudvarmester rendelt Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá mellé: / Tégy próbát szolgálóiddal tíz napig! Engedjék meg, hogy zöldségféléket együnk, és vizet igyunk. / Azután mutassanak meg neked minket és azokat az ifjakat, akik a király ételéből esznek, és amit majd látsz, aszerint bánj szolgálóiddal! / Az hallgatott rájuk ebben a dologban, és próbát tett velük tíz napig. / Tíz nap múlva szebbnek látszottak, és kövérebbek voltak azoknál

az ifjaknál, akik a király ételéből ettek. / Ezért a felügyelő fölmentette őket az alól, hogy az előírt ételt egyék, és hogy bort igyanak, és ahelyett zöldségfélét adott nekik. / Ennek a négy ifjúnak megadta az Isten, hogy előrehaladjanak a tudományban, mindenféle írásban és bölcsességben. Dániel pedig értett a látomások és az álmok magyarázatához is. / Amikor eljött az az idő, amelyről meghagyta a király, hogy vezessék őket eléje, a főudvarmester bevezette őket Nebukadneccar elé. / A király elbeszélgetett velük, de egy sem akadt több közöttük olyan, mint Dániel, Hananjá, Mísáél és Azarjá. Ők tehát a király szolgálatába álltak. / Akármit kérdezett tőlük a király, bölcsesség és értelem dolgában tízszer okosabbaknak találta őket egész országa minden mágusánál és varázslójánál. Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig. / Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig;”

Zsid 11,6: „Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!” – „Dániel számára a mindennapi kenyérhez tartozott az is, hogy Isten megajándékozza azzal, hogy a főudvarmester jóindulattal és szeretettel volt iránta. Hogy valósíthatta volna meg egyébként a tervét, hogy megtartóztassa magát a király borától és ételétől?

És az is „a kenyérhez” tartozott számára, hogy Isten bölcsességet és értelmet adott neki minden tudományban, amikben oktatásban részesült.

Egy iskolásnak „a kenyérhez” tartozik, hogy jól elvégezhesse iskolai munkáját. Volt egyszer egy konfirmandusom, egy kedves, hívő lány, aki nem volt különösebben tehetséges. Az iskolában sok vesződséget okoztak neki a nevek földrajzórán. Egyáltalán nem tudta emlékeztetnie ezekre. Akkor az atlasz felett összekulcsolta a kezét és így imádkozott: 'Ó, Uram, segíts meg, hogy megjegyezzem a nehéz neveket.' És – az Úr meghallgatta, mert ez hozzátartozott a „kenyérhez” számára. - Ez a lány meghalt még konfirmációja előtt. Temetésekor osztályfőnöke mélységes szomorúsággal mondta a sírnál: 'A legjobb tanítványomat veszítettem el.'

Ha nem tudsz elbánni nehézségeiddel (gond, baj) hivatásodban, ha nem tudod, hogy tegyél eleget a veled szemben támasztott követelményeknek, akkor imádkozzál! Ez a mindennapi 'kenyérhez' tartozik számodra. És ezt az Úr megígérte nekünk. Ha mi keresztyének szeretnénk jobban felhasználni (ezt) az engedélyt, akkor kérjük el a 'kenyeret' a mindennapi szükségletekre” (E. Modersohn).

„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja / De hittetl kérje, semmit sem kételkedve” (Jak 1,5k.).

(Vö.: 1Kir 3,5-10: „Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! / Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgáloddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. / És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgálodat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. / És a te szolgálód választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. / Adj azért szolgálodnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?! / Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon.”

III./ A MÁRA VALÓ KENYÉR

Mt 6,11: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;”

Zsolt 65,3. 10-12: „Te hallgatod meg az imádságot, hozzád fordul minden ember. / ... Gondoskods a földről, megöntöződ, nagyon meggazdagítod, Isten patakja tele van vízzel. Gabonával látod el az embereket, így gondoskods a földről. / Barázdáit megitatod, göröngyeit el- egyengeted, záporosóval porhanyítod, növényzetét megáldod. / Megkoronázod az évet javaid- dal, és nyomaidon bőség fakad.”

Foglalkozzunk ennek a kérésnek a következő gondolatával: hogy tudniillik

1./ Elkérhetjük a mára való kenyeret,

minden mai napra, naponként, ami magába foglalja (lefedi) a holnapi napot (a holnapot, a jövőt) is. „Minden reggel megújul. Nagy a te hűséged!” (JSir 3,23).

Kaptam egy képeslapot, amely egy tiszta, feltartozhatatlan, buzgó vizű hegyi patakot ábrázolt. Ez a felirat volt felette: „Kegyelmet kegyelemre” (Jn 1,16). Ez a naponkénti, Isten által a mennyből ajándékozott új kenyér, Isten túlbuzgó ajándékát kifejező kép lett számomra.

(Vö.: Zsolt 36,8-10: „Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. / Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot. / Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot;”

Jn 1,16: „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre;”

2Kor 9,8: „Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiáraszsa rájuk, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, és bőségben éljete minden jó cselekedetre;”

Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteiket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban.”)

2./ „Kegyelmet kegyelemre”.

A kegyelmet kegyelemre egy készletből való folyamatos feltöltést jelent, állandó, folytonos utánpótlást a hiány és szükséglet szakadatlan csendjében.

Ez egy folyóhoz hasonlítható. Állj a partjára és figyeld meg a folyó vizét. Ez egyik pillanatról a másikra tovább halad. Ez mindig ugyanaz a folyam? – Igen! Ez mindig ugyanaz a víz? – Nem! A víztömeg, amelyik egyik másodpercről a másikra tovább folyik, most a folyóágy másik szakaszát tölti ki, új víz folyt a helyére, víz jött víz helyett. És így történik ez óráról órára, évről évre, évszázadról évszázadra: egy folyam, de más víz, élő és nem pangó, mert a nagy azonosság állandó kicserélődés folyamán történik.

(Vö.: Ez 47,1-12: „Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. / Azután kivitt engem az északi kapun át, és körül vitt kívül a keletre néző külső kapuhoz. A víz ott folydogált a kapu déli oldalánál. / Azután ő kelet felé ment mérőzsínórral a kezében, lemért ezer könyököt, és átvezetett a vízen: a víz bokáig ért. / Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. / Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni. / Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. / Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. / Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és meggyógyul tőle a víz. / Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsg; és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak. / Halászok állnak majd ott és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárító-

helye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagy-tengerben. / De a tócsák és pocolyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. / A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz.”)

Kegyelem foglalja el a kegyem helyét, szeretetre ismét szeretet következik, mindig új, mindig friss, mindig erőteljes (fiatal), óráról órára, évről évre Jézus Krisztus által. Minden napunk egy új ma, és ebből az ismétlődő mából lesz végül egyik nap a másik után (nap nap után, minden áldott nap, nap mint nap).” (Moule püspök). *„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”.*

(Vö.: Jer 31,14: *„A papokat bőséggel árasztom el, népem pedig jóllakik javaimmal - így szól az ÚR;”*

Zsolt 65,5: *„Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!”)*

3./ Isten ajándékozása egyetlen napon sem szűnik meg.

Mt 6,11: *„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma;”*

Zsolt 28,6k.: *„Áldott az ÚR, mert meghallgatta esedező hangomat. / Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát.”)*

Isten ismeri szükségletünket a harc napján, a veszedelem napján vagy a betegség idején, és ugyanúgy a győzelem és siker idején. Egyszerűen naponta, ez azt jelenti, hogy minden napon kérhetjük reggelenként: *„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma!”*

Néhányan úgy gondolják, hogy Isten talán nem törődik a hétköznapi csekély dolgaival. Isten azonban éppen az ellenkezőjét teszi. Ezt nem csak a Bibliából tudom, de meg is tapasztaltam. És sok keresztyén megosztotta velem ilyen megtapasztalását.

Helmut Thillicke a háború idején szétbombázott Stuttgartban egészen különös módon utalt a mindennapi kenyér kis dolgaira: „Hát nem ’jelentéktelenségekből’ (csekélység, semmiesség, kicsinység) áll-e egész életünknek nem több mint 90 százaléka? Gyakran nem éhséggel és fáradtsággal kezdődik a nap? Nem aggódással, hogy tudniillik hogyan kell elintézzük ezt vagy azt, a szétrepedt ablaküvegtől a tetőcserépig vagy a szenesvödörig – mindezek nem olyanok dolgok-e, amik szörnyen foglalkoztatnak bennünket?

Képzeljük el a következőt: Ha megtiltotta volna Jézus, hogy minden jelentéktelen (kis, kicsi) dologról beszéljünk mennyben lévő Atyánkkal, mivel ezek túlságosan is kis dolgok az ő számára, még ha nekünk hihetetlen sokat jelentenek is. – Képzeljétek el, ha megparancsolta

volna Jézus, hogy csak nagy dolgokról beszéljünk Istennel: Isten országáról, Krisztus világhuralmáról, a halottak közül való feltámadásról, és így tovább... - nem lenne-e egyszerűen apátlan életünk nagy része, nem adnánk-e (átengedni) át és taszítanánk-e magunkat hideg magányosságba (egyedüllét)? Akkor valóban kizárnánk Istent életünk gyötrő mindennapjaiból. Istennek legyen hála, hogy ez nem így van.”

(Vö.: Zsolt 32,6k: „Ezért hozzád imádkozzék minden hívő, amíg megtalálhat. Ha nagy vizek áradnak is, nem érik el őt. / Te vagy az oltalmam, megóvsz a bajtól, körülveszel a szabadulás örömeivel;”

Zsolt 43,3-5: „Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba, / hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek újjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem! / Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!”

Zsolt 50,15: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítlak, és te dicsőítesz engem;”

Zsolt 55,23: „Vesd az ÚRra terhedet, és ő gondot visel rád! Nem engedi sohasem, hogy ingadozzon az igaz;”

Zsolt 140,5-9: „Órizz meg, URam, a bűnösök hatalmától, oltalmaz meg az erőszakos emberektől, akik jártomban el akarnak gáncsolni! / Tört vetettek nekem a gőgös emberek, köteleket és hálót feszítettek ki, az út mentén csapdát állítottak nekem. (Szela.) / Te vagy Istenem - mondom az ÚRnak -, figyelj hát, URam, könyörgő szavamra! / Én Uram, URam, hatalmas szabadítóm, te véded fejemet a küzdelem napján. / Ne teljesítsd, URam, a bűnös kívánságát, ne engedd sikerülni terveit, ne fuvalkodhasson fel! (Szela.);”

Mik 7,6k.: „Mert a fiú gyalázatosan bánik apjával, a lány anyja ellen támad, a meny az anyósa ellen, az embernek saját háza népe is ellensége. / De én az URat várom, a szabadító Istenben reménykedem: meg is fog hallgatni Istenem!”)

4./ Isten nem hagyja figyelmen kívül hétköznapijainkat.

Jel 2,2.3.13.19.: „Tudok cselekedeteidről, fáradásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat, és próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, pedig nem azok, és hazugnak találtad őket. / Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, ... Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónusa van, de ragaszkodol a nevemhez, és nem tagadtad meg az én hitemet

Antipász napjaiban sem, aki hű tanúm, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik. / Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél;

Jel 3,8: *„Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”*

A kis-ázsiai körlevelekben újra és újra olvashatjuk: *„Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról, és arról, hogy nem viselheted el a gonoszokat... Tudom, hogy van benned állhatatosság, terhet viseltél az én nevemért, és nem fáradtál meg, ... Tudom, hol van a lakóhelyed: ahol a Sátán trónusa van...” Ismerem, tudom.*

a./ „Ő, aki kinyújtott karját a tengerek, szigetek és kontinensek fölé tárja, mivel neki adatott minden hatalom mennyen és földön, időt fordít az emberek mindennapi dolgaira:

a/1: egy édesanya szomorúságára, aki elvesztette a fiát: *’Ezután elment egy Nain nevű városba, és vele mentek tanítványai nagy sokasággal együtt. / Amikor közeledett a város kapujához, íme, halottat hoztak kifelé, egy özvegyasszony egyetlen fiát, és a városból nagy sokaság követte. / Amikor az Úr meglátta az asszonyt, megszánta, és így szólt hozzá: „Ne sírj!” / Azután odalépett, és megérintette a koporsót. Akik vitték, megálltak, ő pedig így szólt: „Ifjú, neked mondom, kelj fel!” / Erre felült a halott, és elkezdett beszélni; Jézus pedig átadta az anyjának’ (Lk 7,11-15);*

a/2: Egy gutaütött bénaságára: *’Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. / Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. / Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. / Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. / Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid.” / Ott ültek néhányan az írástudók közül, és így tanakodtak szívükben: / „Hogyan beszélhet ez így? Istent káromolja! Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” / Jézus lelkében azonnal átlátta, hogy így tanakodnak magukban, és ezt mondta nekik: „Miért tanakodtok így szívetekben? / Mi könnyebb: azt mondani a bénának: Megbocsáttattak bűneid! - vagy azt mondani: Kelj fel, fogd az ágyadat és járj!? / Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket meg-*

bocsátani a földön - így szólt a bénához: / Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!” / Az pedig felkelt, azonnal felvette az ágyát, és kiment mindenki szeme láttára; úgy-hogy ámulatba estek mind, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Ilyet még sohasem láttunk!” (Mk 2,1-12);

a/3. Tanítványai kimerültségére: „Ő pedig így szólt hozzájuk: „Jöjjetek velem csak ti magatok egy lakatlan helyre, és pihenjete meg egy kissé.” Mert olyan sokan voltak, akik odaérkeztek, és akik elindultak, hogy még enni sem volt idejük” (Mk 6,31).

(Vö.: Ézs 40,26-31: „Tekintsetek föl a magasba, és nézzétek: ki teremtette az ott levőket? Előhívja seregüket szám szerint, néven szólítja mindnyájukat. Olyan hatalmas és erőteljes, hogy egy sem mert hiányozni. / Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. / Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremője, nem fárad el, és nem lankad el, értelmé kifürkészhetetlen. / Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. / Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. / De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.”)

Éppen az az Isten nagysága, hogy ilyen mélyre leereszkedik, hogy mindenhatóságát csak egyik tulajdonsága múlja felül: szeretete. És a szeretet lehajol azokhoz, akik utána kiáltanak, és mindabban is, amik miatt segítségül hívják... Mivel a legnagyobbat ajándékozta neked, hozzá jöhetsz a legkisebbekkel (is)” (H. Thielicke).

IV./ A MANNA

2Móz 16,4k. 14-22: „De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. / Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek... Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a puszta, mintha apró dara lett volna a földön. / Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nekik eledelül. / Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni, fejenként egy ómert ve-

gyetek lélekszám szerint; annyit szedjete, ahányan egy sátorban vagytok! / Izráel fiai így cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. / Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni. / Mózes azt mondta nekik, hogy senki se hagyjon belőle másnapra. / De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes. / Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón süttött a nap, megolvadt. / A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek;”

4Móz 11,7-9: „A manna olyan volt, mint a koriander, hasonló az illatos gyantacsepphez. / A nép elszéledt, és úgy szedegette. Kézimalmon megőrölték, vagy mozsárban megtörték, azután fazékban megfőzték, és lepényt készítettek belőle. Olyan íze volt, mint az olajos süteménynek. / Amikor a harmat leszállt éjjel a táborra, akkor szállt le a manna is.”

1./ A manna – a mindennapi kenyér nagy megtapasztalása a pusztában.

A mindennapi kenyér modellje (sablon, minta) mára. Az izráeliták nem szolgáltak rá erre zúgolódásukkal, azonban Isten szándékának megfelelően gondoskodott népéről. Ezt soha nem látott módon tette: „De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem... Amikor fölszikkadt a lehullott harmat, apró szemcsék borították a pusztát, mintha apró dara lett volna a földön. / Amikor meglátták ezt Izráel fiai, azt kérdezték egymástól: Mi ez? Nem tudták ugyanis, hogy mi az. De Mózes megmondta nekik, hogy ez az a kenyér, amelyet az ÚR adott nekik eledelül” (2Móz 16,4. 14k.).

Minden reggel újból hullatott mannát az Úr az égből, amit napfelkelte előtt kellett összegyűjteni. Mindenkinek korán kellett felkelnie, hogy megkeresse mindennapi táplálékát.

(Vö.: Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavam reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak;”

Zsolt 63,1-8: „Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt. / Ó Isten, te vagy Istenem, hozzád vágyakozom! Utánad szomjazik lelkem, utánad sóvárog testem, mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld. / Így nézek rád a szentélyben, hogy lássam hatalmat és dicsőségedet. / Mert szereteted az életnél is jobb, ajkam téged dicsőít. / Ezért téged áldalak, amíg élek, nevedet imádvá emelem föl kezem. / Mintha zsíros falatokkal laktam volna jól, úgy

ujjong az ajkam, és dicsér a szám. / Fekvőhelyemen is rád gondolok, minden őrváltáskor rólad elmélkedem. / Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok;"

Zsolt 90,14: *„Áraszd ránk kegyelmedet reggelenként, hogy vígadjunk és örüljünk egész életünkben!;"*

Zsolt 119,147k.: *„Ébren vagyok virradatkor, és fohászkodom, igédben reménykedem. / Ébren van szemem az éjszakai őrváltáskor is, és elmélkedem ígéreteiden."*)

Mielőtt másra fordítanánk időt, ami könnyen birtokba venné érzékeny lelkünket, Isten akar velünk beszélni.

Gyakran van utalás arra, hogy az Úrral való találkozás, oktatása gazdagsága elfogadása messzemenően a kora reggeli órákban (a nap kora reggelén) a leghatékonyabb. Szívünk akkor a legösszeszedettebb és legérzékenyebb. Ennek az ételnek az erejével aztán bátran és kipróbáltan eleget tehetünk a nap követelményeivel és szembeszállhatunk kellemetlenségeivel. Az éber ellenség talán kihasználja a lustaságot, hogy megfosszon (visszatart) minket az áldástól és az erőtől, amiket oly gazdag mértékben kell elfogadnunk.

(Vö.: Zsolt 119,9-16. 45. 59-61. 105. 133. 162: *„Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígédet. / Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! / Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. / Áldott vagy te, URam! Taníts meg rendelkezéseidre! / Ajkam fölsorolja szád minden döntését. / Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek. / Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre. / Gyönyörködöm rendelkezéseidben, ígédről nem feledkezem meg... / Tágas téren járok, ha a te utasításodat keresem... / Utaimat megfontolom, lépteimet intelmeidhez igazítom. / Sietek, nem tétovázzom, megtartom parancsolataidat. / Ha bűnösök kötelei fonnak is körül, nem feledkezem meg törvényedről... / Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága... / Szilárdítsd meg lépteimet ígéreteddel, hogy ne uralkodjék rajtam semmiféle gazság... / Úgy örülök beszédednek, mint aki nagy zsákmányra talál."*)

2./ Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni.

2Móz 16,16-27: *„Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni, fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjete, ahányan egy sátorban vagytok! / Izráel fiai így cselekedtek, és szedett ki többet, ki kevesebbet. / Amikor azután megmérték ómerrel, nem volt fölöslege annak, aki többet szedett, sem hiánya annak, aki kevesebbet szedett. Mindenki annyit szedett, amennyit meg tudott enni. / Mózes azt mondta nekik, hogy senki se hagyjon belőle másnapra. / De nem hallgattak Mózesre. Voltak, akik hagytak*

belőle másnapra is, de az megkukacosodott és megbüdösödött. Ezért megharagudott rájuk Mózes. / Így mindenki annyit szedett reggelenként, amennyit meg tudott enni. De ha már forrón sütött a nap, megolvadt. / A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral. Akkor elment a közösség összes főembere, és jelentették Mózesnek. / Ő azt felelte nekik: Ez az, amiről az ÚR beszélt, hogy a nyugalom ideje lesz holnap, az ÚR szombatja. Süssétek meg, amit sütni akartok, és főzzétek meg, amit főzni akartok, és tegyétek félre magatoknak mindazt, ami fölösleg, hogy megmaradjon másnapra. / Félre is tették másnapra Mózes parancsa szerint, és nem бүdösödött meg, féreg sem volt benne. / Akkor ezt mondta Mózes: Egyétek meg ezt ma, mert ma az ÚR szombatja van. Ma nem találtok mannát a mezőn. / Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van. Akkor nem lesz. / Mégis voltak olyanok, akik a hetedik napon is kimentek a nép közül, hogy szedjenek, de nem találtak;”

Zsolt 107,8k: „Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, / mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket.”

„Ezt parancsolja az ÚR: Szedjen belőle mindenki, amennyit meg tud enni” (2Móz 16,16). A mannát a pusztában negyven évig naponként a földön találták. Mindenki annyit gyűjthetett, amennyire szüksége volt, "fejenként egy ómert vegyetek lélekszám szerint; annyit szedjétek, ahányan egy sátorban vagytok!" (2Móz 16,16).

Mindenki nagyvonalúan gyűjthetett, az egyik keveset, a másik sokat. Ez volt a mára való kenyér. Nem lehetett eltenni a következő napra, mert бүdös és férges lett (tele lett féreggel).

„A hatodik napon történt, hogy kétszer annyi ennivalót szedtek, fejenként két ómerral” (2Móz 15,22), úgy hogy szombaton nem dolgoztak, a hatodik napon megőrizhették a következő napra való mannát. „Hat napon szedjétek, de a hetedik napon szombat van” (2Móz 16,26).

Ha előfordul, hogy elcsüggedünk magunk miatt és pusztaságunk miatt, akkor gondolkunk a mannára. Amikor az izráeliták megkérdezték: „Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában? / ... tud-e kenyeret is adni? (Zsolt 78,19k.), akkor Isten „megnyitotta az égi kapukat. / Mannaesőt hullatott rájuk eledelül, mennyei gabonát adott nekik/ ... eledelt küldött, hogy jóllakjanak” (Zsolt 78,23-25).

(Vö.: Zsolt 78,19-25: „Isten ellen szóltak, amikor ezt mondták: Tud-e Isten asztalt teríteni a pusztában? / A sziklára ugyan ráütött, folyt a víz és patakok áradtak, de tud-e kenyeret is adni, és húsról gondoskodni népének? / Az ÚR ezt hallva megharagudott, és tűz lobbant fel Jákób ellen, haragra gerjedt Izráel ellen, / mert nem hittek Istenben, és nem bíztak segítségé-

ben. / Parancsot adott a magas fellegeknek, és megnyitotta az égi kapukat. / Mannaesőt hullatott rájuk eledelül, mennyei gabonát adott nekik. / Isteni kenyeret evett mindenki, eledelt küldött, hogy jóllakjanak.”)

Nem volt szegényes, nem volt adagolt, mindenki szükséglete szerint! A mannát könnyű volt felszedni, a földön volt, mindenki felszedhette. Isten Igéjét is könnyű megérteni, közel van, közvetlenül magához veheti bárki és élhet belőle.

(Vö.: 5Móz 30,11-14: „Mert ez a parancsolat, amelyet én ma megparancsolok neked, nem megfoghatatlan számodra, és nincs távol tőled. / Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy fel a mennybe, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? / Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy elhozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? / Sőt inkább nagyon közel van hozzád az ige, a szádban és a szívedben van, teljesítsd hát azt!;”

5Móz 32,46k.: „Így szólt hozzájuk: Szívleljétek meg mindazokat az igéket, amelyekkel ma intelek benneteket: fiaitoknak pedig parancsoljátok meg, hogy tartsák meg, és teljesítsék ennek a törvénynek minden igéjét! / Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek. Általa éltek hosszú ideig azon a földön, amelyre most átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek;”

Péld 2,1-11: „Fiam, ha megfogadod mondásaimat, és parancsaimat magadba zárod, / ha figyelmesen hallgatsz a bölcsességre, és szívből törekszel értelemre, / bizony, ha bölcsességért kiáltasz, és hangosan kéred az értelmet, / ha úgy keresed azt, mint az ezüstöt, és úgy kutatsz, mint az elrejtett kincseket, / akkor megérted, mi az ÚR félelme, és rájössz, mi az istenismeret. / Csak az ÚR ad bölcsességet, szájából ismeret és értelem származik. / A becsületeknek jutalmat tartogat, pajzsot a feddhetetlenül élőknek. / Vigyáz a törvény ösvényeire, és híveinek útját megőrzi. / Majd megérted, mi az igazság és a törvény, a becsületesség és az igazán jó út. / Bölcsesség költözik szívedbe, és az ismeret gyönyörködteti lelked. / Megfontolás örködik feletted, értelem oltalmaz téged.”)

A Biblia mindenkori tanulmányozásakor egyszerűen magunkhoz vehetjük (megehetjük), hívó szívvel befogadhatjuk az Igét. „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene” (Jer 15,16).

V./ A LELKI KENYÉR

5Móz 8,3: „Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik;”

Zsolt 37,31: „Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei.”

1./ Az izráeliták negyven évig mannával táplálkoztak.

Egészen addig, amíg lakott földhöz nem érkeztek. Mózes a tőlük való búcsúzásakor emlékeztette őket. „Mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik” (5Móz 8,3).

Isten bebizonyította (igazolni), hogy átsegíti (keresztülvisz) (a nehéz helyzeteken) övéit. Gondoskodik róluk és táplálja őket ma is csodálatos hűséggel egészen addig, amíg végig nem járják zarándok útjukat. „Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / Az én Uram, az Ú, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg” (Ézs 50,4k.).

(Vö.: Józs 5,10-12: „Amikor Gilgálban táboroztak Izráel fiai, elkészítették a páskát a hónap tizennegyedik napján este Jerikó síkságán. / A páska második napján kovásztalan kenyeret ettek a föld terméséből és pörkölt gabonát ugyanazon a napon. / A manna pedig megszűnt a következő naptól fogva, hogy ettek a föld terméséből. Nem volt többé mannája Izráel fiainak, hanem már abban az évben Kánaán földjének a termését ették;”

Zsolt 1,1-3: „Boldog ember az, aki nem jár a bűnösök tanácsa szerint, nem áll a vétkek útjára, és nem ül a csúfolódók székére, / hanem az ÚR törvényében gyönyörködik, és az ő törvényéről elmélkedik éjjel-nappal. / Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz;”

Zsolt 119,1.2.27.33-35.57.81: „Boldogok, akiknek az útja tökéletes, akik az ÚR törvénye szerint élnek. / Boldogok, akik megfogadják intelmeit, teljes szívvel keresik őt / ... Értesd meg velem utasításaid célját, hogy elmélkedjem csodáidon! / ... Taníts, Uram, rendelkezéseid céljára, hogy megfogadjam azokat mindvégig! / Tégy értelmessé, hogy megfogadjam törvényedet, és megtartsam teljes szívvel. / ... Uram, én örökségem! Ígérem, hogy megtartom ígéidet. / ... Szabadításod után sóvárog lelkem, igédben reménykedem.”)

2./ Belső emberünket Isten a mennyből táplálja isteni, lényeges, örökre megmaradó világából.

„Hiszen a hit és az igaz tanítás igéivel táplálkozol, amelynek követőjévé lettél. / ... Ezekkel törődj, ezekkel foglalkozz, ... / Legyen gondod önmagadra és a tanításra, maradj meg ezek mellett, mert ha így cselekszel, megmente magadat is, hallgatóidat is” (1Tim 4,6.15k.)

(Vö.: Zsid 2,1: „Ezért tehát még jobban kell figyelniük a hallottakra, hogy valamiképpen el ne sodródjunk;”

5Móz 4,39k.: „Tudd meg azért ma, és szívleld meg: az ÚR az Isten fenn a mennyben és lenn a földön, nincs más! / Tartsd meg rendelkezéseit és parancsolatait, amelyeket én ma parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak, és hogy sokáig élhess azon a földön, amelyet Istened, az ÚR ad neked minden időkre!;”

5Móz 5,29: „Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor;”

Józs 1,8k.: „Ne hagyd abba ennek a törvénykönyvnek az olvasását, hanem tanulmányozd éjjel-nappal, őrizd meg, és tartsd meg mindazt, ami ebben meg van írva. Akkor sikerrel jársz utadon, és boldogulsz. / Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.”)

Vannak, akik nem tudják reggel megtartani a csendes órát valamilyen okokból. Akkor a nap folyamán máskor van a helye. Mindenesetre szükségünk van olyan időre, amikor válaszol nekünk az Atya a „mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma” kérésünkre.

Ezt Ezékiel is megtapasztalta: „De lélek áradt belém, talpra állított, szólt hozzám, és ezt mondta nekem: Menj, és zárkózz be házádba!” (Ez 3,24).

Mikor Isten megajándékoz ezzel minket, az a nap legfölségesebb ideje.

Uram, te vagy az élet kenyere,
Ami teljesen betölt minket.
Aki ezt eszi, az nem él hiába,
Te csillapítod minden éhező éhségét.

Te osztod a kenyeret Igéd által,
Igen, magadat kínálad.
Senkit sem küldesz el kielégítetlenül,
Mivel mindenki kaphat Tőled.

*És ha mi nem tettük meg,
 hogy helyt álljunk a mindennapokban,
 Akkor Igéd ad nekünk új erőt,
 És bátorságot a továbbhaladáshoz.*

*És amit olyan gazdagon adsz nekünk,
 azt mi is tovább adjuk másoknak,
 Hogy akiket szeretsz,
 Lakomára jöjjenek házaiba.*

(G. Schnitter)

VI./ JÉZUS AZ ÉLET KENYERE

Jn 6,35-51: „Jézus azt mondta nekik: „*Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki énbenem hisz, nem szomjazik meg soha. / De megmondtam nektek: láttatok ugyan engem, és mégsem hisztetek. / Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el; / mert nem azért szálltam le a mennyből, hogy a magam akarataát tegyem, hanem hogy annak az akarataát, aki elküldött engem. / Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy abból, amit nekem adott, semmit se veszítsek el, hanem feltámasszam az utolsó napon. / Mert az én Atyámnak az az akarata, hogy annak, aki látja a Fiút, és hisz benne, örök élete legyen; én pedig feltámasztom őt az utolsó napon.*” / A zsidók ekkor zúgolódni kezdtek ellene, mert ezt mondta: „*Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállott le*” / és azt kérdezték: „*Nem Jézus ez, a József fia, akinek ismerjük apját és anyját? Akkor hogyan mondhatja: A mennyből szálltam le?*” / Jézus így válaszolt nekik: „*Ne zúgolódjatok egymás között! / Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem. Én pedig feltámasztom az utolsó napon. / Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesznek. Aki az Atyától hallott és tanult, az mind énhozzám jön. / Nem mintha bárki látta volna az Atyát: csak aki az Istentől van, az látta az Atyát. / Bizony, bizony, mondom néktek: aki hisz, annak örök élete van. / Én vagyok az élet kenyere. / Atyáitok a mannát ették a pusztában, mégis meghaltak. / De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha va-*

laki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké, mert az a kenyér, amelyet én adok oda a világ életéért, az az én testem.”

Ézs 55,2: *„Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni, élvezni fogjátok a kövér falatokat!”*

A következő, ami szóba kerül a negyedik kérés folyamán, hogy: Maga Jézus az élet kenyere.

1./ Az Atya nem csupán a külső kenyeret adja, de ő adja a sajátos, a tényleges kenyeret is.

„Ahogyan engem az élő Atya küldött el, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, élni fog énáltalam” (Jn 6,57).

Jézus az Atyából élt, és azt szeretné, hogy velünk is ez legyen. *„Én vagyok az élet kenyere. / Atyáitok a mannát ették a pusztában, mégis meghaltak. / De ez az a kenyér, amely a mennyből szállt le, hogy aki eszik belőle, meg ne haljon: / Én vagyok az az élő kenyér, amely a mennyből szállt le: ha valaki eszik ebből a kenyérből, élni fog örökké” (Jn 6,48-51).*

(Vö.: Jn 3,16.36: *„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. / ... Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta;”*

Jn 4,4-14: *„Samárián kellett pedig átmennie, / és így jutott el Samária egyik városához, amelynek Sikár volt a neve. Ez közel volt ahhoz a birtokhoz, amelyet Jákób adott fiának, Józsefnek. / Ott volt Jákób forrása. Jézus akkor az úttól elfáradva leült a forrásnál; az idő délfelé járt. / Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: „Adj innom!” / Tanítványai ugyanis elmentek a városba, hogy ennivalót vegyenek. / A samáriai asszony ezt mondta: „Hogyan? Te zsidó létedre tőlem kérsz inni, mikor én samáriai vagyok?” Mert a zsidók nem érintkeztek a samáriaiakkal. / Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet.” / Az asszony így szólt hozzá: „Uram, merítő edényed sincs, a kút is mély: honnan vennéd az élő vizet? / Talán nagyobb vagy te atyánknál, Jákóbnál, aki ezt a kutat adta nekünk, és aki maga is ebből ivott, sőt fiai és jószágai is?” / Jézus így válaszolt neki: „Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik, / de aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik, mert örök életre buzgó víz forrásává lesz benne.”*

ApCsel 16,11-15. 30-34: „Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap meg Neápolisba, / onnan pedig Filippibe, amely Macedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. / Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. / Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. / Amikor pedig házanépével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: „Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, szálljatok meg a házamban!” És kérelt bennünket. / ... Majd kivezette őket, és ezt kérdezte: „Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözljek?” / Ők pedig így válaszoltak: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözlpsz mind te, mind a te házad népe!” / Ekkor hirdették az Isten ígését neki és mindazoknak, akik a házában voltak. / Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. / Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben.”)

„Van az élet, az értelem és a beteljesedés utáni éhség, éhség a maradandó és maradandó után. Ez az éhség a feltámadott és visszaérkező Jézus Krisztussal való életközösség (életében való részesedés) folyamán csendesül le” (Th. Sorg).

(Vö.: „Kol 1,19: „Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék;”

Kol 2,9k.: „Mert benne lakik az istenség egész teljessége testileg, / és benne jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.”)

2./ Jézus a lelkünk mindennapi kenyere!

Az ő bennünk megélt élete őriz meg (megtartani) az által a táplálék által, amit a Bibliában találunk, és az a belső közösség, amit Jézussal gyakorolunk.

A keresztre feszítés előestéjén mondta Jézus Péternek: „Ha nem moslak meg, semmi közöd sincs hozzám” (Jn 13,8). A Jézussal való életközösséget (a Jézusban való részesedést) óhajtotta Péter.

Később írja levelében az isteni természetben való részesülésről: „Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljete attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban” (2Pét 1,4). És ír erről is: „Mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre” (1Pét 2,2).

Aki nem óhajtja olvasni Isten Igéjét, ne csodálkozzon lelke sivársága miatt (aszály, szárazság, soványság). Járj abban a bizalmi vonalban, amit megparancsolt Isten, hogy eszerint haladj, akkor minden nap meg fogod találni, amire szükséged van úgy a belső, mint külső életed számára.

(Vö.: Zsolt 19,8-12: „Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges.”)

3./ „Hogy kérhetjük a mindennapi kenyeret, már az is döntős fontosságú Istentől való ajándék.

Igen, ez lehetőség; a hívő kérheti: 'mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma'.

Hogy Jézus az életért való szorongató aggodalmat kérés tárgyává teszi, már maga az aggódás átváltoztatása Istenbe vetett bizalom má.

Boldog az az ember, aki tudhatja és rábíthatja magát arra, hogy az Atyának van kenyere a mennyben; mert nem szólítana fel Isten bennünket arra, hogy kérjük ezt tőle, ha nem lenne képes teljesíteni!

Gazdag Atyánk van. A bizalom az, ami boldoggá tesz ennek a negyedik kérdésnek az imádkozásakor. 'Dúslakodnak házad bőségében' (Zsolt 36,9a). 'Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek... / A ti Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van ezekre' (Lk 12,22.30).

Így akarja Isten ezzel a negyedik kéréssel elvenni tőlünk az élettől való félelmet és az aggodalmaskodást. Ezzel fel akar minket szólítani arra: Ó, ti buta embergyermekek, miért aggódtok? Miért nem bíztok abban, hogy képes vagyok arra, hogy mindnyájatokat tápláljam és öltöztessenem?” (W. Lüthi).

(Vö.: Zsolt 115,3: „A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!;”

Ez 36,11b.: „Megszaporítom rajtatok az embereket és az állatokat, sokasodni és szaporodni fognak. Úgy telepítem le őket, mint hajdan, és több jót teszek veletek, mint azelőtt. Akkor megtudjátok, hogy én vagyok az ÚR. / Azt is megteszem, hogy emberek járjanak majd rajtatok: az én népem, Izráel. Birtokba vesznek, az ő tulajdonuk lesztek, és nem lesztek többé néptelenek.”)

*Figyeld meg a madarakat az ég alatt, gondtalanok és szabadok!
 Jóllehet, nem vetnek, és nem aratnak, Isten hűségesen gondoskodik mindegyikről.
 És te aggodalmaskodni akarsz a mára és holnapra vonatkozó dolgok miatt?
 Az Atya gondoskodik gyermekeiről! Véghezviszi, amit elhatározott,
 Legyél elégedett és feltétlenül bízzál benne!*

*Figyeld meg a mezők liliomait! Istenünk ismeri a helyüket.
 Mindegyikről szeretettel gondoskodik, így ígérte meg Igéjében.
 És te aggodalmaskodni akarsz a mára és holnapra vonatkozó dolgok miatt?
 Az Atya gondoskodik gyermekeiről! Véghezviszi, amit elhatározott,
 Legyél elégedett és feltétlenül bízzál benne!*

*Tedd le minden gondodat teljesen a kezébe.
 Ami kínoz, és ami szenvedést okoz, régóta ismeri.
 Nem kell aggodnod a mára és holnapra vonatkozó dolgok miatt!
 Az Atya gondoskodik gyermekeiről! Véghezviszi, amit elhatározott,
 Legyél elégedett és feltétlenül bízzál benne!*

4./ Hálaadás a mindennapi kenyérért.

Zsolt 136,1.25k.: „Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! /... Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. / Adjatok hálát a menny Istenének, mert örökké tart szeretete!;”

Ézs 58,7.10: „Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! / ... Ha kenyeret adsz az éhezőnek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény.”

Hogy kenyeret kérhetünk, az hálaadásra indít. A kérés bevezet a háládatosság titkába. A kérésünkre adott válasz naponként megtapasztalásából fakad az üde, mindennapi köszönet.

„Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!; Ő ad eledelt minden élőlénynek, mert örökké tart szeretete. / Adjatok hálát a menny Istenének, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 118,29; Zsolt 136,25k)

„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / ... Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé.” (Zsolt 103,1-2.5).

(Vö.: 5Móz 8,10: „Ehetsz jóllakásig, és áldani fogod Istenedet, az URat azért a jó földért, amelyet neked adott.”)

5./ A mindennapi kenyér, amit az Atya ad nekünk, továbbadásra való kenyér is.

„Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítlent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! / Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás” (Ézs 58,7k.); „Van, aki bőven osztogat, mégis gyarapszik, más meg szűken méri a járandóságot, mégis ínségbe jut. / Az ajándékozó bővelkedik, és aki mást felüdít, maga is felüdül” (Péld 11,24k.).

(Vö.: „Mt 25,34-40: „Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. / Mert éheztem, és ennem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok, jövevény voltam, és befogadtatok, / mezítlén voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttek hozzám. / Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? / Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítlénnek, hogy felruháztunk volna? / Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád? / A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tettétek meg;”

2Kor 9,6-12: „Tudjuk pedig, hogy aki szűken vet, szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat. / Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. / Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárássa rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkeztek, és bőségben éljétek minden jó cselekedetre. / Amint meg van írva: „Bőkezűen osztott a szegényeknek, igazsága megmarad örökké.” / Aki pedig magot ad a magvetőnek, és eledelül kenyeret, megadja és megsokasítja vetőmagokat, és megszorítja „igazságatok gyümölcsét.” / Így mindenben meggazdagodtok a teljes tisztaszívűségre, amely hálaadást szül az Isten iránt általunk. / Mert ennek a szolgálatnak az ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégíti ki, hanem sokakat hálaadásra is indít az Isten iránt.”)

Amikor Jézushoz jöttek az emberek, hogy hallgassák szavait, beesteledett, és a tanítványok látták, hogy megéheztek. „Odamentek hozzá tanítványai, és így szóltak hozzá: *„Lakatlan ez a hely, és későre jár. Bocsásd el a sokaságot, hogy menjenek a falvakba, és vegyenek élelmet maguknak.”* Jézus azonban ezt mondta nekik: *„Nem kell elmenniük: Ti adjatok nekik enni!”* (Mt 14,15k.).

Erre a tanítványok nem voltak felkészülve, és nem is volt semmijük. Végül találtak öt kenyeret és két halat. Akkor azt mondta Jézus nekik: *„Hozzátok ide nekem azokat!”* (Mt 18,15).

A kezében megtörtént a csoda. *„Feltekintett az égre, megáldotta, megtörte a kenyeret és a tanítványoknak adta, a tanítványok pedig a sokaságnak. / Miután valamennyien ettek és jóllaktak, összeszedték a maradék darabokat, tizenkét tele kosárral”* (Mt 14,19k.).

A mi kevesünk, a semmink Jézus kezében kenyérré lesz sokaknak!

16./ KÖRÜLMÉNYEIM - HOGY KEZELEM KÖRÜLMÉNYEIMET?

MEINE UMSTÄNDE – WIE GEHE ICH DAMIT UM?

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissenmutterhaus

März 2001.

<http://www.bibel.com/BLZ/index-12.html>

I./ BEVEZETÉS

Fil 1,12-14: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, / mert ismertté lett az egész testőrségben, és mindenki más előtt is, hogy Krisztusért viselem bilincseimet, / úgyhogy az Úrban testvéreink többsége fogságom körülményeiből bizalmat merítve félelem nélkül, bátran szólják Isten igéjét;”

Ézs 55,8k.: „Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR. / Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.”

1./ Az apostol körülményeiről mondott közlések által ösztönözve foglalkozunk néhány pontban azzal, **amik segíthetnek személyes körülményeinkben magatartásunk vonatkozásában.**

a./ Ha „körülményeinkről” beszélünk, többnyire ez negatív alhanggal történik: nehéz szituációkról, megterhelő körülményekről, rossz légkörről, korlátozó és beteggé tevő környezetről (környék), egyszerűen gátló és kellemetlen körülményekről. Ha „körülményeimről” van szó, akkor egészen személyes, individuális dolgokról van szó.

b./ Az ezekkel kapcsolatos kérdés így hangzik: Hatalma van-e felettem a körülményeimnek? Ki vagyok e nekik szolgálatva? Milyen értelemben foglalkozom velük? (Milyen értelmük van?) Véletlen események ezek?

2./ Mind jó, amit Isten tesz.

A. és W. Matthews Kínában szerzett tapasztalataikról írják: „Az élet kiúttalanságában nem jut békességre az ember (találja meg az ember a békét), miközben a körülményekkel szemben harcol vagy megpróbál elmenekülni előlük, hanem csak úgy, ha mindent, ami jön, Isten jó és tökéletes akarataként fogadja. Az egyedül bölcs Isten választotta ki ezt, mivel ez a legalkalmasabb arra, hogy elérje velünk tökéletes akaratát... A zivatarfelhők, amiket olyan félelmeteseknek tartottunk, áldássá változnak. Most ismét arról van szó számunkra, hogy Isten akarata menjen végbe (történjen meg) a mennyen és a földön.”

(Vö.: Dán 3,13-28: *„Ekkor Nebukadneccar haragra gerjedve megparancsolta, hogy vezessék elő Sadrakot, Mésakot és Abédnegót. Oda is vezették ezeket a férfiakat a király elé. / Nebukadneccar ezt kérdezte tőlük: Sadrak, Mésak és Abédnegó! Igaz-e, hogy ti nem tisztelitek isteneimet és nem hódoltok az aranszobor előtt, amelyet felállítottam? / Készek vagytok-e most, ha meghalljátok a kürt, síp, citera, hárfa, lant, duda és mindenféle hangszer hangját, leborulni és hódolni a szobor előtt, amelyet csináltattam? Mert ha nem hódoltok, azon nyomban bedobnak benneteket az izzó tüzes kemencébe. És van-e olyan Isten, aki az én kezemből ki tud szabadítani benneteket? / Sadrak, Mésak és Abédnegó így válaszolt a királynak: Ó Nebukadneccar! Nem szükséges, hogy erre bármit is feleljünk. / Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud minket szabadítani az izzó tüzes kemencéből, és ki tud szabadítani a te kezdeből is, ó király! / De ha nem tenné is, tudd meg, ó király, hogy mi a te isteneidet nem tiszteljük, és nem hódolunk az aranszobor előtt, amelyet felállítottál! / Ekkor Nebukadneccart úgy elöntötte a harag Sadrak, Mésak és Abédnegó miatt, hogy még az arca is eltorzult. Meghagyta, hogy hétszerte jobban fűtsék be a kemencét, mint ahogyan be szokták fűteni. / Azután megparancsolta hadserege legerősebb vitézeinek, hogy kötözzék meg Sadrakot, Mésakot és Abédnegót, és dobják be őket az izzó tüzes kemencébe. / Megkötözték tehát ezeket a férfiakat, és úgy, ahogy fel voltak öltözve, nadrágostul, alsóruhástul és süvegestül, bedobták őket az izzó tüzes kemencébe. / Mivel a király szigorú parancsára a kemencét roppantul befűtötték, a lángoló tűz megölte azokat az embereket, akik Sadrakot, Mésakot és Abédnegót odahurcolták. / A három férfi, Sadrak, Mésak és Abédnegó pedig megkötözve az izzó tüzes kemencébe esett. / Nebukadneccar király azonban megdöbbsent, sietve fölkel, és ezt kérdezte udvari embereitől: Nem három férfit dobtunk megkötözve a tűzbe? Azok így válaszoltak a királynak: Valóban úgy van, ó király! / Ő azonban így szólt: Én mégis négy férfit látok szabadon járni a tűzben, és nincs rajtuk semmi sérülés. A negyedik pedig olyannak látszik, mint valami isten. / Ekkor*

Nebukadneccar király odament az izzó tüzes kemence ajtajához, és így szólt: Sadrak, Mésak és Abédnegó, szolgálai a felséges Istennek! Jertek ki, jöjjetek ide! És kijött Sadrak, Mésak és Abédnegó a tűzből. / Az összegyűlt kormányzók, előljárók, helytartók és a király udvari emberei pedig látták, hogy ezeknek a férfiaknak semmit sem ártott a tűz, a hajuk szála sem perzselődött meg, a ruhájuk sem égett meg, sőt még a füst szaga sem járta át őket. / Nebukadneccar ekkor így szólt: Áldott legyen a Sadrak, Mésak és Abédnegó Istene, mert elküldötte angyalát, és kiszabadította szolgálait, akik benne bíztak. Még a király parancsát is megszegték, és kockára tették az életüket, de a maguk Istenén kívül nem tiszteltek egy istent sem, és nem hódoltak előttük;”

Zsolt 86,11: „Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerint járjak, és teljes szívvel féljem nevedet.”)

3./ Így tudott írni Pál is a római börtönből: „**Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja**” (Fil 1,12).

Nem lenne Filippibeli levél, ha nem fosztották volna meg az apostolt szabadságától?

a./ A szorosságba vivő út a tágasságba bevezető út lett. Ezek nélkül az akadályok nélkül Pál csak kortársai viszonylag kis köréhez beszélt volna.

b./ A börtönből való levelei által évszázadok óta számtalan emberhez szól az egész földön.

(Vö.: Jer 29,11: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek;”

2Kor 4,8-10: „Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe; / üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk; / Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben;”

ApCsel 28,16-24.30k.: „Amikor megérkeztünk Rómába, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. / Három nap múlva magához hívatta a zsidók ottani előljáróit. Amikor ezek összegyűltek, így szólt hozzájuk: „Atyámfiai, férfiak, bár semmit sem vétkeztem e nép ellen, vagy ősi szokásaik ellen, Jeruzsálemből mégis foglyul adtak engem a rómaiak kezébe. / Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mert semmi halállal büntetendő vétket nem találtak bennem. / Mivel azonban ez ellen tiltakoztak a zsidók, kénytelen voltam fellebbezni a császárhoz; de nem azért, mintha népem ellen akarnék vádaskodni. / Emiatt kértem, hogy láthassalak titeket, és beszélhessek veletek, hiszen Izráel reménységéért viselem

ezt a láncot.” / Ők pedig ezt mondták erre: „Mi sem levelet nem kaptunk rólad Júdeából, sem az atyafiak közül nem jött ide senki, és nem jelentett vagy mondott rólad semmi rosszat. / He-lyesnek tartjuk tehát, hogy tőled halljuk meg, hogyan gondolkozol. Mert erről az irányzatról tudjuk, hogy mindenfelé ellenzik.” / Kitűztek tehát neki egy napot, és akkor sokan eljöttek hoz-zá a szállására. Pál bizonysgot tett előttük az Isten országáról, és reggeltől estig igyekezett őket meggyőzni Jézusról Mózes törvénye és a próféták alapján. / Egyesek hittek a beszédének, mások meg nem hittek... / Ő pedig ott maradt két teljes esztendeig saját bérelt szállásán, és fogadta mindazokat, akik felkeresték. / Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.”)

II./ KÖRÜLMÉNYEINK ELFOGADÁSA

Fil 1,12: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium ter-jedését szolgálja;”

Zsolt 138,7k.: „Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim el-len kinyújtod kezedet, jobbod megsegít engem. / Az ÚR javamra dönti el ügyemet. URam, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezed alkotásait!”

„Mert te velem vagy” (Zsolt 23,4b). „Én is magasztallak hárfával, hűségédért, Istenem!” (Zsolt 71,22a).

1./ Egy **misszionáriusnő** beszélt a munkájáról, aki indiánok között dolgozott, arról, hogy milyen volt az élete, és hogy igyekeztek teljesíteni feladatukat ő és a többi misszionári-us.

a./ Eközben szóba hozta: „Minden nap egyszer ’igent mondtam’ körülményeimre.”

b./ Így boldogult (zöld ágra vergődik) ez a misszionáriusnő, és így lett áldássá környe-zetében.

2./ **Mert igen sok függ attól, hogy hogyan viszonyulunk (áll valamihez) körülmé-nyeinkhez.**

a./ Némelyek folyamatosan boldogtalanok és mindennel elégedetlenek.

b./ Jó az, ha gyakoroljuk magunkat abban, hogy állandóan pozitív értelemben gondol-junk körülményeinkre.

c./ A Biblia tele van példákkal és segítő igékkel ezzel a témával kapcsolatban.

3./ Az a legfontosabb, hogy elfogadjuk körülményeinket, hogy használhatók legyünk Isten számára, vagy hogy mélyebb közösségbe kerüljünk (belenőni) vele.

(a.) Jób körülményei

1./ hirtelen megváltoztak gyermekei, egész vagyona és egészsége elvesztése következtében, mégis ezt mondta lázadó feleségének: „Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!” (Jób. 1,21)... „Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk” (Jób 2,10).

(Vö.: Jób 1,13-22: „Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában, / hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. / De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában. / De hirtelen nagy szél támadt a puszta felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, / és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! / Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.”

Jób 2,7-10: „A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig./ Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült./ A felesége ezt mondta neki: Még most is kitaróan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! / De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával.”)

2./ „**Igen, Atyám, mert így láttad jónak**” (Mt 11,26). Ez az „Igen Atyám” Jézus meny-
nyei Atyja akaratával való egyetértésének (beleegyezés, egyetértés) a kifejezése volt.

(Vö.: Jn 18,11: „Erre Jézus így szólt Péterhez: „Tedd hüvelyébe a kardodat! Vajon
nem kell kiinnom azt a poharat, amelyet az Atya adott nekem?;”

Zsolt 84,9-13: „URam, Seregek Istene, hallgasd meg imádságomat! Figyelj rám,
Jákób Istene! (Szela.) / Istenünk, pajzsunk, nézz ránk, tekints fölkeded személyére! / Bizony,
jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer. Jobb az Isten háza küszöbén állni, mint a
bűnösök sátraiban lakni. / Mert nap és pajzs az ÚR, kegyelmet és dicsőséget ad az Isten. Nem
vonja meg javait az ÚR azoktól, akik feddhetetlenül élnek. / Seregek URa, boldog az az ember,
aki benned bízik!;”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / Köszikla ő,
cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő;”

Dán 4,34: „Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a
mennyei Királyt, mert minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat,
akik kevélyen élnek.”)

3./ **Újra és újra választás előtt állunk:**

vagy elutasítjuk Isten akaratát körülményeinket illetően és boldogtalanok leszünk és
megkeseredünk, vagy igent mondunk Isten szándékára és bátran, s reményteljesen szolgálunk
akaratának megfelelően.

„Olykor azt akarja Urad, hogy meghatározott úton haladj, sok olyan emberre van
szüksége, mint te vagy! Neked meg ez nehezedre esik, mivel nem érted Isten vezetését, ezért
kérdesz: Uram, miért én?- Mondj mindig igent Isten útjaira, hiszen Isten útjai mindig jók,
Mindenütt folyamatosan oltalmában vezet tégedet.”(E. zur Nieden).

(b.) Joni Eareckson

Rm 8,28k.: „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál,
azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott. / Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el
is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér
között;”

Zsolt 77,11-14: „Az az én bajom, gondoltam, hogy megváltozott a Felséges jóindulata. / Emlekezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. / Végiggondolom minden tettetted, elmélkedem dolgaidon. / Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk?”

1./ Sokan ismerjük a „Joni” könyvét és a róla készült filmet, **egy megbénult lány küzdelméről és győzelméről szóló tudósítást.**

a./ Nem elmélet az, amit körülményei elfogadásáról ír, hanem ez a mélységesen megszenvedett mindennapi gyakorlatból való.

„Unokahúgom halála és megbénulásom által mindig érthetőbben megtanultam, hogy csak aggodalmaskodáshoz és kételkedéshez vezet az, ha megpróbáljuk kikutatni Isten cselekvése okait. Miért, Uram? Miért kellett meghalnia? Miért bénultam meg? Miért maradhatnak életben mások és miért lehetnek egészségesek?

2./ **Isten mindent átfogó tervén kívül nem kapunk választ az ilyen kérdésekre.**

Nem mindig vagyunk felelősek azokért a szituációkért, amikbe belekerülünk.

a./ De azért mi vagyunk a felelősek, hogy hogyan reagálunk helyzeteinkre. Hogy teljesen kétségbeesünk és öngyilkossági gondolatokkal foglalkozunk, vagy Istenünkre nézünk, aki egyáltalán nem hibázik és mindent ellenőrzés alatt tart.

b./ Ő van abban a helyzetben, hogy keserű tapasztalatainkat is javunkra fordítja és ezáltal Krisztus képmására formál (átalakít) minket.”

(Vö.: Zsid 12,11: „Pillanatnyilag ugyan semmiféle fenyítés nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, később azonban az igazság békességes gyümölcsét hozza azoknak, akik megedződtek általa;”

Zsolt 34,2-6: „Áldom az URat mindenkor, állandóan őt dicséri szám. / Az ÚRral dicsékszik lelkem. Hallják ezt az alázatosak, és örülnek. / Hirdessétek velem az ÚR nagyságát, magasztaljuk együtt az ő nevét! / Az ÚRhoz folyamodtam, és ő meghallgatott, megmentett mindattól, amitől rettegtem. / Öröme derülnek, kik rátekintenek, nem pirul az arcuk.”)

3./ **Megváltoztatásunkról** (átalakítás átformálás) **van szó!**

a./ Milyen sok kínt kell elszenvednie egy hernyónak pillangóvá való fejlődése folyamán! Lelkileg szólva, sok halálon megy át – sok vedlés által. De akkor aztán hirtelen itt van a szép, tarka pillangó.

b./ Minden jó, ami hozzájárul megváltoztatásunkhoz (átalakít, átváltoztat). „Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatárolása szerint elhívott. / Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő legyen az elsőszülött sok testvér között” (Rm 8,28k.).

(Vö.: 1Kor 15,49: „És amint viseltük a földinek a képét, úgy fogjuk viselni a mennyeknek a képét is;”

Fil 3,21: „Aki az ő dicsőséges testéhez hasonlóvá változtatja a mi gyarló testünket, azal az erővel, amellyel maga alá vethet mindeneket;”

1Jn 3,2: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyanak fogjuk őt látni, amilyen valójában.”)

Ami veled történt, előrerendíti Isten ügyét

Fil 1,12.19k.: „Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja, / ... Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével által. / Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem, akár életben maradok, akár meghalok.”

Jak 1,17: „Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.”

1./ Joni Eareckson hosszú **gyötrelmes hónapokon át küzdött azért, hogy igent mondjon látszólag értelmetlen állapotára.**

a./ Erről tudósít egy másik helyen: „Felismertem, hogy sérülésem nem egyedül szerencsétlenség, hanem Isten arra akarja azt használni, hogy segítségére legyen nekem a Krisztus Jézus képére való átalakulásomban.

b./ Valaki emlékeztetett arra: Joni, ami veled történt, előrerendíti Isten ügyét. Pálnak börtönláncai voltak, neked tolószéked van. Ez a gondolat magával ragadott, hogy az, a mi velem történt, hozzájárul az evangélium terjesztéséhez.

(Vö.: Zsolt 73,1-28: „Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kér-

kedők miatt, látva a bűnösök jólétét. / Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. / Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. / Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. / Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. / Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen. / Az ég ellen is feltájták szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. / Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. / Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? / Ímé, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen. / De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, / mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. / Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz. / Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! / Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben. / Mint ébredés után az álmokkép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram! / Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, / akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. / De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. / Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. / Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyézik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! / Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! / De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettettedet;"

Zsolt 94,17-19.: „Ha az ÚR nem segített volna rajtam, én már a csend honában laknám. / Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, URam, támogatott engem. / Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet.”)

2./ Az egyik szeminárium folyamán **a „bosszúság forrásai” téma** került szóba.

a./ Ekkor jöttem rá arra, hogy Isten megenged bizonyos körülményeket életünkben, hogy mintegy reszelővel lecsiszolja velük jellemünk durva peremeit (széleit).

(Vö.: Jer18,4: „De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta;”

Ézs 45,9.11: „Jaj annak, aki perbe száll alkotójával, bár csak egy a földből készült cserépedények között! Mondhatja-e formálójának az agyag: Mit csinálsz? És a készítmény

ezt: Nem ügyes a kezed? / ... Ezt mondja az ÚR, Izráel Szentje és alkotója: Kérdőre akartok vonni fiaimat illetően? Parancsolni akartok kezem munkájában?;”

Ézs 48,10: *„De megolvasztottalak, mint az ezüstöt, megpróbáltalak a nyomorúság kohójában;”*

Ef 5,26k.: *„Hogy a víz fürdőjével az ige által megtisztítva megszentelje, / így állítja maga elé az egyházat dicsőségben, hogy ne legyen rajta folt, vagy ránc, vagy bármi hasonló, hanem hogy szent és feddhetetlen legyen.”)*

3./ Fontos lett számomra, hogy **ne csak elviseljem a kellemetlenségeket, hanem lelki tartással is reagáljak rájuk.**

a./ ’Igen’, mondtam halkán, ’valóban sokáig tartott, amíg felismertem ezt az igazságot, mennyei Atyám. Nem elegendő, hogy egyszerűen mindent elviseljek (eltűr), amivel megbíz-tál, hogy elhordozzam. Arra akarom használni körülményeimet, hogy általuk téged tisztelje-lek, hogy Krisztushoz hasonlóvá alakíthass!’ ...

4./ Van egy közmondás, amelyik így hangzik: **’Ugyanaz a Nap, amelyik megkemé-nyíti az agyagot, a viaszt megolvasztja.’**

Ez valóban igaz. A Nap önmagában nem működik különböző módon.

a./ Az agyag és a viasz különböző módon reagálnak. Ínségek (bajok) és szenvedések némely embert megtört agyaggá keményítenek, és megkeseredés és harag (gyűlölet) telepedik (befészkei magát) a szívükbe.

b./ Mégis, ugyanazek az életkörülmények ezzel szemben másokat belsőleg meglágyí-tanak, és türelmet s kitartást tanulnak. Az ínségnek és szenvedésnek önmagában nincs semmi értéke. Nincs saját, belső célja. Azon múlik a dolog, hogy hogyan reagálunk – ez képezi a kü-lönbséget.”

(Vö.: 2Kor 12,8-10: *„Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. / De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakoz-zék bennem. / Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomo-rúságokban, üldöztetésekben és szorongatgatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor va-gyok erős;”*

1Pét 5,6-10: *„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felma-gasztaljon titeket annak idején. / Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rá-*

tok. / Legyetek józanok, vigyázatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban. / A minden kegyelem Istene pedig, aki elhívott titeket Krisztusban az ő örök dicsőségére, miután rövid ideig szenvedtetek, maga fog titeket felkészíteni, megszilárdítani, megerősíteni és megalapozni.”)

III./ KÖRÜLMÉNYEINKBEN ISTEN RENDELKEZÉSÉRE ÁLLNI

(c.) Eszter királynő

Eszt 4,1-17: „Amikor Mordokaj megtudta mindazt, ami történt, megszaggatta a ruháját, zsákruhába öltözött, hamut szórt a fejére, kiment a városba, és hangosan, keservesen jajveszékelt. / Így ment egészen a király kapujáig, de a király kapuján nem volt szabad belépnie zsákba öltözve. / Minden egyes tartományban és helységben, ahova eljutott a király törvényes parancsa, nagy gyász szakadt a zsidókra. Böjtöltek, sírtak, a mellüket verték, és sokan voltak, akik zsákruhában és hamuban heverték. / Ekkor bementek Eszterhez a szolgálói és háremőrei, és jelentették ezt neki. A királyné nagyon megrendült, és ruhát küldött, hogy öltöztessék fel Mordokajt, a zsákruhát pedig vegyék le róla; de ő nem fogadta el. / Ezért Eszter hívatta Hatákot, a szolgálatára álló királyi háremőrt, és megparancsolta, hogy tudja meg Mordokajtól, mi ez, és miért tesz ilyet. / Kiment tehát Haták Mordokajhoz a város terére, amely a királyi palota kapuja előtt volt. / Akkor Mordokaj elmondta neki mindazt, ami történt, és hogy mit ígért Hámán, mennyi ezüstöt mér ki a királyi kincstárnak, ha elpusztíthatja a zsidókat. / Odaadta neki a törvény írott szövegét is, amelyet Súsánban adtak ki a kiirtásuk céljából, hogy mutassa meg Eszternek, magyarázza meg, és parancsolja meg neki, hogy menjen be a királyhoz, kérjen tőle kegyelmet, és esdekeljen előtte népéért. / Haták bement Eszterhez, és elmondta Mordokaj üzenetét. / Eszter azonban ezt a választ küldte Hatákkal Mordokajnak: / A király összes udvari embere és a királyi tartományok népe is tudja, hogy minden férfira és nőre egyforma törvény vonatkozik: aki hívatlanul be mer menni a királyhoz a belső udvarba, azt kivégzik! Csak az marad életben, aki felé a király kinyújtja aranypálcáját. Engem azonban már harminc napja nem hívtak be a királyhoz! / Mordokajnak átadták Eszter üzenetét. / Akkor Mordokaj ezt üzenté vissza Eszternek: Ne képzeld, hogy te a királyi palotában megmenekülhetsz a többi zsidó közül! / Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot

máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra? / Eszter ezt üzenté vissza Mordokajnak: / Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és böjtöljétek értem! Ne egyetek, és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el! / Mordokaj elment, és mindenben úgy járt el, ahogyan Eszter parancsolta neki;

Róm 12,1k.: *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok a világához, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.”*

Milyen rendkívüli körülmények voltak, amikbe Eszter, a zsidó lány került a perzsa udvarba? *„És a király minden nőnél jobban megszerette Esztert; minden leánynál jobban megnyerte tetszését és szeretetét. Ezért az ő fejére tette a királyi koronát” (Eszter 2,17).*

1./ Életveszélyes lett a helyzete,

a./ amikor a király elrendelte a zsidók kiirtását, mivel Hámán bosszút akart állni Mordokajon.

(Vö.: Eszter 3,7-15: *„Ahasvérós király uralkodása tizenkettedik évének első hónapjában, a Niszán hónapban púrt, azaz sorsot vetettek Hámán előtt napról napra és hónapról hónapra a tizenkettedik hónapig, az Adár hónapig. / Akkor ezt mondta Hámán Ahasvérós királynak: Van egy nép, amely elszórtan és elkülönülten él a népek között birodalmad minden tartományában. Törvényeik különböznek minden más népétől, és a király törvényeit sem tartják meg. Nem helyes, hogy nyugton hagyja őket a király! / Ha a király jónak látja, adja írásba, hogy el kell pusztítani őket, én pedig tízezer talentum ezüstöt mérek ki a tisztviselők kezébe, hogy vigyék a királyi kincstárba. / Ekkor a király lehúzta kezéről a pecsétgyűrűt, és az agági Hámánnak, Hammedátá fiának, a zsidók ellenségének adta. / Majd ezt mondta Hámánnak a király: Az ezüst maradjon a tied, a néppel pedig tedd, amit jónak látsz. / Az első hónap tizenharmadik napján hívták a királyi írnokokat, és megírtattak mindent Hámán parancsa szerint a király kormányzóinak, az egyes tartományok helytartóinak, az egyes népek vezetőinek, minden tartománynak a maga írásmódja szerint, és minden népnek a maga nyelvén. Ahasvérós király nevében készült az írás, és a király gyűrűjével pecsételték le. / Elküldték a levelet futárokkal valamennyi királyi tartományba, hogy egyetlen napon, a tizenkettedik hónap, vagyis az Adár*

hónap tizenharmadikán pusztítsanak el, gyilkoljanak le és semmisítsenek meg minden zsidót: ifjakat és öregeket, gyermekeket és nőket egyaránt, vagyonukat pedig zsákmányolják el. / Az irat szövegét törvényként adták ki minden egyes tartománynak, közölve minden néppel, hogy legyenek készen azon a napon. / A futárok sietve útnak indultak a király parancsával, Súsán várában pedig kihirdették a törvényt. Miközben a király és Hámán leültek inni, Súsán városában riadalom támadt.”)

2./ Esztert tehát megkérdezték, hogy közbenjár-e különös módon népéért.

a./ Nagybátyja, Mordokaj azt kérte tőle, hogyan lépjen közbe a királynál a zsidók életéért (kérje a királytól a zsidók életét): „Akkor Mordokaj ezt üzenté vissza Eszternek: Ne képzeld, hogy te a királyi palotában megmenekülhetsz a többi zsidó közül! / Mert ha te most néma tudsz maradni, a zsidók kaphatnak módot máshonnan a szabadulásra és menekvésre, te azonban családdoddal együtt elpusztulsz. Ki tudja, nem éppen a mostani idő miatt jutottál-e királynői méltóságra?” (Esz 4,13k.).

b./ Nagybátyja szavai különös felszólítást (próbatétel, kihívás) tartalmaztak: Eszternek ki kell állnia népe mellett, és ezzel kockáztatnia kell az életét. Ezt a megbízatást kapta népéért, amit senki sem vállalhatott át tőle, senki más nem hajthatta végre.

3./ Nem tétozódott, hanem üzenetet küldött Mordokajnak: „Menj, és gyűjts össze minden zsidót, aki csak Súsánban található, és **böjtöljetelek értem!** Ne egyetek, és ne igyatok három napig se éjjel, se nappal! Én is ugyanígy böjtölök szolgálóimmal, aztán bemegyek a királyhoz a törvény ellenére is. Ha elveszek, hát vesszek el!” (Esz 4,16).

a./ Azt kérte Mordokajtól, hogy minden Súsánban élő zsidó gyülekezzen össze, hogy imádkozzanak és böjtöljenek érte.

b./ Vizsgáljuk meg magunkat, hogyan viselkedünk veszélyes helyzetekben, ha nem tudjuk, hogy végződik a dolog számunkra.

c./ Készek vagyunk magunkat Isten rendelkezésére bocsátani? Tudjuk-e imádkozva és bizalommal ezt mondani: „Ő az ÚR. Tegye azt, amit jónak lát” (1Sám 3,18).

(Vö.: Mt 16,24-27: „Akkor Jézus ezt mondta tanítványainak: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. / Mert aki meg

akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megtalálja. / Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjúl a lelkéért? / Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében angyalaival együtt, és akkor megfizet mindenkinek cselekedetei szerint;”

ApCsel 20,24: *„De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak-hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;”*

ApCsel 21,13: *„De Pál így felelt: „Miért sírtok, és miért keserítitek meg a szívemet? Hiszen én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért;”*

2Tim 2,3-5: *„Vállald velem együtt a szenvedést, mint Krisztus Jézus jó katonája. / Egy harcos sem elegendik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak a tetszését, aki harcosává fogadta. / Ha pedig versenyez is valaki, nem nyer koszorút, ha nem szabályszerűen versenyez.”)*

IV./ OLYAN KÖRÜLMÉNYEK, AMIKET MÁSOK GONOSZSÁGA OKOZ SZÁMUNKRA

(d.) József

1Móz 37,4.11.18-20.28.: *„Amikor testvérei látták, hogy apjuk jobban szereti őt minden testvérénél, úgy meggyűlöltek, hogy egy jó szót sem tudtak hozzá szólani. / ... Ezért féltékenykedni kezdtek rá a testvérei. Apja pedig megjegyezte ezt a dolgot. / ... Amikor távolról meglátták, még mielőtt a közelükbe ért, összebeszéltek, hogy megölik. / Ezt mondták egymásnak: Nézzétek, ott jön az álomlátó! / Gyertek, öljük meg, dobjuk bele egy kútba, és mondjuk azt, hogy vadállat ette meg. Majd meglátjuk, mi lesz az álmaiból! / ... Közben azonban midjáni kereskedők mentek arra, fölhúzták Józsefet a kútból, és eladták Józsefet az izmálieknek húsz ezüstért. Azok pedig elvitték Józsefet Egyiptomba.”*

1Móz 39,1kk: *„Amikor Józsefet Egyiptomba vitték, megvásárolta őt az izmáliektől, akik odavitték, egy egyiptomi ember: Potifár, a fáraó főembere, a testőrök parancsnoka. / De az ÚR Józseffel volt, ezért szerencsés ember lett, és egyiptomi urának a házában élt. / Látta az ura, hogy vele van az ÚR, és mindazt eredményessé teszi az ÚR, amihez hozzáfog.”*

József életében kapunk választ arra, hogy hogyan viseljük azokat a körülményeket, amiket mások gonoszsága okoz számunkra.

1./ Életútján sok emberrel találkozott, akik szenvedést okoztak neki.

Útja legelején az irigy testvérek, akik gyűlöletből ciszternába vetették. Aztán jöttek a mediánita kereskedők, akiknek eladták hús ezüstért. Ős ismét eladták, haszonnal Egyiptomban. Potifár házában a ház asszonya akarta elcsábítani. Amikor József védekezett, hamis tanúvallomást tett elenne, és József börtönbe került. Ott találkozott azzal a pohárnokkal, aki kiszabadítására (szabadlábra helyezésére) tett ígérete ellenére elfeledkezett róla.

2./ József sok embernek felróhatta volna életvitele kellemetlen körülményeit.

a./ Leginkább testvéreinek. Mégis, éppen nekik tesz így bizonyosságot: „Tehát nem ti küldtetek ide, hanem Isten” (1Móz 45,8).

(Vö.: 1Móz 45,5-8: „De most ne bánkodjatok, és ne keseregjetez amiatt, hogy engem ide eladtatok, mert azért küldött el engem Isten előttetek, hogy életben maradjatok. / Mert már két esztendeje tart az éhínség a földön, és még öt esztendeig nem lesz sem szántás, sem aratás. / Isten küldött el engem előttetek, hogy maradékok legyen a földön, és életben tartson benneteket nagy szabadítással. / Tehát nem ti küldtetek ide, hanem Isten, aki engem a fáraó első emberévé, egész házának urává és egész Egyiptom uralkodójává tett.”

1Móz 50,20: „Ti rosszat terveztetek ellenem, de Isten terve jóra fordította azt, hogy úgy cselekedjék, ahogyan az ma van, és sok nép életét megtartsa.”)

2./ József Isten vezetése alatt élt, és ez a meggyőződés alakította át életét.

a./ Az élő Istenre irányított tekintet úgy megerősítette, hogy a legnehezebb körülmények között is ellenállt a bűnnek.

(Vö.: 1Móz 39,9: „Senki sem nagyobb nálam ebben a házban. Semmit sem tiltott el tőlem, csak téged, mivel te a felesége vagy. Hogyan követhetném el ezt a nagy gonoszságot, vétkezve az Isten ellen?!”))

3./ Istennel való belső kapcsolata segítette, hogy ne keseredjen meg, és ne tartson haragot.

a./ A súlyos vezetésben nem kereste a bűnösöket, hanem ezzel tette nyilvánvalóvá, hogy helyesli Isten útját: „Megszaporított engem (termékennyé tett) Isten nyomorúságom földjén” (1Móz 41,52).

b./ Az a tudat, hogy nem emberek rendelkeznek felettem, hanem Isten keze formál, elrejtettséget és békességet ad.

(Vö.: 1Móz 41,51k.: „Elsőszülöttjét Manassénak nevezte el József, mert ezt mondta: Elfelejtette velem Isten minden gyötrelmemet és atyámnak egész házáat. / A másodikat pedig Efraimnak nevezte el, mert ezt mondta: Megszaporított engem Isten nyomorúságom földjén.”)

„De én bízom benned, URam, vallom: Te vagy Istenem! / Kezedben van sorsom, ments meg ellenségeim és üldözőim kezéből!” (Zsolt 31,15k.);

„Akinak szilárd a jelleme, azt megőrzöd teljes békében, mert benned bízunk. / Bízunk az ÚRban mindenkor, mert az ÚR a mi kösziklánk mindörökre!” (Ézs. 26,3k.)

(Vö.: Jer 18,1-6: „Ezt az ígét mondta az ÚR Jeremiásnak: / Menj el a fazekas házába, mert ott akarom közölni veled ígéimet. / Elmentem tehát a fazekas házába, aki éppen dolgozott a korongon. / De rosszul sikerült az edény, amelyet a fazekas agyagból készített a kezével. Ekkor egy másik edényt készített belőle a fazekas, ahogyan azt jónak látta. / Ekkor így szólt hozzám az ÚR igéje: / Vajon nem bánhatok-e én is úgy veled, Izráel háza, mint ez a fazekas? Így szól az ÚR: Hiszen olyanok vagytok a kezemben, Izráel háza, mint az agyag a fazekas kezében;”

2Sám 16,7-14: „Így ócsárolta őt Simei: Gyere csak, gyere, te vérengző és elvetemült ember! / Megtorolja rajtad az ÚR Saul házának minden kiontott vérét, aki helyett te király lettél, és odaadta az ÚR a királyságot fiadnak, Absolonnak. Most te kerültél bajba, mert vérengző ember vagy! / Akkor ezt mondta a királynak Abisaj, Cerúja fia: Hogy meri ócsárolni az én uramat, királyomat ez a döglött kutya?! Hadd menjek oda, hogy levágjam a fejét! / A király azonban ezt mondta: Nem rám és nem rátok tartozik ez, Cerúja fiai. Mert ha ócsárol, és ha az ÚR mondta neki, hogy ócsárolja Dávidot, akkor ki mondhatná neki: Miért tetted ezt? / Majd ezt mondta Dávid Abisajnak és összes szolgájának: Ha még a fiam is az életemre tör, aki pedig az én véremből származik, mennyivel inkább ez a benjámini! Hagyjátok, hadd ócsároljon, hiszen az ÚR parancsolta neki. / Bárcsak rám tekintene nyomorúságomban az ÚR, és javamra fordítaná azt, hogy ma ócsároltak engem! / Dávid továbbment embereivel az úton, Simei pe-

dig vele átellenben a hegyoldalon menve egyre ócsárolta, kövekkel dobálta, és port szórt feléje. / Így jutott el a király és a vele levő hadinép fáradtan a Jordánon túlra, és ott pihenőt tartottak;”

Zsolt 56,4k.: „Ha félek is, benned bízom! / Istenben, akinek igéjét dicsérem, Istenben bízom, nem félek, ember mit árthat nekem?!”))

V./ ÉLETÜNK KÖRÜLMÉNYEINEK CÉLJA VAN ISTEN ELŐTT

(e.) Két zsidó nő egy koncentrációs táborban

1Pét 1,6-9: „Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtak különféle kísértések között, / hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre. / Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét;”

Róm 8,18.28: „Mert azt tartom, hogy a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk. / ... Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott.”

1./ A 119. zsoltár írója felismerte azt, hogy a legnehezebb körülmények hozzávezethetnek ahhoz, hogy Isten Igéje még több teret nyerjen életünkben: „Mielőtt nyomorúság ért, tévelyegtem, de most megtartom beszédedet. / .. Jó nekem, hogy nyomorúság ért, hogy megtanuljam rendelkezéseidet” (Zsolt 119,67.71).

(Vö.: 5Móz 8,2k.16: „Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened, az ÚR, már negyven esztendeje a pusztában, hogy megsanyargatva és próbára téve téged, megtudja, mi van a szívedben: megtartod-e parancsolatait, vagy sem? / Sanyargatott és éheztetett, de azután mannával táplált, amelyet nem ismertél, és atyáid sem ismertek. Így adta tudtadra, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem mindazzal él az ember, ami az ÚR szájából származik. / ... Ő táplált a pusztában mannával, amelyet nem ismertek atyáid. Megsanyargatott és próbára tett, hogy végül is jót tegyen veled;”

Jób 5,17k. „Bizony boldog az az ember, akit Isten megfedd! A Mindenható fenyítését ne vesd meg! / Mert ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de keze meg is gyógyít;”

Zsolt 126,5: „Akik könnyezve vetettek, ujjongva arassanak!”

2./ „Az angyal a koncentrációs táborban” című könyvben egy zsidóasszony és lánya útját ábrázolják.

a./ Kimondhatatlan ínség, megaláztatás és fenyegetés mindketten Jézushoz találtak. Volt egy lelkész a városban, aki különösen is törődött a zsidó emberekkel. Így történt, hogy mindkét nő a templomba ment – először bizonyára azzal a gondolattal, hogy hátha segít ott nekik valaki, hogy a Németországból való kimenekülésben. Isten ígéje azonban elérte őket, és Jézusra bízta életüket.

(Vö.: Luk 15,3-7: „Ő erre ezt a példázatot mondta nekik: / „Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja? / És ha megtalálta, felveszi a vállára örömeiben, / hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat. / Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre.”

1Tim 2,4-6: „Aki azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és eljusson az igazság megismerésére. / Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, / aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonyságként a maga idejében.”

3./ A lány közölte: „Édesanyám életében valósággá lett Krisztus hatalma.

a./ Jézusról kellett beszélnie, mert tele volt a szíve Jézus szeretetével...

b./ Soha nem mutatta a náci ellen a gyűlölet érzését.

c./ Újra és újra csodáltam, ahogy Jézus minden keserűséget, minden mérget (düh, dühögés) kigyomlált a szívéből.

d./ Világos lett számomra, hogy hite a háború nélkül, annak minden értelmetlenségével és ínségével együtt soha nem nőtt volna ilyen gyorsan.”

(Vö.: Mt 5,43-48: „Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat, és gyűlöld ellenségedet. / Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok azokért, akik üldöznék titeket, / hogy legyetek mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa napját

gonoszokra és jókra, és esőt ad igazaknak és hamisaknak. / Mert ha azokat szeretitek, akik ti-
teket szeretnek, mi a jutalmatok? Nem ugyanezt teszik-e a vámszedők is? / És ha csak
atyátokfiait köszöntitek, mennyivel tesztek többet másoknál? Nem ugyanezt teszik-e a pogá-
nyok is? / Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes.”

Róm 1,16k.: „Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az, minden hí-
vőnek üdvösségére, elsőként zsidónak, de görögnek is, / mert Isten a maga igazságát nyilat-
koztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből fog élni.”)

Az anyát átszállították Theresienstadtba, lánya pedig egy másik táborba került. Mind-
ketten megtapasztalták Jézus közelségét a legnehezebb életkörülményekben is. Ő volt az ere-
jük és békességük!

(Vö.: Ézs 43,1-3: „De most így szól az ÚR, a te teremtető, Jákób, a te formálód, Izráel:
Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! / Ha vízen kelsz át, én veled
vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng
nem éget meg. / Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpót-
lásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted;”

2Tim 4,17k.: „De az Úr mellém állt, és megerősített, hogy elvégezzem az ige hirdeté-
sét, és a pogányok valamennyien meghallják azt. Azután megszabadultam az oroszlán torká-
ból. / Meg is szabadít engem az Úr minden gonosztól, és bevisz az ő mennyei országába. Övé
a dicsőség örökkön örökké. Ámen.”)

4./ A körülményeket, amikbe kerülünk, Jézus készíti el számunkra.

Az emberek vétke önmagában semmit sem változtat azon, hogy Jézus minden ke-
resztül célhoz juttasson bennünket.

(Vö.: Jer 31,3: „A messzeségben is megjelent az ÚR: Örök szeretettel szerettelek, azért
vontalak magamhoz hűségesen.”)

VI./ IDEGŐRLŐ KÖRÜLMÉNYEK

(f.) Pál apostol körülményei

2Kor 4,16-18: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső
emberünk mégis megújul napról napra. / Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden

mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, / mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók;”

Róm 5,3-5: *„De nem csak ezzel dicsekszünk, hanem a megpróbáltatásokkal is, mivel tudjuk, hogy a megpróbáltatás munkálja ki az állhatatosságot, / az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; / a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.”*

1./ **Pálnak** bőségesen volt része (megtapasztalta) **idegőrlő körülményekben, mégis ugyanúgy átélte Isten csodáit:**

„Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra” (2Kor 4,16).

a./ Ismerjük valamennyien a lázas sietséget, az idő szorítását, feszültséget, szenvedést.

b./ De ismerjük-e azt az erőforrást is, ami ezekre az idegőrlő körülményekre van? A fentről való áradást (áradat, özönlés, odatódulás)? Nem az elhasználódást, bágyadtságot, az erő csökkenését, nem, hanem megújulást kaptunk ígéretül. *„Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9).*

2./ **Jézus ismeri azokat a körülményeket, amik fel akarnak örölni,** és meg akarnak félemlíteni minket.

a./ Ő mondja: *„A világon – azaz életkörülményeinkben - nyomorúságotok van (féltetek)” (Jn 16,33a).* És mégis Jézus nem arra kérte az Atyát, hogy vegye ki tanítványait a világból,

b./ hanem hogy őrizze meg őket a világban. És a félelemre való tekintettel azt mondja: *„De bízzatok: én legyőztem a világot” (Jn 16,33b).*

(Vö.: Zsolt 125,1k.: *„Zarándokének. Akik az ÚRban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökre megáll. / Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké;”*

Ézs 40,27-31: *„Miért mondod ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. / Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremője, nem fárad el, és nem lankad el, értelve kifürkészhetetlen. / Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. / Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak. / De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el;”*

Zak 10,11k.: „Aggódva kelnek át a tengeren, de az ÚR megveri a tenger hullámain, egészen kiszárad a Nílus mély vize. Letűnik Asszíria gőgös uralma, vége lesz Egyiptom hatalmának. / Hatalmassá lesznek az ÚR által, és az ő nevében bízva élnek - így szól az ÚR.”

Jézus Igéjéből tudjuk azt, hogy Jézus legyőzte a sötétség hatalmát: „Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára. / Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk” (Kol 2,14k.). Ezért lehetséges számunkra, megbirkózni (boldogulni) az élet feladataival, győzedelmeskedni a nehéz körülményekben. A felszólítást – „Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval” (Rm 12,21) – csak akkor teljesíthetjük, mivel Jézus győzött, és ő ad nekünk erőt a győzelemhez.

„Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? / Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vágójuhokat.” / De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket” (Rm 8,35-37).

3./ **Döntően fontos, hogy ne veszítsük szem elől Jézus győzelmét.**

Győztes szeretete átvisz (hordoz) a nehéz, emésztő és idegőrlő körülmények közöpette.

(Vö.: 1Jn 5,4: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk;”

2Kor 4,11k.: „Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. / Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek;”

Zsolt 27,1-5: „Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Életemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? / Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. / Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. / Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jószágos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. / Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem.”

VII./ VÁRAKOZÁSSAL TELE FOGADNI A NEHÉZ KÖRÜLMÉNYEK IDEJÉT

Jak 1,2-4: „Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek, / tudván hogy hitetek próbája állhatatosságot eredményez. / Az állhatatosság pedig tegye tökéletessé a cselekedeteket, hogy tökéletesek és hibátlanok legyetek, minden fogatkozás nélkül;”

2Kor 6,3-10: „Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazza szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, / mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”

Ha már reggel lógtatjuk szárnyainkat, akkor már távolról felismerik, milyen nehéz a sorsunk.

1./ Isten itt van és segíteni akar minket, hogy a vele való örömet, a belső örömet megőrizzük.”

a./ „Teljes örömmel tartásatok, testvéreim, amikor különféle kísértésekbe estek” (Jak 1,2). Nem paradoxon ez?

b./ Nem, mert kifizetődik megtanulni a leckéket Isten iskolájában a nagy nehézségek folyamán, hogy a látszólagos vereségek is az evangélium győzelemre vezetnek, ahogy Pál mondja: „Mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem öltek, mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden” (2Kor 6,9k.). Pál diadalmas öröme van egy örökévaló forrása, amit semmilyen körülmények között nem lehet leborítani (letakar, lefed).

(Vö.: Zsolt 110,7: „A patakból iszik útközben, azért emeli föl a fejét;”

Zsolt 138,3: „Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.”)

2./ Bátran haladhatunk (közeledhetünk) minden körülmény felé, ha Isten Igéje bennünk él.

a./ A közelünkben lévők aggodalmaskodásakor bátoríthat például Isten Igéje: „Hozzátok őt elé!” (Mk 9,19b).

(Vö.: Mk 9,14-23: „Amikor a tanítványok közelébe értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, írástudókat is, akik vitatkoztak velük. / Amint meglátták Jézust, az egész sokaság nyomban megdöbbszent, és eléje futva köszöntötte őt. / Ő pedig megkérdezte tőlük: „Miről vitatkoztok velük?” / A sokaságból így felelt neki valaki: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van; / és amikor ez megragadja, úgy leteperi őt, hogy tajtékzik, fogát csikorgatja, és megmerevedik. Szóltam tanítványaidnak, hogy űzzék ki, de nem tudták.” / Jézus így válaszolt nekik: „Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt elé!” / Odavitték hozzá, és amikor meglátta őt a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett és tajtékzott. / Jézus megkérdezte a fiú apjától: „Mennyi ideje, hogy ő így van?” Mire ő ezt válaszolta: „Gyermeckora óta. / Sokszor vetette tűzbe is, meg vízbe is, hogy elpusztítsa, de ha valamit lehet tenned, szánj meg minket, és segíts rajtunk!” / Jézus ezt mondta neki: „Ha lehet valamit tennem? - Minden lehetséges annak, aki hisz.”)

b./ Máskor így szólít meg minket az Ige: „Isten a mi szabadító Istenünk” (Zsolt 68,20).

(Vö.: Zsolt 68,20k.: „Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk. (Szela.) / Isten a mi szabadító Istenünk, az ÚR, a mi Urunk kihoz a halálból is.”)

c./ Vagy: „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk” – ezt olyan könnyen elfelejtjük – „minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk” (2Kor 4,17.).

3./ Körülményeink a szántóföld, amibe belevet Isten minket.

a./ Azonban Igéjében megígérte, hogy olyan energiát és erőhatásokat juttat számunkra, amik felérnek (hasonlók) Krisztus feltámadása erejével.

(Vö.: Ef 1,19k: „És milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Mint-hogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben;”

Kol 1,11: „Erősödjetek meg minden erővel az ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszú tűrésre.”)

4./ Nem kell nyomottan, csüggedten, gondokkal tele vagy sóhajtozva tekintenünk a körülményeinkre, hanem **várakozással tele lehetünk: mit fog tenni Isten, hogy visz keresztül Isten minket és hogy tesz gyümölcsözővé.** „Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz” (Józs 1,9b).

(Vö.: 2Kor 1,8-11: „Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterheltettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. / Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; / aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít, / mivel ti is segítségünkre vagytok az értünk mondott könyörgéssel, hogy a reánk áradt kegyelemért sokan sokféleképpen mondjanak értünk hálaadást;”

Fil 4,13: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem;”

Zsolt 33,16-22: „Nem a nagy sereg segíti győzelemre a királyt, nem a nagy erő menti meg a hőst. / Csalódik, aki lovaktól vár segítséget, mert nagy erejük nem ment meg. / De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. / Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. / Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. / Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. / Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!)

Az Úrban való öröm megmarad - minden körülmények között

Zsolt 4,1-9: „A karmesternek: Húros hangszerre. Dávid zsoltára. / Hallgass meg, ha hozzád kiáltok, igazságos Istenem! Szorult helyzetemből adj nekem kiutat, könyörülj rajtam, hallgasd meg imámat! / Ti emberek! Meddig gyalázzátok dicsőségemet? Meddig szeretitek az üres beszédet, meddig törekedtek még hazugságra? (Szela.) / Tudjátok meg, hogy az ÚR csodákat tesz hívével! Meghallgat az ÚR, ha hozzá kiáltok. / Ha felindultok is, ne vétkezzetek! Gondolkozzatok el fekvőhelyeteken, és csillapodjatok le! (Szela.) / Igaz áldozattal áldozzatok, és bízhatok az Úrban! / Sokan mondják: Bár jó napokat látnánk, és ránk ragyogna orcád világossága, URunk! / Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és bo-

ruk. / Békében fekszem le, és el is alszom, mert csak te adod meg, URam, hogy biztonságban élhessek!” ű

Hab 3,18k.: „De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt. / Az ÚR, az én Uram ad nekem erőt, olyanná teszi lábamat, mint a szarvasokét, és magaslatokon enged járni engem. A karmesternek: húros hangszerre.”

1./ Dávid és vele együtt sok más hívő ismerte azt az örömet, amit a megrendítő körülmények sem képesek megszüntetni (kioltani). „Nagyobb örömet adsz szívembe azokénál, akiknek bőven van búzájuk és boruk” (Zsolt 4,8).

a./ Isten meg akar minket szabadítani a rosszkedvűség, békétlenség, neheztelés (gyűlölet), kishitűség sarokba szorító (korlátozó) gondolataiból, és jelenléte szabad levegőjébe akar emelni, az örömbé, ami semmilyen körülménytől sem függ.

(Vö.: Jób 36,5-7.15k.: „Milyen hatalmas az Isten! Mégsem vet meg senkit. Hatalmas, erős szívű. / Nem tartja életben a bűnöst, de a nyomorultnak igazságot szolgáltat. / Nem veszi le szemét az igazról, sőt királyi trónra ülteti, örökre fölmagasztalja. / A nyomorultat a nyomorúság által menti meg, és a sanyargatás által nyitja meg fülüket az Isten. / Téged is ki-vezetne a nyomorúság torkából tágas helyre, ahol nincs szorultság, és bőven kerülne asztalodra zsíros étel;”

Zsolt 57,1-12: „A karmesternek: A „Ne veszíts el” kezdetű ének dallamára. Dávid bizonyágtétele abból az időből, amikor Saul elől a barlangba menekült. / Könyörülj, Istenem, könyörülj rajtam, mert nálad keres oltalmat a lelkem! Szárnyaid árnyékában keresek oltalmat, míg elvonul a veszedelem. / A felséges Istenhez kiáltok, Istenhez, aki mellém áll. / Segítséget küld nekem a mennyből, csúffá teszi üldözőimet. (Szela.) Isten elküldi szeretetét és hűségét. / Oroszlánok között fekszem, amelyek felfalják az embereket. Foguk lándzsa és nyíl, nyelvük éles kard. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön! / Hálót vetettek lábaim elé, megalázták lelkemet. Vermet ástak nekem, de maguk estek bele. (Szela.) / Kész a szívem, Istenem, kész a szívem arra, hogy énekeljek és zengedezzek! / Ébredj, lelkem, ébredj, lant és hárfa, hadd ébresszem a hajnalt! / Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek rólad a nemzetek közt, / mert szereteted az édig ér, hűséged a magas fellegekig. / Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!”)

2./ Kísértésben, problémában, tehetetlenségben (gyámoltalanság) örömet szerezteél nekem Uram!

*Hitben fogadom csodálkozva azt, amit teljesen szeretetből tettél értem;
 Lelkemet felszabadítottad örvendezésre, Istenem és Uram.
 Békességeddel töltötted meg életemet Uram, nagyon köszönöm neked!
 Üdvösségem többet jelent neked, mint időleges boldogság, így fogadom hitben a sötét
 körülményeket is.*

*És ha nehéz számomra vezetésed, mégis, bizonyosan tudom: Te vagy az ÚR!
 Lelkemet felszabadítottad örvendezésre, Istenem és Uram.
 Békességeddel töltötted meg életemet Uram, nagyon köszönöm neked!*

3./ Emlékezzünk még egyszer arra a levélre, amelyet **Pál** a börtönből írt. Azt írja, hogy pillanatnyi **körülményei az evangélium terjedését szolgálják**. („Szeretném, ha tudnátok, testvéreim, hogy az én helyzetem inkább az evangélium terjedését szolgálja” (Fil 1,12).

a./ Mi valószínűleg soha nem választanánk ilyen körülményeket, de Isten felhasználja ezeket arra, hogy a kívülállók és a testvérek is hitükben újra bátorságot merítsenek rendületlen szolgálja, Pál bizonyoságtétele által.

4./ Akinék élete tartalma és életcélja Krisztus volt.

a./ Szívesen fogadott minden körülményt, ami hozzájárult ahhoz, hogy megismerjék az emberek Jézus krisztust, vagy erősebben higgyenek benne. „Ezért várom és remélem, hogy semmiben sem fogok szégyent vallani, hanem mint mindenkor, úgy most is Krisztust egészen nyíltan fogják magasztalni énértem – körülményeimben! -, akár életben maradok, akár meghalok” (Fil 1,20).

(Vö.: 2Kor 2,14-17: „De hála legyen Istennek, aki a Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket, és ismeretének illatát terjeszti általunk mindenütt. / Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között: / ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre. De ki alkalmas erre? / Mi nem olyanok vagyunk, mint sokan, akik nyereszkednek Isten igéjével, hanem mint akik tiszta szívből, sőt Istenből szólunk Isten előtt Krisztus által;”

2Kor 5,11.14k.: „Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg, Isten előtt pedig nyíltan állunk. Remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is nyíltan állunk. / ... Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mivel azt tartjuk, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt; / és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”)

17./ ADVENT - VÁRAKOZÁSRA ÉS FELKÉSZÜLÉSRE VALÓ IDŐ

ADVENT - WARTEZEIT – VORBEREITUNGSZEIT

BLZ Dezember 2000

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

<http://www.bibel.com/BLZ/index-9.html>

1./ Várakozásunkban az érkező Úrra figyelünk

Zak 9,9: „Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számarcsikó hátán.”

ApCsel 1,10-11: „Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, / és ezt mondta: „Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe.”

Adventben vagyunk. Mindenütt díszek és gyertyák láthatók, amik az esztendőnek erre a különös idejére jellemzők. De akármilyen szép is az adventi hangulat, mégsem elég ahhoz, hogy igazán helyesen éljünk adventben.

Az „advent” szó latin eredetű és azt jelenti: „megérkezés”. Advent arra akar emlékeztetni, hogy várakozásunkban Urunk megérkezésére való figyelemmel éljünk, aki megígérte tanítványainak: „És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is” (Jn 14,3.)

Ez azért fontos, mert így halljuk meg minden ünnepi hangulat fölött azokat az üzeneteket, amik adventi emberekké, azaz várakozó emberekké formálnak bennünket. „Hadd halljam meg, mit hirdet az ÚRisten!” (Zsolt 85,9). „Vonuljatok, vonuljatok ki a kapukon, készítsetek utat a népnek! Töltsétek, töltsétek föl az országutat, hányjátok le róla a köveket, állítsatok útjelzőket a népek között! / Hírül adta az ÚR a föld széléig: Mondjátok meg Sion leányának: Jön már Szabadítód...” (Ézs 62,10-11.)

Számolunk Jézus visszajövetelével? Várjuk Őt? Távlatot nyit-e számunkra ez az ismeret arra, ami belső irányultságunkat, kívánságunkat, prioritásainkat alakítja? Ami utasít bennünket cselekedeteinkben és magatartásunkban.

Úja és újra felcsendül az Ó és Újszövetségben, hogy visszaérkező Urunkkal való találkozásunkat megelőzi a felkészülés, megtisztulás és felékesítés. Ha várunk valakit, fontos, hogy minden tiszta és rendben legyen. János azt írta Jézus visszajövetelére tekintettel: „Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta” (1Ján 3,3); „Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelődésünket” (2Kor 7,1).

Abban az időben élünk, „amelyikben Jézus visszajön.” Örömet vált ez ki mibennünk? Az igazi várakozás ráirányítja figyelmünket és tartást ad a gyengeségekkel szemben, amikkel még találkozunk az úton.

(Vö.: 1Pét 1,8.9.13-17: „Őt szeretitek, pedig nem láttátok, őbenne hisztetek, bár most sem látjátok, és kimondhatatlan, dicsőült örömmel örvendeztek, / mert elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét. / Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok. / Mint engedelmes gyermekek ne igazodjatok azokhoz a korábbi vágyaitokhoz, amelyek tudatlanságotok idején voltak bennetek, / hanem - mivel ő, a Szent hívott el titeket - magatok is szentek legyetek egész magatartásotokban, / úgy, amint meg van írva: „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” / Ha pedig mint Atyákatok hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél meg mindenkit cselekedete szerint, félelemmel töltsétek el jövevényiségetek idejét.”

Zsid 12,14: „Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.”)

2./ Föl kell készülni Jézus visszajövetelére

Mt 24,42-44: „Vigyázzatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!” / „Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy melyik őrváltáskor jön a tolvaj, virrasztana, és nem hagyná betörni a házába. / Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!”

Mt 25,1-13: „Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhez, akik fogták lámpásukat, és kimentek a vőlegény fogadására. / Öt közülük balga volt, öt pedig okos./ A balgák ugyanis amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, / az okosak viszont lámpá-

sukkal együtt olajat is vittek korsóikban. / Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak. / Éjjélkor aztán kiáltás hangzott: Íme, a vőlegény! Jöjjetek a fogadására! / Ekkor felébredtek a szűzek mind, és rendbe hozták lámpásukat. / A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajotokból, mert lámpásunk kialszik. / Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nekünk is meg nektek is: menjetek inkább a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak. / Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Azután bezárták az ajtót. / Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk! / Ő azonban így válaszolt: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket./ Vigyázzatok tehát, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok!”)

„Mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj” (1Thess 5,2). Ha megkérdezhetnénk Jézust, hogy meddig kell még várakoznunk, ha megtudhatnánk megérkezése dátumát, egyszerűbb lenne a várakozás. Mivel azonban Jézus visszajövetelével kapcsolatban sem a napot, sem az órát nem közölte, ezért mindenkorra érvényes: „Várjátok!”

(Vö.: ApCsel 1,6k.: „Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” / Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.”)

A tíz szűzről szóló példázat Jézus hirtelen történő visszajövetelére irányítja gondolatainkat. Föl kell rá készülni, ahogy az öt okos szűz tette. „Öt közülük balga volt, öt pedig okos.” Hol váltak el az útjaik? A balgáknak volt ugyan lámpásuk, de nem volt olajuk. Az értelmeseknek volt lámpásuk és edényeikben elegendő olajat is vittek magukkal. A balga szűzekben azokat az embereket látjuk, akiknek van ugyan vallási hovatartozásuk, talán bizonyos istenfélelmük is van, de a lényeg hiányzik belőlük: nincs olajuk, nincs meg bennük, ami a Jézussal való igaz élethez szükséges, tudniillik Isten Szentlelke hiányzik belőlük.

(Vö.: 2Kor 1,21k.: „Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az. / Ő pecsétjével el is jegyzett minket, és a Lélek zálogát adta szívünkbe.”)

2Kor 5,5: „Isten pedig, aki minket erre felkészített, zálogul adta nekünk a Lelket.”)

Sok olyan ember van, aki a „kegyesség valamilyen formájának megfelelően” élnek, életük végén azonban nyilvánvalóvá válik, hogy egyáltalán nem Istennel, Jézus Krisztussal együtt töltött, igaz életet folytattak.

Jézus azt mondta Nikodémusnak: „Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát” (Jn 3,3b). Ennek a kegyes embernek a kérdésére hangsúlyozza Jézus:

„Nincs más lehetőség. Aki nem tért meg és nem született újjá Szentlélek által, nem juthat be Isten országába.”

A Rómában lévő keresztyéneknek írja Pál, akik megtették a megtérés lépését: *„A fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonytságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk.”* (Róm 8.15b-16.)

(Vö.: Jn 3,1-8: *„Volt a farizeusok között egy Nikodémus nevű ember, a zsidók egyik vezető embere. / Ő egy éjjel elment Jézushoz, és így szólt hozzá: „Mester, tudjuk, hogy Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem képes megtenni azokat a jeleket, amelyeket te teszel, hacsak nincs vele az Isten.” / Jézus így válaszolt: „Bizony, bizony, mondom néked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.” / Nikodémus ezt kérdezte tőle: „Hogyan születhetik az ember, amikor vén? Bemehet anyja méhébe és megszülethetik ismét?” / Jézus így felelt: „Bizony, bizony, mondom néked, ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába. / Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az. / Ne csodálkozz, hogy ezt mondtam neked: Újonnan kell születnetek. / A szél arra fúj, amerre akar; hallod a zúgását, de nem tudod, honnan jön, és hova megy: így van mindenki, aki a Lélektől született;”*

Róm 8,15k: *„Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atya!” / Maga a Lélek tesz bizonytságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy valóban Isten gyermekei vagyunk;”*

Gal 4,6: *„Mivel pedig fiak vagytok, Isten elküldötte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”)*

Még a Jézus visszajövetelére való várakozásban élünk. Még bárki oda mehet hozzá és kérheti, hogy tegye újjá életét a Szentlélek által és tegye késszé örök országa számára.

(Vö.: Ézs 55,6k.: *„Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! / Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani;”*

Ján 1,12: *„Aki pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében;”*

1Ján 5,11k: *„Ez a bizonyágtétel pedig az, hogy Isten örök életet adott nekünk, és ez az élet az ő Fiában van. / Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.”)*

3./ Mindnyájan elálmosodtak és elaludtak

Mt 25,5: *“Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak;”*

1Thess 5,1-11: *“Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, / mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. / Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. / Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. / Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. / Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. / Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegednek, éjjel részegednek meg. / Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyünk magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét. / Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, / aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár aluszunk, vele együtt éljünk. Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan tesszitek is.”*

Jézus visszajövetelére való várakozás ideje veszélyes idő, mivel elhúzódik és a várakozók elszenderedtek. *“Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak, és elaludtak.”* (Mt 25,5). Megrémülünk a gondolat hallatán: mindnyájan elaludtak. Az értelmesek is? Mi lehetett az oka annak, hogy az újjászületett keresztyének sem tudnak virrasztani és várni Jézus eljövetelére?

Milyen altató droként hathat az önfejtőség és önszeretet. Csak saját akaratunk és kívánságunk teljesítését tartjuk szem előtt. *„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. / Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel”* (Kol 3,1-2).

(Vö.: Kol 3,1-10: *„Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbján ül. / Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. / Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. / Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, / mert ezek miatt haragszik Isten. / Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; / most azonban*

vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonoszságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. / Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, / és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt;”

1Pét 2,1k.: „Levetve tehát minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigységet és minden rágalalmazást, / mint újszülött csecsemők a hamisítatlan lelki tejet kívánjátok, hogy azon növekedjete az üdvösségre;”

1Thess 3,12k.: „Titeket pedig az Úr gyarapítson és gazdagítson a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, ahogyan mi is szeretünk titeket. / Erősítse meg a szíveteket és tegye feddhetetlenné a szent életben, a mi Istenünk és Atyánk színe előtt, amikor a mi Urunk Jézus Krisztus eljön minden szentjével együtt. Ámen.”)

A Krisztus visszajövetelével kapcsolatos gondolatot is el lehet fojtani és elhitetheti magát bárki azzal kapcsolatban, hogy Jézus még sokáig nem jön vissza. „És ezt kérdezgetik: „Hol van az ő eljövetelének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van / Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. / Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvessenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. / De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnék. / Mivel pedig mind-ezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek” (2Pét 3,4.8-11).

Vannak keresztyének, akik belemeryülnek Jézus visszajövele idejének számításába. Inkább számolni akarnak, mint várni és hinni. Jézus azonban nem azt mondja, hogy: próbáljátok meg kiszámítani a dátumot, hanem azt mondja: „Ezért legyetek ti is készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amelyikben nem is gondoljátok!” (Mt 24,44).

4./ Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van

Róm 13,1-2: “Minden lélek engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom mástól, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett. / Aki tehát ellene szegül a hatalomnak, az az Isten rendelkezésének áll ellen; akik pedig ellenállnak, azok ítéletet vonnak magukra;”

Tit 2,11-13: „Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, / és arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban, / mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését,

„Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van” (Róm 13,12). A határidőnapló és az óra szabályozzák mindennapi életünket, munkaidőnket és gyakran szabadidőnket is. Milyen programot terveztünk erre és a következő órákra? Semmit sem akarunk elmulasztani, nem akarunk túl későn érkezni. Mindenek előtt azonban az a fontos, hogy újra és újra tisztázzuk magunkban, hányat ütött a világ órája?

Ézsaiás, az Ószövetség nagy prófétája beszél lelki éjszakáról, ami a világ felett uralkodik: „Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket,” ugyanakkor hozzáfűzi, „de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad” (Ézs 60,2).

A mi korunk, az újszövetségi üdvtörténeti korszak, az Ézsaiás által említett éjszaka és a dicsőség eljövendő napja között van, amikor Jézus megalapítja országát. „Érdeemes egyszer elgondolkodni azon, hogy Jézus visszajövele egyike a Biblia eddig még be nem teljesedett prófeciáinak. Sok más prófécia már a legfigyelemreméltóbban és teljesen megfelelően, annak rendje és módja szerint beteljesedett. A Biblia kijelentései ugyanígy megbízhatóak a jövőre vonatkozóan is” (Cl. Richard).

Jézus Krisztus szól beszédeiben a világ végén történő sötét időkről, amik a nagy hajnalhasadás előtt mennek végbe. Ezek: félrevezetés, háborúk és háborús fenyegetődzések, éhségek, földrengések itt is, ott is, szorongattatás, gyűlölet, bukás és árulás.

(Vö.: Mt 24,1-13: Amikor Jézus kijött a templomból, és tovább akart menni, odaléptek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit. / Ő azonban így szólt hozzájuk: „Hát nem látjátok mindezt? Bizony, mondom néktek: nem marad itt kő kövön, amit le ne rombolnának.” / Amikor Jézus az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá tanítványai külön, és ezt kérdezték: „Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?” / Jézus így válaszolt nekik: „Vigyázzatok, hogy meg ne tévesszen valaki titeket! / Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! - és sokakat megtévesztenek. / Fogtok hallani háborúkról, és hallotok háborús híreket. Vigyázzatok, meg ne rémüljete, mert ennek meg kell lennie, de ez még nem a vég. / Mert nemzet nemzet ellen és ország ország ellen támad, éhínségek és földrengések lesznek mindenfelé. / De mindez a vajúdás kínjainak kezdete! / Akkor átadnak titeket kínvallatásra, megölnék benneteket, és gyűlöl

titeket minden nép az én nevemért. / Akkor sokan eltántorodnak, elárulják és meggyűlölnek egymást. / Sok hamis próféta támad, és sokakat megtévesztenek. / Mivel pedig megsokasodik a gonoszság, a szeretet sokakban meghidegül. / De aki mindvégig kitart, az üdvözülni fog.”)

A Zsidókhoz írt levél írója mondja: „Mert még „egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik” (Zsid 10,37). Ez a nagy óra bármelyik pillanatban bekövetkezhet számunkra. Nem kellene egyszer megvizsgálni az életünket erre a pillanatra vonatkozóan? Nem kellene-e ismét megkérdezni Isten akaratát üzleti- és családi életünkre, embertársainkkal való kapcsolataink vonatkozásában és esetleg változtatni is néhány dolog vonatkozásában?

(Vö.: Kol 3,2-4; 4,5: „Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. / Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. / Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben; / Bölcsen viselkedjétek a kívülállók iránt, a kedvező alkalmakat jól használjátok fel;”

Ef 5,15-17: „Hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindeztől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben. / Mondom tehát, és tanúsítom az Úr nevében, hogy többé nem élhettek úgy, ahogyan a pogányok élnek hiábavaló gondolkodásuk szerint;”

2Pét 1,19: „Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.”)

5./ Az az Isten akarata, hogy megszentelődjétek

Lk 12,35-48: „Legyen derekatok felövezve, és lámpásokat meggyújtva. / Ti pedig legyetek hasonlóak az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki. / Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik virrasztva talál. Bizony, mondom néktek, hogy felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik. / És ha a második vagy ha a harmadik őrváltáskor érkezik is meg, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák! / Azt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház ura: melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába. / Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoltátok!” / Péter ekkor megkérdezte: „Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenki-

nek?” / Az Úr így válaszolt: „Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? / Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál! / Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt. / Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram, és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; / azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja. / Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; / aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bízta, attól többet kérnek számon.”

Róm 12,1-2: “Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes;”

„Ti pedig legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről” (Lk 12,36). A Jézus visszajöveteléig tartó várakozási idő felkészülési időként adott számunkra. Ez nyilvánvaló a Biblia különböző fejezeteiben. A Zsidókhoz írt levél írója a Jézus visszajövetelénél a vele való találkozásunk tekintetében a személyes megszentelődésből fakadó életre utal. „Törekedjete mindenki iránt a békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat” (Zsid 12,14).

(Vö.: 1Kor 6,19k: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? / Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben;”

1Thess 4,1-3a: „Egyébként pedig, testvéreim, kérünk titeket, és intünk az Úr Jézus nevében, hogy amint tőlünk tanultátok, hogyan kell Istennek tetsző módon élnetek - s amint éltek is -, ebben jussatok még előbbre. / Hiszen tudjátok: milyen rendelkezéseket adtunk nektek az Úr Jézus nevében. / Az az Isten akarata, hogy megszentelődjete.”)

Egyik áhítaton a megszentelődés témájával foglalkoztunk. Diakonissza Anyaházunk egyik vendége hozzászólásakor elmondta: „A megszentelődés szó alatt a Biblia, ami egyenesen megrendítően egyedülálló szó a keresztyén közösségben, nem a szenvedélyes kegyesség egyik formáját érti. A megszentelődés azt jelenti: transzpárensnek, átlátszónak lenni Jézusért, akiket lefoglalt magának Isten, hogy rendelkezésére álljanak. Azt pedig egyáltalán nem akar-

juk önmegvalósítási folyamatunk során, hogy rendelkezzenek fölöttünk. Az ilyen életre leginkább ez jellemző: Istenre hallgatás, odafigyelés és engedelmesség.

Nem tehetjük, hogy könnyelműen vegyük életünk megszentelődése jelentőségét, ha az 1Thess-ben megfogalmazott igékre gondolunk: *'Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére'* (1Thess 5,23). Nem képmutatás-e azt mondani, hogy Jézus vére megszentelt és megtisztított, ha a féktelen a nyelvünk, tisztátalan a fantáziánk és szívünket a pénz és a pénzbe vetett bizalom tölti be?

Jézus bennünk akar munkálkodni, meg akar szentelni, hogy megérkezése napjáig úgy éljünk, hogy gyönyörködjön bennünk, ha ránk tekint. Legyen megszentelt az életmódunk. „Krisztus azért váltott meg benneteket, hogy jó magatartást folytassatok a nem keresztyének között, hogy dicsőítsék Istent az ítélet napján, mivel látták jó cselekedeteiteket.”

(Vö.: 1Thess 5,23k.: *„Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére. / Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt;”*

1Pét 2,9-12: *„Ti azonban választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, Isten tulajdonba vett népe, hogy hirdessétek nagy tetteit annak, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket; / akik egykor nem az ő népe voltatok, most pedig Isten népe vagytok, akik számára nem volt irgalom, most pedig irgalomra találtatok. / Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket: tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak. / Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján..”*

Gal 5,22-25: *„A Lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, / szelídség, önmegtartóztatás. Az ilyenek ellen nincs törvény. / Akik pedig Krisztus Jézuséi, a testet megfeszítették szenvedélyeivel és kívánságaival együtt. / Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint.”)*

6./ Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit és öltük fel a világosság fegyvereit!

Róm 13,11-14: *“De mindezt valóban tegyétek is, mert tudjátok az időt, hogy itt van már az óra, amikor fel kell ébrednetek az álomból. Hiszen most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint amikor hívőkké lettünk: / az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltük fel a világosság fegyvereit. / Mint nappal illik,*

tisztességben járjunk: nem dorbézolásban és részegeskedésben, nem szeretkezésben és kicsapongásban, nem viszálykodásban és irigységben, / hanem öltözzetek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozzátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.

1Pét 4,7: *„Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok.*

1Pét 5,8: *„Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el.”*

„Az éjszaka múlik, a nappal pedig már egészen közel van. Tegyük le tehát a sötétség cselekedeteit, és öltözzünk fel a világosság fegyvereit” (Róm 13,12). Kereszttyenségünk nem egyszerű győzelemből áll, hanem győztes küzdelem folytatása az életünk végig. Korszakunkban különösen is megfigyelhető, ahogy a sötétség hatalma kinyújtja a kezét Isten gyermekei után. Ezért fontos vigyázni és imádkozni „amíg Jézus visszajön”!

(1Kor 6,13: *„Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, amazt is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az Úr pedig a testért;”*

Zsid 12,28: *„Ezért tehát mi, akik rendíthetetlen országot kaptunk, legyünk hálásak és azzal szolgáljunk Istennek tetsző módon: tisztelettel és félelemmel;”*

Jel 3,11: *„Eljövök hamar: tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye koronádat;”*)

Mielőtt „felvehetjük a világosság fegyvereit”, először le kell tennünk a „sötétség cselekedetei” terhét. Hogy mik ezek a cselekedetek, azt konkrétan megmutatja Pál a Róm 13,13-ban: dorbézolás, részegeskedés, szeretkezés, kicsapongás, viszálykodás és irigység. Megrendítő, ahogyan ma nők és férfiak minden társaságban készségesek arra, hogy az anyagi érdekből feláldozzák becsületüket. Mások vágyaik rabszolgái lesznek, ha csak egy kis élvezetet garantál nekik.

De mi az eredmény? Sok ember élettörténete és Isten Igéje ad választ erre a kérdésre: *„Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. / Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettől való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világtól van. / A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké” (1Ján 2,15-17.)*

(Vö.: Mt 24,36-42: *„Azt a napot viszont, vagy azt az órát senki nem tudja: sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem csak az Atya egyedül. / Ahogyan Nőé napjaiban történt, úgy lesz*

az Emberfia eljövétele is. / Mert amiképpen azokban a napokban, az özönvíz előtt, ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen addig a napig, amelyen Nőé bement a bárkába, / és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az özönvíz, és mindnyájukat el nem sodorta, úgy lesz az Emberfiának eljövétele is. / Akkor ketten lesznek a mezőn: az egyik felvételik, a másik otthagyatik, / két asszony örül a kézimálommal: az egyik felvételik, a másik otthagyatik. / Vigyázatok tehát, mert nem tudjátok, hogy melyik órában jön el a ti Uratok!”)

Hogy jutunk a világosság fegyvereihez? Miközben Jézus világosságába állunk és felfedezzük, mi a sötétség bennünk. „És ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket” (Ef 5,11). Az Efézusi levélben olvasunk azokról a harci fegyverekről, amiket magunkra kell vennünk. Isten Igéje és az imádság mutatja meg számunkra mindenek előtt, milyen támadó és védekező fegyvereket kell felöltönnünk.

(Vö.: Ef 5,8-14: „Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. / A világosság gyümölcse ugyanis csupa jószág, igazság és egyenesség. / Ítéljétek meg tehát, mi kedves az Úrnak, / és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. / Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, / de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. / Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus;”

Ef 6,12-18: „Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok. / Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével. / Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát. / Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde. / Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által. Éppen azért legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve az összes szentekért;”)

2Kor 10,3-5: „Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; / hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. / Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével zemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmességre.”

7./ Öltük magunkra Jézus Krisztust!

Róm 13,14: *“Hanem öltétek magatokra az Úr Jézus Krisztust; a testet pedig ne úgy gondozátok, hogy bűnös kívánságok ébredjenek benne.*

2Pét 1,3-4: *“Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket. / Ezek által kaptuk meg azokat az ígéretek, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljetez attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.*

A másik lehetőség, ami megfelelően felkészít minket a dicsőség eljövendő napjára: „Öltétek magatokra az Úr Jézus Krisztust!” (Róm 13,14) Az új ember: „Krisztus bennünk”, az ő lénye, természete, Lelke, ez egyáltalán nem utópia és nem elérhetetlen fantázia kívánság. Isten Igéje azt mondja, hogy a keresztyének „Istentől születtek”, hogy ez által ezzel „isteni természet részeseivé legyenek.”

(Vö.: 1Ján 3,9: *„Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született;”*

2Pét 1,4: *„Ezek által kaptuk meg azokat az ígéretek, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek és megmeneküljetez attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban;”*

2Kor 5,17: *„Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtes az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”*

Ef 2,10: *„Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtet, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk;*

1Ján 3,9: *„Aki az Istentől született, az nem cselekszik bűnt, mert az ő magja van benne, és nem vétkezhet, mert az Istentől született;”*

1Ján 5,4: *„Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.”)*

Az új ember felöltözése nem csupán egyszeri esemény az újjászületésben, keresztyén emberként egész életünkre vonatkozik. Az Efézusi levél így utal erre: *„Újuljatok meg lelketekben és elmétekben, / öltétek fel az új embert, aki Isten tetszése szerint valóságos igazságban és szentségben teremtetett” (Ef 4,23k.).*

A kolossébelieknek ezt írja Pál apostol: *„És felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt”* (Kol 3,9). Az a döntő dolog, hogy Krisztus él bennetek. Az új élet által, mivel „Krisztus bennünk él”, megváltozhatnak régi szokásaink, magatartásunk, beszédünk és kapcsolataink. De nyitottaknak kell erre lennünk.

(Vö.: Kol 3,9-17.: *„Ne hazudjatok egymásnak, mert levetköztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, / és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt. / Itt már nincs többé görög és zsidó, körülmetéltség és körülmetéletlenség, barbár és szkíta, szolga és szabad, hanem minden és mindenekben Krisztus. / Öltösetek tehát magatokra - mint Isten választottai, szentek és szeretettek - könyörületes szívet, jóságot, alázatot, szelídséget, türelmet. / Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza volna valaki ellen: ahogyan az Úr is megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is. / Mindezek fölé pedig öltösetek fel a szeretetet, mert az tökéletesen összefog mindent. / És a Krisztus békessége uralkodjék a szívetekben, hiszen erre vagytok elhíva az egy testben. És legyetek háládatosak. / A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsetek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; hálaadással énekeljétek szívetekben az Istennek. / Amit pedig szóltok vagy cselekesztek, mind az Úr Jézus nevében tegyétek, hálát adva az Atya Istennek őáltala.”)*

„Mert akiket eleve kiválasztott, azokról eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez” (Róm 8,29.) Az, aki ezt a nagy célt nem tartja szem előtt, veszélybe került, hogy felületessé és világiassá válik. *„A dicsőség eljövendő napja gyermekei vagyunk.”* A keresztyének tudják ez, de az a kérdés, hogy csak tudunk róla vagy gyakoroljuk is magunkat benne? *„Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljétek is őbenne.”* (Kol 2,6)... *„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”* (Kol 3,4)

(Vö.: 1Thess 5,1-11: *„Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, / mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. / Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk hirtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. / Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. / Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. / Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. / Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegeznek, éjjel részegeznek meg. / Mi azonban, akik a nappal*

fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reménységét. / Mert az Isten nem haragra rendelt minket, hanem hogy elnyerjük az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, / aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. / Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is;”

Kol 2,6k: „Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljete is őbenne. / Gyökerezetek meg és épüljete fel őbenne, erősödjete meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre;”

Kol 3,4: „Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben.”)

8./ Övezzétek fel magatokat Isten igazságával!

1Pét 1,13: “Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.

1Pét 4,7-11: “Mindennek a vége pedig már közel van: legyetek tehát bölcsek és józanok, hogy imádkozhassatok. / Mindenekelőtt az egymás iránti szeretet legyen kitartó bennetek, mert a szeretet sok bűnt elfedez. / Legyetek egymással vendégszeretők zúgolódás nélkül. / Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai: / ha valaki prédikál, úgy mondja szavait, mint Isten igéit, ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.

Péter azt írja a szétszórtságban élő keresztyéneknek: „Ezért tehát elméteket felkészítve, legyetek józanok és teljes bizonyossággal reménykedjete abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok” (1Pét 1,13). Hogy teszünk eleget ennek a parancsnak: „Övezzétek fel derekatokat igazsággal”? Ez az Isten igazsága derékszíja. „Így álljatok meg tehát a harcra felvértezve, hogy Isten igazságával felöveztétek magatokat.”

Isten Igéje az igazság. Ebben találjuk meg azt a mércét, amihez igazodhatunk és ami szerint mindenki megmérettetik, amikor Krisztus előtt megjelenünk. Tehát az a lényeg, hogy az Ige naponként elérhessen bennünket, és hogy a nap folyamán kifejthesse hatását bennünk.

Mikor a Bibliát olvassuk, ez ahhoz hasonlít, mikor tükröt tartunk magunk elé, ami által felismerjük, hogyan szeretne látni Jézus és milyennek lát minket.

„Mikor arra készülünk, hogy elfogadjuk a helyünket Isten megingathatatlan, azaz örökké megmaradó mennyi országában, hálásan használjunk ki minden felkínált kegyelmet, hogy Isten tetszésére szolgálhassunk eben a rövid földi időszakban.”

(Vö.: Ef 6,14k: *„Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, / felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével;”*

Jak 1,22-25: *„Legyetek az igének cselekvői, ne csupán hallgatói, hogy be ne csapjátok magatokat. / Mert ha valaki csak hallgatója az igének, de nem cselekszi, olyan, mint az az ember, aki a tükörben nézi meg az arcát. / Megnézi ugyan magát, de elmegy, és nyomban el is felejt, hogy milyen volt. / De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete;”*

1Kor 5,7k.: *„Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tészta legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott. / Azért ne régi kovással ünnepeljünk, se a rosszaság és gonoszság kovászával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanságával;”*

Zsolt 119,142.151.160: *„Igazságod örökké igaz, és törvényed maradandó. / De te is közel vagy, URam, és minden parancsolatod maradandó. / Igéd tartalma maradandó, és minden igaz döntésed örökre szól.”)*

Jézus Krisztus az érkező! Ez a ismeret formálja napjainkat.

Sok embernek deprimáló, hogy semmi értelmét nem látják életüknek, fájdalmuknak és harcaiknak. Azt mondják: Mire való mindez? Nem éri meg. Semmit sem várunk az élettől.

Milyen ajándék, hogy mi meg azt mondhatjuk: „Arra várunk, hogy beteljesüljön boldog reménységünk: Az egész világ előtt hamarosan megjelenik a mi nagy Istenünk és megmentő Jézus Krisztusunk dicsősége!”

(Vö.: Tit 2,13: *„Mivel várjuk a mi boldog reménységünket, a mi nagy Istenünk és üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének megjelenését;”*

Jel 21,3-5: *„Hallottam, hogy egy hatalmas hang szól a trónus felől: „Íme, az Isten sá-tora az emberekkel van, és ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük; / és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” / A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!”)*

18./ A KAPERNAUMI SZÁZADOS

„Uram, egy szavad is elég!”

DER HAUPTMANN VON KAPERNAUM (MATTHÄUS 8,5-13)

Zeit mit Gott - Mit Gewinn die Bibel lesen

BLZ 1/2012. 32-44.

Bibellesezettel Aidlingen Diakonissen Mutterhaus

1./ Teljesen bízni Jézus szavában

Mt 8,5-13: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: 6.v.: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.” 7.v.: Jézus így szólt hozzá: „Elmegyek, és meggyógyítom.” 8.v.: De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám. 9.v.: Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! - és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! - és idejön, vagy szólok a szolgámnak: tedd meg ezt! - és megteszi.” 10.v.: Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben. 11.v.: De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában; 12.v.: akik pedig Isten országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.” 13.v.: A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában.”

Lk 7,1-10: „Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba. 2.v.: Egy századosnak volt egy szolgája, akit nagyon kedvelt, s aki most beteg volt, és haldoklott. 3.v.: Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját. 4.v.: Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, 5.v.: mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.” 6.v.:

Jézus erre elindult velük. Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. 7.v.: De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám. 8.v.: Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másíknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgámnak: Tedd meg ezt, megteszi.” 9.v.: Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: „Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet.” 10.v.: Mire a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségesen találták.”

A Mt 8-ban találjuk az első három csodát, amelyekről ez az evangélium tudósít. Mindhárom Kapernaumban történt: a leprás (1-4.v.), a százados szolgája (5-13.v.) és Péter anyósa meggyógyítása (14-15.v.). Máté a 16. és 17. verssel zárja le a betegek gyógyításáról szóló összefoglalást, amiket Jézus ebben a városban vitt véghez.

Hasonlítsuk össze mindenekelőtt a két evangéliumi tudósítást: Máté és Lukács összhangban van a párbeszéd ábrázolását illetően, mégis mindig saját szavaikkal ábrázolják és súlypontozzák az elbeszélés keretét. Lukács szerint a Jézussal való találkozást követek közbenjárásával történik. Megtudjuk, hogy a százados előbb a „zsidók véneit,” majd barátait küldte Jézushoz. A követet zsidó felfogás és az akkori jognak megfelelően személyes megbízottjának tekintették. Így a zsidók olvasatában nincsen semmiféle ellentmondás akkor, amikor Máténál maga a százados beszél, és Lukácsnál pedig a követei.

Olvassuk el még egyszer a Máté fogalmazása szerinti tudósítást: Mi szólít meg belőle kiváltképpen – mi örvendeztet meg, mi gondolkodtat el, milyen kérdéseket vált ki bennem? – „Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.” „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.” Mi a helyzet a Jézusba vetett bizalmamat illetően? – „Menj el, és legyen a te hited szerint.” „És meggyógyult a szolga még abban az órában.”

Milyen bátorító vagy provokáló gondolatokat vihetek magammal a mai napra vonatkozóan?

(Vö.: Zsolt 107,20: „Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket;”

Mk 9,23b: „Minden lehetséges annak, aki hisz.”

Mt 9,22: „Amikor Jézus megfordult, és meglátta őt, így szólt: „Bízzál, leányom, hited megtartott téged.” És meggyógyult az asszony abban az órában.”)

A százados százszázalékosan bízott Jézus szavában. Istentől való szava gyógyító ténynek számított. Készséggel lemond ugyan arról, hogy Jézus hajlékába jöjjön, de mindenképpen igényli jó és hatalmas igéjét. Ilyen hit örvendezteti meg Jézust.

2./ A katonatiszt hittel fordul Jézushoz

Mt 8,5.9: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte... 9.v.: *Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! - és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! - és idejön, vagy szólok a szolgáltnak: tedd meg ezt! - és megteszi.*”

Lk 7,4-5.8: „Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: „Méltó arra, hogy megtegyed ezt neki, 5.v.: *mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk.*”... 8.v.: *Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok ennek: Menj el, elmegy; és a másiknak: Jöjj ide, idejön; és ha azt mondom a szolgáltnak: Tedd meg ezt, megteszi.*”

Miről is van szó a százados esetében, aki Kapernaumban állomásozott?

a./ Centurio volt, 100 katona parancsnoka, és egyidejűleg hatalom alatt álló ember. A zsidó elismerően mondták, hogy a százados szerette Izráel népét, és zsinagógát épített nekik. Istenfélő volt, támogatta a zsidó hitbeli nézeteit, alamizsnát adott, imádkozott Izráel Istenéhez, de nem volt körülmetélt. Össze lehet hasonlítani Kornéliusz századossal, akiről az Acs 10-ben olvashatunk.

(Vö.: Acs 10,1k: „Élt Cézareában egy Kornéliusz nevű férfi, az úgynevezett itáliai csapat századosa. 2.v.: Egész házanépével együtt kegyes és istenfélő ember volt, aki sok alamizsnát osztogatott a népnek, és szüntelenül könyörgött Istenhez;”

Acs 14,1: „Ikóniumban történt, hogy együtt mentek be a zsidók zsinagógájába, és úgy szóltak, hogy a zsidókból is, a görögökből is igen sokan lettek hívővé;”

Acs 16,14: „Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatírából való bíboráros is, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond;”

Acs 17,4: „Néhányan hívőkké lettek közülük, csatlakoztak Pálhoz és Szilászhoz, ugyanúgy igen sok istenfélő görög is, valamint sok előkelő asszony;

Acs 18,4.7: „Szombatonként azonban a zsinagógában vitázott, és igyekezett meggyőzni zsidókat és görögöket... 7.v.: Ekkor eltávozott onnan, és egy Titiusz Jusztusz nevű istenfélő ember házába költözött, akinek a háza szomszédos volt a zsinagógával.”)

b./ A centurio valószínűleg nem a római megszálló hatalomhoz tartozott, mert béke-időben nem voltak római csapatok Heródes Antipás területén. Történeti forrásokból ismerjük, hogy a heródiánus hadsereg, illetve közigazgatáshoz tartozók között is voltak istenfélő emberek, akik részben felvették a zsidók hitét. Így történt más nemzetek tagjaival is, akik a zsidó néppel együtt várták a Messiást. Származása szerint a százados talán görög vagy szíroföníciai ember volt.

c./ Jézus tehát bemegy Kapernaum városába, és további részleteket tudunk meg erről az emberről, aki kérésével jön Jézushoz. „Nem egy zsidó, hanem egy pogány származású ember veszi először igénybe Jézus segítségét” (G. Meier).

Mihelyt hallott a centurio Jézusról, azonnal hatékonyan cselekszik: (Lk 7,3: *Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte: jöjjön el, és mentse meg a szolgáját.*)

Olyan sürgős kéréssel áll elő, ami egyáltalán nem tűr haladékot. Szívből való kéréseinkkel mi is azonnal beszélgetést kezdeményezhetünk Jézussal: „Ha Isten nagyságos dolgaira gondolok, a lehető leggyorsabban beszélgetni kezdek Istennel. Mert csak így szabadulhatok meg kéréseimtől azonnal és gyorsan a legjobb helyen. Megkérdezhetem Istent, másként meg se szabad próbálnom. De nincs is ettől jobb lehetőség (R. Albrecht).

3./ A centurio kérése

Mt 8,5k: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: 6.v.: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.”

a./ „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.” A görög szövegben a „szolga” helyett háromszor is a „fiú” szerepel. Ilyen kedves volt a századosnak a szolgája. Olyan fontos volt neki, hogy kiállt érte.

b./ A centurio ebben a pillanatban nagyon helyesen cselekszik: példamutató, ahogy aggodása imádsággá formálódik, és ugyanúgy követendő Jézusba vetett bizalma is. Határtalanul bízik Jézusban – személyében és isteni hatalmában.

c./ Mi hogy oldjuk meg a gondjainkat? Törjük az agyunkat, hogyan kellene másként viselkednünk, és hogy csökkenthetnénk a gondokat? Embereknek panaszkodunk, és minden erővel harcolunk jogainkért? Elvárjuk, hogy először mások változzanak meg, hogy megjavuljon a helyzetünk?

Vagy merjük-e teljes bizalmunkat az Úrba vetni, mint ahogy a százados és Dávid, a zsoltáros imádkozó is tette, és megvalljuk: „*Kész a szívem, Istenem, arra, hogy énekeljek és zengedezzek lelkesen!* (Zsolt 108,2)?

Paul Gerhardt, az énekszerző nyomatékos szavakkal szólít fel arra, teljesen bízzuk Istent gondjainkat és aggodalmainkat: „Fel, fel, mondj jó éjszakát fájdalmadnak és gondjaidnak / Engedd el, ami megkeseríti szívedet és elszomorít; / Hiszen nem te vagy a régens, aki nek minden irányítania kell, / Isten tartja kezében a vezetést, és mindent jól irányít. / Engedd őt cselekedni, hogy gondodat viselje, / Mert ő bölcs fejedelem, és úgy viszonyul hozzád, / hogy csodálkozol majd, amikor önmagához méltó módon / Csodálatos tanácsával véghezviszi munkáját, / És így törődik veled.” (Evangélikus énekeskönyv 361,7-8.)

(Vö.: Zsolt 62,6-9: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. 7.v.: *Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom*. 8.v.: *Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten*. 9.v.: *Bízzatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előtte szíveteket, Isten a mi oltalmunk!* (Szela.);”

Zsolt 40,18: „*Én nyomorult és szegény vagyok, de gondol rám az Úr. Te vagy segítségem és megmentőm, Istenem, ne késlekedj!*”

1Pét 5,7: „Minden gondotokat őreá vessétek, mert neki gondja van rátok;”

Ézs 28,29b: „*Csodálatos a terve, hatalmasan hajtja végre.*”)

4./ Elmegyek és meggyógyítom

Mt 8,5-7: „Amikor Jézus Kapernaumba érkezett, odament hozzá egy százados, és kérte: 6.v.: „Uram, a szolgám bénán fekszik otthon, és szörnyű kínjai vannak.” 7.v.: Jézus így szólt hozzá: „*Elmegyek, és meggyógyítom.*”

a./ „Elmegyek és meggyógyítom.” Jézus rendkívül gyorsan reagál a százados kérésére. Meglepően egyszerűen és a legnagyobb készséget fejezi ki, hogy segítő módon avatkozzon be ebbe a nehéz helyzetbe.

Jézus nem érdeklődik a részletek iránt. Kész bemenni a százados házába, hogy a lehető leghamarább véget vessen a szolga szenvedéstele ínségének – a Lk 7,2 szerint a szolga már halálán volt. Ezen ínséges állapot alapján Jézus még arra is kész lett volna, hogy belépjen egy pogány ember házába, amit a zsidó társadalmi rend szerint nem állt módjában.

Jézus teljesen tudatában van annak, hogy Atyja hatalmat ajándékozott neki a szolga meggyógyítására.

b./ Atyjától kapott teljhatalma kiterjedt ezen túl a következő területekre is:

- Hatalma volt Jézusnak bűnöket megbocsátani (Mk 2,10k: „*Azért pedig, hogy megtudjátok: az Emberfiának van hatalma bűnöket megbocsátani a földön - így szólt a bénához: 11.v.: Neked mondom, kelj fel, fogd az ágyadat, és menj haza!*”)
- Parancsolt a démonoknak és engedelmeskedtek neki (Lk 4,36: „*Ekkor rémület fogta el mindnyájukat, és így szóltak egymáshoz: „Milyen beszéd ez? Hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok kimennek!*”)
- Jézus úr élet és halál fölött (Jn 10,17k: „*Azért szeret engem az Atya, mert én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem. 18.v.: Senki sem veheti el tőlem: én magamtól adom oda. Hatalmam van arra, hogy odaadjam, hatalmam van arra is, hogy ismét visszavegyem: ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól.*”)
- Aki befogadja Jézus, azt felhatalmazza, hogy Isten gyermeke legyen (Jn 1,12: „*Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében.*”)
- Hatalma van Jézusnak, hogy örök életet ajándékozzon (Jn 17,2: „*Mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon.*”)
- Isten teljhatalmat adott Jézusnak, hogy ítéletet tartson (Jn 5,27: „*Sőt arra is adott neki hatalmat, hogy ítéletet tartson, mert ő az Emberfia.*”)
- Jézusé minden hatalom mennyen és földön (Mt 28,18: „*Jézus hozzájuk lépett, és így szólt: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.*”)

Felhatalmazását tovább adta egyébként tanítványainak – annak idején és ma is.

(Vö.: Lk 9,1k: „Miután összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett, és a betegségek gyógyítására. 2.v.: Aztán elküldte őket, hogy hirdessék az Isten országát, és gyógyítsanak;”

Mt 28,19k: Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, 20.v.: tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”)

Még nagyobb Jézus Atyjába vetett bizalma, mint ahogy a százados bízott benne.

(Vö.: Jn 17,1kk: „Miután ezeket mondta Jézus, tekintetét az égre emelve így szólt: „Atyám, eljött az óra: dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a Fiú is megdicsőítsen téged, 2.v.: mivel hatalmat adtál neki minden halandó felett, hogy mindazoknak, akiket neki adtál, örök életet adjon. 3.v.: Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”)

Isten minket is naponként újra felszólít arra, hogy feltétel nélkül bízzunk Jézusban és az Atyában, hogy minden életkörülmények között Úrnak bizonyuljon az életünkben, és nevében munkálkodjunk. Van-e olyan terület az életemben, amit ma először vagy ismételten újra szeretnék rábízni?

5./ Nem vagyok méltó

Mt 8,8: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám.”

Már korábban is kifejezésre juttatta a százados Jézusba vetett bizalmát, de most önmagát is felülmúlja. Meg akarja kímélni Jézust a kultikus tisztátalanságtól, ami együtt járt volna a hajlékába való belépéssel. Így lemond arról, hogy az Úr betérjen a hajlékába.

a./ Az istenfélő centurio abszolút bizonyosságát jelenti ki: „Csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám (8b). Elegendő Jézus egyetlen szava – és minden megváltozik! Nem ok nélkül található ismét ez a mondat az egyik megváltoztatott keresztyén liturgiában: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj, hanem csak szólj, és meggyógyul a lelkem.”

b./ Ki méltó közülünk természetétől fogva arra, hogy betérjen hozzá Jézus – a házukba, szobámba, életembe, szívembe? Nem kell-e először megtisztítania minket, hogy betérhesen az életünkbe? Péter is így gondolta ezt, amikor a nagy halfogás után Jézus elé térdelt és kijelentette: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5,8).

(Vö.: Lk 5,1-11: „Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. 2.v.: Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóikat mosták. 3.v.: Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. 4.v.: Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóitokat fogásra!” 5.v.: Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálókat.” 6.v.: S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálók; 7.v.: ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. 8.v.: Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” 9.v.: A halfogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; 10.v.: de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” 11.v.: Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”)

Nyilvánvalóan kifejezésre jut itt közte, mint bűnös, és a szent Isten közti távolság.

Mégis, szívesen fogadja Jézus, ha arra kérjük: „Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem!” (Zsolt 51, 12)

(Vö.: Zsolt 51,3k. 12-14: „Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! 4.v.: Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! ...12.v.: Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! 13.v.: Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! 14.v.: Vidámíts meg újra szabadsággal, támogass, hogy lelkem készséges legyen.”)

Péter esetében megváltoztatta Jézus ezt a kívánságot, mivel ő hívta el közvetlen közélébe és követésére, amit összekapcsolt az erőteljes „Ne félj!” ígérettel és megbízatással, hogy embereket hívjon az Isten országába.

Emlékezzünk: Hogy történt, amikor először szólított meg Jézus, és bizonyossá tett jelenlétéről?

6./ Ne veszítsétek el bizalmatokat!

Mt 8,8.10.13: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám... 10.v.: Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben... 13.v.: A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában;”
Zsid 10,35: „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.”

Így írta le egy asszony a „bizalom” témával kapcsolatos tapasztalatát: „Már hetek óta foglalkoztatott a 'bizalom' kérdése. Soha sem tanultam meg igazán, hogy bízzak valakiben. Be kell vallanom, hogy etikai hiányosságom van ezzel kapcsolatban. Elkezdtem tehát beszélni Jézussal erről a pótolnivalóról. Azt mondtam neki, vállalkozom arra, hogy bízzam benne akkor is, ha igen nehezemre esik.

Azóta újra és újra megtapasztalom, hogyan Jézus alkalmakat ad ennek a tanulására. Röviddel ezelőtt éltem át a következőket: Egyik nap rengeteg tennivalóm volt. Ez foglalkoztatott egészen addig, amíg el nem olvastam a Zsolt 37,5k-t: *'Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik: 6.v.: világossá teszi igazságodat, jogodra fényt derít.'*

Ezeknek az igéknek az olvasása közben lett világos számomra, hogy itt nem a távoli jövőről van szó, hanem teljesen gyakorlati módon 24 órából álló mai napomról. Ezt a napot igényének megfelelően kell élnem és így kell helytállnom.

Tehát imádságban beszéltem erről Jézussal. A 'bizalom' is témája volt beszélgetésünknek. Aztán hozzáláttam, hogy teljesítsem napi feladataimat. Dél tájban egy órát szántam arra, hogy elutazzam az orvoshoz. És akkor hirtelen eszembe jutott: De hát ma nem rendel az orvos! Nem tudtam szabadulni e gondolattól. Amikor utána néztem az interneten, megállapítottam: a rendelő ma tényleg zárva van. Ismét eszembe jutott: *'bízzál benne, mert ő munkálkodik.'* Nagyon hálás voltam azért, hogy Jézus megkímélt ettől az egyébként kétórás utazástól. Jézus tudja, hogyan használja mindennapi szituációimat és tapasztalataimat arra, hogy növelni tudja belé vetett bizalmamat.”

7./ Jézus szava hatalma

Mt 8,8: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám;”

1Kor 8,6: „Nekünk mégis egyetlen Istenünk az Atya, akitől van a mindenség, mi is őérte, és egyetlen Urunk a Jézus Krisztus, aki által van a mindenség, mi is őáltala.”

a./ Vajkon tudta-e a százados, hogy az egy szó iránti kérésével éppen rátalált arra az irányvonalra, ami vörös fonálként húzódik végig az egész Biblián: „Mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott (Zsolt 33,9)?

(Vö. Zsolt 33,6: Az ÚR igéje alkotta az eget, egész seregét szájának lehelete.)

Már a Biblia legelső lapján, a teremtésről szóló történetben újból megtudjuk, ahogyan „Isten szólt” és „meglett”. Kizárólag igéje által teremtette Isten életterünket. Igen, Isten saját maga, Jézus saját maga az „örök Ige”. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige” (Jn 1,1). Ez a vonal végig húzódik az egész Újszövetségen is:

Hallunk Lázárról, akit igéjével támasztott fel Jézus:

(Vö. Jn 11,43-44a: „Miután ezt mondta, hangosan kiáltott: „Lázár, jöjj ki!” 44.v.: És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötve, arcát kendő takarta.)

És arról is, hogy az Antikrisztust szája leheletével fogja Jézus megsemmisíteni.

(Vö. 2Thess 2,8: „És akkor jelenik meg nyíltan a törvénytíró, akit az Úr Jézus meg fog ölni szájának leheletével, és meg fog semmisíteni eljövételének fenségével;”

Jel 19,15a. 21a: „Szájából éles kard jött ki, hogy megverje vele a népeket” ...” A többiek pedig megölettek a lovon ülő kardjával, amely a szájából jött ki.”)

Ez a vonal tehát egészen a Jelenések könyvéig terjed, ahol Jézus „Isten Igéjének” nevezik, és ahol ő mondja ki az utolsó szót az ítélet folyamán.

(Vö. Jel 19,13: „Ez a név adatott neki: az Isten Igéje.”)

b./ Mennyire felbátoríthat bennünket ez az egyszerű szituáció! Egyetlen Jézustól való ige elegendő az én vagy mások szívébe, és egészen újat teremt általa: megbocsátást és megengesztelődést kaphatunk, ajtók nyílhatnak meg Istentől elkészített találkozásokra és feladatokra, nem is sejtett perspektívák tárulnak fel előttünk, ami bátorsággal lát el az új úton való haladáshoz...

„Bízzátok Istenre azokat az új utakat, amikre ő küldött el minket! Ő maga jön szembe velünk. A jövőendő az ő országa. Aki útra kel, az remélhet a jelenkori időben és az örökkévalóságban. Nyitva állnak a kapuk. Az ország ragyogó és tágas (K.P. Hertzsch).

(Vö. 2Kor 5,17: „Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre;”

Jel 21,5: „A trónuson ülő ezt mondta: „Íme, újjáteremtek mindent”. És így szólt: „Írd meg, mert ezek az igék megbízhatók és igazak!”)

8./ Jézus szava hatalma

Mt 8,8k: „De a százados ezt felelte rá: „Uram, nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgálóm. 9.v.: Mert én is hatalom alatt álló ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Mondom az egyiknek: Menj el! - és elmegy, a másiknak: Jöjj ide! - és idejön, vagy szólok a szolgálómnak: tedd meg ezt! - és megteszi.” Zsolt 33,9: „Mert amit ő mondott, meglett, és amit parancsolt, előállott.”

a./ A százados tisztában van azzal, hogy mit lehet elérni csupán emberi szavakkal is: Amikor tekintetbe veszi például századosként a katonai rangsort, amiben tisztként száz katona előjárója. Ha parancsot ad egyik katonájának, akkor abból indulhat ki, hogy az teljesíti és végrehajtja akarátát. A százados teljesen magától értetődő módon Jézusra alkalmazza az általa gyakorolt parancsolási rendet. Ez a görög fogalom, amit a százados használt, hogy ábrázolja, hogy ő is alá van rendelve magasabb hivatalos hatalomnak, Jézus a Máté evangéliuma végén alkalmazza annak a kifejezésére, hogy neki adatott minden hatalom mennyen és földön.

Mivel Jézus úr mindennek fölött – mennyivel nagyobb hatalom tulajdonítható akkor az ő kijelentéseinek! Teljesen magától értetődően ebből indul ki a százados.

b./ Ma napig érvényes: amennyiben az a Jézus akarata, egy szavára kapitulálnak betegségeink. A szavak tartósan megváltoztathatják egy-egy ember életét, de nemzetek, sőt az egész földkerekség történetét is.

(Vö. Acs 1,8: „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig;”

Rom 10,18: „Kérdem: talán nem hallották? Sőt nagyon is! „Az egész földre elhatott az ő hangjuk, és a földkerekség széléig az ő beszédük;”

Kol 1,5b-6: „Már előbb hallottatok az igazság beszédéből, az evangéliumból. 6.v.: Mert ez hozzátok is eljutott, és ahogyan az egész világon gyümölcsöt terem és növekedik, ugyanúgy köztetek is, attól a naptól fogva, amelyen meghallottátok, és igazán megismertétek az Isten kegyelmét.”)

Kit szólíthatunk meg ma egy kedves szóval, ami megnyugtatja, ismét békességet ajándékoz a szívébe, ami elhallgattatja az ellenség vádjait, ami segít abban, hogy előre haladhasson bizalommal?

Íme, egy kis válogatás Jézus kijelentéseiből:

Mk 11,24: „Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok, és amit kértetek, megkapjátok, és meg is adatik nektek;”

Jn 14,1: „Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek én bennem;

Jn 14,27: „Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen;”

Jel 1,17b-18: „És így szólt: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, 18.v.: és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.

9./ Isten ígéje életformáló ereje

Mt 8,8b: „Uram, csak egy szót szólj, és meggyógyul a szolgám;”

Jer 23,29: „Nem olyan-e az én ígém, mint a tűz - így szól az ÚR -, vagy mint a sziklazúzó pöröly?

Hogy ma is csodálatos milyen Isten szava hatása, különösen is nyilvánvaló Stephen Lungu élettörténetében: Rodéziában felserdülve Stephen végül is az utcán kötött ki. A mindennapi túlélésért vívott küzdelem az erőszak volt a végső eszköze. Fegyvertársai közösségében, a bandában befogadták, hűségesek voltak hozzá, és egyfajta „vallást” is megismert: a forradalmat. Majd nemsokára különös feladatot kapott: bombákat dobott ellenséges célpontokra. Amikor egy evangélista érkezett a városba, ő lett végre a húszéves fiatalember látványos célpontja. Pokoli erői léptek támadásba, amikor Stephen Lungu belépett a sátorba.

Mégis, nem is sejtette, mi vár rá a sátor belsejében. Egy fiatalasszony élettörténete és az igehirdető szavai éppen telibe találták Stephent. Elfeledkezett a tervezett merényletről. S teljesen megváltozott emberként ment ki a sátorból. „Úgy éreztem magamat, mint aki újjászületett. Régi életem befejeződött, félelmem elmúlt, és minden újnak tűnt számomra. Olyan tu-

datos volt nekem Isten jelenléte, ahogy azt 24 órával azelőtt, amikor a benzines bombát előkészítettem, el sem tudtam képzelni.”

Az azt követő években Stephen Lungu teljes szívéből evangélistaként dolgozott, és misszionáriusként abszolválta tanulmányait. Végül bejárta az egész világot azzal a céllal, hogy számtalan emberrel megismertesse az evangéliumot.

Patrick Johnstone (Világméretű Nemzetközi Evangélizáció Krisztusért) írta értelem-szerűen: „Mélyen meghatódtam, amikor olvastam ezt a szemléletes és egyúttal megrendítő élettörténetet. Ebben nagyszerű bizonyítékát ismertem meg Isten jóságának. Ő vitte véghez, hogy egy ember, aki soha sem tapasztalta meg a szülői szeretetet és a biztonságos családi le-tet, hogy Ráhellel, a feleségével csodálatos házaspárt alkottak. Teljesen új bátorságot nyerhet-nek itt olyan emberek, akik azért nem mernek Isten szolgálatába állni, mivel életüknek egyál-talán nincsenek jó előfeltételeik.”

10./ Vallási szűkkeblűség

Mt 8,10: „Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kísértőihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben.”

a./ Már Jézus működésének korai szakaszában felismerhető a feszültség egyrészt a zsidó kételkedés és elutasítás, másrészt pedig a pogányok nyitottsága között. A Márk írása szerinti evangéliumban a 3,6-ban arról vitatkoznak a farizeusok a heródiánusokkal, hogyan kel-lene elpusztítani Jézust. (Mk 3,6: „A farizeusok pedig kimenve, a Heródes-pártiakkal együtt azonnal arról tanácskoztak, hogyan végezzenek vele.”)

A Lk 4-ben már felderül az Izráel határán túli a misszió útja, amikor arról tudósít Jé-zus, hogy segített Illés és Elizeus éppen olyan embereknek, akik nem tartoztak Isten népe kö-zösségébe. Ennek következtében felkeltek a hallgatói és „kiűzték őt a városból, és elvitték an-nak a hegynek a szakadékaig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák” (Lk 4,29).

(Vö. Lk 4,25-30: „Igazán mondom néktek, hogy sok özvegyasszony élt Izráelben Illés napjaiban, amikor bezárult az ég három esztendőre és hat hónapra, úgyhogy nagy éhínség lett azon az egész vidéken, 26.v.: de egyikükhöz sem küldetett Illés, csak a Szidónhoz tartozó Sareptába egy özvegyasszonyhoz. 27.v.: Sok leprás volt Izráelben Elizeus próféta idejében, de egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.” 28.v.: Amikor ezt hallották, a zsinagógában mindenki megtelt haraggal, 29.v.: felkeltek, kiűzték őt a városból, és elvitték annak a hegynek

a szakadékáig, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák; 30.v.: de Jézus átment köztük, és eltávozott.”)

b./ Korának kegyes kortársa közül sokan annyira elkötelezettek voltak a vallási hagyományok iránt, hogy nem fogadták el sem Jézust, sem pedig üzenetét.

(Vö.: Lk 5,21: „Erre az írástudók és a farizeusok elkezdtek tanakodni: „Kicsoda ez, aki így káromolja az Istent? Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?”

Jn 6,60-66: „Tanítványai közül sokan, amikor ezt hallották, így szóltak: „Kemény beszéd ez: ki hallgathatja őt?” 61.v.: Mivel pedig Jézus magától is tudta, hogy ezért zúgolódnak tanítványai, így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket? 62.v.: Hát ha majd meglátjátok az Emberfiát felmenni oda, ahol előzőleg volt? 63.v.: A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet. 64.v.: De vannak közöttetek néhányan, akik nem hisznek.” Mert Jézus kezdettől fogva tudta, hogy kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki el fogja árulni őt. 65.v.: És így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, ha nem adta meg ezt neki az Atya.” 66.v.: Ettől fogva tanítványai közül sokan visszavonultak, és nem jártak vele többé;”

Mt 12,15-21: „Amikor Jézus ezt megtudta, eltávozott onnan. Sokan követték; ő meggyógyította mindnyájukat, 16.v.: és meghagyta nekik: ne fedjék fel, kicsoda ő, 17.v.: hogy beteljesedjék, amit Ézsaiás prófétált: 18.v.: „Íme, az én szolgám, akit kiválasztottam, akit én szeretek, akit kedvel a lelkem! Lelkemet adom neki, és igaz ítéletet hirdet a népeknek. 19.v.: Nem szít viszályt, és nem kiáltoz, senki sem hallja hangját az utcákon. 20.v.: Megrepedt nádszálat nem tör el, és füstölő mécsest nem olt ki, míg győzelemre nem viszi az igaz ítéletet. 21.v.: És az ő nevében reménykednek majd a népek.”)

c./ Pál, mint a görög műveltségű tudós, és a törvényhez hű farizeusok kezdték el mindenekelőtt legkeményebben üldözni az első keresztyéneket, sőt, kedvüket lelték halálukban. Mégis damaszkuszi élménye, Jézussal való személyes találkozása után „Isten választott eszközének” tekintette magát: „Ezt mondta neki az Úr: „hogy elvigye a nevemet a pogányok, a királyok és Izráel fiai elé” (Acs 9,15).

d./ Felismerjük azt magunkban is, „kegyes szokásaink” minket is úgy megköthetnek, hogy hiányzik bennünk a nyitottság a Jézussal való új tapasztalatok?

Vagy megállapítjuk annak rendje és módja szerint, ahogy Jézus válaszol imádságainkra és munkálkodni akar életünkben? Rábízhatjuk magunkat: „Mind jó, amit Isten téssen, / Szent az ő akaratja, / Ő énvélem is úgy tégyen, / Mint kedve néki tartja. Ő az Istent, / Ki ínségben / Az övéit megtartja, / Hát légyen mint akarja” (S. Rodigast, Német evangélikus énekeskönyv 372,1; Magyar református énekeskönyv 272,1).

11./ Egy asztalnál az örömnünnepen

Mt 8,10k: „Amikor Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott, és így szólt kíséreihez: „Bizony, mondom néktek, senkiben sem találtam ilyen nagy hitet Izráelben. 11.v.: De mondom néktek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról, és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal a mennyek országában;”

Lk 13,29: „Akkor eljönnek napkeletről és napnyugatról, északról és délről, és asztalhoz telepednek az Isten országában.”

a./ Kétszer tudósított Jézus arról, hogy csodálkozott valamin. A Mk 6,6-ban szülővárosa lakói, a názáretiek hitetlensége miatt, és itt, a pogány százados hitén. Az ilyen hit lehetővé teszi az illető számára az Isten országába való bemenetelt, családi, vallási, nemzetiségi vagy földrajzi származása ellenére is („napkeletről és napnyugatról”).

b./ Máté többnyire a „mennyek országaként” ábrázolja Isten országát. Ez arra vezethető vissza, hogy mivel a zsidók nem mondhatták ki Isten nevét, helyett gyakran a „menny” szót használták. Ez az elnevezés azonos „Isten országával”.

Isten országát gyakran ünnepi lakoma képével ábrázolják, amin mindenki részt vesz, aki közösségben él Istennel és fiával, Jézus Krisztussal:

(Vö.: Ézs 25,6: „Készít majd a Seregek URa ezen a hegyen minden népnek lakomát zsíros falatokból, lakomát újborkból, zsíros, velős falatokból, letisztult újborkból;”

Lk 14,15-24: „Mikor pedig ezt az egyik vendég meghallotta, így szólt hozzá: „Boldog az, aki Isten országának vendége.” 16.v.: Ő pedig a következőképpen válaszolt: „Egy ember nagy vacsorát készített, és sok vendéget hívott meg. 17.v.: A vacsora órájában elküldte a szolgáját, hogy mondja meg a meghívottaknak: Jöjjetek, mert már minden készen van. 18.v.: De azok egytől egyig mentegetőzni kezdtek. Az első azt üzenté neki: Földet vettem, kénytelen vagyok kimenni, hogy megnézzem. Kérlek, ments ki engem! 19.v.: A másik azt mondta: Őt iga

ökröt vettem, megyek és kipróbálom. Kérlek, ments ki engem! 20.v.: Megint egy másik azt mondta: Most nősültem, azért nem mehetek. 21.v.: Amikor visszatért a szolga, jelentette mind ezt urának. A ház ura megharagudott, és ezt mondta szolgájának: Menj ki gyorsan a város újaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, a sántákat és a vakokat. 22.v.: A szolga aztán jelentette: Uram, megtörtént, amit parancsoltál, de még van hely. 23.v.: Akkor az úr ezt mondta a szolgájának: Menj el az utakra és a kerítésekhez, és kényszeríts bejönni mindenkit, hogy megteljék a házam. 24.v.: Mert mondom nektek, hogy azok közül, akiket meghívtam, senki sem kóstolja meg a vacsorámat;”

Lk 22,15-18: „És ezt mondta nekik: „Vágyva vágytam arra, hogy szenvedésem előtt megegyem veletek ezt a húsvéti vacsorát. 16.v.: Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem ebből a húsvéti vacsorából, amíg csak be nem teljesedik ez az Isten országában.” 17.v.: Azután vette a poharat, hálát adott, és ezt mondta: „Vegyétek, és osszátok el magatok között. 18.v.: Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtő terméséből, amíg el nem jön az Isten országa.”)

c./ Ez az ünnepi lakoma a nagy öröme és megváltásra vonatkozó kifejezés. Az összes nemzetből való sok hívő, akik Jézussal együtt örömmünnepet ülnek, asztalhoz ülnek a zsidó ősatyákkal, Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal. Ők együttal hitbeli elődök és a megigazultak legfőbb képviselői az Ótestamentumban. Éppen Ábrahám, Izsák és Jákób kaptak ígéretet Istentől arra vonatkozóan, hogy általuk lesz áldott a földön minden nemzedék (és nem csak a zsidók).

(Vö.: 1Móz 12,3: „Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

1Móz 26,4: „És úgy megszorítom utódaidat, hogy annyian lesznek, mint az égen a csillag. A te utódaidnak adom mindezeket az országokat, és a te utódod által nyernek áldást a föld összes népei;”

1Móz 28,14: „Annyi utódod lesz, mint a föld pora, terjeszkedni fogsz nyugatra és keletre, északra és délre, és áldást nyer általad, meg utódod által a föld minden nemzetsége.)

d./ Ezzel együtt ez a három személy a népeknek is ősatyjai.

(Vö.: Róm 4,9-12: „Most tehát ez a boldognak mondás csak a körülmetélteknek szól-e, vagy a körülmetéletleneknek is? Valóban azt olvassuk, hogy „Ábrahám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.” 10.v.: De milyen állapotában fogadta el őt igaznak: körülmetélten vagy körülmetéletlenül? Nem körülmetélten, hanem körülmetéletlenül. 11.v.: Sőt a

körülmetélkedés jelét is körülmetéletlenül tanúsított hite igazságának pecsétjéül kapta, hogy atyja legyen minden körülmetéletlen hívőnek, hogy azok is igaznak fogadtassanak el; 12.v.: és hogy atyja legyen azoknak a körülmetélteknek is, akik nemcsak körül vannak metélve, hanem nyomába is lépnek atyánk, Ábrahám körülmetéletlenül tanúsított hitének.”)

Emlékszünk Isten Ábrahámban csodálkozást kiváltó ígéreteire: „Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!” (1Móz 15,5). Az ősatyák által megáldottak olyan sokan lesznek, mint a csillag az égen és homok a földön!

Az idők végén nem lesz már semmiféle szétválasztás: Zsidók és pogányok közösen, egy asztalnál esznek az örömnépeken!

12./ Kivettetnek a külső sötétségre

Mt 8,12: „Akik pedig Isten országa fiainak tartják magukat, kivettetnek a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.”

a./ Jézus a 12. versben olyan drasztikus kiélezett szavakat használ, amikből szinte a választott nép pogány világ általi felváltásával lehet számítani.

(Vö.: Mt 21,43: „Ezért mondom nektek, hogy elvételik tőletek az Isten országa, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét;”

Mt 22,7-10: „Ekkor a király haragra gerjedt, elküldte seregeit, és elpusztította ezeket a gyilkosokat, városukat pedig felégette. 8.v: Akkor ezt mondta szolgálóinak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. 9.v.: Menjetek tehát a keresztutakra, és akit csak találtok, hívjátok el a menyegzőre. 10.v.: Kimentek a szolgálók az utakra, összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, gonoszokat és jókat egyaránt, és megtelt a lakodalmas ház vendégekkel.”)

Gyakran nevezik a zsidó népet „Isten fiainak” vagy „Isten országa gyermekeinek”.

(Vö.: 2Móz 4,22: „De te ezt mondd a fáraónak: Így szól az ÚR: Izráel az én elsőszülött fiam;”

5Móz 32,6: „Így fizettek ti az ÚRnak, ó, bolond és esztelen nép?! Hisz atyád ő, ki teremtetett, ő alkotott s erőssé tett;

Ézs 63,16: „Hiszen te vagy a mi atyánk, Ábrahám nem ismer bennünket, Izráel nem törődik velünk. URam, te vagy a mi atyánk, ősidőktől fogva megváltónknak nevezünk;”

Hós 11,1: „Még gyermek volt Izráel, amikor megszerettem, Egyiptomból hívtam ki fiamat.”)

b./ Az Isten által már rég óta elhívott, de hívását megvető Izráel nem akarja elhinni, hogy Isten országa Jézussal már megérkezett ebbe a világba. Jézussal már elkezdődött a vég-időbeli ünnepi lakoma. Mégis, a Jézus által említett elutasítás nem végleges.

c./ Igehirdetése sokkal inkább Izráel megtérését szorgalmazza, amit például a keresztén elmondott kérdésben is: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lk 23,34), és Pálnál a Róm 11,11-14-ben lett nyilvánvaló.

(Vö.: Róm 11,11-14: „Kérem tehát: azért botlottak meg, hogy elessenek? Szó sincs róla! Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket. 12.v.: Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek. 13.v.: Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok, dicsőítem szolgálatomat, 14.v.: mert ezzel talán féltékennyé tehetem véreimet, és így megmentek közülük némelyeket.”)

d./ Jézus is nyíltan beszél erről és küldetéséről a Jeruzsálem miatti panaszában a Mt 23,37-39-ben, hogy feltámadása után sokan hitre jutnak, akik felismerik és megvallják, hogy ő a Messiás.

(Vö. Mt 23,37-39: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok! 38.v.: Íme, elhagyottá lesz a ti házatok. 39.v.: Mert mondom nektek: nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”)

Az egész Izráelre vonatkozóan ez csak a világ végén történik majd meg, „amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak...”

(Vö. Róm 11,25: „Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak, 26.v.: és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: „Eljön Sionból a Megváltó; eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából.”)

Isten évszázadok óta fáradhatatlanul és fájdalmak közepette próbálkozik visszahozni népét a magával való közösségbe; de mégis, újra és újra más istenekhez pártolnak, megrekednek zúgolódásukban és hitetlenségükben, vagy megkeményedik a szívük.

e./ Hogy viszonyulunk ahhoz, ha Isten megszólít minket – az iránta való vagy felebarátaink iránti kapcsolatunkat illetően, életstílusunk megváltozására, vagy egy régen esedékes engedelmes lépés megtételére való tekintettel.....? „Készen vagyok-e arra, hogy abszolút előnyben részesítsem Istent és az ügyét? Életem mely területeire vonatkozóan szükséges különösen is, hogy Isten sajátos rendelkezésére álljanak?” (R. Albrecht)

13./ Legyen a te hited szerint!

Mt 8,13: „A századosnak pedig ezt mondta Jézus: „Menj el, és legyen a te hited szerint.” És meggyógyult a szolga még abban az órában.”

a./ „Menj el!” Mint a leprás az előző történetben (Mt 8,4), és a tíz leprás Lukácsnál (17,4), a százados is kapott egy megbízatást a szolga gyógyításával kapcsolatban.

Az igaz hithez hozzá tartoznak azok a hitbeli lépések is, amiket engedelmességben kell megtenni; hozzá tartozik az is, hogy engedelmesen vegyük át Istentől ígéreteit; és végül az is, hogy maradjunk meg hűségesen Isten vezetésében akkor is, ha ez éppenséggel kockázatos vagy veszélyes is.

(Vö.: 2Kor 6,1-10: „Vele együtt munkálkodva intünk is titeket; úgy éljete, mint akik nem hiába kapták az Isten kegyelmét. 2.v.: Mert ő mondja: „A kegyelem idején meghallgattalak, és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme, most van a kegyelem ideje! Íme, most van az üdvösség napja!” 3.v.: Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazza szolgálatunkat, 4.v.: hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgálói: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, 5.v.: verésekben, bebörtönzésben, fázósban, virrasztásban, böjtölésben, 6.v.: tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, 7.v.: az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, 8.v.: dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, 9.v.: mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, 10.v.: mint szomorkodók, de mindig örvende-

zók, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.)

b./ „Legyen a te hited szerint !” A százados hitét Jézus rendkívül gazdagon jutalmazta meg: a történetből megtudjuk, hogy még abban az órában meggyógyult a szolgálja.

(Vö.: Zsolt 138.2.8: „*Leborulok szent templomodban, és magasztalom nevedet hűséges szeretetedért, mert mindennél magasztosabbá tetted nevedet és beszédedet...*8.v.: *Az ÚR javamra dönti el ügyemet. URam, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezed alkotásait!*”)

Az evangéliumban másokról is olvashatunk, akiknek hasonló hitbeli tapasztalatai voltak Jézussal.

(Vö.: Mt 9,27-30a.: „Amikor Jézus továbbment onnan, csatlakozott hozzá két vak, és ezt kiáltotta: „Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!” 28.v.: Amikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok; Jézus megkérdezte tőlük: „Hiszitek-e, hogy meg tudom ezt tenni?” Ezt felelték: „Igen, Uram!” 29.v.: Ekkor megérintette a szemüket, és ezt mondta: „Legyen a ti hitek szerint!” 30.v.: Erre megnyílt a szemük;”

Mt 15,21-28: „Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón területére. 22.v: És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltott: „Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!” 23.v.: Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai, és kérték: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.” 24.v.: De ő így felelt: „Én nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” 25.v.: Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, segíts rajtam!” 26.v.: Jézus erre így válaszolt: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.” 27.v.: Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullának.” 28.v.: Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyult a leánya még abban az órában.”)

c./ „A hit Isten ajándéka a szívünkben” – írja Luther Márton.

Mi a helyzet ezzel az ajándékkal kínos vagy ínséges helyzetekben, ha úgy tűnik, hogy elhúzódnak a dolgok, és semmiféle megoldás nincs látótávolságon belül? Sikerül-e akkor is szoros kapcsolatban maradni Jézussal, és hevesen kopogtatni a menny bezárt ajtaján abban a reménységben, hogy Jézus itt is, speciális helyzetemben is idejében beavatkozik? Isten ígérete sziklaszilárdan megáll: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged” (Zsid 13,5b).

„Hinni azt jelent: hogy nem csupán általános meggyőződéssel rendelkezünk afelől, hogy Isten uralkodása jót tesz a világnak, hanem különösen ragaszkodni ahhoz, hogy most, ebben a helyzetben, erre a feladatra vonatkozóan, ezekhez az emberekhez elidegeníthetetlenül szükséges a közelsége, és nem nyugodni addig, amíg egy kifejezetten meghatározott emberi ínség homálya közepette fel nem ragyog isteni jelenléte fénye” (R. Luther).

19./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA - I. rész

EINBLICKE IN DAS LEBEN ESRAS

Bibellsezettel für November 2000

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-8.html>

1./ Róm 15,4: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk;

2Tim 3,16-17: „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

Isten irányvonalként adja Igéjét életünk számára. Amit Pál a Rómában élő keresztyéneknek írt, érvényes a Bibliával való kapcsolatunkra: „Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk” (Róm 15,4). Ha feltétel nélkül az ígére bízunk magunkat, megoldást találunk problémáinkra vagy erőt kapunk, hogy elszenvedhessük azt, ami megváltozhatatlan.

A 119. szoltár írójának Isten ígéje olyan volt, mint fény az éjszakában, ami megvilágítja az útját.¹ Azt írja, hogy „Az igaz utat választottam, döntéseidet magam előtt tartom” (30.v.).²

Ez a kijelentés akár Ezsdrástól, az írástudótól is származhatott volna, mert „szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket” (Ezsd 7,10).

(Vö.: Ézs 40,8: „Elszárad a fű, elhervad a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad;

Zsolt 19,8-12: „Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölccsé teszi az együgyűt; / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet; / Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / kíváncsabbak az aranyból, sok színaranyból

1 „Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága” (Zsolt 119,105).

2 Szó szerint: „Úgy határoztam, hogy csak a te parancsolataid lesznek életem zsinórmértéke.”

is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. / Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges;”

Zsolt 119,89.92.105.130.173: „URam, igéd örökké megmarad, szilárdan, akár az ég. / Ha nem törvényed gyönyörködtetne, elpusztulnék nyomorúságomban. / Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága. / Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket. / Kezed legyen segítségemre, mert utasításaidat választottam.”)

Ezsdrás könyvében feltűnő számunkra, hogy Ezsdrás „járta Mózestörvényében, amelyet Izráel Istene, az ÚR adott” és „vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje” (Ezsd 7,6).

Ezsdrás átélte a babiloni fogság idejét. Távol hazájától készítette fel Isten népével való terve számára. Ennek különböző állomásai voltak, amikre rá kell irányítanunk tekintetünket.

Ezsdrás könyvében megtanulhatjuk Isten vezetéséről azt, hogy hogyan működhetünk közre leginkább Isten országa építése folyamán.

Ezsdrás a haza térő zsidó második hazatérő csoportjával érkezett Jeruzsálembe. Írástudóként az Úr házában való szolgálatot kellett újból felelevenítenie, és az izráeliták mindennapjait Isten rendelkezéseihez kellett igazítania.

Ezsdrás azért jött Jeruzsálembe, mivel Isten kegyelmes keze vele volt. Isten ígéretének megfelelően járt el: „Kezem állandóan vele lesz, karom erőssé teszi őt” (Zsolt 89,22).

(Vö.: Zsolt 63,8k.: „Mert te voltál a segítségem, szárnyad árnyékában ujjongok. / Ragaszkodik hozzád lelkem, jobboldal támogat sz engem;”

Zsolt 139,5: „Minden oldalról körülfojtál, kezedet rajtam tartod.”)

2./ Ezsd 1,1-4: „Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott ígéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: / Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépítessem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. / Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házat! Ő az Isten Jeruzsálemben. / Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára.”

Zsolt 137,1-6: „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk. / Az ott levő fűzfákra akasztottuk hárfáinkat. / Mert akik elhurcoltak minket, énekszót követeltek tőlünk, és akik sanyargattak, örömeinket: Énekeljete nekünk a Sion-énekekből! / Hogyan

énekelhetnénk éneket az ÚRról idegen földön? / Ha megfedekezem rólad, Jeruzsálem, bénuljon meg a jobb kezem! / Nyelvem ragadjon az ínyemhez, ha nem emlékezem rád, ha nem Jeruzsálemet tartom legfőbb örömömnek!”

Ezsdrás könyvének első hat fejezete a Jeruzsálemben uralkodó siralmas helyzetről tudósít, miközben Ezsdrás még Babilóniában élt. Bizonyosan voltak olyan időszakok, amikor a többi fogollyal együtt ő is sírt a babiloni vizeknél³ és így imádkozott: „Uram, hozd vissza foglyainkat.”⁴

Erre a rendíthetetlen kérésre Isten ígéje beteljesítésével válaszolt, amit Ézsaiás próféta már száz évvel ezelőtt kijelentett: „*Én mondom Círust pásztoromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti, amikor azt mondja: Építsék föl Jeruzsálemet, és rakják le a templom alapját!*” (Ézs 44,28). Hogy a pogány uralkodó ilyen megbízatást kapott Istentől, azt Dániellel való kapcsolatára lehet visszavezetni, aki nagy jelentőségű államférfiként (Dán 1,21: „*Ott is maradt Dániel Círus király uralkodásának első évéig*”; Dán 6,29: „*Ennek a Dánielnek aztán jó dolga volt Dárius uralkodása alatt és a perzsa Círus uralkodása alatt*”) gyakran kifejezésre jutatta az akkori uralkodók előtt az élő Isteniránti hitvallását.

Isten cselekszik, ha gyermekei imádkoznak! Új fejezet kezdődött Izráel történetében. „*A méd Dárius pedig elfoglalta az országot hatvankét esztendő korában. / Dárius úgy látta jónak, hogy országa vezetésére százhusz kormányzót nevezzen ki. Az egész országban voltak ilyenek. / Ezek fölé pedig három főkormányzót rendelt, közülük az egyik Dániel volt. A kormányzók nekik adtak számot, hogy a királyt semmi kár ne érje. / Ez a Dániel kiemelkedett a főkormányzók és a kormányzók közül, mivel rendkívüli lélek volt benne; ezért a király őt akarta az egész ország élére állítani. / A főkormányzók és a kormányzók igyekeztek ürügyet találni Dániel bevádolására az ország ügyeinek az intézésében, de semmiféle ürügyet vagy hibát nem tudtak találni, mert megbízható volt; sem hanyagságot, sem hibát nem lehetett találni nála. / Akkor ezek az emberek azt mondták: Nem találunk semmiféle ürügyet, hogy bevádolhassuk ezt a Dánielt, hacsak Istenének a törvényével kapcsolatban nem találunk ellene valamit. / Akkor ezek a főkormányzók és kormányzók a királyhoz siettek, és ezt mondták neki: Dárius király, örökké élj! / Azt tanácsolják az ország főkormányzói, az előljárók, a kormányzók, az udvari*

3 „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk” (Zsolt 137,1).

4 „Fordítsd jóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!” (Zsolt 126,4); A német fordítás: „Uram, hozd vissza foglyainkat, ahogy visszatérted a patakokat délre.”

emberek és a helytartók, hogy hozzon a király végzést, és adjon ki szigorú rendeletet: aki harminc napon belül bármiért könyörög, akár istenhez, akár emberhez rajtad kívül, ó király, azt dobják az oroszlánok vermébe! / Most azért add ki, ó király, ezt a rendeletet, és írd alá ezt az iratot, hogy a médek és a perzsák megmásíthatatlan törvénye szerint visszavonhatatlan legyen! / Ennek megfelelően Dárius király aláírta a rendeletet tartalmazó iratot. / Amikor Dániel megtudta, hogy alá van írva ez az irat, hazament. Emeleti szobájának ablakai nyitva voltak Jeruzsálem felé, és ő napjában háromszor térden állva imádkozott, és magasztalta Istenét, ahogyan azelőtt is szokta” (Dán 6,1-11).

„Az imádkozók csodatévők – egy ébredés kezdete és kiterjedése gyakran arányban áll az imádkozók számával” (Ch.F. Finney).

(Vö.: Róm 8,1-3: „Nincs tehát most már semmilyen kárhóztató ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak, / mivel az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől. / Amire ugyanis képtelen volt a törvény, mert erőtlenségre volt a test miatt, azt tette meg Isten, amikor a bűn miatt tulajdon Fiát küldte el a bűnös testhez hasonló formában, és kárhóztatra ítélte a bűnt a testben...”

Ézs 62,6b-7: „Ti, akik az URat emlékeztetitek, ne legyetek némák! / Ne engedjétek, hogy néma maradjon, amíg helyre nem állítja, és dicséretének helyévé nem teszi Jeruzsálemet a földön.”)

3./ Ezsd 1,1-5: „Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott ígéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: / Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépíttessem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. / Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házáat! Ő az Isten Jeruzsálemben. / Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára. / Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házáat Jeruzsálemben; „

Mt 6,33: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.”

Isten arra indította a perzsák királyát, hogy parancsa szerint cselekedjen, és egyidejűleg felébresztette a Babilóniába elhurcolt izráelitákat. Azokban az években, amelyeket a babiloni fogságban töltöttek, sokkal jobban oda kötődött az életük, mint azt eleinte gondolták. Életük pogány környezetükhöz alkalmazkodott, házakat építettek maguknak és letelepedtek. Haggeusnak Isten megbízása alapján ezt kellett nekik mondani: „*Ez a nép – nem az ’én népem’- azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje.*” (Hag 1,2). Aztán pontról pontra megismerteti velük, hol távolodtak el Istentől. Ismétlésül azt mondta nekik: „*Gondoljátok meg, mi történik veletek!*” (Hag 1,5) vagy más fordítás szerint: „*Irányítsátok szíveteket utaitokra.*”

(Vö.: Hag 1,1-14: „*Dárius király uralkodásának második esztendejében, a hatodik hónap első napján így szólt az ÚR igéje Haggeus próféta által Zerubbábelhez, Sealtiel fiához, Júda helytartójához, és Jósua főpaphoz, Jócádák fiához: / Így szól a Seregek URA: Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje. / Az ÚR igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: / Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? / Azért így szól a Seregek URA: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztok, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegedni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / Így szól a Seregek URA: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / Menjetek föl aへgyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! - mondja az ÚR. / Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfújtam. Ugyan miért? - így szól a Seregek URA. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. / Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését. / Parancsomra szárazság sújtotta a földet, a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem, sőt az embert és az állatot is, meg mindent, amiért csak dolgoznak. / Zerubbábel, Sealtiel fia és Jósua főpap, Jócádák fia és az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az ÚRnak a szavára, Haggeus próféta beszédére, amit általa üzent Istenük, az ÚR; és az ÚRtól való félelem fogta el a népet. / Haggeus, az ÚR követe pedig ezt mondta a népnek az ÚR megbízásából: Én veletek vagyok! - így szól az ÚR. / És felindította az ÚR Zerubbábelnek, Sealtiel fiának, Júda helytartójának a lelkét, meg Jósua főpapnak, Jócádák fiának a lelkét, és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házában.*”

Jer. Sir. 3,40k: „Inkább kutassuk, vizsgáljuk meg útjainkat, és térjünk meg az ÚRhoz! / Emeljük föl szívünket és kezünket Istenhez, aki a mennyekben van.”)

Vajon nem érvényesül-e ránk vonatkozóan is Isten figyelmeztetése, ha ténylegesen semmi sem történik személyes életünkben vagy gyülekezetünkben: „Írányítsátok szíveteke utaitokra...”

Mi az oka a belső leállásnak, lelki kimerültségnek? Lehetséges, hogy Istent úgy kiszorítottuk, hogy nem szólhat bele az életünkbe? Vagy már csupán kevés időt fordítunk az Úrral való közösségre és egyáltalán nem hozunk áldozatot az ő érdekében?

(Vö.: Zsolt 119,59: „Utaimat megfontolom, lépteimet intelmeidhez igazítom?”)

Ef 5,14: „Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világos. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”)

Szerencsére sok zsidó ember engedelmeskedett Isten szavának és „az ÚRtól való félelem fogta el a népet” (Hag 1,12). Amikor újra átgondolták prioritásaikat és újra fontos lett számukra Isten akarata, felfakadt bennünk a szabadság iránti vágyakozás. Bátorította őket Isten új ígérete: „Én veletek vagyok! - így szól az ÚR” (Hag 1,13). „Úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házán” (Hag 1,14). „Építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! - mondja az ÚR” (Hag 1,8).

A felébredés és együttműködés az Úr gyülekezetében, ami az Isten háza (Ef 2,20k: „Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, / akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban”), az ébredés való jelei.

(Vö.: Róm 14,7k: „Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának; / mert ha élünk, az Úrnak élünk, ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk;”)

1Kor 15,58: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban;”

2Kor 5,15: „És azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.”)

4./ Zak 4,6k.: „Erre ő így szólt hozzám: Az ÚR igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek URa. / Ki vagy

te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!”

Jn 6,63: „A lélek az, aki életre kelt, a test nem használ semmit: azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.”

A templomépítés véghezvitelekor Zerubbábel nagy nehézségekbe ütközött, amiket mégsem saját erejével hárított el. Sokkal inkább abban bízott, hogy Isten Szentlelke felindítja a népet és legyőzi az akadályokat. Zakariás próféta Isten Igéjét tolmácsolta neki: „Az ÚR igéje ezt mondja Zerubbábelnek: Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én lelkemmel! - mondja a Seregek Ura. Ki vagy te, nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt!” (Zak 4,6k.)

(Vö.: Ézs 30,1: „Jaj a pártütő fiaknak - így szól az ÚR -, akik tervet szőnek, de nélkülük, szerződést kötnek, de akaratom ellenére, vétiket vételre halmozva!”)

Ézs 32,14k.: „Mert elhagyott lesz a kastély, elnémul a város lármája, a várhegy és a bástya barlang lesz mindörökre, ahol zebrák viháncolnak és nyájak legelésznek. / Végül kiárad ránk a lélek a magasból. Akkor majd a pusztá kertté válik, a kert pedig erdőnek látszik.”)

Hogy Isten a bensőnket ismét magához térítse, lehetőséget biztosít Lelke számára, aki vezetni akar minket. „Megmutatja nekik a helyes utat.” Az Isten vezetésében való bizonyosság megszabadít minden nyugtalanságtól, úgy hogy reményteljesen teljesíthetjük az új feladatot.

„Akarjunk mindig tisztában lenni afelől, hogy a feladatként kapott életet és munkát ’nem hatalommal és nem erőszakkal’ (Zak 4,6) sikerül elvégezni, hanem az Ő Lelke által. ’Hatalom és erőszak’ erők és eszközök, amik gyakran emberi dicsőséget szolgálnak. Istennek megvannak a maga eszközei. Lelki közli velünk gondolatait, bölcsességgel ajándékoz meg bennünket, hasznára vannak gyengeségeink, elfogadja odaszántságunkat” (H.E. Alexander).

Pál ezt így tapasztalta meg: „Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van. / Ő tett alkalmassá minket arra, hogy az újszövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít” (2Kor 3,5k.)

Az egész Biblián végig húzódik Istennek ez az útja az emberrel, az ige által Isten meghatározott feladatokra hívott el, aztán meg is áldotta őket. Ő támasztott prófétákat, bírakat, papokat, királyokat, lelkipásztorokat, úttörőket és építőmunkásokat.

(Vö.: 5Móz 18,15: „*Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az ÚR, olyant, mint én, őreá hallgassatok!*”)

Bír 2,16: „*Akkor bírákat támasztott az ÚR, és azok megszabadították őket szorongatóik kezéből;*”

Bír 3,9-11: „*Ekkor az ÚRhoz kiáltottak segítségért Izráel fiai, és az ÚR szabadítót támasztott Izráel fiainak, hogy megszabadítsa őket: Otniél, Káléb öccsének, Kenaznak a fiát. / Az ÚR Lelke szállt rá, és így lett Izráel bírása. Hadba vonult, az ÚR pedig kezébe adta Kúsan-Risátaimot, Arám királyát, és kemény kézzel bánt el Kúsan-Risátaimmal. / Azután béke volt az országban negyven esztendeig. Akkor meghalt Otniél, Kenaz fia;*”

1Sám 2,35: „*De támasztok majd magamnak hűséges papot, aki szívem és lelkem szerint cselekszik. Építek neki maradandó házat, és az én fölkenem előtt jár minden időben;*”

1Sám 16,13: „*Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába?*”

Jer 23,4: „*Olyan pásztorokat is adok melléjük, akik jól pásztorolják őket. Nem kell többé félniük és rettegniük, számba sem kell venni őket - így szól az ÚR.*”)

5./ Ezsd 7,10: „*Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket;*”

Ezsd 9,6.15: „*És ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétünk az édig növekedett. / URam, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen megmaradhattunk mint menekültek, ahogyan ma is van. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!*”

Hogy maradhatott Ezsdrás lelke eleven és éber? Ezt olvassuk erről: „*Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket.*” Ez volt a titka annak, hogy eleven maradt benne Isten igéje?

Nyilvánvalóan összefüggés van az ige olvasása és megcselekvése között. „Boldog ember az, aki hallgat rám, ajtóm előtt vigyázva minden nap, ajtófélfáimat őrizve” (Péld 8,34).

(Vö.: Péld 15,31: „*Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsék között marad;*”

Hag 1,12-14: „*Zerubbábel, Sealtiel fia és Jósua főpap, Jócádák fia és az egész megmaradt nép hallgatott Istenének, az ÚRnak a szavára, Haggeus próféta beszédére, amit általa*

üzent Istenük, az ÚR; és az ÚRtól való félelem fogta el a népet. / Haggeus, az ÚR követe pedig ezt mondta a népnek az ÚR megbízásából: Én veletek vagyok! - így szól az ÚR. / És felindította az ÚR Zerubbábelnek, Sealtiel fiának, Júda helytartójának a lelkét, meg Jósua főpapnak, Jócádák fiának a lelkét, és az egész megmaradt népnek a lelkét, úgyhogy eljöttek, és nekifogtak a munkának Istenüknek, a Seregek URának a házában.”)

Egy másik titkot is felfedezünk Ezsdrás életében. A megismert bűnt nem rejtette el, hanem nyilvánosan megvallotta: „Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétkünk az édig növekedett” (Ezsd 9,6). A bűn megvallása szégyen, az elkövetett jogtalanság miatti szégyen és megbánás, a megtérésre való készség formálta életét és később Nehémiás életét is, akivel kapcsolatban áll. Így nem akadályozták Istent abban, hogy folyamatosan véghezvigye velük és Izráellel való munkáját. Ezsdrás és Nehémiás, amikor váratlan nehézség lépett fel vagy félelem, uralkodott el rajtuk vagy ha az elkezdett munka elakadt, akkor megalázták magunkat Istenünk előtt. Kellemtelenségük alkalmat szolgáltatott nekik arra, hogy Isten közelségét keressék. „Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak” (Ezsd 8,21).

(Vö.: 2Krón 7,14: „De megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz utaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat;”

2Krón 15,1-4: „Azután Isten lelke szállt Azarjáhúra, Ódéd fiára, / kiment Ászá elé, és ezt mondta neki: Hallgassatok rám, Ászá és egész Júda, meg Benjámin! Az ÚR veletek lesz, ha ti is övele lesztek. Ha keresitek őt, megtaláljátok, de ha elhagyjátok, ő is elhagy benneteket. / Hosszú ideig élt Izráel az igaz Isten nélkül, tanító pap nélkül és törvény nélkül. / De ha nyomorúságában megtért az ÚRhoz, Izráel Istenéhez, és kereste őt, meg is találta”;

Péld 1,23: „Térjete meg, ha megdorgállak, és én kiárasztom rátok lelkeket, megismertetem veletek igéimet;”

Jóel 2,12-18: „De még most is így szól az ÚR: Térjete meg hozzám teljes szívvel, böjtölve, sírva és gyászolva! / Szíveteket szaggassátok meg, ne a ruhátokat, úgy térjete meg Istenetekhez, az ÚRhoz! Mert kegyelmes és irgalmas ő, türelme hosszú, szeretete nagy, és megbánja, még ha veszedelmet hoz is. / Ki tudja, hátha most is megbánja, és áldást hagy maga után? Hozzatok étel- és italáldozatot Isteneteknek, az ÚRnak! / Fújjátok meg a kürtöt a Sionon! Tartsatok szent böjtöt, hirdessétek ki, hogy ünnep lesz. / Gyűjtsétek össze a népet, tartsatok szent gyűlést, gyűjtsétek össze a véneket, gyűjtsétek össze a gyermekeket, még a cse-

csemőket is! Jöjjön ki lakásából a vőlegény, a menyasszony is a szobájából! / A templomcsarnok és az oltár között sírjanak a papok, az ÚR szolgálói! Így szóljanak: Szánd meg URam, népedet, ne engedd, hogy gyalázzák örökségedet! Ne csúfolhassák őket a pogányok! Miért mondanák a népek között: Hol van az ő Istenük? / Szánalomra indult az ÚR országa iránt, és könnyörült népén.”)

6./ Ezsd 9,1-15: „Ezeknek végeztével eljöttek hozzám a vezető emberek, és ezt mondták: Izráel népe, még a papok és lévíták sem különültek el az ország népeitől, a kánaániak, hettiták, perizziek, jebúsiak, ammóniak, móábiak, egyiptomiak és emóriak utálatos szokásaitól, / mert ezeknek a leányai közül vettek feleséget maguknak és fiaiknak, úgyhogy összekeveredett a szent mag az ország népeivel, sőt a vezető emberek és előljáróik jártak élen ebben a hűtlenségben. / Amikor meghallottam ezt a dolgot, megszaggattam a ruhámat és köpenyemet, téptem a hajamat és szakállamat, és összetörve ültem. / Akkor hozzám gyűltek mindazok, akik remegve gondoltak Izráel Istenének az ígéire a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. Én pedig összetörve ültem egészen az esti áldozatig. / Az esti áldozatkor pedig fölkeltem onnan, ahova leroskadtam, majd megszaggatott ruhában és köpenyben térdre hulltam, imádkozva emeltem kezeimet Istenem, az ÚR felé, / és ezt mondtam: Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem, mert bűneink elborították fejünket, és vétünk az éigig növekedett. / Őseink idejétől fogva mind a mai napig nagy vétekben vagyunk, és bűneink miatt jutottunk királyainkkal és papjainkkal együtt más országok királyai kezébe, fegyverre, fogságba, prédára és arcunk szégyenére, ahogyan ma is van. / Még csak rövid ideje annak, hogy megkönyörült rajtunk Istenünk, az ÚR, mert megengedte, hogy maradjanak közülünk megmenekültek, és adott nekünk egy talpalatnyi földet szent helyén, földelítette tekintetünket Istenünk, és hagyta, hogy egy kissé feléledjünk szolgáságunkban. / Mert szolgák vagyunk, de Istenünk szolgáságunkban sem hagyott el bennünket. Kiterjesztette ránk a perzsa királyok szeretetét, és megengedte, hogy feléledve fölemelhessük Istenünk házát, hogy helyreállítsuk azt romjaiból, és védőfalat adott nekünk Júdában és Jeruzsálemben. / És most mit mondjunk ezután, Istenünk? Hiszen elhagytuk parancsolataidat, / amelyeket szolgálád, a próféták által adtál, amikor ezt mondtad: Az a föld, amelyre bementek, hogy birtokba vegyétek, tisztátalan föld, az országban lakó népek tisztátalansága és utálatos szokásai miatt, mert megtöltötték azt egyik végétől a másikig tisztátalanságukkal. / Azért ne adjátok hozzá leányaitokat az ő fiaikhoz, és az ő leányaikat se vegyétek feleségül fiaitoknak, és ne keressétek soha békességüket, sem javukat; akkor megerősödtek, élhettek a föld javaival, és örökségül hagyhatjátok azt fiaik-

tokra örökre. / Mindazok után, amik utolértek bennünket gonosz tetteink és nagy bűneink miatt, te Istenünk, bűneinkhez képest kíméletesen bántál velünk, sőt megengeded, hogy közülünk néhányan megmeneküljenek. / Vajon ha újból megszegjük parancsolataidat, és összeházasodunk ezekkel az utálatos népekkel, nem semmisíthetsz-e meg bennünket haragodban úgy, hogy még menekült se maradjon?! / URam, Izráel Istene! Igaz vagy te, hiszen megmaradhattunk mint menekültek, ahogyan ma is van. Mi vétkesek vagyunk előtted, pedig így senki sem állhat színed elé!”

1Jn 1,9: *„Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszságtól.”*

„Istenem! Szégyenkezem és pirulok, amikor fölemelem arcomat hozzád, Istenem” (Ezsd 9,6). Amikor felismerte Ezsdrás az Istennel szembeni hitszegést, nem keresett bűnbakot, hanem a nép elé lépett, amelyik hagyta, hogy a pogány asszonyokkal való házasságkötéssel lépre csalják. Ez az élő Istentől való elpártolást jelentett és bálványimádásra és babonákra való csábítást.

A mi keresztyén köreinkben és közösségeinkben olykor nem tudjuk, mi lehet az oka egy örömtelen légkörnek, lelki jelenlétnek, kudarcnak; de mi is követhetjük Ezsdrás útját. A megtisztulást, a helyzet tisztázását magunknál, igen, saját magamnál kell elkezdeni: Uram, szégyenkezem azért, mert valakiről rosszat feltételeztem. Szégyellem magamat, mert nem voltam készséges azt a munkát elvállalni, amivel feszültség és időzavar adódik. Szégyenkezem, hogy tiltakoztam az olyan erőbevetéssel szemben, ahol gyakori módosításokat alkalmaznak, és az elmúlt időszakban eddig nyugodt és kényelmes életet folytattam. Szégyellem, hogy védekeztem az olyan étellel szemben, ami félelemmel és szenvedéssel járhat, ahogy azt Pál a 2Kor-ban ábrázolja: *„Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért. / Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán. / Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak: / Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe; / üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak, de el nem veszünk; / Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben. / Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben. / Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek” (2Kor 4,5-12);*

2Kor 6,3-10: „Senkinek semmiféle megütközést nem okozunk, hogy ne szidalmazzák szolgálatunkat, / hanem úgy ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban, / verésekben, bebörtönzésben, fáradozásban, virrasztásban, böjtölésben, / tisztaságban, ismeretben, türelemben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélküli szeretetben, / az igazság igéjével, Isten erejével, az igazság jobb és bal felől való fegyvereivel, / dicsőségben és gyalázatban, rossz hírben és jó hírben, mint ámtók és igazak, / mint ismeretlenek és jól ismertek, mint halálra váltak, és íme, élők, mint megfenyítettek és meg nem ölték, / mint szomorkodók, de mindig örvendezők, mint szegények, de sokakat gazdagítók, mint akiknek nincsen semmijük, és akiké mégis minden.”)

Istenem, szégyellem magamat, mert olyan bűn lakozik az életemben, amitől nem szabadultam meg, és amit nem hoztam napvilágra nyilvános vallástétellel. Ha becsületes bűnvalással Isten elé járunk, ő nem fordul el tőlünk, „mert bővölködik a megbocsátásban.”⁵

(Vö.: Ézs 55,6k.: „Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! / Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani;”

Mik 7,18k.: „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi népe maradékának büntetését? Nem tartja meg haragját örökké, mert abban telik kedve, hogy kegyelmet ad. / Újra irgalmas lesz hozzánk, eltapossa bűneinket, a tenger mélyére dobja minden vétünkünket!”)

7./ Ezsd 10,1-17: „Míg Ezsdrás imádkozott, és vallást tett sírva és leborulva az Isten háza előtt, Izráelből igen nagy gyülekezet gyűlt hozzá: férfiak, asszonyok és gyermekek, mert a nép igen keservesen sírt. / Akkor megszólalt az Élám fiai közül való Sekanjá, Jehiél fia, és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. De ennek ellenére is van reménysége Izráelnek. / Most azért kössünk szövetséget Istenünkkel úgy, hogy elbocsátjuk mindezeket az asszonyokat és gyermekeiket, uramnak és azoknak a tanácsa szerint, akik remegve gondolnak Istenünk parancsolatára. A törvény szerint kell eljárni. / Kelj föl, mert rád tartozik ez a dolog, és mi veled leszünk. Légy erős, és cselekedj! / Fölkelt tehát Ezsdrás, és megeskette a papok, a lévíták és egész Izráel vezetőit, hogy e szerint a beszéd szerint járnak el; ők pedig megesküdtek. / Akkor fölkelt Ezsdrás az Is-

5 Az Ézs 55,7. vers utolsó részének Károli szerinti fordítása. A Magyar Bibliatanács fordítása: „mert kész megbocsátani.” A német fordítás szerint: „mert nála sok a bocsánat.”

ten háza elől, és elment Jehóhánánnak, Eljásib fiának a kamrájába. Bement oda, de sem kenyeret nem evett, sem vizet nem ivott, mert gyászolt a fogságból hazatértek hűtlensége miatt. / Azután közhírré tették Júdában és Jeruzsálemben mindazoknak, akik a fogságból hazatértek, hogy gyűljenek össze Jeruzsálemben. / Ha pedig valaki nem jön el három napon belül, annak a jószágát a vezetők és a vének tanácsa szerint ki kell irtani, őt magát pedig ki kell zárni a hazatértek gyülekezetéből. / Harmadnapra tehát összegyűlt minden júdai és benjámini férfi Jeruzsálembe, és a kilencedik hónap huszadik napján ott ült az egész nép az Isten háza előtti téren, reszketve az ügy miatt, meg az esőzés miatt is. / Akkor előállt Ezsdrás pap, és ezt mondta nekik: Hűtlenséget követtetek el azzal, hogy idegen asszonyokat vettetek feleségül, és így szaporítottátok Izráel vétkét. / Tegyetek erről vallást őseitek Istenének, az ÚRnak, és cselekedjétek az ő tetszése szerint: váljatok külön az ország népeitől és az idegen asszonyoktól! / Erre az egész gyülekezet hangosan ezt válaszolta: Igen! A te beszéded szerint kell tennünk! / De nagy ez a nép, és esős időszak van, ezért nem álldogálhatunk a szabadban. Nem is egy-két napi munka ez, hiszen sokan vagyunk, akik vétkeztünk ebben a dologban. / Álljanak elő az egész gyülekezet vezetői, és városainkból mindazok, akik idegen asszonyokat vettek feleségül. Jöjjenek ide egy meghatározott időpontban, ők és velük együtt minden egyes városnak a vénei és bírái, és azután fordítsák el rólunk Istenünknek e dolog miatt föllángolt haragját! / Csak Jónatán, Aszáél fia és Jahzejá, Tikvá fia álltak ennek ellene, és Mesullám, meg a lévita Sabbetaj támogatták őket. / A fogságból hazatértek azonban így jártak el. Kiválasztották Ezsdrás papot meg egyes férfiakat, családonként a családfőket, mindnyájukat név szerint. Ezek a tizedik hónap első napján összegyűltek, hogy megvizsgálják az ügyet. / Az első hónap első napjáig elintézték minden férfi ügyét, aki idegen asszonyt vett feleségül;”

Zsolt 130,1-4: „Zarándokének. A mélységből kiáltok hozzád, URam! / Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! / Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor? / De nálad van a bocsánat, ezért félnek téged.”

Ezsdrás imádságára - „Istenem! Szégyenkezem...” (Ezsd 9,6) – lelki felindulás keletkezett azok között, akik már évekkorábban érkeztek vissza Júdába Zerubbábel vezetésével. Az Isten parancsolatai semmibevevételével kapcsolatban nem szemrehányás vagy megvetés győzte meg őket, hanem Ezsdrás imádsága. Ez - mint egy mélységből való kiáltás - elérte a szívüket. „A mélységből kiáltok hozzád, URam! / Uram, halld meg szavamat, füled legyen figyelmes könyörgő szavamra! / Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?” (Zsolt 130,1-3).

Ezsdrás tudta: ahol bűnbánat van, ott reménység is van. Még megtérhettek az izráeliták helytelen útjaikról, meggyógyulhattak sérüléseikből.

„Tőled kapunk bocsánatot.” Isten jósága olyan nagy! Senkitől sem tagadja meg a bocsánatot Isten, ha megvalljuk elkövetett bűnünket és szakítunk a törvénytelenséggel. Sokkal inkább felszólatja Isten azt, akit szorongatnak bűnei: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú”* (Ézs 1,38).

Dávid, aki súlyos bűnterhet vett magára, megvallja, hogy *„Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett... Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem”* (Zsolt 32,3.5.)

(Vö.: Ézs 1,18k.: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú. / Ha készségesen hallgattok rám, élhettek az ország javaival;”*

2Sám 12,7-13: *„Akkor ezt mondta Nátán Dávidnak: Te vagy az az ember! Ezt mondja az ÚR, Izráel Istene: Én kentelek fel Izráel királyává, és én mentettelek meg Saul kezéből. / Neked adtam uradnak a házát, és a te öledbe adtam urad feleségeit. Neked adtam Izráel és Júda házát is. És ha ezt kevesellted volna, még sok mindent adtam volna neked. / Miért vetetted meg az ÚR szavát, miért tettél olyat, ami nem tetszik neki?! A hettita Úriást fegyverrel vágattad le, hogy a feleségét feleségül vehesd; őt magát pedig meggyilkoltattad az ammóniak fegyverével! / Ezért nem távozik el soha a fegyver a te házadtól, mivel megvetettél engem, és elvetted a hettita Úriás feleségét, hogy a te feleséged legyen. / Ezt mondja az ÚR: Éppen a saját házadból fogok bajt hozni rád. Feleségeidet szemed láttára veszem el, és másnak adom, aki fényes nappal fog a feleségeiddel hálalni. / Mert te titokban cselekedtél, de én egész Izráel előtt és napvilágnál cselekszem ezt! / Akkor ezt mondta Dávid Nátánnak: Vétkeztem az ÚR ellen! Nátán így felelt Dávidnak: Az ÚR is elengedte vétkeidet, nem halsz meg;”*

Zsolt 32,1-5: *„Dávid tanítókölteménye. Boldog, akinek hűtlensége megbocsáttatott, vétke eltöröltetett. / Boldog az az ember, akinek az ÚR nem rója fel bűnét, és nincs lelkében álnokság. / Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. / Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben. (Szela.) / Megvallottam neked vétkeimet, bűnömet nem takargattam. Elhatároztam, hogy bevallom hűtlenségemet az ÚRnak, és te megbocsátottad bűnömet, amit vétettem. (Szela.).”*

Akkor bűnbánatra jutottak az izráeliták. *„Megszólalt Sekanjá, Jehiél fia és ezt mondta Ezsdrásnak: Hűtlenek lettünk Istenünkhöz, mert idegen nőket vettünk feleségül az ország népei közül. ...”* (Ezsd 10,2).

(Vö.: 2Móz 34,15k.: *„Ne köss szövetséget annak az országnak a lakosaival, mert amikor paráználkodnak isteneikkel, és áldoznak isteneiknek, téged is meghívnak, és enni fogsz áldozataikból. / Ne végy feleséget leányaik közül fiaidnak, mert amikor leányaik paráználkodnak isteneikkel, fiaidat is paráználkodásra csábítják az ő isteneikkel.”*)

És az ügy nem maradt a szavak szintjén, mert a bűnvallást tett követte: elváltak a pogány asszonyokból. Ez a lépés egyeseknek bizonyára igen nehéz volt, de közösen kitartottak a fájdalomban. *„Minden kísérlet öncsalás, ami az Isten iránti hűség kontójára keres boldogságot vagy sikert az életben”* (H. Brandenburg).

(Vö.: Zsolt 51,1-6. 12-14: *„A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhez. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkeimtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted. .../ Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem! / Ne vess el orcád elől, szent lelkedet ne vedd el tőlem! / Vidámíts meg újra szabadításoddal, támogass, hogy lelkem egészséges legyen.”*

Zsolt 103,1-4: *„Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnöd, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg.”*)

8./ Ezsd 7,1-6: *„Ezek után az események után Artahasztá perzsa király uralkodása alatt Ezsdrás, Szerájá fia, aki Azarjá fia, aki Hilkijjá fia, / aki Sallum fia, aki Cádók fia, aki Ahitúb fia, / aki Amarjá fia, aki Azarjá fia, aki Merájót fia, / aki Zerahjá fia, aki Uzzi fia, aki Bukki fia, / aki Abisúa fia, aki Fineás fia, aki Eleázár fia, aki pedig Áron főpapnak volt a fia, / ez az Ezsdrás eljött Babilóniából. Ő írástudó volt, jártas Mózes törvényében, amelyet Izráel Istene, az ÚR adott. A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje.”*

Péld 3,8: *„Gyógyulás lesz ez testednek, és felüdülés csontjaidnak.”*

A fogság folyamán is megmaradt Izráel népének: Isten ígéje. Ezsdrás ebből élt. Isten népe nem tud Isten ígéje nélkül élni. Isten parancsolatai megmutatják, amit Isten helyesnek tart.

A könyv utolsó fejezetei megmutatják Ezsdrás Isten szándéka szerinti, egyértelmű vezető tevékenységét. A Jeruzsálemben való útra kelés előtt ajándékokat fogadott el a királytól, amikre szüksége volt a templom újbóli felépítéséhez. *„A király pedig teljesítette minden kérését, mert vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje”* (Ezsd 7,6). A Péld-ben olvashatjuk: *„Olyan az ÚR kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja”* (21,1). Ez minket is bátoríthat arra, hogy imádkozzunk olyan emberekért, aki ma kormányzói tevékenységben, gazdaságban és más pozíciókban nagy bizalmat élveznek (1Tim 2,1-3: *„Arra kérlek mindek előtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, / a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben. / Ez jó és kedves a mi üdvözítő Istenünk színe előtt.”*)

A sokféle adományt, amit Ezsdrás a királytól kapott, a 7,11-20. versek ábrázolják részletesen. A felsorolás ezekkel a szavakkal zárul: *„Istened házának egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a király kincstárából!”* (Ezsd 7,20).

Milyen bátorító volt az Ezsdrásnak, hogy kezdettől látható volt rajta és a vele vonuló izráelitákon „Isten jobbjá”, azaz *„vele volt Istenének, az ÚRnak az ereje”* (Ezsd 7,6) és *„vele volt Istenének a jóakarata”* (Ezsd 7,9).

Ahogy Babilónia királya mindennel megajándékozta Ezsdrást, úgy bátorít minket is mennyei királyunk sok helyen, hogy kérjünk tőle. *„Kérjétek, és adatik nektek!”* (Mt 7,7). Pál írja a Korinthusban élő keresztyéneknek, hogy *„nincs hiányotok semmiféle kegyelmi ajándékban”* (1Kor 1,7). És a Filippibelieknek: *„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségteket az ő gazdagsága szerint dicsőiséggel a Krisztus Jézusban”* (Fil 4,19.)

(Vö.: 1Kir 3,5-13: *„Akkor éjjel megjelent Gibeónban az ÚR Salamonnak álmában, és ezt mondta Isten: Kérj valamit, én megadom neked! / Salamon ezt felelte: Te nagy szeretettel bántál szolgáloddal, Dáviddal, az én apámmal, ahogyan ő is hűségesen, igazán és egyenes szívvel élt előtted. Ezt a nagy szeretetet megtartottad iránta, és fiút adtál neki, aki a trónján ül ma is. / És most URam, Istenem, te királlyá tetted szolgálodat az én apám, Dávid után. De én még egészen fiatal vagyok, nem értek a kormányzáshoz. / És a te szolgád választott néped között van, amely olyan nagy nép, hogy nem lehet számba venni; nem számlálható meg a sokasága miatt. / Adj azért szolgádnak engedelmes szívet, hogy tudja kormányozni népedet, különbséget téve a jó és a rossz között, különben ki tudná kormányozni a te nagy népedet?! / Tetszett az ÚRnak, hogy ezt kérte Salamon. / Azért ezt mondta neki Isten: Mivel ezt kérted, és nem kértél*

magadnak hosszú életet, nem kértél gazdagságot, és nem kérted ellenségeid életét, hanem értelmet kértél, hogy nekem engedelmeskedve tudj kormányozni, / ezért teljesítem kérésedet: olyan bölcs és értelmes szívet adok neked, hogy hozzád fogható nem volt előtted, és nem támad utánad sem. / Sőt azt is megadom neked, amit nem kértél: olyan gazdagságot és dicsőséget is adok egész életedben, hogy nem lesz hozzád fogható senki a királyok között.”

Mt 7,7-11: *„Kérjete, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgetsetek, és megnyitgatik nektek. / Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitgatik. / Ugyan ki az közöttetek, aki ha kenyeret kér a fia, követ ad neki, / vagy ha halat kér, kígyót ad neki? / Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jót a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle?”*

Jak 1,5: *„Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.”)*

Ilyen ígéretekkel van menetelünk egyidejűleg Isten éléskamrájához, ami minden órára biztosítja a szükséges utánpótlást, különösen ha fájdalmasnak találjuk saját hiányosságunkat – tudás és képességbeli hiányosságunkat, tehetetlenségünket vagy szégyenünket. *„Kérjete, és adatik nektek!”* (Mt 7,7). Isten azt akarja, hogy megkapj minden szükséges adományt; ő készséges, hogy megszüntesse hiányosságaidat.

(Vö.: Jn 1,16: *„Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre;”*

Róm 8,32: *„Aki tulajdon Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért odaadta, hogyan ajándékozna nekünk vele együtt mindent?;”*

Ef 3,20k.: *„Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint.”)*

9./ Ezsd 7,28: *„Kiterjesztette rám a királynak, tanácsosainak és a király minden hős vezető emberének a szeretetét. Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az ÚRnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem;”*

2Móz 15,2: *„Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.”*

És Isten keze alatt Ezsdrás reményteljes lépéseket tehetett. *„Én pedig megerősödtem, mert Istenemnek, az ÚRnak a hatalma volt velem, és családfőket gyűjtöttem Izráelből, hogy jöjjenek velem”* (Ezsd 7,28). Isten keze segített neki, hogy vállalja a felelősséget és nem nagy sereggel

elinduljon az ismeretlen úton Jeruzsálembe. Nem vaktában viszonyult a kihíváshoz, ismerte az útközben előforduló veszedelmeket és az emberek bizonytalan hangulatát, ha napról napra megerőltetések következnek. Azonban az Isten jó kezébe vetett bizalomban a megrémültek és tétovázók is bátorságot nyerhetnek. Így Ezsdrás is elhatározta, hogy nem fog félni. A hit részségéhez való erőt az Isten erős keze ismeretéből nyerte.

Jézusban számunkra is látható lett Isten keze. Ha elakadunk valamilyen ponton, akkor merjünk elindulni akarni. Talán már hallottuk is a felszólítást, amit Isten Izráelnek mondott: „*Elég sokáig laktatok már e mellett a hegy mellett. / Induljatok útnak, és menjetek...*” (5Móz 1,6k.). És ha a következő lépés a bizonytalanba vezet, ránk is vonatkozik Isten ígérete: „*Én fogom a kezedet. Megőrizlek...*” (Ézs 42,6).

(Vö.: 5Móz 1,6-8.19: „*Az ÚR, a mi Istenünk, így beszélt hozzánk a Hóreben: Elég sokáig laktatok már e mellett a hegy mellett. / Induljatok útnak, és menjetek az emóriak hegyére, meg az azzal szomszédos területekre, a síkságra, a hegyvidékre és a Sefélá-alföldre, a Délvidékre és a tengerpartra, a kánaániak földjére és a Libanonra, a nagy folyamig, az Eufrátesz folyamig. / Íme, én elétek tártam ezt a földet. Menjetek hát, és vegyétek birtokba azt a földet, amelyről megesküdött az ÚR atyáitoknak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak, hogy nekik és utódaiknak adja. / ... Azután elindultunk a Hórebtől, és bejártuk azt az egész nagy és félelmetes puszta, amelyet az emóriak hegysége felé vivő úton láttatok, ahogyan megparancsolta nekünk Istenünk, az ÚR. Így érkezünk meg Kádés-Barneába;*”

Józs 1,9: „*Megparancsoltam neked, hogy légy erős és bátor. Ne félj, és ne rettegj, mert veled van Istened, az ÚR, mindenütt, amerre csak jársz.*”)

„A Babilonban maradt zsidók 'történelem-nélküli' emberek lettek, elvesztették nevüket és megbízatásukat és a pogányságban végezték... Ezsdrás elindulása Jeruzsálembe a fogoly izráeliták számára az utolsó lehetőség volt a kivonulásra, hogy ne essenek teljesen áldozatául a pogány Babilon magába szívó erejének, ahogyan olyan sok döntés hozó ember számára Isten felszólítására, amely ma Jézus Krisztusban örökre érvényű döntésre szólít fel!” (H. Kemner).

(Vö.: Jn 3,16: *Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen;*”

5Móz 30,15-20: „*Lásd, eléd adtam ma az életet és a jót, de a halált és a rosszat is. / Ezért parancsolom ma neked, hogy szeresd Istenedet, az URat, járj az ő útjain, tartsd meg parancsolatait, rendelkezéseit és döntéseit, és akkor élni és szaporodni fogsz, mert megáld téged Istened, az ÚR azon a földön, amelyre bemégy, hogy birtokba vedd. / De ha elfordul a szíved,*

és nem engedelmeskedsz, hanem eltántorodsz, más istenek előtt borulsz le, és azokat tiszteled, / kijelentem nektek már most, hogy menthetetlenül elvesztek. Nem éltek hosszú ideig azon a földön, ahova most átkeltek a Jordánon, hogy bemenjetelek oda, és birtokba vegyétek. / Tanúul hívom ma ellenetek az eget és a földet, hogy előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot. Válaszd hát az életet, hogy élhess te és utódaid is! / Szeresd az URat, a te Istenedet, hallgass szavára, és ragaszkodj hozzá, mert így élhatsz, és így lakhatsz hosszú ideig azon a földön, amelyet Istened, az ÚR esküvel ígért oda atyáidnak, Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak;”

2Krón 30,12-15: „Júdában azonban ott volt az Isten keze, amely egy akaratra juttatta őket, és teljesítették a király és a vezető emberek parancsát az ÚR szava szerint. / Sok nép gyűlt össze Jeruzsálemben, igen nagy gyülekezet, hogy megtartsák a kovásztalan kenyerek ünnepét a második hónapban. / Azon kezdték, hogy eltávolították Jeruzsálemből az oltárokat. Eltávolították az összes tömjénező oltárt is, és a Kidrón-völgybe dobták. / Azután levágták a páskabarányt a második hónap tizennegyedik napján. A papok és a lévíták megalázkodva megszentelték magukat, és égőáldozatokat vittek az ÚR házába.”)

Szakítsunk időt elgondolkozni azon, hogy Isten milyen új dolgot akar velünk elérni? Isten jó keze alatt a legfőbb célok is tervbe vehetők, és bizalommal lehet megvalósításukra törekedni. „De igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus” (Fil 3,12).

10./ Ezsd 8,15-20: „Akkor összegyűjtöttem őket az Ahavába ömlő folyónál, és ott tábo-roztunk három napig. Szemügyre vettem a népet és a papokat, de a lévíták közül nem találtam ott senkit. / Elküldtem azért Eliezer, Ariél, Semajá, Elnátán, Járíb, Elnátán, Nátán, Zekarjá és Mesullám családfőket, továbbá Jójáríb és Elnátán tanítókat, / és odarendeltem őket Kászifjá helységbe Iddó főemberhez, miután szájukba adtam a szavakat, hogy mit mondjanak Iddónak és szolgatársainak, a templomszolgáknak Kászifjá helységben, hogy hozzanak szolgálattelvőket Istenünk háza számára. / Istenünk jóakarata által el is hoztak nekünk egy értelmes embert Mahli utódai közül, aki Lévi fia, Izráel unokája volt; továbbá Sérébját fiaival és testvéreivel, összesen tizennyolcat, / meg Hasabját és vele Jesaját, Merári fiai közül, testvéreivel és fiaival, összesen húszat. / A templomszolgák közül, akiket még Dávid és a vezető emberek rendelték a lévíták szolgálatára, kétszázhusz templomszolgát; mindnyájuk neve föl van jegyezve;”

Mt 9,37k.: „Ekkor így szólt tanítványaihoz: „Az aratnivaló sok, de a munkás kevés: / kérjétek tehát az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az aratásába.”

Isten gondoskodó keze alatt Ezsdrás a hiányzó munkatársakat is megnyerte. A munkatársak hiánya nem csupán korunk problémája – Ezsdrás nem tudott útra kelni, mivel egyetlen egy lévita sem volt készséges arra, hogy vele menjen. Kudarca ítélt vállalkozás akkor a Jeruzsálembe való visszavonulás? Nem, Ezsdrás nem lesz kedveszegett. Az Isten hatalmába és dicsőségébe vetett bizonyossággal követeket küldött a lévítákhoz és megnyerte őket. *„Szájukba adtam a szavakat, hogy mit mondjanak Iddónak és szolgatársainak,... hogy hozzanak szolgálattevőket Istenünk háza számára”* (Ezsd 8,17).

Aztán azt olvassuk a 18-20. versekben, hogy a kiküldött emberek *„Istenünk jóakarata által el is hoztak nekünk egy értelmes embert Mahli utódai közül, aki Lévi fia, Izráel unokája volt; továbbá Sérébját fiaival és testvéreivel, összesen tizennyolcat, / meg Hasabját és vele Jesaját, Merári fiai közül, testvéreivel és fiaival, összesen húszat. / A templomszolgák közül, akiket még Dávid és a vezető emberek rendeltek a lévíták szolgálatára, kétszázhusz templomszolgát; mindnyájuk neve föl van jegyezve.”*

Mennyi áldott munkát lehetne elvégezni Jézus gyülekezetében, ha hívő, Istentől elhívott és felkészített munkatársak lennének itt! Az ÚR még mindig hív, mert mindenütt szükség van munkatársakra, hogy a sok helyen létező résekbe lépjenek.

(Vö.: Mt 20,3-7: *„Amikor kiment kilenc óra tájban, látta, hogy mások is állnak a piacon tétlenül, / és ezt mondta nekik: Menjetek ti is a szőlőbe, és ami jogos, megadom nektek. / Azok pedig elmentek. Ismét kiment tizenkét óra körül és délután három óra tájban, és ugyanígy tett. / Amikor pedig késő délután öt óra tájban is kiment, még mindig talált ott álldogálókat, és megkérdezte tőlük: Miért álltok itt egész nap tétlenül? / Azok pedig így válaszoltak: Mert senki sem fogadott meg bennünket. Erre ezt mondta nekik: Menjetek ti is a szőlőbe!;”*

Mt 21,28: *„De mi a véleményetek erről? Egy embernek két fia volt, és az elsőhöz fordulva ezt mondta: Fiam, menj, dolgozz ma a szőlőben;”*

Jn 4,35k.: *„Vajon nem ti magatok mondjátok-e, hogy még négy hónap, és jön az aratás? Íme, mondom nektek: emeljétek fel a szemeteket, és lássátok meg, hogy a mezők már félére az aratásra. / Az arató jutalmat kap, és begyűjti a termést az örök életre, hogy együtt örüljön a vető és az arató.”)*

Isten hív el a legkülönbözőbb szolgálatokra. Ha talán éppen Téged szólít meg hívásával - aki olvasod ezt a szöveget - a szeretett rejtett szolgálatára, egy kellemetlen feladatra vagy egy nehéz munkára, akkor ne tétovázz, ne keresd magadat. Talán az imádság szolgálatára hív. Jézus örvendezik, ha iránta való szeretetből útnak indulunk.

„Menj oda!” Ha Isten megmutat nekünk egy helyet, egy rést, amit nekünk kellene kitölteni, akkor jó keze alatt munkatársai lehetünk és nem kell tovább jóindulatú szimpatizánsoknak maradnunk.

„Kit küldjek el, ki megy el követségünkben?” (Ézs 6,8).

(Vö.: 2Tim 1,6k: „Ezért emlékeztetek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezeim rád tétele által van benned. / Mert nem a félelemnek lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét;”

Ézs 21,14: „Hozzatok vizet a szomjazónak, Téma földjének lakói, és adjatok kenyeret a menekülőknak!”

Péld 31,20: „Tenyere nyitva van a nyomorult előtt, kezét nyújtja a szegénynek.”)

11./ Ezsd 8,21-23: „Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. / Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik, de hatalma és haragja fordul mindazok ellen, akik őt elhagyják. / Böjtöltünk tehát és könyörögtünk ezért Istenünkhöz, ő pedig meghallgatott minket;”

Zsolt 33,18-22: „De az ÚR szeme ügyel az istenfélőkre, akik szeretetében bíznak. / Megmenti őket a haláltól, éhínség idején is megtartja életüket. / Lelkünk az URat várja, ő a mi segítségünk és pajzsunk. / Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk. / Maradjon velünk, URam, szereteted, mert mi is benned reménykedünk!”

„Azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik.” Merész kijelentés volt, amit Ezsdrás kockázatos vállalkozására való tekintettel mondott. Most ott áll a néppel útra kelésük előtt. Hegyként tornyosultak előtte az út veszélyei. Amit ebben a helyzetben tett, annak számunkra is jelentősége van: „Ekkor böjtöt hirdettem ott az Ahavá-folyó mellett, hogy megalázzuk magunkat Istenünk előtt, és jó utat kérjünk tőle magunknak, hozzátartozóinknak és minden jószágunknak. / Mert szégyelltem sereget és lovasokat kérni a királytól, hogy oltalmazzanak az ellenséggel szemben az úton, hiszen azt mondtuk a királynak: Istenünk ereje mindazoknak a javára van, akik őt keresik”(Ezsd 8,21k.)

Az Isten jó kezéről való tanúságtétel megtiltotta Ezsdrásnak, hogy sopánkodjon és féltelmének engedjen. Nem kérhetett királyi védőkíséretet, miután olyan bátran nyilatkozott Isten védelméről, különben az Isten dicsőségéről vallottakat kockáztatta volna.

Ha ínség idején csak jajgatunk és emberi megoldásokat keresünk, kegyes frázissá válik az élő Istenről vallott bizonyosságtételünk. A hitvallást megfelelő magatartás kell kövesse..

Ezsdrásnak csupán egyetlen lehetősége volt: kitárni a szívét Isten előtt és tőle kérni, ami szükséges. Együtt borultak térdre Isten előtt. „Merészeltük-e valaha, hogy olyan kérjünk, ami még soha nem volt? Isten ígében megmerjük, hogy határtalanok lehetnek elvárásaink! Ez olyan, mint amikor az Isten előtti tévovázást megelőzően merészen imádkozni akarunk. Isten ígéreteiben az imádkozó számára olyan kifejezéseket alkalmaz, amik mindent magukba foglalnak. Isten meghallgatja a merész imádságokat” (O. Sanders).

(Vö.: Jn15,7.16: *„Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. / Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjétek és gyümölcsöt teremjétek, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek;”*

1Kir 18,37-39: *„Felelj nekem, URam, felelj nekem, hadd tudja meg ez a nép, hogy te, az ÚR, vagy az Isten, és te fordítsd vissza szívüket! / Akkor lecsapott az ÚR tüze, és fölemésztette az égőáldozatot és a fahasábokat, a köveket és a port, az árokban levő vizet pedig felnyalta;”*

2Kir 6,15-17: *„Amikor az Isten emberének a szolgálja korán felkelt és kiment, már körülvette a várost a sereg lovakkal, meg harci kocsikkal. A szolgálja így szólt hozzá: Jaj, uram! Mit tegyünk?/ De ő így felelt: Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! / Majd Elizeus így imádkozott: URam, nyisd meg a szemét, hadd lásson! És az ÚR megnyitotta a szolgának a szemét, és az meglátta, hogy tele van a hegy Elizeus körül tüzes lovakkal és harci kocsikkal. Jer 33,2k.: „Ezt mondta az ÚR, aki a földet megalkotta, az ÚR, aki azt megformálta és megerősítette - az ÚR az ő neve -: / Kiálts hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!”)*

12./ Ezsd 8,31: *„Ezután elindultunk az Ahavá-folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől;*

Zsolt 91,1-16: *„Aki a Felséges rejtekében lakik, a Mindenható árnyékában pihen, / az ezt mondhatja az ÚRnak: Oltalmam és váram, Istenem, akiben bízom! / Mert ő ment meg téged a madarász csapdájától, a pusztító dögvésztől. / Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűsége. / Nem kell félned a rémségektől éjjel, sem a suhanó*

nyíltól nappal, / sem a homályban lopódzó dögvésetől, sem a délben pusztító ragálytól. / Ha ezren esnek is el melletted, és tízezen jobbod felől, téged akkor sem ér el. / A te szemed csak nézi, és meglátja a bűnösök bűnhődését. / Ha az URat tartod oltalmadnak, a Felségest hajlékodnak, / nem érhet téged baj, sátradhoz közel sem férhet csapás. / Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, / kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben. / Eltaposod az oroszlánt és a viperát, eltiprod az oroszlánkölyköket és a tengeri szörnyet. / Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. / Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégítem hosszú étellel, gyönyörködhet szabadításomban.)

Ezsdrás és a hazatértek Isten keze alatt megtapasztalták az ellenségtől való védelmet és szabadulást, amikkel az út folyamán találkoztak. A Luther Biblia magyarázataiban olvashatók, hogy az utazás valamivel több, mint 100 napig tartott; körülbelül 1450 km-t kellett megtenniük. Ezsdrás bizalma csodálatos megtapasztalássá lett: *„Ezután elindultunk az Ahavá-folyó mellől az első hónap tizenkettedik napján, hogy Jeruzsálembe menjünk. Istenünk ereje velünk volt, és megmentett bennünket az úton ólálkodó ellenségtől”* (Ezsd 8,31).

Amit Ezsdrás átélt a hazatértekkel együtt a Jeruzsálembe tartó utazás folyamán, a mi megtapasztalásunkká is válhat a mennyei Jeruzsálem felé vezető úton. Isten beveti teljes hatalmát övéiért, hogy védelmében juttassa célba őket.

(Vö.: Jn 17,11: *„Többé nem vagyok a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te neved által, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!”*

2Tim 1,12: *„Ezért is szenvedem ezeket, de nem szégyellem, mert tudom, kiből hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra;”*

Jud 24k: *„Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: / az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen;”*

Jel 3,10: *„Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a kísértés órájában, amely el fog jönni az egész világra, hogy megkísértse azokat, akik a földön laknak.”)*

Milyen ellenségek vannak, akik lesből támadnak ránk a Jézust követő úton? Lehetnek olyanok, akik meggyőző érveikkel eltávolítanak a céltól vagy még vissza is akarnak tartani a

céltól. Vannak olyan hatalmasságok is, akik elrabolják tőlünk az imádkozásra való időt. Pál leleplezi ezeket a hatalmasságokat és erőket, amik szembeszállnak velünk: *„Végül pedig: erősödjete meg az Úrban és az ő hatalmas erejében. / Öltsetek magatokra az Isten fegyverzetét, hogy megállhassatok az ördög mesterkedéseivel szemben. / Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. / Éppen ezért vegyétek fel az Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok”* (Ef 6,10-13).

Meglephet minket rémület és bátortalanság is. Nem ritkán megkísért az ellenség annak érdekében, hogy feltartóztasson, hogy csak negatívumokat lássunk, kritizáljunk, megbotráncozzunk, összehasonlítás folyamán az önsajnálát szolgáltatassuk ki magunkat vagy egyszerűen engedjünk a fáradságnak. *„Segíts minket Urunk, hogy győzelemmel és áldással szakítsunk minden nehézséggel, gyengeséggel és hívő vakmerőséggel,!”* (N.L. Graf von Zinzendorf).

„Nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van” (1Jn 4,4). *„A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel”* (1Sám 2,4). *„Mert megváltotta az ÚR Jákóbot, megszabadította az erősebb kezéből”* (Jer 31,11).

(Vö.: 5Móz 33,27: *„Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!”*

Zsolt 18,33-37: *„Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat;”*

Zsolt 37,17: *„Mert a bűnösök karja összetörik, de az igazakat támogatja az ÚR;”*

Zsolt 41,12k.: *„Abból tudom meg, hogy kedvelsz, ha nem ujjonghat rajtam ellenségem, / engem pedig megtartasz, mert feddhetetlen vagyok, és színed elé állítasz örökre.”)*

13./ Neh 2,8.18: *„Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán⁶. / Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarató volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához;”*

Ef 4,15k: *„Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozá, aki a fej, a Krisztus. / Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a*

⁶ A német fordítás szerint: „mivel Isten kegyelmes keze rajtam volt”

különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben.”

Isten jó keze alatt lehetséges a gyümölcsöző együttműködés. Ezdrás és Nehémiás könyve a héber Bibliában egy könyvnek számít. Ezért illesztjük az eddigiekhez Nehémiás két kifejezését, ahol szintén Isten kezéről⁷ („jóakaratáról”) van szó. Vajon Ezdrástól vette-e át Nehémiás ezt az egyedülálló „Isten jó keze alatt” kifejezést? Ezt nem tudjuk, de megállapítjuk a köztük levő nagy hasonlóságot, jóllehet mint különböző személyiségek más időben különböző helyeken éltek. Mégis, Isten ugyanazzal a megbízatással látta el őket, mindkettőjüknek döntő jelentőségük volt Jeruzsálem újbóli felépítésekor. És mindketten, Ezdrás és Nehémiás egyértelműen megtapasztalták Isten vezetését, hogy Isten jó kezét fölöttük tartotta.

Miután Nehémiás a király udvarában pohárnok volt, tervéről beszámolt, Ezdráshoz hasonlóan bizonyosságot tehetett: *„A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakaratát.”*

(Vö.: Neh 1,1-2,8: *„Nehémiásnak, Hakaljá fiának a története. A huszadik esztendő Kislév havában történt, amikor Súsán várában voltam, / 2.v.: hogy megérkezett hozzám egyik atyámfia, Hanáni, és vele együtt néhány Júdából való férfi. Kérdezősködtem tőlük a megmenekült júdaiakról, akik a fogság után megmaradtak, meg Jeruzsálemről. / 3.v.: Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el. / 4.v.: Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt, / 5.v.: és ezt mondtam: Ó URam, mennynek Istene, te nagy és féltelmes Isten! Te hűségesen megtartod a szövetséget azokkal, akik téged szeretnek, és parancsolataidat megtartják. / 6.v.: Legyen figyelmes a füled, legyen nyitva a szemed, és hallgasd meg szolgád imádságát, aki most éjjel-nappal imádkozik előtted szolgáidért, Izráel fiaiért. Vallást teszek Izráel fiainak a vétkeiről, amelyekkel vétkeztünk ellened. Vétkeztem én is és atyám háza népe is! / 7.v.: Nagy gonoszságot követtünk el ellened, mert nem tartottuk meg azokat a parancsolatokat, rendelkezéseket és törvényeket, amelyeket szolgádnak, Mózesnek adtál. / 8.v.: Emlékezz vissza arra az ígéretre, amelyet kijelentettél szolgádnak, Mózesnek: Ha ti hűtlenek lesztek, én elszélesztelek benneteket a népek közé. / 9.v.: De ha megtértek hozzám, megtartjátok parancsolataimat, és teljesítitek azokat: még ha az ég szélén lennének is azok,*

⁷ A Magyar Bibliatanács fordítás: „Isten jóakaratával” fordítja.

akiket eltaszítottam közületek, onnan is összegyűjtöm és elviszem őket arra a helyre, amelyet kiválasztottam, hogy ott legyen nevemnek lakóhelye. / 10.v.: Hiszen a te szolgáid ők, és a te néped, akiket megváltottál nagy erőddel és hatalmas kezeddel! / 11.v.: Ó Uram, legyen figyelmes a füled szolgád imádságára és szolgáid imádságára, akik boldogok, hogy félhetik a te nevedet! Adj ma sikert szolgádnak, és add, hogy legyen hozzá irgalmas az az ember! Én ugyanis a király pohárnoka voltam. / 2,1.v.: Artahasztá király uralkodásának huszadik évében a Niszán hónapban történt: bor volt előttem, fölvettem a bort, és odanyújtottam a királynak. Nem szoktam szomorú lenni előtte, / 2.v.: ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem, / 3.v.: és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg! / 4.v.: Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenéhez, / 5.v.: majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépítsem azt! / 6.v.: A király így válaszolt, miközben a királyné mellette ült: Meddig tart az utazásod, és mikor térsz vissza? Mivel a király jónak látta, hogy elbocsásson engem, közöltem vele az időpontot. / 7.v.: Majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, adasson nekem leveleket a Folyamon túli helytartókhöz, hogy engedjenek átutazni, amíg meg nem érkezem Júdába. / 8.v.: Adasson egy levelet Ászáfhoz, a királyi erdők őréhez is, hogy adjon nekem gerendának való fát a templomnál levő erődítésnek meg a város falának a kapuihoz, és ahhoz a házhoz, ahova én megyek. A király megadta ezt nekem Istenemnek hozzám való jóakarata folytán;”

Péld 21,1: „Olyan az ÚR kezében a király szíve, mint a patak vize: arra vezeti, amerre akarja;”

Zsolt 44,4: „Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket;”

Zsolt 98,1: „Zsoltár. Énekeljete az ÚRnak új éneket, mert csodákat tett! Szabadulást szerzett jobbjá, az ő szent karja.”

Amint Nehémiás megsemmisítette Jeruzsálemben a lerombolt falakat, beszélt a papokkal és mindenkivel, aki segíteni akartak az újjáépítésben. „Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához” (Neh 2,18.)

(Vö.: Neh 2,15-18: *Ezért még akkor éjjel gyalog mentem föl a völgyből, és megvizsgáltam a várfalakat. Azután visszatértem, bementem a Völgy-kapun, és hazatértem. / 16.v: Az előjárók nem tudták, hova mentem és mit tettem. Sem a júdaiaknak, sem a papoknak, sem az előkelőknek, sem az előjáróknak, sem a többi munkásnak nem mondtam még meg. / 17.v.: Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! / 18.v.: Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! És bátran hozzáfogtak a jó munkához.”)*

A Neh 3-ban olvassuk az a városfal építésének közös munkájáról szóló egyedülálló tudósítást. Ezsdrás és Nehémiás – két ember Isten kezében! Nem maradtak egyedül. Sokan példaképnek tekintették őket, úgyhogy a fogságból és ellenség földjéről való visszatérés csodáját nem csak az izráeliták élték át, mivel vezette őket Isten keze, hanem közelben lakó szomszédaik is. Isten jó keze formál máig egymással való gyümölcsöző kapcsolatot, igazi közösséget. Menjünk tehát bátran tovább, egészen a célig. Isten keze tart, vezet és megerősít!

(Vö.: „5Móz 33,3a: „Mennyire szereti népét!;”

Zsolt 133,1-3: *„Zarándokének. Dávidé. Ó, mily szép és mily gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! / 2.v: Olyan ez, mint mikor a drága olaj a fejről lecsordul a szakállra, Áron szakállára, amely leér köntöse gallérjára. / 3.: Olyan, mint a Hermón harmatja, amely leszáll a Sion hegyére. Csak oda küld az ÚR áldást és életet mindenkor;”*

Jn 13,34k.: *„Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! / Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást;”*

ApCsel 4,32k.: *„A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is a magáénak, hanem mindenük közös volt. / Az apostolok pedig nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon.”)*

20./ EZSDRÁS ÉLETE TANULMÁNYOZÁSA - II. rész

EINBLICKE IN DAS LEBEN ESRAS

Bibellesezettel für Februar und März 2001.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

<http://www.bibel.com/BLZ/index-12.html>

1./ Ezsd 1,1-4: „Círus perzsa király uralkodásának első esztendejében, azért, hogy beteljesedjék az ÚRnak Jeremiás által mondott igéje, arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét, hogy egész birodalmában szóban és írásban kihirdettesse a következőket: / 2.v.: Ezt mondja Círus perzsa király: A föld minden országát nekem adta az ÚR, a menny Istene. Ő bízott meg engem azzal, hogy felépítessem templomát a Júdában levő Jeruzsálemben. / 3. v.: Aki csak az ő népéhez tartozik közületek, legyen azzal Istene, menjen el a Júdában levő Jeruzsálembe, és építse fel Izráel Istenének, az ÚRnak a házáat! Ő az Isten Jeruzsálemben. / 4. v.: Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsstel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza;”

Ef 2,19-22: „Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. / 20. v.: Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, / 21.v.: akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, /22. v.: és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.”

Az Ezsdrás életével való foglalkozáskor az előző egységben volt két olyan kifejezés, amelyek különösen hasznos üzeneteket tartalmaztak számunkra. Tekintsünk vissza ezekre, mielőtt a harmadik ponttal foglalkoznánk:

a./ Isten terve véghezvitelére felkeltheti olyan emberek érdeklődését, akikre soha sem gondoltunk volna: „Arra indította az ÚR Círus perzsa király lelkét... ” (Ezsd 1,1)

b./ „Isten jó keze” megnyugodott mindenkin, akik útra keltek Jeruzsálembe. „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható” (Zsolt 40,6).

Istennek terve volt népe életével. Neki terve van valamennyinkkel. Mivel ezt tudjuk, ezért minden szorongató probléma közepette megvallhatjuk neki: „ Taníts engem utaidra, URam, hogy igazságod szerintjárdak...” (Zsolt 86,11).

(Vö.: Ézs 50,4k.: „Az én Uram, az ÚR, megtanított engem mint tanítványát beszélni, hogy tudjam szólni igéjét az elfáradtaknak. Minden reggel fölébreszt engem, hogy hallgassam tanítványként. / 5. v.: Az én Uram, az ÚR, megnyitotta fületem. Én pedig nem voltam engedetlen, nem hátráltam meg;”

5Móz 32,3k.: „Bizony, az ÚR nevét hirdetem, magasztaljátok Istenünket! / 4.v.: Kőszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő.”)

c./ Egy harmadik szempont, ami Ezsdrás idejében középpontban állt: Ezsdrás Isten építőmunkásai közé tartozott. Az volt a hazatérők feladata, hogy felépítsék az Úr templomát és ismét megépítsék a Jeruzsálem körüli kőfalakat. Romokból való helyreállítás történt.

(Vö.: Ézs 44,26: „Én váltom valóra szolgálaim beszédét, és megvalósítom követeim tanácsát. Én mondom, hogy lakjanak Jeruzsálemben, és építsék föl Júda városait, mert helyreállítom romjait.)

A perzsa király parancsára a foglyok szabadok lettek. Az ő felelősségük volt, hogy engedelmeskedjenek ennek a parancsnak: „ Elindultak tehát Júda és Benjámin családfeői, meg a papok és a léviták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben” (Ezsd 1,5).

(Vö.: Zsolt 119,60: „Sietek, nem tévóázom, megtartom parancsolataidat.”)

Az Ezsd 2. fejezetben mindenkit megneveznek, akik útra keltek Jeruzsálembe. Olyan értékesek, olyan fontosak voltak Isten számára, hogy név szerint ismerte őket. Minden időre vonatkozóan érvényes: „Ismeri az Úr az övéit” (2Tim 2,19); „Tudok cselekedeteidről. íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet” (Jel 3,8).

(Vö.: Náh 1,7: „Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra;” 2Tim 2,19a: „Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: 'Ismeri az Úr az övéit...;”

Jel 2,19: „Tudok cselekedeteidről, szeretetedről és hitedről, szolgálatodról és állhatatosságodról, és arról, hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél;”

Jel 3,8: „Tudok cselekedeteidről. Íme, nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki sem zárhat be, mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet, és nem tagadtad meg az én nevemet.”)

/1./ Építőmunkások Isten országában

2./ Ezsd 1,5: „Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben;”

1Pét 2,5: „Ti magatok is mint élő kövek épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokat ajánljatok fel, amelyek kedvesek Istennek Jézus Krisztus által. ”

Jeruzsálem falain túl is vannak Istennek ma építőmunkásai. Építeni kell országát minden nép között. Amikor pünkösdkor a tanítványok megteltek Szentlélekkel, felkészítette őket Isten országa építésére az egész világban. „Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig” (ApCsel 1,8).

(Vö.: 1Kor 9,19-22: „Mert bár én mindenkiel szemben szabad vagyok, magamat mégis mindenkinek szolgájává tettem, hogy minél többeket megnyerjek. / 20.v.: A zsidóknak olyanná lettem, mint aki zsidó, hogy megnyerjem a zsidókat; a törvény uralma alatt levőknek, mint a törvény uralma alatt levő - pedig én magam nem vagyok a törvény uralma alatt -, hogy megnyerjem a törvény uralma alatt levőket. / 21. v.: A törvény nélkülieknek törvény nélkülivé lettem - pedig nem vagyok Isten törvénye nélkül, hanem Krisztus törvénye szerint élek -, hogy megnyerjem a törvény nélkülieket. / 22.v.: Az erőtleneknek erőtlenné lettem, hogy megnyerjem az erőtlenekeket: mindenkinek mindenné lettem, hogy mindenképpen megmentsek némelyeket.”)

Keresztyénekként szükséges és lehetséges, hogy Isten építőmunkásai legyünk. Készek vagyunk-e arra, hogy aktív munkatársaiként szolgáljunk neki?

Johannes Busch írta „az Isten országában való együttműködés mérhetetlen áldásairól: Olyan gazdag Urunk van, aki nem engedi, hogy megajándékozzuk. Ő ajándékoz meg minket. Azt gondoljuk, hogy mi szolgálunk neki; pedig az történik, hogy eközben éppen ő szolgál ne-

künk. Miközben emberekért fáradozunk, a legnagyobb áldásokban részesülünk. Nagy dolog Jézus munkatársának lenni. Megéri. Vegyél részt te is ebben a munkában."

„Legyen merszünk bátran lemondani napjainkban a tétlenségről, és elfeledkezzünk el a zavartalan nyugalomról. Érdeklődjünk, hol tevékenykedhetünk. Ne csüggedjünk el megbízatásunkban. Kegyes emberekként fáradozzunk Isten országában, és cipeljük a falazóanyagot az építőállványra" (N.L. Graf von Zinzendorf).

(Vö.: Róm 12,1: „Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;")

Róm 1,15: „Azért szívem szerint kész vagyok az evangéliumot hirdetni nektek is, akik Rómában vagytok.")

Az Isten országában történő együttes építéshez hozzátartozik, hogy készségesen elkezdjük és végezzük azokat a tennivalókat, amik iránt az eddigiek folyamán már elköteleztük magunkat. Elhatározásaink és szándékaink semmit sem érnek, ha nem valósítjuk meg azokat.

Az imádság sem pótolhatja a munka elkezdését, az elindulást. Isten így válaszolt Mózesnek a Vörös-tengernél mondott imádságára: „Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izráel fiaihoz, hogy induljanak útnak" (2Móz 14,15).

Pál apostolnál látjuk, hogy milyen merészség kellett ahhoz, Isten országa építőmunkása legyen. De akármilyen áldozattal járt is ez a feladat, ő készséggel vállalta.

(Vö.: ApCsel 20,17-24: „Milétoszból azután elküldött Efézusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit; 18. v.: Mikor azok megérkeztek hozzá, így beszélt hozzájuk: „Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsia tartományába léptem, hogyan viselkedtem közöttek az egész idő alatt: / 19.v.: szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, könnyek és megpróbáltatások között, amelyek a zsidók cselszövései miatt értek. / 20. v.: Semmit sem hallgattam el abból, ami hasznos, hanem inkább hirdettem és tanítottam azt nektek nyilvánosan és házanként. / 21.v.: Bizonyságot tettem zsidóknak is, meg görögöknek is az Istenhez való megtérésről és a mi Urunkban, Jézusban való hitről. / 22. v.: És most, íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe, és hogy mi ér ott engem, nem tudom; / 23.v.: csak azt tudom, hogy a Szentlélek városról városra bizonytságot tesz, hogy fogság és nyomorúság vár rám. / 24.v.: „De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonytságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról;")

Róm 1,14: „Görögöknek és barbároknak, bölcseknek és tudatlanoknak egyaránt adósa vagyok” 2Tim 4,5: „Te azonban légyjózan mindenben, a bajokat szenvedd el, végezd az evangélista munkáját, töltsd be szolgálatodat.”)

/2./ Eszközök az építéshez

3./ Ezsd 1,4-11: „Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára. / 5. v.: Elindultak tehát Júda és Benjámin családfői, meg a papok és a lévíták. Mindnyájuk lelkét arra indította az Isten, hogy menjenek el, és építsék fel az ÚR házát Jeruzsálemben. / 6.v.: Egész környezetük segítette őket ezüstitárgyakkal, arannyal, különféle javakkal, állatokkal és kincsekkel, önkéntes adományaikon kívül. / 7. v.: Círus király pedig előhozatta az ÚR házának az edényeit, amelyeket Nebukadneccar vitt el Jeruzsálemből, és saját istenei templomának ajándékozott. / 8. v.: Előhozatta ezeket Círus perzsa király Mitredát kincstárnok felügyeletével, és szám szerint átadta Sésbaccarnak, Júda fejedelmének. / 9. v.: Ez volt a számuk: harminc aranytál, ezer ezüstitál, huszonkilenc kés, / 10.v.: harminc aranyserleg, négyszáztíz másodrendű ezüstserleg és ezer más edény. / 11.v.: Összesen ötezer-négyszáz arany- és ezüstedény volt. Mindezt magával vitte Sésbaccar, amikor a foglyok elmentek Babilóniából Jeruzsálembe.”

Ezsd 2,68k.: „Amikor megérkeztek Jeruzsálembe az ÚR házához, egyes családfők önkéntes ajándékot adtak az Isten házára, hogy felépítsék a régi helyén. / 69. v.: Erejükhöz képest adtak az építés költségeire hatvanegyezer aranydrahmát, ötezer ezüstminát és száz papi köntöst.”

Az építésnek költségei vannak, az építkezés sokba kerül. Honnan szerezték be a Perzsiában élő zsidók a szükséges eszközöket az elinduláshoz és az építéshez? A király nem csupán azt parancsolta meg, hogy útra keljenek, de parancsot intézett azoknak a helységeknek az embereihez is, amelyekben az útra kelni kész zsidók éltek. „Aki csak megmaradt bárhol, ahol jövevényként él, azt segítsék annak a helynek a polgárai ezüsttel, arannyal, különféle javakkal és állatokkal, meg önkéntes ajándékokkal az Isten jeruzsálemi háza számára” (Ezsd 1,4). És ők ennek értelmében jártak el. Sőt, a király is adott nekik önkéntes adományt.

(Ezsd 7,15-24: „Es vidd el azt az ezüstöt és aranyat, amelyet a király és tanácsosai önként ajándékoznak Izráel Istenének, akinek a hajléka Jeruzsálemben van, / 16.v.: továbbá mindazt az ezüstöt és aranyat, amelyet Babilónia tartományaiban kapsz, a nép és a papok ön-

kéntes ajándékával együtt, amit önként ajándékoznak Istenük házának, amely Jeruzsálemben van. / 17.v.: Ezért vásárolj gondosan ezen a pénzen bikákat, kosokat és bárányokat, meg a hozzájuk tartozó étel- és italáldozatokhoz valót, és mutasd be azokat Istenetek házának az oltárán Jeruzsálemben. / 18.v.: A megmaradó ezüstrrel és arannyal pedig azt tegyétek, amit Istenetek akarata szerint jónak láttok megtenni, te és atyádfiai. / 19.v.: Az edényeket pedig, amelyeket átadnak neked Istened házának a használatára, add át Isten előtt Jeruzsálemben! / 20.v.: Istened házának egyéb szükségletét pedig, amelyet még fedezned kell, fedezd a király kincstárából! / 21.v.: Én, Artahasztá király, parancsot adok minden kincstárnoknak a Folyamon túl: Mindazt pontosan teljesítsétek, amit kér tőletek Ezsdrás pap, aki a menny Istene törvényében jártas írástudó: / 22. v.: ezüstöt száz talentumig, búzát száz korig, bort száz batig, olajat száz batig, sőt pedig akármennyit. / 23.v.: Mindent pontosan teljesíteni kell a menny Istene parancsából a menny Istene házának a javára, hogy meg ne haragudjék a királynak és fiainak az országára. / 24.v.: Tudatjuk még veletek, hogy a papokra, lévítákra, énekesekre, kapuőrökre, templomszolgákra és az Isten háza munkásaira senkinek se legyen szabad adót, beszolgáltatást vagy vámot kivetni;"

2Krn 35,7-8: „Jósiás ajándékozott a népnek, mindenkinek, aki ott volt, juhokat, bárányokat és kecskéket, mindezeket a páskához, szám szerint harmincezret; továbbá háromezer szarvasmarhát. Ezek a király jószágából valók voltak. / 8. v.: Vezető emberei pedig önkéntes ajándékot adtak a népnek, a papoknak és a lévítáknak: Hilkiájá, Zekarjáhu és Jehiél, Isten házának a felügyelői kétezerhatszáz páskabarányt és háromszáz szarvasmarhát adtak a papoknak;"

1Tim 6,17-19: „Azoknak pedig, akik e világban gazdagok, parancsold meg, hogy ne legyenek gőgösek, és ne a bizonytalan gazdagságban reménykedjenek, hanem Istenben, aki megélhetésünkre mindent bőségesen megad nekünk. / 18.v.: A gazdagok tegyenek jót, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, adakozzanak szívesen, javaikat osszák meg másokkal, / 19.v.: gyűjtsenek maguknak jó alapot a jövőre, hogy elnyerjék az igazi életet.")

A Jeruzsálembé visszatérő zsidók ismét gazdag adományban részesültek: „ Amikor megérkeztek Jeruzsálembé az ÚR házához, egyes családfők önkéntes ajándékot adtak az Isten házára, hogy felépítsék a régi helyén " (Ezsd 2,68). Feltűnő, hogy újra és újra az önkéntességet hangsúlyozták. Ebből felismerjük, hogy az emberek készek voltak az adakozásra. Részt akartak venni templomuk építésében. Jóllehet parancsról volt szó, de az emberek önkéntesen jártak el e parancsnak megfelelően.

Az „önkéntes adományok” teszik az adakozást különösen értékké. „*Készségesen áldozok neked, magasztalom neved, URam, mert jó vagy*” (Zsolt 54,8). Isten nem akar olyan adományt, amit kényszerűségből adunk. Ő igen fenséges. Neki, a világmindenség teremtetőjének nincs szüksége adományainkra, hiszen minden rendelkezésére áll. Semmiféle módon nem függ adományainktól, művét nélkülünk is teljes mértékben el tudná végezni. De ha adományainkkal segítő módon veszünk részt országa építésében, és ezzel például azok megélhetését támogatjuk, akik az ő nevében járnak követségben, az kiváltság és megtiszteltetés számunkra.

(Vö.: 2Kor 8,1-5; *Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott. / 2. v.: Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. / 3. v.: Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, / 4. v.: és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. / 5. v.: Es nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából;*”

2Kor 9,7: „*Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten;*”

2Mose 35,29: „*Izráel fiai közül mindazok a férfiak és asszonyok, akiket a szívük arra indított, hogy adakozzanak a különféle eszközökre, amelyeknek elkészítését elrendelte az ÚR Mózes által, elhozták önkéntes ajándékukat az Úrnak;*”

2Móz 36,3: „*Ezek átvették Mózesről mindazokat a felajánlott dolgokat, amelyeket Izráel fiai hoztak a szentély istentiszteleti eszközeinek az elkészítéséhez. Ezenkívül is vittek hozzá minden reggel önkéntes áldozatokat;*”

5Mose 16,10: „*Akkor tartsd meg a hetek ünnepét Istenednek, az Úrnak, és adj önkéntes áldozatot aszerint, ahogyan megáld Istened, az ÚR.*”)

/3./ Az építmény

4./ Ezsd 3,1-7: „*Amikor elérkezett a hetedik hónap, és Izráel fiai már a városokban voltak, egy emberként összegyűlt a nép Jeruzsálemben. / 2. v: Ekkor fogott hozzá Jészua, Jócádák fia, szolgatársaival, a papokkal, és Zerubbábel, Sealtiel fia, testvéreivel együtt, hogy felépítsék Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében. / 3. v.: A régi helyén állították föl az oltárt, mert rettegetek a tartományok népétől, és égőáldozatokat mutattak be rajta az Úrnak: reggeli és es-*

ti égőáldozatokat. / 4. v.: *Megtartották a sátoros ünnepet, ahogyan meg van írva, és bemutatták az égőáldozatot napról napra, megfelelő számban, a rendtartás szerint, mindegyiket a maga napján; / 5. v.: továbbá az állandó égőáldozatot, az újhold napján és az ÚR minden szent ünnepén esedékes égőáldozatot, és mindazoknak az önkéntes áldozatát, akik ilyent vittek az ÚRnak. / 6. v.: A hetedik hónap első napjától kezdtek égőáldozatokat bemutatni az ÚRnak, bár az ÚR templomának az alapkövét még nem rakták le. / 7. v.: De pénzt adtak a kőfaragóknak és az ácsoknak, ételt, italt és olajat a szidóniaknak és a tírusziaknak, hogy szállítsanak cédrusfát a Libánonról Jáfóba a tengeren, Círus perzsa király engedélyével;" Jel 1,5b.6: „Aki szeret minket, és vére által megszabadított bűneinktől, / 6.v.: aki országa népévé tett minket, papokká az Isten, az ő Atyja előtt: övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen."*

„...hogya felépítsék Izráel Istenének az oltárát, és égőáldozatokat mutassanak be rajta úgy, ahogyan meg van írva Mózesnek, Isten emberének a törvényében" (Ezsd 3,2b). Jeruzsálemben először az oltárt építették fel. A fogságból visszatért emberek építették fel az oltárt! „Égőáldozatokat mutattak be rajta az ÚRnak: reggeli és esti égőáldozatokat" (Ezsd 3,3b).

Az oltár a Golgotára, Jézus áldozatára utal. Biztosítsunk helyet a Golgotának mi is az életünkben és hagyjuk, hogy Jézus áldozata beragyogja az életünket. „... Isten Fia... szeretett engem, és önmagát adta értem " (Gal 2,20b) ..." békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által" (Kol 1, 20b).

(Vö.: Róm 3,23-25: „Mindenki vétkezett, és hűjával van az Isten dicsőségének. /24.v.: Ezért Isten ingyen igazítja meg őket kegyelméből, miután megváltotta őket a Krisztus Jézus által. / 25. v.: Mert az Isten őt rendelte engesztelő áldozatul azoknak, akik az ő vérében hisznek, hogy igazságát megmutassa. Isten ugyanis az előbb elkövetett bűnöket elnézte;"

Kol 1,20: „Hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által;"

Zsid 9,12-14: „Nem is bakok és bikák vérével, hanem a tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett. /13.v.: Mert ha bakok és bikák vére és tehén hamva a tisztátalanokra hintve megszentel, vagyis külsőleg tisztává tesz, / 14.v.: akkor a Krisztus vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul az Istennek, mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljunk az élő Istennek.")

Jézus „egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt" (Zsid 9,26) és „Őáltala kaptuk hitben a szabad utat... a kegyelemhez" (Róm 5,2). „Mivelpedig,

atyámfiái, teljes bizalmunk van a szentélybe való bemenetelhez Jézus Krisztus vére által, / 20.v.: azon az új és élő úton, amelyet ő nyitott meg előttünk a kárpit, vagyis az ő teste által; / 21. v.: és mivel nagy papunk van az Isten háza felett: / 22.v.: járuljunk azért oda igaz szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől" (Zsid 10,19-22).

Személyes életünkből sem hiányozhat az oltár, amely tanúskodik Jézusnak szánt életünkről, és amelyen bemutatjuk életünk Istent magasztaló áldozatát. „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? / 20.v.: Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben" (1Kor 6,19.k.).

(Vö.: Zsid 13,15: „Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevé-ről vallást tévő ajkaink gyümölcsét. ")

A visszatérés első évében építették meg az oltárt; a második évben kezdték el a templomépítést. Már a templom alapozásakor tele voltak örvendezéssel az izráeliták. „Enekeltek, dicsérve és magasztalva az Urat... a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja" (Ezsd 3,11.13).

(Vö.: Ezsd 3,8-13: „Azután hogy megérkeztek Jeruzsálembe az Isten házához, a második esztendő második hónapjában tették meg az előkészületeket Zerubbábel, Sealtiel fia, Jészua, Jócádák fia és többi szolgatársuk, a papok, a lévíták és mindazok, akik visszaérkeztek Jeruzsálembe a fogságból. A húszéves és annál idősebb lévítákat bízta meg azzal, hogy vezessék az ÚR házának az építését. / 9. v.: Jészua a fiaival és testvéreivel, Kadmiél a fiaival, továbbá Júda fiaival, meg Hénádád fiai a fiaikkal és testvéreikkel, a lévítákkal egy emberként vállalták, hogy vezetik azokat, akik az Isten házának az építését végzik. /10.v.: Az építők tehát lerakták az ÚR templomának az alapját, és odaállították a papokat szolgálati öltözetben hasonákkal, meg a lévítákat, Ászáf fiait cintányérokka, hogy dicsérjék az URat, Izráel királyának, Dávidnak az előírása szerint. / 11.v.: Énekeltek, dicsérve és magasztalva az URat, mert jó, mert örökké tart szeretete Izráel iránt. Az egész nép pedig nagy örömujjongásban tört ki, dicsérve az URat azért, hogy lerakhatták az ÚR házának az alapját. / 12.v.: Sokan az idősebb papok, lévíták és családfők közül, akik még látták az első templomot, hangosan sírtak, amikor szemük láttára rakták le ennek a templomnak az alapját, sokan pedig hangosan ujjongtak, és örvendeztek, / 13.v.: úgyhogy a nép közül senki sem tudta megkülönböztetni az örömujjongás hangját a sírás hangjától, mert a nép igen hangosan ujjongott, és messzire hallatszott a hangja. ")

De nagy öröm együtt átélni: Isten házáat építeni, egyik követ a másikhoz illeszteni!

5./ Hag 1,5-11: „Azért így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 6.v.: Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegedni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / 7.v.: így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 8.v.: Menjetek föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! - mondja az ÚR. / 9. v.: Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfújtam. Ugyan miért? - így szól a Seregek URa. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. / 10.v.: Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését. / 11.v.: Parancsomra szárazság sújtotta a földet, a hegyeket, a búzát, a bort, az olajat és mindent, amit a föld terem, sőt az embert és az állatot is, meg mindent, amiért csak dolgoznak;"

Mt 6,33: „De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek."

A fogságból visszatért zsidóknak is megvoltak a saját építményeik. Jeruzsálemben szükségük volt lakásokra, hiszen a város romokban hevert. Ez volt az a pillanat, amikor az építők szükségletei inkább előtérbe kerültek, és eközben elhanyagolták Isten háza építését. Ennek a részleteibe avat be Haggeus próféta, aki Isten megbízatásából közölte a felelős személyekkel, Zerubbábellemel és Jósuával: „Ez a nép azt mondja, hogy nem jött még el az ÚR háza újjáépítésének ideje. / 3. v.: Az ÚR igéje azonban így szólt Haggeus próféta által: / 4. v.: Hát annak itt van az ideje, hogy ti magatok faburkolattal díszített házakban lakjatok, amikor a templom még romokban hever? / 5.v.: Azért így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 6.v.: Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok megrészegedni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / 7. v.: így szól a Seregek URa: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 8. v.: Menjetek föl a hegyre, hordjatok fát, és építsétek fel a templomot, hogy gyönyörködjem benne, és dicsőítsenek engem! - mondja az ÚR. / 9.v.: Sokra számítottatok, de csak kevés lett, és amit hazahordtatok, azt is elfújtam. Ugyan miért? - így szól a Seregek URa. Azért, mert az én házam romokban hever, ti meg csak a magatok háza körül szorgoskodtok. / 10.v.: Ezért nem adott nektek az ég harmatot, a föld pedig nem hozta meg termését" (Hag 1,2-10.).

(Vö.: 2Krón 24,4k: „Ezek után elhatározta Jóás, hogy kijavíttatja az ÚR házáat. / 5.v.: Ezért összegyűjtötte a papokat és a lévítákat, és ezt mondta nekik: Menjete el Júda városai-ba, és gyűjtsetek pénzt egész Izráelben, hogy Istenetek házáat esztendőről esztendőre javítgas-sák. De siessetek a dologgal! A lévíták azonban nem siettek,"

Fil 2,21: „Mert nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!; "

Zsolt 139,23k: „Vizsgálgj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálgj meg, és ismerd meg gondolataimat! / 24. v.: Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság út-ján!;" Jób 36,11k.: „Ha hallgatnak rá, és szolgálják őt, napjaikat jólétben töltik, és éveiket boldogságban. /12. v: De ha nem hallgatnak rá, dárda üti át őket, és kimúlnak tudatlanságuk miatt.")

Amikor Isten ilyen figyelmeztetést intéz övéihez, mindnyájan tartsunk önvizsgálatot.

Nem hasonlít-e Jézus mai egyháza néhány vonatkozásban ehhez a romokban heverő templomhoz? Érdekel-e bennünket, hogy miért van ez így? Fontos-e számunkra, hogy már nem Jézus az első számunkra? Nem került-e valaki más az ő helyére? Van-e jelentősége szá-munkra annak, hogy már nem kérdezzük: Uram, mi a legfontosabb? Ha másoknak vagy más dolgoknak adunk teret azzal a céllal, hogy azokkal többet érvünk el, mint azzal, amit Jézus kö-zölt belünk igéjében, akkor hátráltatjuk és akadályozzuk Isten országa építését.

(Vö.: Jób 11,13-17: „Ha hozzá fordítod szívedet, és felé terjeszted kezedet, / 14.v.: ha álnokság tapad kezedhez, távolítsd el, ne engedd, hogy sátradban csalárdság lakozzék! / 15.v: Akkor szégyen nélkül emelheted föl arcodat, erős leszel, és nem kell félned. / 16.v: Elfelejtet a nyomorúságot, úgy gondolsz rá, mint elmúlt árvízre. / 17.v.: Fényesebbé lesz élted a déli verő fénynél, a homály is olyan lesz, mintha reggel volna. ")

E világ fejedelme nem akarja, hogy haladjon Isten háza építése. De ahol elhanyagolják a szentéjt, ott a legfontosabb, Isten áldása is hiányzik. Istennek a Haggeus által közvetített komoly figyelmeztetését azonban meghallották az izráeliták. Haggeus ezért újra így tolmá-csolhatta Isten üzenetét: „Lelkem köztetek marad! Ne féljete!" (Hag 2,5b.).

(Vö.: Hag 2,4k.: „Azért most légy bátor, Zerubbábel! - így szól az ÚR. Légy bátor te is, Jósua főpap, Jócádák fia, és legyen bátor az ország egész népe - így szól az ÚR -, és dol-gozzatok, mert én veletek vagyok! - így szól a Seregek URa. / 5.v.: Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete!"

2Krón 31,10: „A Cádók házából való Azarjáhú főpap így felelt neki: Amióta elkezdtek hordani a felajánlásokat az ÚR házába, eleget eszünk, sőt még maradt is bőségesen, mert az ÚR megáldotta népét, úgyhogy megmaradt ez a nagy mennyiség;"

Péld 15,31: „Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsek között marad.”

/4./ Az építőközösség

6./ Neh 2,17k.: „Ellenben ezt mondtam nekik: Magatok is látjátok, hogy milyen bajban vagyunk: Jeruzsálem rommá lett, és kapui tűzben égtek el. Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát, hogy ne gyalázhassanak többé bennünket! / 18.v.: Elmondtam nekik, hogy Istenem milyen jóakarátú volt hozzám, és hogy milyen szavakat mondott nekem a király. Erre ők így feleltek: Kezdjük el az építést! Es bátran hozzáfogtak a jó munkához;

Neh 3,1-32: „Eljásib főpap és szolgatársai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput. Föl is szentelték azt, és fölszerelték az ajtószárnyakat. Azután a Hamméa-toronyig és a Hananél-toronyig terjedő részt is fölszentelték. / 2.v: Mellettük a jerikóiai építettek. Ezek mellett Zakkúr, Imri fia épített. /3.v: A Hal-kaput Hasszenáa fiai építették, ők gerendázták be és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. / 4.v.: Mellettük Merémót, Úrijá fia, Hakkóc unokája javíttatott. Mellettük Mesullám, Berekjá fia, Mesézabél unokája javíttatott. Mellettük Cádók, Baaná fia javíttatott. / 5. v.: Ezek mellett a Tekóa-beliek javíttatottak. Az előkelők azonban nem hajtották a nyakukat uruk szolgálatába. / 6.v.: A Régi-kaput Jójádá, Pászéah fia és Mesullám, Beszódjá fia javíttatták. Ők gerendázták be, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. / 7. v.: Mellettük a gibeóni Melatjá és a mérónóti Jádón javíttatott, a Folyamon túli helytartóság alá tartozó gibeóni és micpai férfiak. / 8.v: Mellette Uzziél, Harhajá fia javíttatott az ötvösökkel. Mellette Hananjá, a kenőcskészítők egyike javíttatott. Helyreállították Jeruzsálemet egészen a széles várfalig. / 9.v.: Mellettük Refájá, Húr fia, Jeruzsálem fél kerületének a vezetője javíttatott. / 10.v.: Mellettük Jedajá, Harúmaf fia javíttatott, éppen a maga házával szemben. Mellette Hattús, Hasabnejá fia javíttatott. / 11.v.: Egy másik részt, meg a Kemencék tornyát Malkijjá, Hárím fia és Hassúb, Pahat-Móáb fia javíttatta. / 12.v.: Mellette Sallúm, Hallóhés fia, Jeruzsálem másik fél kerületének a vezetője javíttatott a leányaival együtt. / 13.v.: A Völgy-kaput Hánún és Zánóahnak a lakói javíttatták. Ők építették fel azt, és ők szerelték föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A várfalból is javíttattak ezerkönyöknyit a Szemét-kapuig. / 14.v.: A Szemét-kaput Malkijjá, Rékáb fia, Bét-Hakkerem kerületének a vezetője javíttatta. Ő építette föl azt, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. / 15.v.: A Forrás-kaput Sallún, Kol-Hóze fia, Micpá kerületének a vezetője javíttatta. Ő építette föl azt, ő tetőzte be, és ő szerelte föl ajtószárnyait, zárait és reteszeit. A Selah-tónál levő várfalat is kijavíttotta, a király kertjénél a Dávid városából lefelé vezető lépcsőzetig. / 16.v.: Utána

Nehemjá, Azbúk fia, Bét-Cúr fél kerületének a vezetője javíttatott Dávid sírjaival szemközt, a mesterséges tóig, és a vitézek házáig. / 17.v.: Utána a lévíták javíttattak: Rehúm, Báni fia, mellette Hasabjá, Keílá fél kerületének a vezetője javíttatott kerülete részéről. / 18.v.: Utána testvérei javíttattak: Bavvaj, Hénádád fia, Keilá másik fél kerületének a vezetője. / 19.v.: Mellette egy másik részt Ezer, Jészua fia, Micpá vezetője javíttatott, a szögleten levő fegyvertár feljáratával szemben. / 20.v.: Utána Bárúk, Zakkaj fia javíttatott buzgón egy másik részt, a szöglettől Eljásib főpap házának a bejáratáig. / 21.v.: Utána egy másik részt Merémót, Úrijjá fia, Hakkóc unokája javíttatott, Eljásib házának a bejáratától Eljásib házának a végéig. / 22.v.: Utána a Jordán környékéről való papok javíttattak. / 23.v.: Utánuk Benjámin és Hassúb javíttatott, a maguk házával szemben. Utánuk Azarjá, Maaszéj fia, Anánjá unokája javíttatott a saját háza mellett. / 24.v.: Utána egy másik részt Binnúj, Hénádád fia javíttatott, Azarjá házától egészen a szögletig és a sarokig. / 25. v.: Pálál, Úzaj fia a szöglettel és a magas toronnyal szemben javíttatott, amely a királyi palotából kiugrik a börtön udvara felé. Utána Pedájá, Parós fia / 26.v.: és a templomszolgák, akik a Várhegyen laktak, a Vízikapuval szemben a kelet felé eső részt javíttatták a kiugró toronyig. / 27.v.: Utána egy másik részt a Tekóa-beliek javíttattak, a kiugró nagy toronnyal szemben levő részt a Várhegy faláig. / 28.v.: A Lovak kapuján túl a papok javíttattak, mindenki a saját házával szemben. / 29. v.: Utánuk Cádók, Immér fia javíttatott a saját házával szemben. Utána Semajá, Sekanjá fia, a keleti kapu őre javíttatott. / 30.v.: Utána egy másik részt Hananjá, Selemjá fia és Hánun, Cáláf hatodik fia javíttatott. Utána Mesullám, Berekjá fia javíttatott a saját szobájával szemben. / 31.v.: Utána az ötvösök közül való Malkijjá javíttatott, a templomszolgák és a kereskedők házáig, a Mifkád-kapuval szemben a sarok felső szobájáig. / 32. v.: A sarok felső szobája és a Juh-kapu között pedig az ötvösök és a kereskedőkjavíttattak."

A templomépítés után a Jeruzsálemet körülvevő falakat kellett megépíteni. Ez volt az utolsó építési szakasz, amit Nehémiás idejében teljesítettek. Nehémiás így bátorította a város lakóit: „Jöjjetek, építsük fel Jeruzsálem várfalát!” (Neh 2,7).

Miért volt szükség arra, hogy várfallal vegyék körül Jeruzsálemet? A körülöttük élő ellenség miatt, és azért is, hogy kifejezésre jutassák általa az Isten népeként való elkülönülést.

A falépítésnél nagy jelentőséget tulajdonítanak az építést végző közösségnek. A legkülönbözőbb emberek dolgoztak a fal építésénél, egyik a másik mellett, hiszen egyetlen egy rést sem lehetett figyelmen kívül hagyni!

„Eljásib főpap és szolgatársai, a papok kezdték építeni a Juh-kaput... Mellettük a jerikóiaik építettek." (Neh 3,1k.). A gibeóni és micpai férfiak velük építettek. Volt ott többek között ötvös, gyógyszerész, előljáró a lányaival. Mindegyik azon a helyen épített, ahova kijelölték. Ennek az építésnek a különös ismertetőjele: „Egymás mellett építettek. egymás mellett építettek. egymás mellett építettek.". Szükségszerű volt, hogy így dolgozzon ez az építőközösség: egyes személyek vagy építészeti szakemberek kis csoportja nem végezhetné volna el ezt a nagy kiterjedésű munkát.

Ilyen vegyes összetételű építőközösség tevékenysége akár problémákhoz is vezethetett volna, itt azonban gyümölcsöző volt az együttműködés. Néhányan azonban mindenesetre túl büszkék voltak ahhoz, hogy együtt építkezzenek a többiekkel, ezért elkülönültek tőlük. „Az előkelők azonban nem hajtották a nyakukat uruk szolgálatába" (Neh 3,5).

(Vö.: 1Kor 15,58.: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban;" Kol 4,17: „És mondjátok meg Arkhipposznak: legyen gondod rá, hogy betöltsed azt a szolgálatot, amelyet átvettél az Úrban!")

Az Újtestamentumban is találunk utalásokat az Isten országában való jó építőközösségekre. Fontos, hogy számon tartsuk: nem csupán az egyes személyek hordoznak felelősséget a közösség építésére, de mindnyájunkat szolgálatra hívott el a mi Urunk.

A szeretet fontos tényező a közös építésnél! „Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít" (1Kor 8,1b).

Jézus maga akarja hatékonyá tenni bennünk ezt a szeretetet, aminek természetől fogva nem vagyunk részesei.

Olyakor szükséges, hogy az építés érdekében lemondjunk bizonyos dolgokról: „Minden szabad, de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít" (1Kor 10,23).

7./ Ef 4,15k.: „Az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus. / 16.v.: Az egész test pedig az ő hatására egybeilleszkedve és összefogva, a különféle kapcsolatok segítségével, és minden egyes rész saját adottságának megfelelően működve gondoskodik önmaga növekedéséről, hogy épüljön szeretetben;"

1Kor 12,4-6: „A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. / 5.v.: Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz. / 6. v.: És különbségek vannak az isteni erő megnyilvánulásaiban is, de Isten, aki mindezt véghezviszi mindenkiben, ugyanaz."

Figyeljünk még néhány további utalásra azzal kapcsolatban, hogy mi szükséges egy jó építőközösség gyümölcsöző együttműködéséhez. *„Azokra a dolgokra törekedjünk tehát, amelyek a békességet és egymás építését szolgálják”* (Róm 14,19).

Meg kell próbálni beleélni magunkat a másik helyzetébe, fontos ismerni kívánságait. *„Mindegyikünk a felebarátjának kedvezzen, mégpedig annak javára, épülésére”* (Róm 15,2). Egy másik fordítás szerint: *„Mindenki úgy viselkedjen közülünk, hogy személyes példája bátorítsa a felebarátot a jóra és erősítse a hitben.”*

A forrással, Krisztussal való személyes csatlakozásunknak okvetlenül rendben kell lennie, hogy a kapcsolatot semmi se blokkolhassa vagy ne hogy megszüntesse, különben Isten áldása nem tud túlcsordulni a másik ember javára. *„Arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja”* (1Kor 14,12).

(Vö.: 1Kor 4,12: *„És tulajdon kezünkkel dolgozva fáradozunk. Amikor gyaláznak, áldást mondunk, amikor üldöznek, tűrünk, / 13.v.: amikor rágalmaznak, jó szóval válaszolunk; szinte a világ szeméjtjévé lettünk, és mindenki söpredékévé mind ez ideig;”*

(1Jn 1,7: *„Ha pedig a világosságban járunk, ahogyan ő maga a világosságban van, akkor közösségünk van egymással, és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.”*)

Pál azt írja a korinthusiaknak, hogy mindenki járuljon hozzá az építéshez: *„Mi következik mindezekből, testvéreim? Amikor összejöttök, kinek-kinek van zsoltára, tanítása, kinyilatkoztatása, nyelveken szólása, magyarázata: minden épüléseket szolgálja!”* (1Kor 14,26).

Fontos, hogy minden a gyülekezet épülésére történjen: *„Régóta azt gondolhatjátok, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi azonban Isten színe előtt a Krisztusban beszélünk, mindezt pedig, szeretteim, a ti épülésekre”* (2Kor 12,19).

Az építőközösségben nagy jelentősége van annak, hogy jó és pozitív hangnemű beszélgetésekre kerüljön sor az építkezés folyamán. *„Semmiféle bomlasztó beszéd ne jöjjön ki a szátokon, hanem csak akkor szóljatok, ha az jó a szükséges építésre, hogy áldást hozzon azokra, akik hallják”* (Ef 4,29.)

Jól működő és hasznos építőközösségben munkálkodunk a területünkön? *„Eszrevétlen is megtörténhet, hogy az egymásmellettségből egymástól való eltávolodás vagy gyakran egymással való szembenállás és rendetlenség lesz”* (W. Lüthi).

Csak akkor lehetünk Isten építőmunkásai, ha mindenben aszerint járunk el, ahogy azt Isten ígében megismertük, ha egyik ember a másik mellett tevékenykedik, mint Nehémiás

idejében. „Most pedig az Istennek és kegyelme igéjének ajánllak titeket, aki felépíthet benneteket, és örökséget adhat nektek a szentek között" (ApCsel 20,32).

/5./ Akadályok és késlekedések az építkezésnél

8./ Ezsd 4,1-24: „Amikor Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az ÚRnak, / 2. v.: elementek Zerubbábelhoz, meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti, és neki áldozunk Eszar-Haddón asszír király idejétől fogva, aki idehozott bennünket. 3. v.: Zerubbábel, Jészua és Izráel többi családfője azonban így felelt nekik: Nem építhettek velünk együtt templomot a mi Istenünknek, hanem mi magunk akarjuk azt felépíteni Izráel Istenének, az ÚRnak, ahogyan megparancsolta nekünk Círus király, Perzsia királya. / 4. v.: Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. / 5. v.: Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat. / 6.v.: Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén vádoló levelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen. / 7. v.: Artahsasztá idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahsasztá perzsa királynak. Levelet írtak arám írással, arám fordításban. / 8. v.: Rehúm kormányzó és Simsaj kancellár is írt ilyen levelet Jeruzsálem ellen Artahsasztá királynak. / 9. v.: Jelentést tett Rehúm kormányzó, Simsaj kancellár és többi hivatalnoktársuk, a bírók, tisztviselők, felügyelők és hivatalnokok, az erekiek, bábeliak és susániak, vagyis elámiak, / 10.v.: meg a többi népek, amelyeket a nagy és dicső Asznappar vitt fogságba, és telepített le Samária városaiba, meg a többiekbe a Folyamon túl. / 11.v.: Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahsasztá királynak küldtek: „ Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik: /12. v.: Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az alapokat. / 13.v.: Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak fizetni adót, beszolgáltatást és vámot, és a királyi kincstár károsodik. / 14.v.: Mivel pedig mi a palota sójával sózunk, és nem illik elnéznünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak. / 15.v.: Nézzék csak át az őseid történetéről szóló könyvet! Megtalálod, és megtudod a történetek könyvéből, hogy ez a város lázadó, a királyokat és a tartományokat megkárosító város volt, régtől fogva pártütések történtek benne, ezért rombolták le ezt a várost. / 16.v.: Mi tehát tudatjuk a királlyal, hogy ha ez a vá-

ros felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem tesz birtokod a Folyamon túl. " /17. v.: A király ezt a döntést küldte: „Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Békesség! /18. v.: A levelet, amelyet nekünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem. / 19.v.: Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána ennek, és úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne, / 20. v.: és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, és adót, beszolgáltatást meg vámot fizettek nekik. / 21. v.: Most azért adjatok parancsot, hogy akadályozzák meg ezeket a férfiakat, és ne építsék azt a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik. / 22. v.: Ügyeljete arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, és így ne növekedjék a kár a királyok rovására! " / 23. v.: Mihelyt felolvasták Artahsasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat. / 24. v.: Ekkor szüntették meg a munkát Jeruzsálemben az Isten házánál, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig;"

Neh 6,3.9: „Ezért követeket küldtem hozzájuk ezzel az üzenettel: Nagy munkát kell végeznem, ezért nem tudok elmenni. Félbemaradna a munka, ha abbahagynám, és hozzátok mennék. / 9. v.: Mindenki meg akart bennünket félemlíteni, mert azt gondolták: Majd elmegy a kedvük a munkától, és nem készül az el. - Azért te erősíts engem!"

Aki építeni akar, számolnia kell nehézségekkel és késedelmekkel. Ez különösen is érvényes Isten országa építésére vonatkozóan. Isten ügyét és gyülekezete szolgálatát soha sem fogják elfogadni.

„Isten országa építése mindig küzdelemmel van kapcsolatban. A Sátán csak arra az áldozatra vár, akit elbuktathat. Módszerei igen különbözőek, olykor olyannak tapasztaljuk, mint 'ordító oroszánt', máskor meg a 'világosság angyalának' tűnhet, aki segíteni akar nekünk. 'Amikor Júda és Benjámin ellenségei meghallották, hogy a fogságból hazatértek templomot építenek Izráel Istenének, az ÚRnak, / 2.v.: elmentek Zerubbábelhoz, meg a családfőkhöz, és ezt mondták nekik: Hadd építsünk veletek együtt, mert mi is a ti Istenetekhez folyamodunk, ahogyan ti...' (Ezsd 4,1k.).

Igen kényes, nehéz helyzet! Az ajánlat csábítóan hangzik. Vajon nem lenne-e jó, ha hagynánk, hogy segítsenek abban, hogy jóban legyünk közvetlen szomszédainkkal?

Zerubbábel és a körülötte lévő férfiak azonban éberek voltak és felismerték, hogy az ellenség csapdát akar nekik állítani. Nem helyeselhatték a pogányokkal való együttműködést, és volt merszük nemet mondani. 'Hiszen mindnyájunknak ugyanaz az Istenünk', mondják ma is az emberek, akik elvárják, hogy elismerjék vallási véleményüket anélkül, hogy tisztelnék az élő Istent. A Péld-ben olvashatjuk: „*Beszédével álcázza szándékát a gyűlölködő, míg magában alattomoságot gondol.* / 25.v.: *Ha kedvesen szól, ne higgy neki, mert hét utálatosság van szívében!*” (26,24k.).

(Vö.: ApCsel 8,18-21: „*Amikor látta Simon, hogy az apostolok kézrátételével adatik a Lélek, pénzt ajánlott fel nekik,* /19. v.: *és így szólt: 'Adjátok meg nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezemet, az vegye a Szentlelket.'* 20.v.: *Péter azonban ezt mondta neki: 'Vesszen el a pénzed veled együtt, amiért azt gondoltad, hogy pénzen megszerezheted az Isten ajándékát!* / 21.v.: *Nem részesülhetsz, és nem is örökölhetsz ebből, mert a szíved nem egyenes az Isten előtt.'"*)

A gyülekezet válaszát - 'egyedül akarunk építeni' - mindenkor büszkeségnek és szűkkeblűségnek minősítik. De ma is érvényesek Pál apostol szavai: '*Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában!*'" (H. Brandenburg).

(Vö.: 2Kor 6,14-7,1: *Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?* / 15.v.: *Vagy mi azonosság van Krisztus és Beliál között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között?* / 16.v.: *Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan az Isten mondta: „Közöttük fogok lakni és járni, Istenük leszek, és ők az én népem lesznek.* 17. v.: *Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr, tisztátalanat ne érintsetek, és én magamhoz fogadlak titeket,* / 18.v.: *Atyátokká leszek, ti pedig fiaimmá és leányaimmá lesztek, így szól a mindenható Úr.* " / 7,1. v.: *Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szerettem, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében tegyük teljessé a mi megszentelő-désünket.*")

1Jn 2,17: „*A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.* ")

9./ Ezsd 4,4k.24: „*Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől.* / 5. v.: *Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat.* / 24. v.: *Ekkor*

szüntették meg a munkát Jeruzsálemben az Isten házában, és szünetelt az Dárius perzsa király uralkodásának a második esztendejéig;"

Gal 5,7: *Eddig jól futottatok: ki akadályozott meg titeket abban, hogy az igazságnak engedelmeskedjete?"*

Az ellenség első támadását hárították, de következett egy második, amelyik részleges sikerrel járt: *„Ezért az ország népe elcsüggesztette Júda népét, és elrettentette őket az építéstől. / 5.v.: Tanácsadókat béreltek föl ellenük Círus perzsa király uralkodásának egész idejében, Dárius perzsa király uralkodásáig, hogy megghiúsítsák szándékukat" (Ezsd 4,4k.).*

A félelem megrémítette és elcsüggesztette az építőket. Kívülről gyakorolt hatást Isten népére Izrael ellenségeinek gyűlölete. Így akadályozták Jeruzsálemben az elkezdett munkát.

Mi azonban azt tudjuk, hogy a fogságból visszatérők köreiből eluralkodott a restség és az önzés. *„Azért így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek! / 6. v.: Sokat vetettetek, de keveset hordtatok be; esztek, de nem fogtok jóllakni; isztok, de nem fogtok meg-részegedni; ruházkodtok, de nem fogtok megmelegedni. Aki pénzért dolgozik, mintha lyukas erszénybe rakná a pénzét. / így szól a Seregek Ura: Gondoljátok meg, mi történik veletek!" (Hag 1,5-7.). Bizonyára emiatt engedte meg Isten, hogy az „ország népe" rémülettel tölthesse el az izráelitákat, és hogy leállítsa az építkezést.*

„Virrasszatok, és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen" (Mt 26,41). Ha nekünk az Isten országában való együttműködés mellékessé vagy teherre válik, igen hamar elfáradunk és elcsüggedünk.

De ha a mi nagy megbízónkat és a célt tartjuk szemünk előtt, akkor megpróbáljuk, hogy ő megtölt újra és újra bátorsággal és erővel. A Zsidókhoz írt levélben olvashatjuk ezt a felszólítást: *„De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, /12. v.: hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket; " (Zsid 6,11k.).*

(Vö.: Zsid 12,1-3: *„Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörményező bünt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / 2. v.: Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a kereszteset, és az Isten trónjának a jobbára ült. /3.v.: Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjetek.")*

Pál azt írja az 1Kor-ban az ő Isten országa építése érdekében kifejtett erőbevetéséről: „Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra” (2Kor 4,16). Akik jártasak a lelki dolgokat illetően, azok megtapasztalják, hogy az Isten országa építése érdekében kifejtett közreműködéskor nem csupán az ellenséggel aknamunkájával kell számolni, de igen gazdagon megtapasztalható Isten segítsége is.

(Vö.: Zsid 3.6.14: „Krisztus azonban mint Fiú hű a maga házához. Az ő háza mi vagyunk, ha a bizalmat és a reménység dicsekedését mindvégig szilárdan megtartjuk. / 14.v.: Mert részeseivé lettünk a Krisztusnak, ha azt a bizalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig szilárdan megtartjuk;” 5Móz 33,25b-27: „Élteden át tartson erőd! / 26.v.: Nincs Jesurún Istenéhez fogható! Az égen át száguld segítségedre, a fellegeken fenségesen. / 27. v.: Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!.”)

10./ Ezsd 4,6-23: „Ahasvérós uralkodása alatt, uralkodása kezdetén vádoló levelet írtak Júda és Jeruzsálem lakói ellen. / 7. v.: Artahasztá idejében pedig Bislám, Mitredát és Tábeél, többi hivatalnoktársukkal együtt írtak Artahasztá perzsa királynak. Levelet írtak arám írással, arám fordításban. / 8. v.: Rehúm kormányzó és Simsaj kancellár is írt ilyen levelet Jeruzsálem ellen Artahasztá királynak. / 9. v.: Jelentést tett Rehúm kormányzó, Simsaj kancellár és többi hivatalnoktársuk, a bírók, tisztviselők, felügyelők és hivatalnokok, az erekiek, bábeliak és susániak, vagyis elámiak, / 10.v.: meg a többi népek, amelyeket a nagy és dicső Asznappar vitt fogságba, és telepített le Samária városaiba, meg a többiekbe a Folyamon túl. / 11.v.: Ez annak a levélnek a szövege, amelyet Artahasztá királynak küldtek: „ Szolgáid, a Folyamon túli emberek jelentik: / 12.v.: Tudtára adjuk a királynak, hogy a zsidók, akik eljöttek tőled, megérkeztek hozzánk Jeruzsálembe, építik ezt a lázadó és gonosz várost, helyreállítják a várfalakat, és javítgatják az alapokat. / 13.v.: Most azért tudtára adjuk a királynak, hogy ha ez a város felépül, és a várfalak elkészülnek, akkor nem fognak fizetni adót, beszolgáltatást és vámot, és a királyi kincstár károsodik. / 14.v.: Mivel pedig mi a palota sójával sózunk, és nem illik elnéznünk, hogy becsapják a királyt, ezért küldtük ezt a jelentést a királynak. / 15.v.: Nézzék csak át az őseid történetéről szóló könyvet! Megtalálod, és megtudod a történetek könyvéből, hogy ez a város lázadó, a királyokat és a tartományokat megkárosító város volt, régtől fogva pártütések történtek benne, ezért rombolták le ezt a várost. / 16.v.: Mi tehát tudatjuk a királynal, hogy ha ez a város felépül, és várfalai elkészülnek, akkor nem tesz birtokod a Folyamon

túl. " /17. v.: A király ezt a döntést küldte: "Rehúm kormányzónak, Simsaj kancellárnak és többi hivatalnoktársuknak, akik Samáriában meg a többi Folyamon túli városban laknak: Békesség! /18. v.: A levelet, amelyet nekünk küldtetek, érthetően felolvasták előttem. / 19.v.: Ezért parancsot adtam, hogy nézzenek utána ennek, és úgy találták, hogy az a város régtől fogva lázongott a királyok ellen, lázadások és pártütések történtek benne, / 20.v.: és hatalmas királyok voltak Jeruzsálemben, akik urai voltak az egész Folyamon túli tartománynak, és adót, beszolgáltatást meg vámot fizettek nekik. / 21. v.: Most azért adjatok parancsot, hogy akadályozzák meg ezeket a férfiakat, és ne építsék azt a várost, amíg tőlem újabb parancs nem érkezik. / 22. v.: Ügyeljete arra, hogy ne történjék hanyagság ebben a dologban, és így ne növekedjék a kár a királyok rovására! " / 23. v.: Mihelyt felolvasták Artahasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat," 1 Kor 16,9.13: „Mert nagy és sokat ígérő kapu nyílt ott előttem, de az ellenfél is sok. / 13. v: Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!"

Háromszor olvashatunk tudósítást a perzsa királyhoz intézett vádiratról: az ellenség egyik új módszere annak érdekében, hogy megakadályozza az építést. Rehúm kormányzó s társai levele, és ugyancsak a király válasza szó szerinti szöveggel olvasható. „ Mihelyt felolvasták Artahasztá király levelének a szövegét Rehúm és Simsaj kancellár, meg hivatalnoktársaik előtt, sietve Jeruzsálembe mentek a zsidókhoz, és karhatalommal megakadályozták munkájukat" (Ezsd 4,23).

Az építkezésnek erőszakkal történő leállításával azonban semmiféle végérvényeset nem értek el.

Ha olyan masszív az ellenállás Isten országa építésekor, hogy látszólag vereséget szenvedtünk, sőt, ha még a munkát is leállítják, akkor bizalommal ragaszkodhatunk Jézus ígéjéhez: „ Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb - minden ellenségnél és szorongatónál - , és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből" - senki sem tartóztathatja a fel Isten művét! (Jn 10,29).

(Vö.: Ézs 50,7-10: „De az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ezért nem maradok gyálatban. Olyanná tettem arcomat, mint a kovakő, mert tudom, hogy nem vallok szégyent. / 8. v.: Közel van, aki igazságot ad nekem, ki mer perbe szállni velem?! Álljunk elő együtt! Ki az én vádlóm? Lépjen ide! / 9. v.: íme, az én Uram, az ÚR, megsegít engem, ki mer bűnösnek mondani? Mindnyájan szétmállanak, mint a ruha, moly rágja meg őket. / 10.v.: Aki köztetek

féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!;

Zsolt 138,7k.: „Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbold megsegít engem. / 8.v.: Az ÚR javamra dönti el ügyemet. URam, örökké tart szereteted, ne hagyd el kezed alkotásait..”)

Jézus egyházaként nem hússal és vérrel harcolunk, hanem hatalmasságokkal, akik rejtetten létező, valóságos személyek. Amíg az Úr templománál - ami élő kövekből, megváltott emberekből áll -részt veszünk az építésben, addig ellenállásban lesz részünk. És mégis határozottan megállapítjuk: „ mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, / 21.v.: akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, / 22. v.: és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által' (Ef 2,20-22).

A leghatékonyabb fegyver az ellenséggel szemben az imádság. „Imádkozni a legfontosabb munka Isten országában. Jézus tanítványai meglátnák, hogy bukik el a Sátán, ha gyakorolnák a nekik adott hatalmat. 'Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét!' (Jn 11,40).

Részt vehetünk Jézus győzelmében, nem csak arra vonatkozóan, amit számunkra megszerzett, hanem felebarátainkra és olyan személyekre vonatkozóan is, akik még távol vannak Jézus Krisztustól" (O. Sanders: Hatékony imádság).

(Vö.: Lk 10,19: „íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

ApCsel 12,1-11: „Abban az időben Heródes király kegyetlenkedni kezdett a gyülekezet egyes tagjaival. / 2. v.: Jakobot, János testvérét pedig karddal kivégeztette. / 3. v.: Amikor látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, azzal folytatta, hogy elfogatta Pétert is. Akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak. / 4. v.: Miután elfogatta Pétert, börtönbe vetette, és átadta négy, egyenként négy tagból álló katonai őrségnek, hogy őrizték, mert a páskaünnep után akarta őt a nép elé vezettetni. / 5. v.: Pétert tehát a börtönben őrizték, a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte Istenhez. / 6v.: Azon az éjszakán, amikor másnap Heródes elő akarta vezettetni, Péter - két bilincessel megkötözve - két katona között aludt, az ajtó előtt pedig örök őrizték a börtönt. / 7. v.: Es íme, az Úr angyala odalépett hozzá, és világosság támadt a cellában; oldalát meglökve felébresztette Pétert, és így szólt hozzá: „Kelj fel gyorsan! " Erre lehulltak a bilincsek Péter kezéről. /8.v.: Ezt mondta neki az angyal: „Övezd fel magadat, és kösd fel sarudat! " Péter megtette. Az angyal pedig ezt mondta neki: „ Vedd fel a felsőruhádat, és kövess

engem! " / 9. v.: Ekkor kiment, és követte őt, de nem tudta, hogy valóság az, amit az angyal cselekszik, hanem azt hitte, hogy látomást lát. / 10.v.: Amikor átmentek az első őrségen, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük. Mikor kiment rajta, végighaladtak egy utcán, aztán hirtelen eltávozott tőle az angyal. / 11.v.: Ekkor Péter magához tért, és így szólt: „Most tudom igazán, hogy az Úr elküldte az ő angyalát, és kimentett engem Heródes kezéből, és mindabból, amit a zsidó nép várt,”

Kol 2,1-3: „Szeretném, ha tudnátok, mennyit küzdök értetek és a laodiceaiakért; és mindazokért, akik engem nem ismernek személyesen, / 2. v.: hogy szívük felbátorodjék, összeforrva szeretetben, és eljussanak a teljes bizonyossághoz vezető ismeret egész gazdagságára: az Isten titkának, Krisztusnak ismeretére. / 3. v.: Benne van a bölcsesség és ismeret minden kincse elrejtve; Kol 4,12: „Köszönt titeket Epafrász, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, aki mindenkor küzd értetek imádságaiban, hogy tökéletesen, teljes bizonyossággal, állhatatosan maradjatok mindabban, ami az Isten akarata.”)

/6./ Az építés véghezvitele

11./ Ezsd 6,14-16: *„így a júdai vének sikeresen folytatták az építkezést Haggeus prófétának és Zakariásnak, Iddó fiának a prófétálása szerint. Be is fejezték az építkezést, ahogyan Izráel Istene megparancsolta, és Círus, Dárius meg Artahaszta perzsa királyok elrendelték. / 15.v.: Elkészítették a templomot Dárius király uralkodásának a hatodik évében, az Adár hónap harmadik napjára. / 16. v.: Akkor örömmel ünnepelték meg Izráel fiai, a papok, a lévíták meg a többiek, akik a fogságból hazatértek, az Isten háza fölszentelését;”*

Zak 4,9: „Zerubbábel keze rakta le ennek a templomnak az alapját, és az ő keze fogja bevégezni. Akkor megtudjátok, hogy a Seregek URa küldött engem hozzátok.”

Ezsdrás könyve nem csupán új kezdésről, ébredésről, az Isten vezetésével történt útra kelésről és építésről, hanem a munka elvégzéséről szóló könyv is. A templomot ténylegesen felépítették, a falakat felhúzták, a takarítást elvégezték, az ünnepet megülhették. A fogságból visszatértek nagy munkát vittek véghez. Ami embereknek lehetetlennek tűnt, Isten lehetségessé tette. *„URam, te szerzel nekünk békességet, hiszen mindent te tettél, ami velünk történt”* (Ézs 26,12).

(Vö.: Zsolt118,1-16: *„Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete! / 2.v.: Mondja hát Izráel, hogy örökké tart szeretete! / 3. v.: Mondja hát Áron háza, hogy örök-*

ké tart szeretete! / 4. v.: Mondják hát, akik félik az URat, hogy örökké tart szeretete! / 5. v.: Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / 6. v.: Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? / 7.v.: Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. / 8.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. / 9.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni. / 10.v.: Sok nép vett körül engem, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / 11.v.: Körülvettek, be is kerítettek, de az ÚR nevében szembeszállok velük! / 12.v.: Körülvettek, mint a méhek, de kialszanak, mint az égő bozót. Az ÚR nevében szembeszállok velük! / 13.v.: Durván eltaszítottak, hogy elessem, de az ÚR megsegített engem. / 14.v.: Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. / 15.v.: Ujjongás és győzelem hangja zeng az igazak sátraiban: az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik! / 16.v.: Fölemelte jobbját az ÚR, az ÚR jobbjá hatalmasan munkálkodik."

Ézs 8,9k.: „ Tomboljatok csak népek, majd meg fogtok rettenni! Figyeljete mind, ti messze országok! Fegyverkezzetek csak, majd meg fogtok rettenni, fegyverkezzetek csak, majd meg fogtok rettenni! / 10.v.: Szőjete csak terveket, majd megghiúsulnak, tárgyaljatok csak, úgysem sikerül, mert velünk az Isten! ")

Istennek nem csupán ígéretei vannak az övéi számára, de gondoskodik az ígéretek beteljesedéséről, a cél eléréséről is. Dávid számára ez bizonyos volt: „Az ÚR javamra dönti el ügyemet" (Zsolt 138,8)¹⁰.

Jézus Krisztus „ a hit bevégezője": „ Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára (Fil 1,6).

(Vö. Zsid 12,2: „Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbjára ült").

Pál apostol írta a korinthusiaknak: „Takarítsátok ki a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovásztalanok vagytok, mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus, már megáldoztatott" (1Kor 5,7).

Egyszer nekünk is időt kellene szakítani arra, hogy elgondolkozzunk azon, milyen örömforrásokat nyitott számunkra Isten Jézus Krisztus által. Hát nem ok-e az öröme, hogy Jézus a világunkba jött és szeretetével és hatalmával vesz részt élethelyezeteinkben? Hogy jó lelkiismerettel és bűnbocsánattal ajándékoz meg, ha megvalljuk neki bűneinket? Hogy győzelmében részesített minket?

Hát nem öröme való ok az, hogy közösségben élhetünk Urunkkal és egymással? Jézus építette meg az örömhöz vezető utat. „Örüljete az ÚRnak, ujjongjatek, ti igazak! Vigadjatek mind, ti igaz szívűek! ” (Zsolt 32,11). „Vigadjatek a mi erős Istenünk előtt” (Zsolt 81,2).

Figyeljünk ismét Ezsdrás és Nehémiás felszólítására és vegyük komolyan: „Ne bánkodjatek, mert az ÚR előtt való öröm erőt ad nektek!” (Neh 8,10b).

(Vö.: Zsolt 35,9k.: „En pedig ujjongok az ÚRnak, és örvendezek szabadításának. / 10.v.: Minden porcikám ezt mondja: Ki volna hozzád fogható, URam? Mert megmented a nyomorultat az erőszakostól, a nyomorultat és szegényt a fosztogatótól;”

Zsolt 50,23: „Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár, annak mutatom meg Isten szabadítását;”

Zsolt 124,6-8: „Áldott az ÚR, aki nem adott oda minket martalékul fogaiknak! / 7. v.: Lelkünk megmenekült, mint a madár a madarász tőréből. A tőr összetört, és mi megmenekültünk. / 8.v.: A mi segítségünk az ÚR nevében van, aki az eget és a földet alkotta;”

Luk 10,18-20: „Ő pedig ezt mondta nekik: „Láttam a Sátánt villámként leesni az égből. / 19.v.: íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatek, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek. / 20. v.: De ne annak örüljete, hogy a lelek engedelmeskednek nektek, inkább annak örüljete, hogy a nevetek fel van írva a mennyben;”

Róm 16,20: „A békeesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!”)

A fordító megjegyzései:

1 „Lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága ” (Zsolt 119,105).

2 Szó szerint: „Úgy határoztam, hogy csak a te parancsolataid lesznek életem zsinórmértéke. ”

3 „Amikor Babilon folyói mellett laktunk, sírtunk, ha a Sionra gondoltunk ” (Zsolt 137,1).

4 „Fordítsdjóra sorsunkat, URam, a délvidéki kiszáradt patakmedrekhez hasonlóan!” (Zsolt 126,4); A német fordítás: „Uram, hozd vissza foglyainkat, ahogy visszatéríted a patakokat délre.”

5 Az Ézs 55,7. vers utolsó részének Károli szerinti fordítása.

A Magyar Bibliatanács fordítása: „*Mert kész megbocsátani.* ” A német fordítás szerint: „*Mert nála sok a bocsánat.*”

6 „*Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el*” (Neh 1,3); „*Amikor hírül vitték Szanballatnak, Tóbijjának, az arab Gesemnek és többi ellenségünknek, hogy fölépítettem a várfalat, és nem maradt rajta egyetlen rés sem, csak még ajtószárnyakat nem állítottam a kapukba* (Neh 6,1);

7 A német fordítás szerint: „*mivel Isten kegyelmes keze rajtam volt*”

8 A Magyar Bibliatanács fordítás: „*Isten jóakarataival*” fordítja.

9 Nehémiás i.e. 445-ben (huszonkét évvel Ezsdrás hazatérése után) érkezett Jeruzsálembe.

10 A szöveg német fordítása: „*Az Úr viszi véghez érdekemben.* ”

21./ JÓZSUÉ - SZOLGÁLATBAN ISTEN ÉS NÉPE JAVÁRA

IM EINSATZ FÜR GOTT UND SEIN VOLK – JOSUA

Bibellesezettel. Diakonissenmutterhaus Aidlingen

02/2002

[http://www.bibel.com/BLZ/index- 2 7 .html](http://www.bibel.com/BLZ/index-27.html)

I./ Józsué - Isten kiválasztott embere

1./ Jn 15,16: „Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és rendelvek titeket arra, hogy elmenjeteK és gyümölcsöt teremjeteK, és gyümölcsötök megmaradjon, hogy bármit kérteK az Atyától az én nevemben, megadja nekteK;”

4Móz 27,15-23: „Mózes így felelt az ÚRnak: / 16.v.: Az ÚR, a minden embernek lelket adó Isten rendeljen egy férfit a közösség élére. / 17.v.: Az legyen előttük jártukban-keltükben, vezesse harcba, és vezesse haza őket, hogy ne legyen olyan az ÚR közössége, mint a pásztor nélkül való nyáj. / 18. v.: Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, akiben van lélek. Tedd rá kezedet, / 19.v.: állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztebe. / 20.v.: Adj neki olyan méltóságot, mint a tied, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége. / 21. v.: Józsué álljon Eleázár pap elé, és kérjen döntést az ÚRtól sorsvetés útján. A kapott parancs szerint induljon harcba, és a kapott parancs szerint térjen haza Izráel fiaival, az egész közösséggel együtt. / 22. v.: Mózes úgy cselekedett, ahogyan az ÚR parancsolta neki. Maga mellé vette Józsuét, odaállította Eleázár pap és az egész közösség elé, / 23. v.: rátette a kezét, és beiktatta tisztebe, ahogyan az ÚR meghagyta Mózes által.”

Józsué története nem csupán Józsué könyvével kezdődik. A nevét a Biblia először röviddel az egyiptomi kivonulás után említi meg: „Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére’ (2Móz 17,12). Mikor még senki sem vette észre, Isten már akkor erre a fiatalemberre tekintett.

Különböző események folyamán értesülünk arról, hogy „Mózes szolgálja” volt. „Csofálatos az, hogy Mózes hivatása óriási terhe mellett felfigyelt erre a fiatalemberre, titokban

megfigyelte, majd megfelelő időben munkára fogta, és beavatta terveibe és tetteibe. Munkatárssá való felkészítés volt ez a legkiválóbb értelemben" (Th. Sorg.) Negyven évig élt Józsué Mózes mellett, mielőtt ráruházta volna Izráel népe vezetését.

(Vö.: 2Móz 17,8k: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! En pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz;,"

2Móz 24,13: „Elindult tehát Mózes és szolgálja, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére."

2Móz 32,17: „Amikor Józsué meghallotta a nép hangos kiáltozását, így szólt Mózeshez: Harci lárma ez a táborban!; "

2Móz 33,11b: „A szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból.")

A pusztai vándorlás számos éve folyamán Józsué belsőleg éretté lett, és Isten megajándékozhatta nagymértékben erővel és bölcsességgel.

(Vö.: 5Móz 31,23: „Majd megbízást adott Isten Józsuénak, Nún fiának, és ezt mondta: Légy erős és bátor, mert te viszed be Izráel fiait arra a földre, amelyet esküvel ígértem meg nekik. En veled leszek!;"

5Móz 34,9: „Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR megparancsolta Mózesnek.")

Egyáltalán nem volt könnyű feladat, ami reá várt. Istennek a pusztai vándorlás folyamán Mózesre volt szüksége, az ország elfoglalásakor és felosztásakor pedig Józsuéra. „Az ÚR ezt mondta Mózesnek: Vedd magad mellé Józsuét, Nún fiát, akiben van lélek. Tedd rá kezedet, / 19.v.: állítsd Eleázár pap és az egész közösség elé, és előttük iktasd be tisztébe. /20.v.: Adj neki olyan méltóságot, mint a tied, hogy hallgasson rá Izráel fiainak egész közössége " (4Móz 27,18-20).

A Biblia több olyan személye esetében, akikre szüksége volt Istennek, ez a dolog ugyanúgy kezdődött, mint Józsuéval: elrejtettségben való tanulódóval, amiben személyesen foglalkozott velük Isten, hogy felkészítse őket megbízatásukra.

(Vö.: 1Sám 2,11.26: „Ezután Elkána hazament Rámába. A gyermek pedig az ÚR szolgálja lett Eli főpap felügyelete alatt. / 26. v.: A gyermek Sámuel pedig nőttön-nőtt, és kedves volt mind az ÚR előtt, mind az emberek előtt,"

1Sám 3,1kk: „Az ifjú Sámuel pedig az ÚR szolgája volt Eli felügyelete alatt. Abban az időben ritkaság volt az ÚR igéje, nem volt gyakran látomás. / 2.v.: Egy napon az történt, hogy Eli a szokott helyén feküdt. Szeme már homályosodni kezdett, alig látott. / 3. v.: Az Isten mécsese még nem aludt el, és Sámuel ott feküdt az ÚR templomában, ahol az Isten ládája volt. / 4. v.: Az ÚR szólította Sámuelet, és ő így felelt: Itt vagyok;”

Gal 1,15-17: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, / 16.v.: hogy kinyilatkoztassa Fiát énbenem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. / 17.v.: Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba.”)

Talán azt gondolják néhányan közülünk: Nevelés? - Nem! Köszönöm, nem kérek belőle! Azt szeretném, ha segítene Isten, hogy megőrizzen, megáldjon, de egyáltalán ne neveljen. Ez olyan előírászerűen hangzik, ami személyi korlátozásokkal jár...

Isten nevelésében részesülni azonban előjogot jelent. Isten olyan Atya, aki szeret és ismer minket, és a legjobbat tervezi a számunkra. „Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, és ne csüggedj el, ha megfedd téged.” (Zsid 12,5).

(Vö.: Péld 2,11-13: „Megfontolás örködik feletted, értelem oltalmaz téged. / 12.v.: Megment a helytelen úttól, és az álnokul beszélő embertől; / 13.v.: azoktól, akik elhagyják az egyenes ösvényeket, és sötét utakon járnak;”

Zsolt 145,17: „Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jóságos;”

Ézs 64,7: „URam, atyánk vagy te mégis! Mi vagyunk az agyag, te a mi formálónk, kezded alkotása vagyunk mindannyian”)

2./ 2Móz 17,6-16: „En majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt. / 7. v.: Azután elnevezte azt a helyet Massának és Meribának, Izráel fiainak a perlekedése miatt, mert így kísértették az URat: Köztünk van-e az ÚR vagy sem? / 8.v.: Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! En pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / 10.v.: Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / 11.v.: Es az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / 12.v.: De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült.

Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. /13. v.: így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. / 14.v.: Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörölöm az ég alól! / 15.v.: Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvénymem”. / 16.v.: Es így szólt: Mivel kezet emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre;" Fil 4,19: „Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban."

Izráel Egyiptomból való kivonulása után kezdettől fogva megtapasztalta Isten vezetését. „Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek" (2Móz 14,31). Az izráeliták megtapasztalták Isten gondoskodását úgy is, hogy Élímben forrásvízzel ajándékozta meg őket, és oly módon is, hogy ellátta őket fürjekkel és mannával a pusztában.

(Vö.: 2Móz 14,8.31: „Az ÚR megkeményítette a fáraónak, Egyiptom királyának a szívét, és az üldözőbe vette Izráel fiait, Izráel fiai pedig hatalmas kéz segítségével vonultak ki. / 31. v.: Amikor látta Izráel, hogy milyen nagy hatalommal bánt el az ÚR Egyiptommal, félni kezdte a nép az URat. Hitt az ÚRnak és szolgájának, Mózesnek;"

2Móz 15,22-27: „Ezután útnak indította Mózes Izráelt a Vörös-tengertől, és Súr pusztája felé vonultak. Már három napja mentek a pusztában, és nem találtak vizet. / 23. v.: Megérkeztek Márába, de nem tudták meginni a vizet Márában, mert keserű volt. Ezért is nevezték el azt a helyet Márának. / 24.v.: Ekkor zúgolódni kezdett a nép Mózes ellen, és ezt mondta: Mit igyunk? / 25.v.: Ő pedig az ÚRhoz kiáltott segítségért, és az ÚR mutatott neki egy fát. Azt dobta bele a vízbe, és édessé vált a víz. Ott adott a népnek rendelkezéseket és törvényeket, és ott tette próbára őket. /26.v.: Ezt mondta: Ha engedelmesen hallgatsz Istenednek, az ÚRnak szavára, és azt teszed, amit ő helyesnek tart, figyelsz parancsolataira, és megtartod minden rendelkezését, akkor nem bocsátok rád egyet sem azok közül a bajok közül, amelyeket Egyiptomra bocsátottam. Mert én, az ÚR, vagyok a te gyógyítód. / ,27.v.: Azután érkeztek Elímbe. Ott tizenkét vízforrás volt és hetven pálmafa. Ott ütöttek tábort a víz mellett; " 2Móz 16,1-5.: „Azután útnak indultak Elímből. Megérkezett Izráel fiainak egész közössége a Szín-pusztába, amely Elím és a Sínai között van, a második hónap tizenötödik napján, azután, hogy kijöttek Egyiptomból. / 2. v.: Es zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. / 3. v.: Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az ÚR ke-

zétől Egyiptomban, amikor a húsos fazekak mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret. Hát azért hoztatok ki bennünket ebbe a pusztába, hogy ezt az egész gyülekezetet éh-halálra juttassátok? / 4. v.: De az ÚR azt mondta Mózesnek: Majd én hullatok nektek kenyeret a mennyből. Menjen ki a nép, és szedjen naponként egy napra valót. Ezzel teszem próbára, hogy az én törvényem szerint jár-e, vagy sem. / 5. v.: Amikor a hatodik napon elkészítik azt, amit bevisznek, az kétszer annyi lesz, mint amennyit napról napra szednek.")

Amikor a pusztában Refidímnél táboroztam, „nem volt ivóvíze a népnek” (2Móz 17,1). Vajon nem azért engedte-e meg az Úr újból, hogy víz nélkül szűkölködjének, hogy lássa: bízik-e benne a népe?

De nem csupán Isten ellen zúgolódtak emiatt, hanem „a nép ismét perbe szállt Mózes-sel” (2Móz 17,2). Ezzel a bizalmatlan magatartással megkísértették az Urat, aki csodálatosan és kiválóan gondoskodott róluk.

Ha nem ismernénk a szívünket és nem tudnánk, hogy milyen gyorsan támadhat bennünk hitetlenség és bizalmatlanság Istennel szemben, akkor nem értenénk az izráeliták hálátlanságát és hitetlenségét. Egy kicsiny felhő is elég ahhoz, hogy az Isten hatalmába és szeretetébe vetett bizalmat eltakarja. Jók könyvében olvassuk: „Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul” (Jób 37,21). Isten nincs távol tőlünk, még akkor sem, ha esetleg elrejtőzik egy-egy pillanatra.

(Vö.: Ézs 54,8: „Egy rövid szempillantásra elhagytalak, de nagy irgalommal összegyűjtelek”)

Magatartásuk ellenére ismét megtapasztalták az izráeliták Uruk hűségese gondoskodását. Ugyanazzal a bottal kellett Mózesnek a refidími kősziklára ütnie, amivel a Nílusra ütött. És víz fakadt belőle.

(Vö.: 2Móz 17,6: „En majd ott állok előtted a sziklán, a Hóreben. Üss a sziklára! Víz fakad belőle, és ihat a nép. Mózes így cselekedett Izráel vénei előtt.”)

Zsolt 34,9k.: „Erezzétek, és lássátok, hogy jó az ÚR! Boldog az az ember, aki hozzá menekül. / 10. v.: Féltétek az URat, ti szentjei, mert nem szűkölködnek az istenfélők;” Zsolt 23,1k.: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorem, nem szűkölködöm. /2.v.: Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem”)

Az izráelitáknak a szikla megütésekor átélt megtapasztalásáról így ír Pál a korinthusaknak szóló levelében: „Es mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták, mert a lelki kősziklából ittak, amely velük ment. Az a kőszikla pedig a Krisztus volt” (1Kor 10,4). A megütött kőszikla számunkra Jézus: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték

össze" (Ézs 53,5). Szenvedéséből és vértanúhalálából a legdrágább áldás árad reánk: „Bőségben való élet!"

(Vö.: Jn 10,10b: „En azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek;" Jn 4,10: „Jézus így válaszolt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki így szól hozzád: Adj innom! te kértél volna tőle, és ő adott volna neked élő vizet;" Jn 10,11: „En vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért;,"

Zsolt 36,8-10: „Mily drága a te szereteted, Istenem! Szárnyad árnyékába menekülnek az emberek. / 9.v.: Dúslakodnak házad bőségében, örömet árasztasz rájuk, mint patakot. / 10.v.: Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.")

II./ Józsué megtanul harcolni

3./ 2Móz 17,8-16: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! En pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / 10.v.: Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / 11.v.: Es az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. / 12.v.: De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / 13.v.: így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel. / 14.v.: Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és vésd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörlöm az ég alól! / 15.v.: Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem". / 16.v.: Es így szólt: Mivel kezét emelt az ÚR trónusára, harcolni fog Amálék ellen az ÚR nemzedékről nemzedékre."

1Pét 5,8k.: Legyetek józanok, vigyázzatok, mert ellenségeitek, az ördög mint ordító oroszlán jár szerte, keresve, kit nyeljen el: / 9.v.: álljatok ellene a hitben szilárdan, tudván, hogy ugyanazok a szenvedések telnek be testvéreiteken e világban."

„ Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refídímben" (2Móz 17,8). Az izráelitáknak egyáltalán nem volt hadviseléssel kapcsolatos tapasztalatuk. Mikor Egyiptomban kínozták súlyosan bántalmazták őket, csendben kellett maradniuk, ha élet akartak maradni.

Most azonban hirtelen olyan támadókkal kerültek szembe, akikkel szemben harcolhattak. „ Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal!" (2Móz 17,9). Az amálekiták veszedelmes fenyegetésére Józsuénak nem maradt sok ideje, hogy megfontolja: készen áll-e arra, hogy engedelmeskedjen Mózes utasításának és szembeszálljon az ellenséggel. Teljesen Istenre bízta magát. „ URam, mily sok ellenségem van,... 8.v.:... URam, szabadíts meg, Istenem!" (Zsolt 3,2.8).

(Vö.: Zsolt 3,1-9: „Dávid zsoltára, abból az időből, amikor fia, Absolon elől menekült. /2.v.: URam, mily sok ellenségem van, mily sokan támadnak rám! / 3.v.: Sokan mondják rólam: Nem segít rajta Isten! (Szela.) / 4.v.: De te, URam, pajzsom vagy nekem, dicsőségem, aki fölemeled fejem. / 5. v.: Hangosan kiáltok az ÚRhoz, és ő meghallgat szent hegyén. (Szela.)/ 6. v.: Lefekszem, alszom és fölébredek, mert az ÚR támogat engem./ 7. v.: Nem félek a sokezernyi néptől, amely körülvelt engem. / 8. v.: Állj mellém, URam, szabadíts meg, Istenem! Hiszen te vered arcul minden ellenségemet, kitördeled a bűnösök fogait! /9.v.: Az ÚRtól jön a szabadítás. Legyen áldásod népeden! (Szela.) ".

Józsuénak cselekednie kellett: hadsereget szervezni, a megfelelő embert a megfelelő helyre állítani. Ez a választás sok bölcsességet igényelt tőle. Isten azonban ajándékba adta neki, úgyhogy hitben vonult az amálekiták ellen.

(Vö.: Jak 1,5: „Ha pedig valakinek nincsen bölcsessége, kérjen bölcsességet Istentől, aki készségesen és szemrehányás nélkül ad mindenkinek, és meg is kapja.")

Jóllehet kemény volt a harc, Józsué azonban azért nem bátortalonodhatott el, mert tudta, hogy Mózes Áronnal s Húrral a közelben lévő hegyen imádkozik értük. Lelki csapatmunka érvényesült: egymásért harcoltak. Ennek akkor van következménye, ha mindenki az Úr rendelkezésére áll a maga helyén.

(Vö.: Mt 18,19: „Bizony, mondom néktek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön mindabban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám;"

Fil 1,19: „Mert tudom, hogy ez üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és Jézus Krisztus Lelkének segítségével;"

1Jn 5,4.14k.: „Mert minden, ami Istentől született, legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk... / 14.v.: Az iránta való bizalmunk pedig azt jelenti, hogy ha valamit az ő akarata szerint kérünk, meghallgat minket. / 15.v.: Ha pedig tudjuk, hogy bármit kérünk, meghallgat minket, akkor tudjuk, hogy már megkaptuk, amit kértünk tőle."
")

Emberekkel Józsué megtapasztalt magasságokat és mélységeket, a győzelem biztos tudatát és fenyegető vereségeket is. Olykor biztosan félelem fogta el őket, de nem adták fel. „Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az ÚR az én világosságom” (Mí 7,8).

Kit illet a dicsőség a győzelem után? Mózes Áronnal és Húrral, mivel imádkoztak? Vagy Józsuét, mivel harcolt és embereivel teljes erejéből küzdött a győzelemért?

Bizonyosan tudták valamennyien: Isten ajándékozta a győzelmet, egyedül őt illeti a hála és a magasztalás!

(Vö.: Zsolt. 75,2: „Magasztalunk, ó Isten, magasztalunk téged, mert közel van neved azokhoz, akik hirdetik csodáidat;”

Zsolt 115,1-3: „Ne nekünk, URam, ne nekünk, hanem a te nevednek szerezz dicsőséget szeretetedért és hűségédért! /2. v.: Miért mondanák a pogányok: Hol van az ő Istenük? /3. v.: A mi Istenünk a mennyben van, megalkotott mindent, amit akart!;”

1Kor 15,57: „De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által!”)

4./ 2Móz 17,14k.: „Akkor így szólt az ÚR Mózeshez: írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben, és védd Józsué emlékezetébe, hogy Amáléknak még az emlékét is eltörölöm az ég alól! / 15.v.: Mózes akkor oltárt épített, és így nevezte el: „Az ÚR az én hadijelvényem”;” Zsolt 40,6: „URam, Istenem! Sok csodás tervet vittél véghez értünk, nincs hozzád fogható. Szeretném hirdetni és elmondani, de több annál, amit fel tudnék sorolni.”)

Isten megparancsolta Mózesnek, hogy az amálekíták fölött aratott csodálatos győzelmet írja le emlékezésül az utánuk következő nemzedékek számára: „ írd meg ezt a dolgot emlékezetül egy könyvben” (2Móz 17,14). Ekkor tanulta meg Józsué, hogy milyen fontos az Úr tetteire emlékezni a harc folyamán, hogy ezáltal bátorságot és új erőt nyerjenek.

(Vö.: Zsolt 103,1k.: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / 2. v.: Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”)

Újra és újra kerülünk olyan helyzetekbe, amikben minden homályos, talán kilátástalannak is tűnik. Hasznos ilyenkor Istennek azokra a tetteire emlékezni, amiket már átéltünk. Az ő nagysága és csodatevő ereje kimeríthetetlen. Hogyne vetné be értünk győztes hatalmát újabb ínség idején, és hogyne küldené el segítségét szentjéből? „ Az ÚR hűségét magasztal-

lom, az ÚR tetteit dicsérem: mindazt, amit az ÚR tett értünk, sok jótéteményét Izráel háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen" (Ézs 63,7).

(Vö.: Zsolt 77,12-16: „Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira. / 13.v.: Végiggondolom minden tettedet, elmélkedem dolgaidon. / 14.v.: Szent a te utad, Istenem! Van-e oly nagy Isten, mint a mi Istenünk? / 15.v.: Te vagy az Isten, aki csodákat tettél, megismertetted erődet a népekkel. / 16.v.: Megváltottad hatalmaddal népedet, Jákób és József fiait. (Szela.) ”.

Mózesnek mélyen a Józsué tudatába kellett vésni, hogy Isten az amálekítákat teljesen meg akarta semmisíteni. A Róm 16,20-ban olvassuk: „A békesség Istene pedig összezúzza a Sátánt lábatok alatt hamarosan.” Isten nem nyugszik addig, amíg a Jézus által a kereszten kivívott győzelmet meg nem ismerik az egész világban, és amíg meg nem semmisíti a Sátán hatalmának minden maradványát.

Segítsen bennünket Urunk, hogy amikor erre gondolunk, Istenbe vetett bizalmat nyerjünk abban a küzdelemben, amibe ő vitt bele minket. Hit által már részesültünk Jézus győzelmében! Az Úrtól van a győzelem!

(Vö.: Lk 10,19: „íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi se árthasson nektek;”

Kol 2,15: „Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat, nyilvánosan megszégyenítette őket, és Krisztusban diadalmaskodott rajtuk;”

Róm 8,35-37: „Ki választana el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorúság, vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhezés, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver? / 36.v.:

Hiszen meg van írva: „Teérted gyilkolnak minket nap mint nap, annyira becsülnek, mint vá-gójuhokat. ” / 37. v.: De mindezekkel szemben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket.”)

5./ 2Móz 17,8-13: „Eljött Amálék, és megtámadta Izráelt Refidímben. / 9.v.: Akkor ezt mondta Mózes Józsuénak: Válassz ki férfiakat, vonulj ki, és ütközz meg Amálékkal! En pedig odaállok holnap a halom tetejére, és Isten botja a kezemben lesz. / 10.v.: Józsué úgy cselekedett, ahogyan Mózes mondta neki, és megütközött Amálékkal. Mózes, Áron és Húr pedig fölment a halom tetejére. / 11.v.: Es az történt, hogy valahányszor Mózes fölemelte kezét, Izráel volt az erősebb, amikor pedig leeresztette a kezét, Amálék volt az erősebb. /12. v.: De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az

egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig. / 13.v.: így győzte le Józsué Amálékot és annak hadát fegyverrel;" Péld 18,10: „Erős torony az ÚR neve, oda fut az igaz, és védelmet talál."

Jézus követőiként újra és újra érintkezünk az ellenséggel. Az „amálekíták", ahogy mi ismerjük őket, - kívülről ható ellenségeskedők, kísértések saját szívünkben aggódó, nyomasztó gondolatok által, amik - megpróbálják vitatni a Jézus Krisztussal való közösségünket. Ezt az ellenséget nem tudjuk legyőzni emberi ügyességgel, saját erővel és stratégiával. Ehhez mennyből való segítségre van szükségünk. Dávid, aki sok harcban megállta a helyét, egy ilyen helyzetben azt mondta Istennek: „ *Perelj, URam, a velem perlőkkel, harcolj az ellenem harcolókkal! / 2.v.: Ragadj pajzsot, vértet, és siess segítségemre! "* (Zsolt 35,1k.).

(Vö.: 1Jn 3,8b: „Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.")

Jézusnak ez a kiáltása, hogy „Elvégeztetett!" kezeskedik értünk arról, hogy legyőzött ellenséggel van dolgunk. Ezért nem szükséges, hogy megrettenjünk tőle és követőitől. Isten félelmeinket, gondjainkat, nyugtalanságunkat és szenvedésünket lábunk alá veti. ⁸ (Vö.: Róm 5,17: „Akik bőségesen kapják a kegyelem és az igazság ajándékát, még inkább uralkodni fognak az életben az egy Jézus Krisztus által;"

Zsolt 27,1-3. 12-14: „Dávidé. Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? Eletemnek ereje az ÚR, kitől rettegnék? /2.v.: Ha rám támadnak is a gonoszok, szorongató ellenségeim, hogy marcangoljanak engem, majd megbotlanak, és elesnek. / 3. v.: Ha egy egész tábor jön is ellenem, nem fél a szívem. Ha háború tör is rám, én akkor is bizakodom. / 12.v.: Ne dobj oda ellenségeim indulatának, mert hamis tanúk támadtak rám, bosszút lihegnek. / 13.v.: De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. / 14.v.: Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!")

Józsuének mindjárt a pusztai vándorlás elején meg kell tanulnia, hogy erőbevetése csupán az Istenbe vetett bizalomban vezethet győzelemre, hiszen még sok harc áll előtte.

Minden izráelitákra támadó ellenséges hadseregnek ugyanaz volt a célja: aláásni Isten hatalmát és megsemmisíteni a népét. Isten azonban mindig új győzelmeket ajándékozott.

⁸ A fordító közlése: Vö.: 1Kor 15,25: „Mert addig kell uralkodnia, míg lába alá nem veti valamennyi ellenségét; Zsolt 110,1: „így szól az ÚR az én uramhoz: Ülj a jobb kezem felől, míg ellenségeidet lábad számolyává nem teszem!; "

Az Úrral együtt minden úton bizonyosak lehetünk abban, hogy a nehézségeknek és az ellenséges támadásoknak kapitulálniuk kell.

Mindazonáltal ennek érdekében gyakran várakozni kell, amit Józsué is megtapasztalt a néppel együtt Jerikó városa előtt. „Hit által omlottak le Jerikó kőfalai” (Zsid 11,30); „Ne veszítétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van” (Zsid 10,35).

(Vö.: Józs 5,13-15: „Amikor Józsué Jerikónál volt, föltekintett, és látta, hogy egy férfi áll előtte, kivont karddal a kezében. Odament hozzá Józsué, és megkérdezte tőle: Közénk tartozol, vagy ellenségeinkhez? / 14.v.: Az pedig így felelt: Nem, hanem az ÚR seregének a vezére vagyok. Most jöttem. Ekkor Józsué arccal a földre borult előtte, és ezt mondta neki: Mit akar mondani szolgájának az én Uram? / 15.v.: Az ÚR seregének a vezére ezt felelte Józsuénak: Oldd le sarudat a lábadról, mert szent az a hely, ahol állsz. Józsué pedig úgy tett;” Józs 6,1.2.20: „Jerikó olyan alaposan be volt zárva Izráel fiai miatt, hogy se ki, se be nem mehetett senki. / 2.v.: Ekkor azt mondta az ÚR Józsuénak: Lásd! A kezedbe adom Jerikót és királyát vitéz harcosaival együtt... / 20. v.: Ekkor kiáltozni kezdett a nép, és megfújták a kürtöket. Es amikor meghallotta a nép a kürt szavát, hatalmas harci kiáltásban tört ki, és a kőfal leomlott. A nép pedig bevonult a városba, mindenki egyenest előre, és elfoglalták a várost;” Zsolt 62,6-9: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok reménységet. / 7.v.: Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom. / 8.v.: Istennél van segítségem és dicsőségem, erős sziklám és oltalmam az Isten. / 9.v.: Bízatok benne mindenkor, ti népek, öntsétek ki előttetek szíveteket, Isten a mi oltalmunk! (Szela.);”

Zsid 6,11k.: „De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, / 12.v.: hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéreteket.”)

6./ 2Móz 24,12-18: „Azután azt mondta az ÚR Mózesnek: Jöjj fel hozzám a hegyre és maradj itt, mert át akarom adni neked a kőtáblákra írt törvényt és parancsolatokat, amelyeket azért írtam le, hogy tanítani lehessen azokat. / 13.v.: Elindult tehát Mózes és szolgája, Józsué. Mielőtt fölment Mózes az Isten hegyére, / 14.v.: ezt mondta a véneknek: Maradjatok itt, amíg visszatérünk hozzátok! Áron és Húr itt lesz veletek. Akinek vitás ügye lesz, forduljon hozzájuk. / 15.v.: Amikor fölment Mózes a hegyre, felhő borította be a hegyet, / 16.v.: mert az ÚR dicsősége ereszkedett rá a Sínai-hegyre. Már hat napja borította be azt a felhő, és a hetedik napon kiáltott Isten Mózesnek a felhő közepéből. / 17.v.: Az ÚR dicsőségének látványa olyannak tűnt Izráel fiai szemében, mintha emésztő tűz lett volna a hegy csúcsán. / 18.v.: Mózes azonban

bement a felhő közepébe, egészen fölment a hegyre, és ott maradt Mózes a hegyen negyven nap és negyven éjjel;"

2Móz 33,11b.: *„Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból."*

Amikor Józsué az amálekíták ellen harcolt, úgy tűnt, hogy kipróbált harcos és gyakorlott hadvezér. De tudjuk, hogy ez valójában nem így volt. Sokkal inkább „Mózes szolgája" volt, aki a győzelem után elfoglalta a helyét Mózes mellett, és gyakorolta magát olyan csöndes szolgálatokban, amikben kétségtelenül komolyan vette a hétköznapi apró dolgait is. *„Aki hű a kevesen, a sokon is hű az" (Lk 16,10a).*

A Mózes melletti szolgálat bizonyára nem volt mindig egyszerű. Hiszen a szolga részt vesz ura életében.

(Vö.: Jn 15,20: *„Emlékezzetek arra az ígére, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak, ha az én ígémet megtartották, a tieteket is meg fogják tartani. "*)

Józsuének joga volt ahhoz is, hogy Mózessel együtt újra és újra felmenjen a hegyre, ahol Isten úgy beszélt Mózessel, mint barát a barátjával. *„Az ÚR pedig színről színre beszélt Mózessel, ahogyan egyik ember beszél a másikkal" (2Móz 33,11).*

Amikor Mózes negyven nap és éjjel Isten közelében tartózkodott, Józsué egyedül várt Mózes visszatérésére a hegyen. Mi minden foglalkoztathatta ez alatt az idő alatt? Bizonyosan egyáltalán nem volt ez nyugalmas időszak, sokkal inkább a várakozás feszültségében telt és a türelem-gyakorlásban.

Józsuének szüntelen a posztján kellett maradnia. Vajon eljutott-e akkor arra a felismerésre, hogy időt kell szánnia az Istennel való közösség gyakorlására. „Időre van szükség Istenre hallgatni és akaratát megismerni. Ez nem történhet eszerint a mottó szerint: légy csendben öt percig! Ha az ígére alapoztuk életünket, és a hallgatás csendjéből érkezünk, akkor csatlakoztunk Isten mérhetetlen erőforrásához. Kizárólag akkor mehetünk a világba határozottan és ret-tenthetetlenül" (Th. Sorg).

(Vö.: 1Sám 9,27: *„És amikor leértek a város végére, ezt mondta Sámuel Saulnak: Mondd a legénynek, hogy kerüljön elénk. Az eléjük került. Te pedig most állj meg, hogy elmondjam neked az Isten beszédét;"*

Ezsd 7,10: *„Mert Ezsdrás szívből törekedett arra, hogy kutassa és teljesítse az ÚR törvényét, és tanítsa Izráelben a rendelkezéseket és döntéseket;"*

2Tim 3,14-17: „De te maradj meg abban, amit tanultál, és amiről megbizonyosodtál, tudván, kiktől tanultad, / 15.v.: mivel gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölccsé tehetnek téged az üdvösségre a Krisztus Jézusba vetett hit által. / 16.v.: A teljes írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, 17. v.: hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített. ”)

Milyen sok időt fordított Jézus arra, hogy egyedül legyen az Atyával! „ Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott” (Lk 5,16). Azért voltak szükségesek az imádságra szánt alkalmak egyedülléte folyamán, mivel ekkor kapta meg a mennyből való utasításokat.

(Vö.: Lk 6,12k.: „Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát. / 13.v.: Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett;”

Lk 9,28.: „E beszédek elhangzása után mintegy nyolc nap múlva Jézus maga mellé vette Pétert, Jánost és Jakabot, és felment a hegyre imádkozni.”)

7./ 2Móz 33,11b: „Amikor visszatért a táborba, a szolgálatára rendelt ifjú, Józsué, a Nún fia nem távozott el a sátorból;”

1Sám 3,10: „Az ÚR pedig eljött, megállt, és szólította, mint azelőtt: Sámuel, Sámuel! Sámuel pedig így felelt: Szólj, mert hallja a te szolgád.”

Hogy időt kell szánni Istenre, ha komolyan akarjuk venni a beszédét, ezt nem csupán Józsuének kellett megtanulnia, és erre nem csak Jézusnak volt szüksége földi élete folyamán. Ha Isten akaratának megfelelően akarunk élni, akkor ezt nekünk is feltétlenül gyakorolnunk kell: „Légy csendben, és várj az Úrra.” (Zsolt 37,7).

(Vö.: Ézs 30,15: „Mert így szól az én Uram, az ÚR, Izráel Szentje: A megtérés és a higgadtság segítene rajtatok, a béke és a bizalom erőt adna nektek! De ti nem akarjátok.”

Az Isten előtti csöndre éppen szürke hétköznapijainkban van nélkülözhetetlen szükségünk. Ennek következményei vannak családi életünkben, hivatásunk végzése folyamán és minden döntésünkben. Milyen keserű az a tapasztalat, ha kiderül, hogy azért hoztunk rossz döntést, mivel nem szakítottunk időt arra, hogy csendben legyünk az Úr előtt és megvárjuk döntését. Ha életünket az Úr Jézus Krisztus uralma alatt akarjuk élni, akkor nem mondhatunk le a vele való egyedüllét idejéről. „Csak csendes helyre veti ki Isten a horgonyát.”

(Vö.: Zsolt 5,4: „Hallgasd meg szavamat reggel, URam, reggel eléd készülök, és várlak” Jer 15,16: „Ha eljutott hozzám igéd, én élveztem, igéd vidámságot szerzett nekem és szívbeli örömet, hiszen rólad neveztek el engem, URam, Seregek Istene;”

Kol 3,16: „A Krisztus beszéde lakjék bennetek gazdagon úgy, hogy tanítsátok egymást teljes bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel; háláadással énekeljétek szívetekben az Istennek.”)

Az Úrral való csöndes közösség hatással van egész életünkre, a vele való megtapasztalások segítik lelki növekedésünket. Beszédei nem akármilyen beszédek. Igéje életet formáló szó, ami bensőnkben változtat meg minket. Mózes élete végén azt mondta Izráel népének Isten szaváról: „Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek” (5Móz 32,47).

Ford. közlése: Johannes Theodor Kögel. ?????????? !!!!!

Ebben nyilvánult meg az ige életet megváltoztató ereje. Mert az egykor haragos természetű Mózesből alázatos ember lett.

(Vö.: 2Móz 2,11k.: „Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment atyjafiaihoz, és látta kényszermunkájukat. Es meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit ver az ő atyjafiai közül. /12. v.: Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban;”

4Móz 12,1-3: „Egyszer Mirjám és Áron Mózes ellen beszélt a kúsi asszony miatt, akit feleségül vett. Mert Mózes kúsi asszonyt vett el. / 2. v.: Ezt mondták: Vajon csak Mózes által beszélt az ÚR? Nem beszélt-e miáltalunk is? De az ÚR meghallotta. / 3.v.: Ez a Mózes pedig igen alázatos volt, a földön élő minden embernél alázatosabb;”

5Móz 32,47: „Mert nem üres beszéd az számotokra, hanem életet jelent nektek. Általa éltek hosszú ideig azon a földön, amelyre most átkeltek a Jordánon, hogy birtokba vegyétek;” Zsolt 19,8-12: „Az ÚR törvénye tökéletes, felüdíti a lelket. Az ÚR intő szava határozott, bölcsé teszi az együgyűt. / Az ÚR rendelkezései helyesek, megörvendeztetik a szívet. Az ÚR parancsolata világos, ragyogóvá teszi a szemet. / 10.v.: Az ÚR félelme tiszta, megmarad örökké. Az ÚR döntései igazak, mindenben igazságosak, / 11.v.: kíváncsabbak az aranynál, sok színaranynál is, édesebbek a méznél, a csurgatott méznél is. /12. v.: Szolgádat is figyelmeztetik: ha megtartja azokat, jutalma bőséges;”

Ézs 55,6-11: „Te pedig olyan népet hívsz, melyet nem ismersz, és olyan népek futnak hozzád, amelyek nem ismertek: Istenedért, az ÚRért, Izráel Szentjéért, aki dicsővé tesz téged. /

6.v.: Keressétek az URat, amíg megtalálható! Hívjátok segítségül, amíg közel van! / 7.v.: Hagyja el útját a bűnös, és gondolatait az álnok ember! Térjen az ÚRhoz, mert irgalmaz neki, Istenünkhöz, mert kész megbocsátani. / 8.v.: Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim - így szól az ÚR. / 9. v.: Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál. / 10.v.: Mert ahogyan az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, termővé és gyümölcsözővé teszi; magot ad a magvetőnek és kenyeret az éhezőknek, /11.v.: ilyen lesz az én ígém is, amely számból kijön: nem tér vissza hozzám üresen, hanem véghezviszi, amit akarok, eléri célját, amiért küldtem.")

A negyven évig tartó pusztai vándorlás folyamán igen sok alkalma volt Józsuének arra, hogy Mózes mellett alázatot, hűséget és türelmet gyakoroljon, és alázatos, hűséges, türelmes embernek is bizonyuljon.

III./ Józsué korrigálás által tanul

8./ 4Móz 11,11-17.24-29: „Ezért Mózes ezt mondta az ÚRnak: Miért tettél szolgáloddal ilyen rosszat? Miért nem vagy jóindulattal hozzám, miért raktad rám ennek az egész népnek a gondját? /12. v.: Vajon bennem fogant-e meg ez az egész nép, és én szültem-e, hogy ezt mondd nekem: Ahogyan a dajka viszi a csecsemőt, úgy vidd az öledben arra a földre, amelyet esküvel ígértem atyáiknak? /13. v.: Honnan vegyek húst, hogy adjak ennek az egész népnek? Hiszen így siránkoznak előttem: Adj nekünk húst, hadd együnk! / 14.v.: Nem tudom egyedül vinni ezt az egész népet, mert túl nehéz nekem. / 15.v.: Ha így bánsz velem, inkább nyomban ölj meg, légy ennyi jóindulattal hozzám! Ne kelljen látnom nyomorúságomat! / 16.v.: Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Gyűjts össze hetven férfit Izráel vénei közül, akikről tudod, hogy a nép vénei és előjárói. Vidd oda őket a kijelentés sátrához, és álljanak föl ott veled. / 17.v.: Akkor leszállok és beszélek ott veled. Elveszek abból a lélekből, amely benned van, és nekik is adok, hogy veled együtt hordozzák a nép terhét, és ne magad hordozd azt... /Mózes kiment és elbeszélte a népnek az ÚR szavait, majd összegyűjtött hetven férfit a nép vénei közül, és a sátor köré állította őket. / 25. v.: Az ÚR pedig leszállt felhőben, és beszélt hozzá. Majd elvett abból a lélekből, amely Mózesben volt, és annak a hetven vénnek adta. Amikor a lélek rajtuk nyugodott, akkor prófétáltak, de máskor nem. / 26. v.: Két férfi azonban a táborban maradt: az egyiknek Eldád, a másiknak Médád volt a neve. Rajtuk is megnyugodott a lélek, mert ők is az összeírottak között voltak. De ők nem mentek ki a sátorhoz, hanem a táborban prófétáltak. /

27. v.: *Egy szolga meg elfutott és jelentette Mózesnek, hogy Eldád és Médád prófétáznak a táborban.* / 28. v.: *Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgája volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik!* / 29.v.: *De Mózes ezt mondta neki: Miért vagy ilyen féltékeny? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!*; "Zsolt 37,8: „Tégy le a haragról, hagyd a heveskedést, ne légy indulatos, mert az csak rosszra visz!"

Józsué szolgálta Mózeset és mindent megtapasztalt azzal kapcsolatban, ami Mózesrel történt. Hallotta a nép panaszát az egyoldalú étkezés miatt. Bizonyára hallotta azt is, ahogy Mózes imádkozik, kitarja a szívét Isten előtt. Mivel túl nehéz volt számára az Isten és a nép közti közvetítő szolgálat. Isten válaszaként erre az imádságra Mózesnek hetven férfit kellett kiválasztania, hogy a vezetéssel kapcsolatos feladatában segítségére legyenek. Amikor ezek a frigysátnál összegyülekeztek, akkor be iktatták őket hivatalukba. Így vállalhattak részt Mózes teherhordozásában.

(Vö.: 2Móz 17,12: „De Mózes kezei elfáradtak. Ezért fogtak egy követ, alája tették, és ő ráült. Áron és Húr pedig tartotta a kezét, az egyik erről, a másik amarról, úgyhogy két keze fölemelve maradt naplementig;"

2Móz 18,17-22: „Ekkor azt mondta Mózesnek az apósa: Nem jól csinálod a dolgot. / 18.v.: Teljesen kimerülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked ez, nem tudod egyedül elvégezni. / 19.v.: Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Istennél, és te vidd ügyeiket Isten elé! / 20. v.: Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amely járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. / 21.v.: De szemelj ki a nép közül derék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölik a megvesztegetést, és tedd őket előjárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. / 22. v.: Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terhedén, mert veled együtt hordozzák"

2Móz 31,1-4.6: „Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: / 2.v.: Lásd, név szerint elhívtam Becalélt, Húr fiának, Úrínak a fiát a Júda törzséből. / 3. v.: Betöltöttem őt isteni lélekkel, bölcsességgel, értelemmel és képességgel mindenféle munkálatra, / 4.v.: hogy terveket készítsen az arany, az ezüst és a réz feldolgozására,... / 6.v.: En most melléje állítom Oholíábot, Ahíszámák fiát a Dán törzséből. Bölcsességet adok minden hozzáértő ember szívébe, hogy el

tudják készíteni mindazt, amit megparancsoltam neked." Gal 6,2: „Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.")

A kiválasztott férfiak közül kettő nem jött el a frigsátorhoz, hanem a táborban maradtak. Vajon a felelősség miatti megrettenés miatt? Ezt nem tudjuk. De ők is Isten Lelke befolyása alá kerültek. Egyik fiatalember, aki ezt megtudta, odafutott a frigsátorhoz és közölte Mózesel: *„Eldád és Médád prófétáznak a táborban"* (4Móz 11,27). Mielőtt Mózes válaszolhatott volna, szolgálja, Józsué így válaszolt: *„Uram, Mózes, tiltsd meg nekik!"* (4Móz 11,28). Józsué felháborodott a két férfi egyéni vállalkozása miatt: Hát nem tagadták-e meg a Mózes iránti engedelmességet és nem vonták-e ki magukat feladatuk teljesítése alól!? Még jutalmat is kapjanak ezért?

Mózes a válaszával először bizonyára Józsuét akarta megnyugtatni, egyúttal azonban korrigálta is a buzgóságát: *„Miért vagy ilyen féltékeny!"* (4Móz 11,29). Mózesről messze távol állt az a szűkkeblű és gőgös lélek, amelyik önmagán kívül senkit sem hagy szóhoz jutni vagy érvényesülni. Ő készségesen örült minden olyan szolgálatra való felkészítésnek, amivel Isten bárkit megajándékozott.

(Jn 3,25-27: *„János tanítványai vitába szálltak a zsidókkal a megtisztulásról. / 26. v.: Odamentek Jánoshoz, és ezt mondták neki: „Mester, aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyosságot tettél, íme, az kereszttel, és mindenki őhozá megy. " /27.v.: János így válaszolt: „Semmit sem szerezhet az ember, ha nem a mennyből adatott meg neki;"*

1Kor 4,7: *„Mert ki tesz téged különbbé? Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna?"*)

Mózes kívánsága egészen odáig hatott, hogy így kiáltott fel: *„Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR! "* (4Móz 11,29.) Józsuénak nem az volt a feladata, hogy Mózesért küzdjön, hanem hogy Isten ügyéért harcoljon, Isten harcosa legyen!

9./ 4Móz 11,28k.: *„Akkor megszólalt Józsué, Nún fia, aki ifjúkorától fogva Mózes szolgálja volt, és ezt mondta: Uram, Mózes, tiltsd meg nekik! / 29.v.: De Mózes ezt mondta neki: Miért vagy ilyen féltékeny? Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!;"*

Péld 15,31: *„Akinak a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsök között marad."*

„Akinak a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcsök között marad." Az az ember bölcs, aki képes elfogadni a korrigálást. Ez ugyan olyan, mint egy keserű gyógyszer, amelyik gyó-

gyítóan hat annak az embernek, aki nem utasítja el. Pál azt írja a Rómában élő gyülekezetnek: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket elhatározása szerint elhívott*” (Róm 8,28).

Józsué talán Mózes méltóságát látta veszélyben, ezért szállt síkra a tekintélyéért? Ő azonban másként ítélte meg ezt a helyzetet, mivel az élő Isten szolgálatában tudta magát, aki addig tartja meg a helyén, amíg szükséges.

Mózes korrigálásából - „*Bárcsak az ÚR egész népe próféta volna, és nekik is adná lelkét az ÚR!*” (4Móz 11,29) - Józsué megtanulta összekapcsolni a Mózes iránti különös nagyrabecsüléssel együtt a mások iránti nagylelkűséget is. Minél jobban megtölt a szeretet Lelke bennünket, annál gyorsabban növekszünk lelkileg. Csak ez válik Isten dicsőségére, ha mindnyájan megbecsüljük azokat, akik Isten népéhez tartoznak, és ha örülünk mindannak, ami az evangélium terjesztése érdekében történik. „*Mert miről is van szó? Egyedül arról, hogy bármelyik módon, akár színlelésből, akár meggyőződésből: Krisztust hirdetik, és én ennek örülök. Sőt még inkább örülni fogok*” (Fil 1,18), írja Pál a filippibelieknek egyik kritikus helyzetben.

(Vö.: 1Kor 13,1-7: „*Ha emberek vagy angyalok nyelvén szólok is, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom. / 2.v.: Es ha prófétálni is tudok, ha minden titkot ismerek is, és minden bölcsességnek birtokában vagyok, és ha teljes hitem van is, úgyhogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincs bennem: semmi vagyok. / 3.v.: Es ha szétszatom az egész vagyonomat, és testem tűzhalálra szánom, szeretet pedig nincs bennem: semmi hasznom abból. / 4. v.: A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel. / 5. v.: Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. / 6.v.: Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal. / 7. v.: Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.*”)

Mózes bölcs korrigálása és példája segített a fiatal Józsué abban, hogy megfontolt legyen. Így aztán később kritikus helyzetekben is bölcsen tudott reagálni. „*Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR megparancsolta Mózesnek*” (5Móz 34,9).

A kézzel való beiktatást jelentette. Isten a Mózes által végrehajtott felhatalmazással egyúttal a bölcsesség lelkével is megajándékozta Józsué. A bölcsesség lelke eredményezi, hogy hagyjuk, hogy korrigáljanak bennünket.

(Vö.: Péld 6,23: „*Mert lámpás a parancs, világosság a tanítás, az élet útja a figyelmeztető intés;*”)

Péld 10,17: „Az élet ösvényén jár, aki megfogadja az intést, de tévelyegni fog, aki megveti a dorgálást;”

Péld 12,1b: „Aki pedig gyűlöli a feddést, az ostoba marad;”

Péld 15,5b.31: „De az okos elfogadja a dorgálást. /31.v.: Akinek a füle hallgat az életre való feddésre, az a bölcssek között marad;”

Zsid 13,22: „Kérlekpedig, testvéreim, legyen örömtökre az intő szó, hiszen csak röviden írtam nektek.”)

10./ 2Kor 13,11: „Végül, testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljete békességben, akkor a szeretet és a békeség Istene veletek lesz;”

Mk 9,38-40: „János ezt mondta neki: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket.” / 39.v.: Jézus azonban ezt mondta: „Ne tiltsátok el, mert nincsen senki, aki csodát tesz az én nevemben, és ugyanakkor gyalázni tudna engem, / 40. v.: mert aki nincs ellenünk, az mellettünk van.”

„Testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljete békességben...” (2Kor 3,11). A helyreigazítás nem egyszeri, mégis fontos lecke a Jézussal való utunk folyamán. Van-e bárki is, akinek nincs erre szüksége?

Egyszer talán János, a tanítvány úgy gondolta, hogy ő mindent helyesen tesz. Úgy ismerjük őt, mint a szeretet apostolát.

Ez azonban nem volt mindig így. A Jeruzsálembe vezető úton a samaritásunok egyik falujában megtagadták a vendégbarátságot Jézustól és tanítványaitól. János és Jakab csak arra gondolt: ezt meg kell torolni. Azt mondták Jézusnak: „ Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!?” (Lk 9,54). Mivel ez nem felelt meg Jézus megbízatásának, ezért visszautasította tanítványait. Nem véletlenül nevezte Jánost és Jakabot, a testvérét „mennydörgés fiai”-nak.

(Mk 3,17: „Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a Jakab testvérét, akiknek a Boanerges nevet adta, ami azt jelenti, mennydörgés fiai ”;

Lk 9,51-55: „Amikor közeledett felemeltetésének ideje, elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe, / 52.v.: és követeket küldött maga előtt. Azok útnak indultak, és betértek a samaritánusok egyik falujába, hogy szállást készítsenek neki. / 53. v.: De nem fogadták be, mivel Jeruzsálembe szándékozott menni. / 54. v.: Látva ezt tanítványai, Jakab és János így

szóltak: „Uram, akarod-e, hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből, és égesse meg őket!? ” / 55. v.: *De Jézus feléjük fordult, megdorgálta őket, (és ezt mondta: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek, mert az Emberfia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megmentse;”* Péld 29,22: *„A haragos ember viszályt szít, az indulatos ember sok bűnt követ el; ”* Jak 1,19k.: *„Tanuljátok meg tehát, szeretett testvéreim: legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra, / 20. v.: mert az ember haragja nem szolgálja az Isten igazságát.)*

Egy másik alkalommal felfedeztek a tanítványok egy olyan férfit, aki Jézus nevében démonokat űzött ki, de nem tartott velük. Felháborodva ment János Jézushoz: *„Mester, látunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, és eltiltottuk, mert nem követett minket”* (Mk 9,38.) A „mert nem követett minket” kifejezés azt bizonyítja, hogy János buzgósága nem pusztán önzésből történt, hanem ebbe belekeveredett természetéből fakadó, könnyen felfuvalkodó magatartása is. Ezt a „konkurenciát” mégsem szenvedheti el az ember. János ugyanolyan türelmetlen volt, mint egykor Józsué. Jézusnak kellett helyreigazítania. A tanítványok nem lehetnek féltékenyek a pályájukon kívüli szabad területekre vonatkozóan.

Mi is vizsgáljuk meg magunkat Isten jelenlétében, hogy vajon mindenki irányában nyitott szívvel járunk Jézus útján? Mert csak ez tesz higgadtá és szabaddá. *„ Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére...!”* (Zsid 12,2). A Jézusra való belső figyelés szeretetben és tényleges nyitottságban őriz meg bennünket.

(Vö.: Gal 5,25k.: *„Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. /26.v.: Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők;”*

Fil 2,1-3: *„Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / 2. v.: akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjete. / 3. v.: Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál;”*

1Kor 3,1-8: *„En tehát, testvéreim, nem szólhattam hozzátok úgy, mint lelkiekhez, hanem csak úgy, mint testiekhez, mint a Krisztusban kiskorúakhoz. / Tejjel tápláltalak titeket, nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, / 3. v.: mert még testiek vagytok. Amikor ugyanis irigység és viszálykodás van közöttetek, nem testiek vagytok-e, és nem emberi módon viselkedtek-e? / 4.v.: Ha az egyik ezt mondja: „En Pálé vagyok”, a másik pedig azt: „En Apollósé”, nem emberi módon beszéltek-e? / 5. v.: Hát ki az az Apollós, és ki az a Pál? Szolgák csupán, akik által hívóvé lettetek; mégpedig ki-ki úgy szolgál,*

ahogy megadta neki az Úr. / 6. v.: En ültettem, Apollós öntözte, de a növekedést az Isten adta. / 7. v.: Úgyhogy az sem számít, aki ültet, az sem, aki öntöz, hanem csak Isten, aki a növekedést adja. / 8. v.: Aki ültet, és aki öntöz: egyek, és mindegyik majd a maga jutalmát kapja fáradozásához méltóan."

IV./ Józsué megtanul Istenben bízni

11./ 4Móz 14,1-10: „Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel. / 2. v.: Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! / 3. v.: Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asz-szonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / 4.v.: Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / 6. v.: De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / 7. v.: és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / 8. v.: Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / 9. v.: Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! / 10.v.: De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek;"

Zsolt 81,11-16: „En, az ÚR, vagyok a te Istened, aki kihoztalak Egyiptom földjéről. Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm! / 12.v.: De népem nem hallgatott szavamra, Izráel nem engedelmeskedett nekem. /13. v.: Ezért hagytam, hogy szívük kemény maradjon, és kövessék a maguk tanácsát. / 14.v.: Bárcsak rám hallgatna népem, az én utaimon járna Izráel! / 15.v.: Hamar megaláznám ellenségeit, ellenfeleire emelném kezem. / 16.v.: Az ÚR gyűlölői hízelegnének neki, az ő ideje pedig örökké tartana."

Megismertük Józsuét az amálekíták elleni harcosként, Mózes szolgájaként a türelem iskolájában és Mózes szolgájaként, aki hagyta, hogy korrigálják.

Vándorlása folyamán Izráel megérkezett Párán-pusztába: „Azután elindult a nép Hacérótból, és a Párán-pusztában ütött táborn" (4Móz 12,16.) Az Isten által megígért ország déli határától nem messze táboroztak le. Ott élt át Józsué egy újabb próbatételt. Isten paran-

csára Mózes kiválasztott mind a tizenkét törzsből egy férfit; együtt kellett kikémlelniük a körülményeket Kánaán országában. Igen sok függött a helyzetről alkotott véleményüktől. Józsué és Káléb is a tizenkét felderítő közé tartozott: „*Júda törzséből Káléb, Jefunne fia. / 8.v.: Efraim törzséből Hóséa, Nún fia*” (4Móz 13,6.8).

Az Isten hegyén csendben töltött negyven nap után a gyakorlati megbizonyosodás negyven napja következett, együtt a többi felderítővel. Vajon Józsué, aki ezelőtt az esemény előtt kapta új nevét, különösen megerősítve érezte-e magát? „*Mózes Hóséát - ami azt jelenti: 'szabadulás, üdvösség', - Nún fiát Józsuénak nevezte el*” (4Móz 13,16). A Józsué név azt jelenti: „az Úr a szabadító.”

(Vö.: Mt 1,21: „*Fiút fog szülni, akit nevez el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.*”)

Kánaán gyümölcseivel megrakodva érkezett vissza az izráeli táborba a tizenkét felderítő. Feszülten vártak beszámolójukra. A kémek lelkesen mondták: „*Elmentünk arra a földre,...Valóban tejjel és mézzel folyó föld az...*” (4Móz 13,27). Megmutatták, amiket magukkal hoztak. Mindenki csodálkozott. Aztán ebben a szép beszámolóban mégis eljutottak a „de” kifejezésig. A kémek közölték azt sok akadályt, amik miatt lehetetlen elfoglalni az országot. „*Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk*” (4Móz 13,31).

Káléb és Józsué határozottan szembeszálltak ezzel a véleménnyel: „*Bátran fölmehe-tünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele*” (4Móz 13,30).

Isten vajon egyértelműen hozzájárult volna ahhoz, hogy most kudarcot valljon igéje? Semmi esetre sem! Egyetlen egy helyzet sem lehet túl nehéz ahhoz, amihez Isten ne adna segítséget, ne ismerne kiutat.

(Vö.: Ézs 50,10: „*Hiszen enyém az erdő minden vadja, és ezernyi hegynek minden állata;*”)

2Krón 32,7k.: „*Legyetek erősek és bátrak, ne féljete, és ne rettegjete az asszír királytól, meg a vele levő egész sokaságtól, mert velünk többen vannak, mint ővele. /8.v.: Ővele emberi erő van, mivelünk pedig Istenünk, az ÚR, aki megsegít bennünket, és velünk együtt harcol harcainkban. Es megbátorodott a hadinép Ezékiásnak, Júda királyának a beszédétől;*” Zsolt 33,4: „*Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik:*”

Zsolt 46,2-4: „*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. / 3.v.: Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; / 4.v.: ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.);*” Zsolt 86,6-8: „*Hallgass, URam, imádságomra, és figyelj könyörgő szavamra! / 7. v.: A nyo-*

morúság idején hozzád kiáltok, mert te meghallgatsz engem. / 8. v.: Nincs hozzád hasonló, Uram, az istenek között, műveidhez fogható nincsen.")

12./ 4Móz 14,1-10: *„Ekkor az egész közösség elkezdett hangosan jajveszékelni, és sírt a nép egész éjjel. / 2. v.: Izráel fiai mindnyájan zúgolódtak Mózes és Áron ellen. Ezt mondta nekik az egész közösség: Bárcsak meghaltunk volna Egyiptomban, vagy halnánk meg itt a pusztában! / 3. v.: Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asz-szonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / 4.v.: Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / 5. v.: Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / 6. v.: De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / 7. v.: és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / 8. v.: Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / 9. v.: Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! / 10.v.: De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek."*

Zsolt 25,12k.: „Azt az embert, aki féli az URat, oktatja ő, hogy melyik utat válassza. / 13.v.: Elete boldog marad, és utódai öröklík a földet."

A felderítők pontos adatokat közöltek az Isten által megígért föld helyzetéről és lakóiról. Láthatóan korrekt módon hajtották végre megbízatásukat, és mégis tévesen ítélték meg a helyzetet. Mivel a tizenkét férfiből tíz nem vette figyelembe megfontolása során az élő Istent. Hiányzott belőlük az Isten hűségébe és hatalmába vetett bizalom, és ezek nélkül tekintettek a komoly akadályokra. Mivel hitetlenül jellemezték a körülményeket, ezért a nép elvesztette minden reménységét arra vonatkozóan, hogy hamarosan véget ér pusztai vándorlásuk. Tehát reménytelennek tűnt, hogy kikecmeregjenek ebből a pusztai létformából. Ahelyett, hogy erősítették volna népük hitből fakadó bátorságát, reményvesztetté tették a népet.

Minél tovább szemlélünk egy akadályt, annál nagyobbnak és leküzdhetetlennek tűnik. Amíg Péter állhatatosan Jézusra irányította a tekintetét, képes volt a vízen járni. Aztán megremítette a szél és a hullámok. Levette a tekintetét Jézusról és elsüllyedt.

(Mt14,28-30: *„Péter ekkor így szólt hozzá: „Uram, ha te vagy, parancsold meg, hogy menjek oda hozzád a vízben.” / 29.v.: Mire ő így szólt: „Jöjj!” Péter erre kiszállt a hajóból, el-*

indult a vízen, és Jézus felé ment. / 30.v.: Amikor azonban az erős szélre figyelt, megijedt, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: „URam, ments meg!”

Zsolt 93,3k.: „Zúgnak a folyamok, URam, hangosan zúgnak a folyamok, zúgva morajlanak a folyamok. / 4.v.: A hatalmas vizek hangjánál, a tenger fenséges morajlásánál fensége-sebb az ÚR a magasságban;”

ApCsel 27,22.34-36.44: „Én azonban most is azt tanácsolom nektek, hogy bizakodjatok, mert egy lélek sem vesz el közületek, csak a hajó... / 34. v.: Ezért intelek titeket, hogy egyetek, mert az is megmeneküléseket szolgálja. Mert közületek senkinek sem esik le egyetlen hajszál sem a fejről. " 35. v.: E szavak után vette a kenyeret, hálát adott Istennek mindnyájuk szeme láttára, megtörte, és enni kezdett. / 36. v.: Erre mindnyájan nekibátorodtak, és ők is enni kezdtek;)

Józsué és Káléb határozottan állította a többi felderítő „Nem tudunk az ellen a nép ellen menni” kijelentésével szemben, hogy „Bátran fölmehetünk.”

(Vö.: 4Móz 13,27-31: „Elbeszélésükben ezt mondták: Elmentünk arra a földre, ahová küldtél bennünket. Valóban tejjel és mézzel folyó föld az, ilyen a gyümölcse! / 28. v.: De erős nép lakik azon a földön, a városok erődítményei igen nagyok, és még Anák ivadékait is láttuk ott! / 29.v.: A Délvidéken Amálék lakik, a hegyvidéken a hettiták, jebúszia és emóriak laknak, a tenger és a Jordán partján pedig kánaániak laknak. / 30.v.: Bár Káléb csitította a Mózesrel szembeforduló népet, és ezt mondta: Bátran fölmehetünk és elfoglalhatjuk, mert meg tudunk birkózni vele, / 31.v.: de azok a férfiak, akik vele mentek, ezt mondták: Nem tudunk az ellen a nép ellen menni, mert erősebb nálunk.”)

Ők is látták a városokat, az erődítményeket és a magas termetű embereket. Valóban le tudták volna győzni az ellenség túlerejét?

Józsué a Mózes mellett eltöltött évek folyamán megtapasztalta, hogy az Úrra vesse terheit. Kálébbal együtt tehát hitbeli lépést kellett tenniük. És megtették, mivel később azt olvassuk: „ Csak Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia maradt életben azok közül a férfiak közül, akik elmentek az országot kikémlelni ” (4Móz 14,38). Egy új nemzedékkal élték át az Ígéret Földjére való bemenetelt.

(Vö.: 5Móz 3,28: „Józsuének azonban adj parancsot, erősítsd és bátorítsd őt, mert ő fog átkelni e nép élén, és ő osztja majd fel az országot, amelyet látsz;”

Józs 14,6-13: „Júda fiai Gilgálban Józsué elé járultak, és a kenizzai Káléb, Jefunne fia ezt mondta neki: Te tudod, hogy mit mondott az ÚR Mózesnek, az Isten emberének rólam és rólad Kádés-Barneában. / 7. v.: Negyven esztendő voltam, amikor elküldött engem Mózes, az

ÚR szolgája Kádés-Barneából, hogy kémkedjem ebben az országban. En olyan hírt hoztam neki, amilyen a szívemből jött. / 8.v.: Társaim azonban, akik velem együtt jöttek, megrémíteték a nép szívét. De én teljes mértékben követtem Istenemet, az URat. / 9. v.: Azon a napon így esküdött meg Mózes: Bizony, a te örökséged lesz és a te fiaidé mindörökké az a föld, amelyre lábad lépett, mivel teljes mértékben követted az én Istenemet, az URat. / 10.v.: Mostanáig életben tartott engem az ÚR, ahogyan megígérte. Negyvenöt éve annak, hogy ezt az ígéretet tette az ÚR Mózesnek, amikor a pusztában járt Izráel. Most, éppen ma vagyok nyolcvanöt esztendőös. / 11.v.: Még ma is olyan erős vagyok, mint amikor Mózes elküldött engem. Amilyen akkor volt az erőm, olyan az erőm most is: harcba vonulok, és visszatérek. / 12. v.: Most azért add nekem azt a hegyvidéket, amit megígért az ÚR azon a napon, hiszen te is hallottad akkor, hogy anákok vannak ott és megerősített nagy városok. Talán velem lesz az ÚR, és kiűzöm őket, ahogyan megígérte az ÚR! / 13.v.: Józsué megáldotta őt, és örökségül adta Hebrónt Kálébnak, Jefunne fiának.")

„Jól jegyezd meg: A legnagyobb nehézségből is megmenekülsz, ha Jézusra irányítod tekinteted és állhatatosan hozzá igazodsz" (E. Modersohn).

13./ 4Móz 14,3-10: „Miért akar bevinni minket az ÚR arra a földre? Azért, hogy fegyvertől hulljunk el, asszonyaink és gyermekeink pedig prédára jussanak? Nem volna jobb visszatérnünk Egyiptomba? / 4.v.: Majd ezt mondták egymásnak: Válasszunk vezetőt, és térjünk vissza Egyiptomba! / 5.v.: Ekkor Mózes és Áron arcra borult Izráel közösségének egész gyülekezete előtt. / 6.v.: De Józsué, Nún fia és Káléb, Jefunne fia, akik a föld kikémlelői között voltak, megszaggatták ruhájukat, / 7. v.: és ezt mondták Izráel fiai egész közösségének: A föld, amelyet bejártunk és kikémleltünk, igen-igen jó föld. / 8. v.: Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet. / 9. v.: Csak az ÚR ellen ne lázadjatok, és ne féljete a föld népétől, mert megesszük őket. Tőlük eltávozott oltalmuk, de az ÚR velünk van! Ne féljete tőlük! / 10.v.: De az egész közösség azt mondta, hogy meg kell őket kövezni. Akkor megjelent az ÚR dicsősége a kijelentés sátra fölött egész Izráelnek." Zsolt 17,6-9: „Hozzád kiáltok, mert meghallgatsz, Istenem. Fordítsd felém füledet, hallgasd meg beszédemet! / 7. v.: Tégy csodát híveddel, mert te megszabadítod azokat, akik jobbodhoz menekülnek támadóik elől. / 8. v.: Őrizz engem, mint szemed fényét, rejts el szárnyaid árnyékába / 9.v.: a bűnösök elől, akik erőszakoskodnak velem, halálos ellenségeim elől, akik körül-fognak."

Józsue és Káléb, „*akik a föld kikémlői között voltak, megszaggatták ruhájukat*” (4Móz 14,6). Ez a cselekedet a népnek a többi tíz kém oktalansága okozta téves következtetés miatti fájdalmas érzés kifejezés volt. „*Ha az ÚR kedvel bennünket, akkor bevisz arra a földre, és nekünk adja a tejjel és mézzel folyó földet... Csak az ÚR ellen ne lázadjatok*” (4Móz 14,8k.). Józsue és Káléb bátran törekedett arra a nép között, hogy az emberek Istenbe vessék bizalmukat. Merészen ragaszkodtak az ígéret ígéjéhez.

De túlerővel álltak szemben, amely készen állt arra, hogy mindkét tanút meggyilkolja az Isten ígéretébe vetett bizalmuk miatt. Lehetséges, hogy reszketett Józsue és Káléb térde, és szívesen elrejtöztek volna a haragos tömeg elől. De számítottak az Úrra és ígéretére, ezért nem hagyták, hogy megfélemlítsék őket.

(Vö.: Zsolt 18,31-37: „*Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színgaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / 32.v.: Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? / 33.v.: Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat. / 34.v.: Olyanná teszi lábamat, mint a szarvasoké, magaslatokra állít engem. / 35. v.: Ő tanítja kezemet a harcra, karjaim ércíjat feszítenek. / 36.v.: Oltalmazó pajzsodat adtad nekem, jobbod támogat engem, sokszor lehajoltál hozzám. / 37. v.: Biztossá teszed lépteimet, és nem inognak bokáim;*” Zsolt 118,5-9: „*Nyomorúságomban az URat hívtam segítségül. Az ÚR meghallgatott, tágas térre vitt engem. / 6.v.: Velem van az ÚR, nem félek, ember mit árthat nekem? / 7.v.: Velem van az ÚR, segít engem, és én megvetéssel nézek gyűlölőimre. / 8.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint emberben bízni. / 9.v.: Jobb az ÚRnál keresni oltalmat, mint előkelő emberekben bízni.*”)

A lázadás, amit a tíz felderítő negatív üzenetükkel okozott, rossz következményekhez vezetett: negyven évig tartó vándorláshoz a pusztában, mivel nem vették komolyan Isten szavát.

(Vö.: 4Móz 14,20-35: „*Akkor az ÚR ezt mondta: Megbocsátok a te beszéded szerint. / 21.v.: De életemre mondom és az ÚR dicsőségére, amely betölti az egész földet, / 22.v.: hogy azok közül az emberek közül, akik látták dicsőségemet és a jeleket, amelyeket Egyiptomban és a pusztában tettem, mégis megkísértettek engem tízszer is, és nem hallgattak szavamra, / 23.v.: senki sem fogja meglátni azt a földet, amelyet esküvel ígértem atyáiknak. Senki sem látja meg azt azok közül, akik engem megutáltak. / 24.v.: De szolgámat, Kálébot, mivel más lélek volt benne, és tökéletesen követett engem, beviszem arra a földre, ahol járt, és az ő utódai birtokolni fogják azt. / 25.v.: A völgyekben azonban az amálékiek és a kánaániak laknak. Holnap forduljatok meg, és induljatok el a pusztába a Vörös-tenger felé! / 26. v.: Az ÚR így beszélt*

Mózeshez és Áronhoz: / 27. v.: Meddig zúgolódik ellenem ez a gonosz közösség? Meghallottam Izráel fiainak zúgolódását, mert sokat zúgolódtak ellenem. / 28.v.: Mondd meg nekik: Eiletemre mondom - így szól az ÚR -, hogy úgy fogok veletek bánni, ahogyan ti beszéltetek ellenem! / 29.v.: Itt a pusztában fogtok holtan elhullani, a számba vettem mind, ahányan csak vagytok, húszévestől fölfele, mert zúgolódtatok ellenem. / 30.v.: Nem mentek be arra a földre, amelyről esküvel ígértem, hogy ott fogtok lakni, csak Káléb, Jefunne fia és Józsué, Nún fia. / 31.v.: De gyermekeiteket, akikről azt mondtátok, hogy prédává lesznek, azokat beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet ti megvetettetek. / 32. v.: De ti holtan hullotok el itt a pusztában. / 33. v.: Fiaitok pásztorok lesznek a pusztában negyven esztendeig, és bűnhődnek a ti hűtlenségeitekért, míg holttesteitek az utolsóig a pusztában nem lesznek. / 34. v.: Negyven napig kémleltétek ki azt a földet, most negyven évig bűnhődjete, egy-egy napért egy-egy esztendő számítva, hogy megtudjátok, mi az, ha én ellenkezem veletek. / 35. v.: En, az ÚR, megmondtam, hogy ezt teszem ezzel az egész gonosz közösséggel, amely összefogott ellenem: az utolsóig itt halnak meg a pusztában!")

Józsué számára ez azt jelentette, hogy további negyven évig állt Mózes szolgálatában. Efraim törzse felelőseként más posztot is igényelhetett volna. De nem tette. Mózes szolgálja maradt és bizalommal végezte feladatait akkor is, ha mindaz, ami a szeme elé tárult, a siker ellen szólt.

Ezen a gyakorlótéren készült jövőbeli feladatára, amíg Mózes be nem iktatta utódjaként tisztjébe, és bátorító szavakkal ezt ígérte neki: „Maga az ÚR megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!" (5Móz 31,8).

(Vö.: 5Móz 34,8k.: „Izráel fiai harminc napig siratták Mózes a Móáb síkságán, amíg el nem telt Mózes siratásának és gyászolásának az ideje. / 9. v.: Józsué, Nún fia pedig megtelt bölcs lélekkel, mert Mózes reá helyezte a kezét. Izráel fiai hallgattak is rá, és úgy cselekedtek, ahogyan az ÚR megparancsolta Mózesnek.")

Bátorító látni Józsué esetében azt, ahogy az Úr kiáll a benne bízók mellett. Józsué és Káléb Istenbe vetett bizalmuk által megfeleltek a beléjük vetett bizalomnak.

Aki felelősséget visel, annak hinnie kell!

(Vö.: 2Krón 16,9a: „Mert az ÚR szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi;"

Péld 29,25: „Az emberektől való rettegés csapdába ejt, de aki az ÚRban bíz, az oltalmat talál;"

Zsolt 60,14: „Isten segítségével hatalmas dolgokat viszünk véghez, ellenségeinket ő tapossa el;”

Zsid 11, 1k.6: „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés. / 2.v.: Ennek a hitnek az alapján nyertek Istentől jó tanúbizonyságot a régiek. / Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”)

22/ GÁBRIEL TITOKZATOS KÜLDETÉSE LK. 1. ALAPJÁN

- adventi sorozat -

Gabriel

– in geheimer Mission unterwegs –
aufgespürt im Lukasevangelium Kapitel 1

Zeit mit Gott

Mit Gewinn die Bibel lesen

4/2012, S. 84-95.

Diakonissenmutterhaus Aidlingen

1./ Tradíció

Lk 1,5-7: *„Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet. / Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. / Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak.”*

Már x-edszer hangzik el az áruházban az „Ó, te boldog...” kezdetű dal. A karácsonyi vásáron emberek tolakodnak az elárusító bódék között, az utcán meg forralt bor, mézeskalács és sült mandula illata terjed a levegőben. Naponkénti benyomások ezek advent idején, összekapcsolva a karácsonyfáért és ajándékokért való tülekedéssel. Eközben bizonyára mindenki sejti, hogy valamiféle „keresztyén” dologról van szó. „A világ kárba veszett, Krisztus megszületett” kezdetű ének dallama hangzik valahol.

Milyen jó Isten, hogy minket is bevon igéje által ennek az idős házaspárnak egészen normális mindennapjaiba, amikor még egyáltalán nem voltak karácsonyi vásárok, de ez a házaspár a tradíciónak megfelelően élt.

Zakariás és Erzsébet is köztisztelőben álló családból származott. Családfájuk Áronig vezethető vissza, aki Mózes testvére, Izráel első főpapja volt.

(Vö.: 2Móz 4,14: *„Ekkor az ÚR haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni;*

2Móz 29,4kk.: „Áront és a fiait is rendeld a kijelentés sátrának bejáratához, és mosd meg őket. / Azután fogd a ruhákat és add rá Áronra a köntöst, az éfód palástját, az éfódot és a hósent, és övezd fel őt az éfód övével. / Tedd a fejére a süveget, és a szent fejdísz illeszd a süvegre. / Aztán vedd a felkenésre való olaját, öntsd a fejére, és kend fel őt! / Fiait is rendeld oda, és öltöztess fel őket köntösükbe!”)

A hitvespár kegyes életet folytatott: teljes szívből Isten parancsolatai szerint éltek. Mégis volt egy fájdalmas pont az életükben. Nem volt gyermekük. Manapság is nagy gondot okoz sok házaspárnak, ha nem születik gyermekük. Annak idején azonban katasztrófa volt. Az volt az általánosan elterjedt vélemény, hogy Isten megvonja az áldását az ilyen emberektől: ez stigma volt, „szégyen”, így érzékelte ezt Erzsébet is (25.v.: *„Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt”*).

Fiatal párként bizonyára sokszor imádkoztak utódért, örvendező reménységgel és várakozással. Az évek multával azonban az imádságok, meg a reménység is apadni kezdett, mint a hó a nap hatására.

És éppen nyomorúságuk közepette jön hozzájuk Isten. Ez a házaspár a „gyermek” témát már kipipálta. Mégis, Isten jön, és új fejezetet nyit élettörténetükben.

(Vö.: 1Móz 11,29-30: *„Abrám és Náhór feleséget vettek maguknak: Abrám feleségének Száraj volt a neve, Náhór feleségének pedig Milká volt a neve: Ő Háránnak, Milká apjának és Jiszká apjának volt a leánya. / Száraj azonban meddő volt, nem volt gyermeke;”*

1Móz 12,2-3: „Nagy néppé teszek, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. / Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

1Móz 17,1-2: „Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen! / Megajándékozlak szövetséggel, és nagyon megszorítom utódaidat;”

1Móz 18,10-14: „Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz! Sára meg ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. / Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. /

Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg! / De az ÚR megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? / Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának;”

1Móz 21,1-6: „Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. / Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. / Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. / Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. / Ábrahám százesztendő volt, amikor fia, Izsák megszületett. / Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja.”)

Isten manapság is azt akarja, hogy hozzánk is megérkezzék egészen normális életünkbe. Ez jelenti az advent. Mi is mondhatjuk és énekelhetjük:

„Jöjj, ó Üdvözítőm, Jézus Krisztus, /
Nyitva áll előtted szívem ajtaja.” (G. Weissel).

2./ Meglepő látogatás

Lk 1,8-13: „Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, / a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot. / A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában. / Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. / De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni;”

2Móz 30,7-8. 34-36: „Azon mutasson be Áron illatáldozatot reggelenként; amikor rendbe hozza a mécseseket, akkor mutassa be. / Estefelé is mutassa be Áron, amikor felrakja a mécseseket. Állandó illatáldozat legyen ez az ÚR színe előtt nemzedékről nemzedékre!... Azután ezt mondta Mózesnek az ÚR: Végy fűszereket, azaz illatos gyantát és szagos borostyánt, erős illatú mézgát, fűszereket és tiszta tömjént egyenlő mértékben. / Készíts belőle fűszerezett illatáldozatot, ahogyan a kenetkeverő készíti: sózva, tisztán és szentül. / Morzsold szét egy részét,

és tedd a bizonyság elé a kijelentés sátrában, ahol megjelenek neked. Igen szentnek tartsátok ezt!”

Zakariás pap nagyon csodálkozott, hogy ezúttal számtalan kollégája közül éppen őt jelölték ki, hogy kétszer, 9 és 15 órakor ő vezesse naponta az ima-istentiszteletet⁹ a templomban.¹⁰ Milyen sokszor végzett már Zakariás korábban is lelkiismeretesen megtisztelő szolgálatokat a templomban. Neki mindig „csak” annyi jutott, hogy paptársainak segített. Ma azonban ő mehetett be a szentélybe. Imádkozott, miközben meggyújtotta az előírt aromás koncentrátumokat az aranyoltáron, ami nyomán intenzív illat és füst keletkezett. Ez volt az Istenhez felszállt imádságok jele.

Eközben egy angyal lépett észrevétlenül a füstölő oltárhoz. Zakariás nem vette észre a jövetelét, nem számított érkezésére. Mi is tudhatjuk személyes adventi időnkre vonatkozóan: Urunknak végzett hűséges szolgálatunk közepette is eljöhét hozzánk Isten. És az imádkozás csöndjében is megszólíthat meglepő igéje.

Zakariás erősen megrettent a fénylő alak láttán, és egyúttal hallotta a vigasztaló „Ne félj” kijelentést is. Nem sok ideje maradt az idős embernek arra, hogy töprengjen e jelenésen.

Amit az angyal mond, élete bánatát érinti: *„Meghallgatásra talált a te könyörgésed.... feleséged, Erzsébet fiút szül neked, ...és Jánosnak fogod őt nevezni!”*

Nem talál-e szíven minket is ez az ige?

Reménység és meg nem hallgatott imádságok közé szorítva megtapasztaljuk itt: Isten hallja imádságainkat akkor is, ha végtelenül sokáig nem hallgatja meg azokat. Isten látja az ínséget akkor is, ha nem is időelképzelésünknek megfelelően avatkozik közbe. A várakozási idők nehéz idők lehetnek.

(Vö.: Zsolt 56, 9: *„Te számon tartod bolyongásomat. Gyűjtsd könnyeimet tömlődbe, legyenek benne, könyvedben!”*)

⁹ Ez a naponkénti imádság eredetileg a reggeli és esti áldozathoz kapcsolódott (vö.: ApCsel 3,1), később a hívő zsidók naponta háromszor imádkoztak (vö.: Keresztyén Bibliai Lexikon 646. o, a jobb oldali hasáb közepe táján).

¹⁰ A papságot 24 rendbe osztották be, és évente kétszer valamennyien Jeruzsálembe utaztak egy hétre, hogy templomi szolgálatot végezzenek. Akit sorsolás útján az áldozati oltárhoz választottak, az kiváló, jó illatú, előkészített anyagokból mutatott be áldozatot Istennek. Ebben a nagy megtiszteltetésben egy pap életében egyszer, vagy legfeljebb kétszer részesült.

De azért is ünnepeljük évre-évre adventet, hogy újra és újra emlékezzünk: Isten jön. És ha ő jön, akkor megoldódik életünk rejtélye, akkor megtanuljuk megérteni Isten vezetését.

(Vö.: Jób 42,2.5: „Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékod, amelyet meg ne valósíthatnál. / Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak.”)

3./ Felkészítés

Lk 1,14-17: „Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, / mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, /

Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, / és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkiületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé;”

Mal 3,1.23.24: „Én majd elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat. Hamar eljön templomába az ÚR, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! - mondja a Seregek URa... / Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. / Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.”

Egyáltalán nem volt természetes, hogy egy életeskorú házaspár apai-anyai örömeiben részesül. Ha figyelmesen olvassuk a 14. verset, akkor látjuk, hogy nem csupán Erzsébet és Zakariás személyes boldogságáról van szó, jóllehet Isten ezt is szívén viseli. Azonban az a horizont, amit felvázol az angyal, ezt messze meghaladja. Sokan fognak örülni, sokan meglepődnek János jövetelén.

Próféta lesz. Olyan személy, aki teljesen és egészen Istennek átadott élettel szolgál. Olyan, aki meghirdeti Izráel népének, mi az igazság és a jogtalanság. Sokakat felráz álmukból; sokan megismerik és megvallják bűnüket, és megválnak tőlük, rendezik Istennel és egymással való kapcsolatukat.

Ma azt mondanánk, hogy bombaként hatott János üzenete. Mert 450 éve nem történt ehhez hasonló. Malakiás zárta a próféták hosszú sorát, akik kinyilvánították Izráel népének Isten szavát, akaratát és gondolatait. Hiszen most Isten érkezik. Beteljesíti szavát, és elküldi azt a személyt, akinek teljesítenie kell Malakiás zárószavait.

(Vö.: Mal 1,23-24: „*Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az ÚRnak nagy és félelmetes napja. / Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.*”)

János „Illés erejével hat majd” népe között. Ez a kulcsszó, ami Isten népével való küzdelmét jellemzi a Kármelen: Továbbra is egy kis kegyességet akartok gyakorolni, valamiféle tradíciót ápolni, és egyidejűleg azt tenni, amit akartok? (1Kir 18,21: „*Illés pedig odalépett az egész nép elé, és így szólt: Meddig sántikáltok kétfelé? Ha az ÚR az Isten, kövessétek őt, ha pedig a Baal, akkor őt kövessétek! De a nép nem felelt egy szót sem.*”) Annak idején a nép semmit sem válaszolt. Nem tudtak dönteni.

Most ismét eljött a döntés ideje ezzel az egyedülálló születésről szóló értesítéssel, amit a Felséges Isten angyala személyesen közöl. János lesz Isten Fia útkészítője.

Ez is adventi idő: legyünk készen az Úr érkezésére.

„Ó, Úr Jézus, készíts fel engem, szegényt e szent időre /
jóságod és irgalmasságod alapján!” (V. Thilo).

4./ Lelassítva

Lk 1,18-20: „*Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öregember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.” / Az angyal pedig így válaszolt: 'Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.*”

Zakariás torkán akadt a szó. Aztán csak kifakad belőle: Ez lehetetlen! A biológiai törvények figyelembevétele nélkül készítettél számvetést! Merő hitetlenség nyilvánul meg szavaiban.

Zakariás olyan pap, aki hűségesen szolgál Istennek, rendszeresen tanulmányozza a szent iratokat. Tudja elméletileg, hogy Isten bármit képes megteremteni, amit akar. De hogy néz ez ki a gyakorlatban? Mi történik, ha Isten komolyan vesz engem, és a maga módján hallgatja meg imádságaimat? Ha kijelenti terveit, ami messze meghaladja kicsinyességemet? Ha az által, amit ajándékozni akar, nem álmaim beteljesedése, hanem Isten e világra való üdvterve kerül előtérbe? „*Ti vagytok a föld sója... Ti vagytok a világ világossága...* (Mt 5,13-14).

(Vö.: ApCsel 13,47: „Mert így parancsolta meg nekünk az Úr: Pogányok világosságává teszlek, hogy üdvösségük légy a föld végső határáig;”

Fil 2,15: „Feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban.”)

Ha jön Isten, akkor hitet keres bennünk, és végtelen hatalmába vetett bizalmunkat. Elmélet és gyakorlat – vajon nem térnek-e el ezek egymástól nálunk, gyakran mérföldekre is?

Az angyal nem engedi érvényesülni Zakariás látszólag helyes érveit. Hevesen rendre utasítja: „Gábrriel vagyok, aki Isten előtt áll”, nem vagyok akárki, aki hozzád jöttem, hogy imameghallgatásodról beszéljek veled. Arra kaptam megbízást, hogy belevonjalak Isten nagy tervébe tégedet és Erzsébetet.

Amikor az angyal kijelenti a nevét, mintha „csengettek” volna Zakariásnál. Hiszen nagyon is jól ismerheti Dán 8,16-ot („És emberi hangot hallottam az Úlaj felől, amely így kiáltott: Gábrriel, magyarázd meg neki ezt a látványt!”) és 9,21-et („Még mondtam az imádságot, amikor Gábrriel, az a férfi, akit azelőtt láttam a látomásban, sebesen hozzám repült, és megérintett engem az esti áldozat idején).

Zakariásnak jel adatik, amin aztán gondolkozhat kilenc hónapig. A fiú megszületéséig egy szó sem jön az ajkára. Ha az Úr lelassít minket, és pihenő tartására kényszerít, amögött szeretetteljes szándéka rejtőzik. Segíteni akar nekünk, hogy egészen gyakorlati módon bízunk Igéjében.

„Ne csüggedjete el, segítőtök az ajtó előtt áll;
már itt is van, hogy felüldítse és megvigasztalja szíveteket”

(P. Gerhardt).

5./ Látomás

Lk 1,67-80: „Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált: / „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. / Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, / ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva: / hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; / hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, / arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, / hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, / szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. / Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt

jársz, hogy előkészítsd az ő útjait, / hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, / Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; / hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békeesség útjára.” / A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izraelben.”

Izgatottság uralkodik Zakariás házában. Először az újszülött fiú a szokatlan János nevet kapja (57-66.v.), aztán az eddig néma apa Istent magasztaló énekbe kezd. És milyen ez az ének! A Biblia szaknyelvéből való. Nem volt még akkor jelbeszédet alkalmazó televízió. Az utcán vagy a zsinagógában Zakariás nem tudott beszélni kollegáival és barátaival, és az esedékes döntésekkor szeretett Erzsébetének újra és újra agyagtáblácskát kellett rendelkezésére bocsátania (63.v.)

Olyan volt az, amikor Zakariás táblára írt közlését bejelentették, mint amikor egy kegyes ember a Bibliája alapján tájékozódik. Amint aztán Zakariás hangszálai ismét engedelmeskedtek, úgy beszélt, mint egy próféta, akit betöltött a Szentlélek. Láta és közölte Isten népéről szóló nagy látomását (78.v.).

Mi az orvos betegénél végzett vizitációjáról beszélünk, és ismerjük az egyházi hatóságok által végzett gyülekezeti vizitációt. Azonban Istennek most népe körében tett látogatása azért egyedülálló, mivel Isten már oly sok évszázada hallgatott.

Ha meglátogat minket valaki, ez figyelmessége és irántunk való érdeklődése, odafordulása és szeretete jele.

Advent Isten nálunk való megszállását jelenti. Ezért hangzik a zsoltárének: *„Emeljétek föl fejeteke, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király!”*

(Vö.: Zsolt 24,7-10: *„Emeljétek föl fejeteke, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! / Ki az a dicső király? Az erős és hatalmas ÚR, az ÚR, aki hatalmas a harcban. / Emeljétek föl fejeteke, ti kapuk, emeljétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! / Ki az a dicső király? A Seregek URa, ő a dicső király! (Szela.)”*¹¹

Advent szívünk ajtajának és ablakának szélesre tárását jelenti, hogy kiengedjük a lustaság áporodott levegőjét, a rutin használt levegőjét.

¹¹ 304/1: „Kapuk, emelkedjétek! Kiáltó szó hallik, Ím, jó fejedelmetek, Az idő hajnallik: Harmattal rakott feje, Véle sok áldása, Bétölt teljes ideje, Hogy minden test lássa.”

Advent azt jelenti, hogy határozottan kitárjuk a szűklátókörűség és korlátozottság ablaktábláit, hogy eljusson hozzánk az üdvösség, bűnbocsánat, irgalmasság és békeség a napfelkelte ragyogásában.

(Vö.: Mal 3,20: *„De fölragyog majd az igazság napja számotokra, akik nevemet féltitek, és sugarai gyógyulást hoznak. Úgy ugrándoztok majd, mint a hizlalóból kiszabadult borjak;”*

Zsolt 145,5-7: *„Fenségeden, ragyogó dicsőségeden és csodálatos dolgaidon én is elmélkedem. / Elmondják, milyen félelmes hatalmad, én is felsorolom nagy tetteidet. / Áradoznak, emlékezve nagy jószágodra, és örvendeznek igazságodnak;”*

Ézs 63,7: *„Az ÚR hűségét magasztalom, az ÚR tetteit dicsérem: mindazt, amit az ÚR tett értünk, sok jótéteményét Izráel háza iránt, mert irgalmasan bánt velünk, nagyon hűségesen.”)*

*„Amikor az örökkévaló világosság behatol a világba,
akkor új fénnel látja el;
az éjszaka kellős közepén is világít,
és a fény gyermekeivé tesz bennünket.
Uram, irgalmazz!” (M. Luther).*

6./ Nagy jelentőségű kép - szerény keretben

Lk 1,26-33: *„A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. / Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”*

Gábiel Zakariásnál tett látogatása után fél évvel újabb megbízatást kap Istentől. Korábban a főváros templomában jelent meg, igencsak hatásos keretek között. Most azonban egy távoli, igénytelen vidéki településre küldi Isten egy olyan fiatal nő nappali szobájába, aki a társadalomnak egyáltalán nem jelentős személye.

Ez a lány sem várta Isten angyalát. Esküvőjére készült jegyesével, Józseffel, az áccsal. Mégis, Gábiel angyal, aki Isten szokatlan kegyelem-köszöntésével üdvözlí (28.v.), kijelenti neki, hogy gyermeket fog szülni még az előtt, mielőtt megkezdik férjével közös életüket. Ez képtelenség Mária számára. Fiút szülni, akit nem József nemzett, a „Magasságos Fiát” – ez elképzelhetetlen!

Milyen jelentős értesítés ez egy fölöttébb szerény keretben! Isten szereti, ha dicsősége és szentsége nem luxus és színpompás körülmények között ragyog fel, hanem egy sötét és piszkos istállóban. És bent fekszik az újszülött, pólyába csavarva egy jászolban. Igaz ember és igaz Isten. Milyen titokzatos ez! „Isten emberré lesz, emberek javára, / Isten gyermeke vér szerint is eggyé lesz velünk” (P. Gerhardt).

A Magasságos Fia nem adja fel isteni lényét.

(Vö.: Mk 14,61-62: *„Ő azonban hallgatott, és nem válaszolt semmit. Ismét megkérdezte őt a főpap, és így szólt hozzá: „Te vagy a Krisztus, az Áldottnak Fia?” / Jézus ezt mondta: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a Hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.”*)

Jézus a király, akit megillet minden tisztelet. Ő *„Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! / Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!”* (Ézs 9,5-6).

És mindez bele van foglalva az emberiségnek, a megalázottságnak „egy kicsiny kerekébe,” az emberek minden tudatlanságával, fájdalmával, könnyével és szenvedésével együtt. Isten így és nem másként akart megérkezni hozzánk, hogy a legszegényebbekben, legkisebbekben, legmélyebben lévőkben és leggyengébbekben is bizalom ébredjen személye és üdvössége iránt. Kövessük mi is tanácsát: *„Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.”* / *„Ugye, a verébnek párja egy fillér, és egy sem esik le közülük a földre Atyátok tudtán kívül? / Nektek pedig még a hajatok szálai is mind számon vannak tartva”* (Mt 11,28-30).

7. Teremtési folyamat

Lk 1,34-37: *„Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerem?” / Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje ár-*

nyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. / Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, / mert az Istennek semmi sem lehetetlen.”

Jóllehet Mária anyanyelvén hallotta az angyal szavait, mégsem értette meg. Ezért tudakozódik tőle. Finom különbség van az ő és Zakariás reakciója között.

Az idős pap azt kérdezi: *„Miből tudom meg ezt?”* Mária kérdésében semmiféle ellenvetés nincsen.

Zakariás azonban azonnal folytatja érvelését arra vonatkozóan, hogy miért is téved Gábiel angyal – és vele együtt Isten is: *„Hiszen én már öregember vagyok, feleségem is előrehaladott korú”* (Lk 1,18).

Mária azt kérdezi, hogy mehet végbe ez az esemény. Az angyal aztán meggyőző érveket hoz fel arra, hogyan fog megtörténni. Együttérző módon magyarázza meg a fiatal nőnek, hogyan küldi el Isten a Fiát az örökkévalóságból a világba, jelen korszakunkba. Megismerteti Máriát egy szűznek az Igében megjövendőlt áldott állapotával (Ézs 7,14: *„Ezért maga az ÚR fog nektek jelt adni: Íme egy fiatal nő teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el”*), amiről az Úr Jézus ellenfelei egészen máig gonosz dolgokat mondanak, koholnak, és nevetségessé teszik.

„Boldog, aki hitt” (45.v.) – mondja neki később rokona, Erzsébet. Ez volt Mária belső magatartása. Hit nélkül ma sem lehetséges lelki haszonnal olvasni ezt az igeszakaszt. Tanúi leszünk annak a szuverén teremtésaktusnak, ami itt le van írva Isten Igéjében. Szakszerűen, nem feltűnést keltő módon, ahogyan a világ teremtésekor is történt: *„Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság”* (1Móz 1,3).

A Szentlélek egészen közel kerül Máriához, és az történik, ami még soha nem volt. Ez Isten eljárás módja. Neki hatalma van arra, hogy teremtsen és *„létre hívja a nem létezőket”* is (Róm 4,17).

Olyat tesz Isten, ami lehetetlen az embereknek. És Mária olyan bizalommal fordul Istenhez, ahogy azt egykor Ábrahám is megtanulta: *„Azért adatott tehát az ígéret a hit alapján, hogy kegyelemből legyen, és így bizonyos legyen az ígéret Ábrahám minden utóda számára: nem csak a törvény alatt élőknek, hanem az Ábrahám hitét követőknek is. Ő mindnyájunk atyja / Isten színe előtt, ahogyan meg van írva: „Sok nép atyjává tettelek.” Mert hitte, hogy Isten megeleveníti a holtakat, és létre hívja a nem létezőket. / Reménység ellenére is reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz, ahogyan megmondott: „Ennyi lesz a te magod!” / Mert hi-*

tében nem gyengült meg, amikor arra gondolt, hogy százesztendőös lévén, elhalt már saját teste, és Sára méhe is elhalt. / Isten ígéretét sem vonta kétségbe hitetlenül, sőt megerősödött a hitben dicsőiséget adva Istennek” (Róm 4,16-20).

Mária olyan edénnyé válik, akibe Isten belehelyezi a Fiát.

*„Az egész világ se képes sohasem magába foglalni Őt,
aki Mária ölében nyugszik...” (M. Luther).*

8./ Odaadás

Lk 1,38: *„Ekkor így szólt Mária: 'Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!' S ekkor eltávozott tőle az angyal.”*

Ma csupán ezt az egy verset vegyük szemügyre. Mária szolgálónak nevezi magát, pontosabban: „Az Úr rabszolgánőjének.” Feltétel nélkül teljesíti Isten utasítását.

Bízunk benne, hogy gondoskodik róla, és megvédi. Ezért képes kimondani ezt a második mondatot is: *„Történjék velem a te beszéded szerint.”* Nem vonakodom tőle, nem védem magam vele szemben. Ezzel Mária nagy rizikót vállal. Fennáll annak a veszélye, hogy elhagyja szeretett Józsefe, és ott marad házasságon kívül született gyermekkel. Sőt, még az is megtörténhet, hogy megkövezik.

(Vö.: 3Móz 20,10: *„Ha valaki férjes asszonnyal paráználkodik, a felebarátja feleségével paráználkodik, halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő;”*

Jn 8,5: *„Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”)*

Nem áldozza-e fel a biztos jövőjét Mária a lakószobájában végbement nem egészen megmagyarázható „jelenés” alapján? Valóban elkötelezhetjük magunkat Isten iránt ilyen naiv módon?

Milyen sok szülő óvja gyermekét Isten feltétel nélküli követésétől: „Nem kell olyan komolyan venni a hitet!”

Milyen sok egyébként barátságos ember kételkedni kezd, ha az Isten szavába való bizalomról van szó. „Ez mégiscsak túlzás!”

Milyen sok ember kételkedése miatt válik viszonylagossá a szent ígéret: „Követni akarlak Uram, mindegy hogyan és hová vezetsz?”

Ez a jelentéktelennek tűnő vers Lukács evangéliumában nekünk is felvet néhány kérdést:

Valóban készen vagyok-e megválni döntési jogomtól, és átengedem-e azt higgadtan Magasságos, mennyi Atyám szerető kezébe, akinek jó terve van velem és a világgal?

Felhagyok-e azzal, hogy töröm a fejemet a jövőn, és elfogadom tőle az egymástkövető útszakaszokat, aki kiválóan ismeri az egész útszakaszt.

„Vedd elmém, lelkem és szívem

Had adjam Néked mindenem,

Hogy kedves légyek néked” (P. Gerhardt.)¹²

Figyeljük meg, miként mutatkozik meg a hívők Istennek való odaszánása a következő igékben?

Mk 1,29-31: *„Mindjárt ezután kimentek a zsinagógából, és Jézus elment Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába. / Simon anyósa lázasan feküdt, és mindjárt szóltak felőle Jézusnak, / aki odamenve megfogta a kezét, és talpra állította, úgyhogy az asszonyt elhagyta a láz, és szolgált nekik;”*

Mk 2,1-5: *„Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. / Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét. / Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. / Mivel a sokaság miatt nem fértek a közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. / Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: „Fiam, megbocsáttattak a bűneid;”*

Lk 8,1-3: *„Ezután városról városra és faluról falura járt, és hirdette az Isten országának evangéliumát. Vele volt a tizenkettő / és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől szabadított meg, és betegségekből gyógyított meg: Mária, akit Magdalainak neveztek, akiből hét ördög ment ki, / Johanna, Kuzának, Heródes egyik főemberének felesége, és Zsuzsánna, de sok más asszony is, akik szolgáltak neki vagyonukból;”*

ApCsel 2,42-47: *„Ezek pedig kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban. / Félelem támadt minden lélekben, és az apostolok által sok csoda és jel történt. / Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenkük közös volt. / Vagyonukat és javaikat eladták, széosztották mindenkinek: ahogyan éppen*

¹² 329. ének 1. verse.

szükség volt rá. / Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben; / dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel;”

2Kor 8,1-5: „Hírt adunk nektek, testvéreim, Istennek arról a kegyelméről, amelyet Macedónia gyülekezeteinek adott. / Mert a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységükből a tisztaszívűség gazdagsága lett. / Tanúskodom arról, hogy erejük szerint, sőt erejükön felül is önként adakoztak, / és erősen sürgetve kérték tőlünk, hogy a szentek iránti szolgálatban adakozással részt vehessenek. / És nem csak azt tették, amit reméltünk, hanem először önmagukat adták az Úrnak, és aztán nekünk, az Isten akaratából.”

9./ Találkozás

Lk 1,38-45: „Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal. / Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. / Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, / és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? / Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki;”

Zsolt 33,4: „Mert az ÚR igéje igaz, mindent hűségesen cselekszik;”

Zsolt 127,3: „Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom.”

Mária összepakol néhány dolgot a nem túl hosszú időre tervezett utazásra, aztán „sietve” elindul rokonához, Erzsébethez, hiszen Gábrriel angyal által jel adatott neki Isten csodálatos munkájára vonatkozóan: „Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van” (Lk 1,36). Alig tudja kivárni, hogy ezt meglássa, és ennek nyomán ő maga is megerősödjön hitében, mert: „Istennek semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37).

Az Isten által véghezvitt csodák nincsenek kiszínezve és „civilizálva.” Isten saját maga áll az esemény centrumában. Ő a cselekvő személy. Ezt a tényt a Lélek adománya erősíti meg, aki betölti Erzsébetet.

Mária csupán egy köszöntést mond, de ez Isten szívéből fakadó üdvözlés. Ez mozgásba hozza a hat hónapos gyermeket az anyaméhben, aki rúgkapál örömeiben.

Isten csodája örömet vált ki bennünk. Istenben való örvendezést, aki ellát minden jó adománnyal, és aki teljesíti ígéretét. A Szentlélek munkálja bennünk az örömet, és Isten s tettei iránti hódolatot.

Erzsébet szinte „magán kívül van”: Mária, te látogatsz meg engem? Hiszen Uram édesanyja vagy! Isten áldottja vagy. Isten van veled. Kegyelme árnyékoz be téged (Lk 1,28: *„Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!”*)

Így találkozik a két leendő édesanya, de Jézus és János is – még teljesen rejtett módon. János a „Magasságos prófétája” (Lk 1,76: *„Te pedig, kisgyermek, a Magasságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait”*), Jézus pedig a Magasságos Fia (Lk 1,32.35: *„Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ... a születendő is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának”*).

Jézus a kegyelem forrása és Isten szeretete, János pedig Jézus útkészítője az emberi szívekhez. János rámutat a bűnökre, Jézus meg hordozza azokat.

(Vö.: Jn 1,29: *„Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét!”*

Mt 1,21: *„Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből;”*

ApCsel 4,12: *„És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk;”*

Zsid 9,26: *„Mert akkor sokszor kellett volna szenvednie a világ kezdete óta. Most azonban egyszer jelent meg az idők végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt;”*

1Jn 2,2: *„Mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkért, hanem az egész világ bűnéért is;”*

1Jn 3,5: *„Azt pedig tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy elvegye a bűnöt, és hogy őbenne nincsen bűn.”*)

Ilyen mélyreható találkozást nem lehet kieszelni. Csak csodálkozhatunk rajta, és magasztalhatjuk érte Istent.

*„Ó, bár olyan lenne az értelmem, mint egy mélységes szakadék,
Lelkem meg széles tenger, hogy befogadhassalak! (P. Gerhardt)*

10./ Magnifikát

Lk 1,46-55: *„Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, / és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, / mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, / mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, / irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. / Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. / Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. / Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. / Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, / amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.”*

Alig hallgatott el Erzsébet, Mária sem tudott tovább uralkodni magán. Istent magasztaló énekbe kezdett. Magnifikátnak nevezzük Mária énekét latin kezdete alapján (magnificere: nagyra értékelni, magasztalni, dicsőíteni). E szöveg pompás megzenésítésére kaptak ösztönzést olyan nagy zeneszerzők, mint Heinrich Schütz és Johann Sebastian Bach.

Kit magasztal Mária? Az Urat, nem pedig önmagát. Ez a hitben vállalt út kezdete: elismerni Isten nagyságát, számolni vele.

(Vö.: 1Móz 15,1-6: *„Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. / De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer öröklí. / Nem adtál nekem utódot - mondta Ábrám -, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. / Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. / Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és számold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz! / Ábrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt;”*

1Sám 2,1-10: *„Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. / Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. / Ne beszéljete oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le. / A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. / A jóllakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz*

onnét. / Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. / Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az előkelőkkel együtt, és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. / Híveinek lábát megőrzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. / Összetörnek, akik az ÚRral szállnak perbe, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad;”

Jer 32,17.27: „Ó, Uram, URam! Te alkottad az eget és a földet nagy hatalommal és ki-nyújtott karral. Neked semmi sem lehetetlen... / Én vagyok az ÚR, minden élőnek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?”)

Mária nem tudja, hogy alakul személyes jövője, de biztosan nyugszik Isten hatalmas kezében. Ennek örvendezik. És már tud teljes szívből énekelni. A végtelenül feszült, belátható horizont ellenére (48.v.: „Mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék”) Isten egészen személyes Üdvözítője marad (47.v.: „És az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt”).

Mi is újra felüdülhettünk lelkileg az elmúlt napokban: Megszületett Üdvözítőm, megérkezett Szabadító, hogy örömmel szemügyre vegyen, hogy megváltson a bűntől, és ezzel az örökkévalóság fényét hozza életembe.

Mária egyszerű nő, felkészült arra, hogy házasságot kössön Józseffel, hogy háztartást vezessen – ebben nem is történt változás. De amikor Isten megérkezett hozzá, minden mást „felborított” az életében. Így volt ez Izráel történelmében is: Mikor Isten eljött, bajba jutottak az erőszakoskodók, és esélyt kaptak az elnyomottak. A jóllakottaknak nem volt szükségük rá, az éhezőket viszont megelégtette.

„Tanulj ettől a Mestertől, ha hálát akarsz adni neki”, mondta Luther Márton.

És ez is jó tanács:

„Megváltóm, egy kérésemet nem vetheted meg nékem:

Hogy szívem mélyén tégedet hordozhatlak, remélem,

És bölcsőd, szállásod leszek;

Jövel hát, tölts el engemet Magaddal:

nagy örömmel!” (P. Gerhardt)¹³

¹³ 197. ének 5. verse.

11./ Visszatérés

Lk 1,56: „*Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.*”

Három hónapig maradt Mária a rokonánál. Aztán visszatért Názáretbe.

Milyen gyakran gondolkozhatott a júdai „hegyvidéken”, és beszélgethetett Erzsébettel arról, hogy mi minden várhat rájuk? Hogy fog reagálni József, miután ilyen döntő esemény került középük? „*Kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől*” (Mt 1,18). Hogy mit „gondolnak” majd a szomszédok, mit szólnak és susmognak, azt meg sem említi az Írás.

Mária szíve alatt hordozta Isten Fiát, és bátran viselte a fellépő félreértések következményét. Átadott életének ez az első próbaköve. „Az történjem velem” Uram, amit megengedsz.

Bár sokan nagy elhatározásra jutunk Isten jelenléte csendjében, de mihelyt kilépünk az ajtón, szembetűnő az emlékezetkiesésünk, mikor megérkezünk „Názáretünkbe”, az ismerős vidékre. Ha barátságtalanul tekint ránk valaki, vagy esetleg egy telefonhívás összekuszálja terveinket, és mélységes csalódást okoz egy hűvös vagy barátságos kiigazítás nagy buzgósággal végzett munkánkat illetően.

Sokszor előfordulhat, hogy ízzé-porrá válnak nagyszerű gondolataink, ha nem állunk Isten mellé, aki bennünk és értünk cselekszik, és megengedi a megpróbáltatásokat.

Mária nem ingadozik. És Józsefnek is biztos talaj van a lába alatt.

(Vö.: „Mt 1,19-25: *„Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. / Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten. / József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, / de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.”)*

Aztán eljön az a nap is, amikor Máriának el kell szenvednie fia kivégzését is. Akinek a keresztyén majd ez olvasható: „A Názáreti Jézus, a zsidók királya” (Jn 19,19.25-27: „*Pilátus feliratot is készíttetett, és rátétette a keresztre. Ez volt ráírva: A NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSI-*

DÓK KIRÁLYA... Jézus keresztjénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” / Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.”)

Mária tudja, hogy kiben bízott. Ezt az Urat senki sem rabolhatja el tőle. Az Úr feltámadása után az apostolok és Jézus más tanítványai körében található (ApCsel 1,14: *„Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt”.*)

Az imádság formálja az ő életét is.

*Úr Jézus, „szívből akarlak szeretni nagyon,
Örömben és fájdalmak idején is,
Minél tovább, annál inkább” (F. Spee).*

23./ KRÍZISKEZELÉS

VOM UMGANG MIT KRISEN

Zeit mit Gott

Mit Gewinn die Bibel lesen

Diakonissen Mutterhaus Aidlingen

1/2013. 29- 41.

TARTALOMJEGYZÉK

1./ Bevezetés

2./ ÁBRAHÁM

3./ PÉTER

4./ JÓB

5./ JÚDÁS

6./ ÁSZÁF

a./ A másokkal való összehasonlítás veszélyei

b./ A krízis kiváltó oka

c./ Isten velünk van ínségeinkben

d./ Betegség, fájdalom és halál a bűn alapvető következményei

e./ Isten kezében tart bennünket

f./ Isten jelenléte világosságában ismeri fel Ászáf új életminőségét

7./ PÁL

8./ AMY CARMICHAEL

1./ Bevezetés

Zsolt 73,1-2.13-16: *„Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! /De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. /...De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, /mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem;”*

Ézs 65,24: *„Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.”*

Mit értünk krízis alatt? Lexikonban e címszó alatt főleg három területről van szó.

Krízis van a *gazdaságban*, ha a virágzó konjunktúra hirtelen vagy lassan csökken, és mélypontra kerül. Szembeötlő ismertetőjegyek erre vonatkozóan: gyakori csődeljárások és fokozódó munkanélküliség.

Az *orvostudományban* akkor beszélünk krízisről, ha a kórfolyamat hirtelen kulminál, és aztán egyértelmű javulás, vagy az egészségi állapot rosszabbodása következik be.

A *pszichológián* belül azt mondják, hogy a krízis egy jellemző életfolyamat megterhelés által bekövetkezett alapvető szakasza, ami döntően fontos a személyiség további alakulására vonatkozóan.

Életkrízisek kiváltói lehetnek: súlyos betegségek, veszteségek, kapcsolatokban keletkező nehézségek, félelmekkel járó szituációk. Életkrízisek hitbeli kríziseket is válthatnak ki. Olykor éppen ezek miatt kerülnek sokan lelki válságba.

Persze más okok is lehetnek, amik megkérdőjelezzik a hitet: ilyen például kritika a bibliai kifejezésekkel, sőt Isten teljes Szentírása igazságával és eredetiségével szemben. Ami azt képviseli, hogy a Biblia nem Isten igéje, hanem csupán tartalmazza Isten igéjét.

Pedig éppen Isten megbízható igéje rendezi, fogékonyabbá teszi gondolatainkat, és megajándékoz bennünket a megkülönböztetésre való képességgel: *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait”* (Zsid 4,12).

Kegyes emberek is jutnak krízisbe. Keresztyének, akik őszintén és elkötelezett módon élnek Jézus Krisztussal, egymás után többször is megjárják a „siralom völgyét”.

Olykor tanácstalanok vagyunk, más kor meg bizonytalanok, jól tudva azt, hogy Jézus követésére való elhívásunk nem szenvedésmentes életre szól.

De ha ez velünk is előfordul, csalódhatunk-e Istenben, megkérdőjelezhetjük-e szeretetét, és szabad-e hamis következtetésekre jutnunk megpróbáltatásaink során? Hiszen Urunk abban akar segíteni, hogy merjük vállalni a bizalom lépéseit. Mert sohasem lehet nagyobb az ínség Jézustól, a hű és erős segítőtől. (Vö.: Lk 8,40-50; Jn 5,19.14.¹⁴)

¹⁴ Lk 8,40-50: „Megkértem tanítványaidat, hogy űzzék ki, de nem tudták.” / Ekkor Jézus így szólt: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek, és meddig szenvedlek még titeket? Vezesd ide a fiadat!” / Még feléje tartott a fiú, amikor leteperzte az ördög és megrázta. Jézus azonban ráparancsolt a tisztátalan lélekre, meggyógyította a gyermeket, és visszaadta az apjának. / Ekkor mindnyájan elámultak az Isten nagyságán. Amikor mindnyájan csodálkoztak azon, amit tett, ezt mondta tanítványainak: / „Jegyezzétek meg jól ezeket a szavakat: az Emberfia emberek kezébe adatik!” / De ők nem értették ezt a kijelentést, mivel el volt rejtve előlük, hogy fel ne fogják. És féltek őt megkérdezni a kijelentés értelméről. / Azután vita támadt közöttük arról, hogy közülük ki a nagyobb. / Jézus pedig ismerve szívük gondolatát, kézen fogott egy kisgyermeket, és maga mellé állította; / majd ezt mondta nekik: „Aki befogadja ezt a kisgyermeket az én nevemért, az engem fogad be; és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.” / Ekkor megszólalt János: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben űz ki ördögöket, de megtiltottuk neki, mert nem követ téged velünk együtt.”

Jn 5,1-9.14: „Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálembe. / Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesda-nak neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. / A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak tömege feküdt ezekben (és várták a víz megmozdulását. / Mert az Úr angyala időnként leszállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett). / Volt ott egy ember, aki harmincnyolc éve szenvedett betegségében. / Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” / A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.” / Jézus azt mondta neki: „Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!” / És azonnal egészséges lett ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt.../ Ezek után találkozott vele Jézus a templomban, és ezt mondta neki: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz, hogy valami rosszabb ne történjék veled.”

2./ ÁBRAHÁM

1Móz 15,1-6: *„Ezek után az események után így szólt az ÚR Ábrámhoz látomásban: Ne félj Ábrám! Én vagyok a pajzsod: jutalmad igen bőséges. /De Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Mit adhatsz nekem, hiszen gyermektelen vagyok, és házamat a damaszkuszi Eliézer öröklí. / Nem adtál nekem utódot - mondta Ábrám -, ezért a házamnál született szolga lesz az örökösöm. / Ekkor így szólt hozzá az ÚR: Nem ő lesz az örökösöd, hanem az lesz az örökösöd, aki tőled fog származni. / Azután kivezette az ÚR, és azt mondta: Tekints föl az égre, és szá-mold meg a csillagokat, ha meg tudod számolni! Azt mondta neki: Ennyi utódod lesz!”*

A következő napokban a Biblia olyan embereivel foglalkozunk, akik krízisbe jutottak és megtapasztalták Isten segítségét. Gondoljunk mindenekelőtt Ábrahám hit-krízisére.

Ábrahám csodálatos ígéretet kapott Istentől. S bár több mint tíz éve élt már Kánaán földjén, neki és feleségének még mindig nem volt gyermeke.

Üres szavakat közölt volna vele Isten? „Olykor olybá tűnt neki, mintha lóvá tette volna Isten. Nagy ígéretet adott neki, nem is egyszer, de még mindig csupán megtűrt idegen volt az országban, és Sára még mindig meddő volt. Az ígérettel és tapasztalattal szembeni ellentmondás gyengítette Ábrám hitét” (H. Lamparter).

Milyen kemény szakítópróba ez! Isten azonban mégsem hagy el minket. Velünk van ínségünkben, és tartja magát ígéjéhez. „Amit Isten ígér, azt meg is tudja tenni” (Róm 4,21).

Mégis, vannak olyan időszakok, amikor azok a keresztyének is, akik teljes szívükből követik Jézust, sötétségben ülnek és nem értik Istent. Így történt ez Hudson Tylorral is, a Kínai Bel-földi Misszió alapítójával és minden misszionáriussal Kínában a boxerlázadás (1900) idején.¹⁵

Akkor mondta Taylor egyik barátjának: „Már nem tudok sem olvasni, sem gondolkozni, sem imádkozni, csupán bízni tudok.”

Hogy lehetséges ez? Egyik énekben olvasható: „Uram, mivel szilárdan tart erősen karod, csendben bízom benned.” Jézus nem hagyja, hogy elbukj, akkor sem, ha az egész világ össze-omlana. Határozottan tart tégedet.

¹⁵ Az 1899-1901-es kínai népi felkelés, amelynek a kínai elnevezésében (jihotuan) előforduló "ököl" szó alapján a nyugati imperialista hatalmak adták gúnyból a boxerlázadás nevet. Közvetlen előzménye az imperialista hatalmak észak-kínai terjeszkedése az 1894-1895-ös japán-kínai háborút követően.” In: <http://www.kislexikon.hu/boxerlazadas.html>

Az Úr tudta, milyen állapotban volt szolgája, Ábrahám. És azt is tudja, mi hogy vagyunk. Ha nem teljesíti ígétét azonnal, az nem jelenti azt, hogy elfeledkezett rólunk. Isten nem felejt el övéit. (Vö.: 1Móz 21,1-7; Zsid 11,8kk; Ézs 49,15; 2Krón 20,5-13.¹⁶)

¹⁶ 1Móz 21,1-7; Azután meglátogatta az ÚR Sárát, ahogyan megmondta, és úgy cselekedett az ÚR Sárával, ahogy megígérte. / Sára teherbe esett, és fiút szült Ábrahámnak öregkorára, abban az időben, amelyet megígért neki Isten. / Ábrahám Izsáknak nevezte el újszülött fiát, akit Sára szült neki. / Azután körülmetélte Ábrahám a fiát, Izsákot nyolcnapos korában, ahogyan megparancsolta neki Isten. / Ábrahám százesztendőss volt, amikor fia, Izsák megszületett. / Akkor ezt mondta Sára: Nevetségessé tett engem az Isten, kinevet mindenki, aki csak hallja. / Ezt is mondta: Ki jósolta volna meg Ábrahámnak, hogy fog még Sára fiakat szoptatni? Mert fiút szültem öregkorára.”

Zsid 11,8-12: „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, amikor elhívatott, hogy induljon el arra a helyre, amelyet örökségül fog kapni. És elindult, nem tudva, hova megy. / Hit által költözött át az ígét földjére, mint idegenbe, és sátrakban lakott Izsákkal és Jákóbbal, ugyanannak az ígétnek az örököseivel. / Mert várta azt a várost, amelynek szilárd alapja van, amelynek tervezője és alkotója az Isten. / Hit által kapott erőt arra is, hogy Sárával nemzetséget alapítson, noha már idős volt, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígétet tette. / Ezért attól az egytől, méghozzá egy szinte már elhaltól származtak olyan sokan, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a fövény, amely megszámlálhatatlan.”

Ézs 49,15: „Megfeledkezik-e csecsemőjéről az anya, nem könyörül-e méhe gyermekén? Ha mások megfeledkeznének is, én nem feledkezem meg rólad!”

2Krón 20,5-13: „És felállt Jósáfát Júda és Jeruzsálem gyülekezetében az ÚR házánál, az új udvar előtt, / és ezt mondta: URam, őseink Istene! Te vagy Isten a mennyben, aki uralkodsz a népek minden királyságán! A te kezedben van az erő és a hatalom, és senki sem állhat meg veled szemben. / Istenünk, te űzted ki ennek az országnak a lakóit néped, Izráel elől, és örökre odaadtad azt barátod, Ábrahám utódainak. És itt laktak, itt építettek neved tiszteletére szentélyt, és ezt mondták: / Ha majd veszedelem, fegyver, ítélet, dögvész vagy éhínség jön ránk, megállunk ez előtt a templom előtt és te előtted, mert a te neved ebben a templomban van; és ha segítségért kiáltunk hozzád nyomorúságunkban, hallgass meg, és szabadíts meg minket! / De látod, az ammóniak és móábiak, Széír hegyvidékének a lakói, akik között nem engedted átvonulni az izráélieket, amikor Egyiptomból jöttek, és így kikerülték, és nem pusztították el őket, / ezek most azzal fizetnek nekünk, hogy ellenünk támadnak, és ki akarnak űzni birtokból, amelyet birtokunkba adtál. / Istenünk, ítél meg őket! Mert nincs erőnk ezzel a nagy tömeggel szemben, amely ellenünk támad. Nem tudjuk, mit tegyünk, csak rád tekintünk. / Eközben a júdaiak valamennyien ott álltak az ÚR színe előtt gyermekeikkel, feleségeikkel és fiaikkal együtt.”

3./ PÉTER

Lk 22,31-34. 54-62: „Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, / de én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited: azért, ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.” / Ő erre így válaszolt: „Uram, kész vagyok veled menni akár a börtönbe, vagy a halálba is!” / Jézus azonban ezt felelte: „Mondom neked Péter: nem szólal meg a kakas ma, amíg háromszor le nem tagadod, hogy ismersz engem.” ... Miután pedig elfogták őt, elvitték és bekísérték a főpap házába. Péter pedig távolról követte. / Mikor az udvar közepén tüzet raktak, és körülülték, Péter is leült közéjük. / Amint ott ült a tűz világánál, meglátta őt egy szolgáló, szemügyre vette, és így szólt: „Ez is vele volt.” / Ő azonban letagadta, ezt mondván: „Asszony, nem ismerem őt!” / Röviddel ezután más látta meg, és rászólt: „Te is közülük való vagy!” De Péter így válaszolt: „Ember, nem vagyok!” / Körülbelül egy óra múlva másvalaki is bizonygatta: „De bizony, ez is vele volt, hiszen ő is Galileából való.” / Péter azonban ismét tagadta: „Ember, nem tudom, mit beszélsz.” Még beszélt, amikor hirtelen megszólalt a kakas. / Ekkor megfordult az Úr, és rátekintett Péterre. Péter pedig visszaemlékezett az Úr szavára, amikor azt mondta neki: „Ma, mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” / Aztán kiment, és keserves sírásra fakadt.”

Az Újtestamentumban találkozunk Péterrel, aki erős krízisbe jutott, miután megtagadta Urát. Mivel keményen vádolták azok a nagy szavak, amiket nem sokkal korábban mondott. Másfajta kritikus időszakot is megtapasztalt Péter Krisztus-követése kezdetén, amit Jézus egyik csodája váltott ki benne. (Vö.: Lk 5,1-11.¹⁷)

¹⁷ Lk 5,1-11: „Amikor egyszer a sokaság hozzá tódult, és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret-tó partján állt. / Meglátott két hajót, amely a part mentén vesztegelt; a halászok éppen kiszálltak belőlük, és hálóiakat mosták. / Ekkor beszállt az egyik hajóba, amelyik Simoné volt, és megkérte, hogy vigye őt egy kissé beljebb a parttól, azután leült, és a hajóból tanította a sokaságot. / Miután abbahagyta a beszédet, ezt mondta Simonnak: „Evezz a mélyre, és vessétek ki hálóiokat fogásra!” / Simon így felelt: „Mester, egész éjszaka fáradtunk ugyan, és semmit sem fogtunk, de a te szavadra mégis kivetem a hálólókat.” / S amikor ezt megtették, olyan nagy tömeg halat kerítettek be, hogy szakadoztak a hálói; / ezért intettek társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok pedig odamentek, és annyira megtöltötték mind a két hajót, hogy majdnem elsüllyedtek. / Simon Péter ezt látva leborult Jézus lába elé, és így szólt: „Menj el tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” / A hal-

Péter megismerte, hogy kicsoda ő maga valójában: olyan ember, aki nem passzol Jézushoz, Isten Fiához. Az ő mindenhatóságánál ismerte meg saját tehetetlenségét, és az Úr szentségénél bűnös lényét.

Alapjában véve Jézusnak Pétert el kellett volna küldenie. Mégis, mit tesz aztán?

Mi történne a bűnösökkel, ha az Úr magunkra hagyna minket? Lenne reménységünk? Örömünk? Szívbeli békességünk?

Rettenetesen megijedhetnénk. És ez a rémület krízist válthatna ki, mivel hirtelen látnánk meg magukat a szent Isten világosságában. (Vö.: Ézs 6,5; Jób 9,20; 1Ján 3,10.¹⁸)

De minden krízis növeli annak az esélyét, hogy újra részünk legyen Isten meg nem érdemelt jóságában és megújító szeretetében. (Vö.: Ján 21,1kk.¹⁹)

fogás miatt ugyanis nagy félelem fogta el őt és azokat, akik vele voltak és segítettek; / de ugyanígy Jakabot és Jánost, a Zebedeus fiait is, akik társai voltak Simonnak. Jézus akkor így szólt Simonhoz: „Ne félj, ezen túl emberhalász leszel!” / Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.”

¹⁸ Ézs 6,5: „Ekkor megszólaltam: Jaj nekem! Elvesztem, mert tisztátalan ajkú vagyok, és tisztátalan ajkú nép között lakom. Hiszen a Királyt, a Seregek URát látták szemeim!;”

Jób 9,20: „Ha igazam lenne is, bűnösnek mondana szája, ha feddhetetlen lennék is, hamisnak tartana;”

1Ján 3,10: „Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszi az igazságot, nem az Istentől van, és az sem, aki nem szereti a testvérét.”

¹⁹ Ján 21,1kk: „Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: / együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. / Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. / Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. / Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” / Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt.”

„Aki soha nem éli át Péter felfedezését, jöllehet megmentette Isten, az ő gyermeke, az soha sem látja magát úgy, amilyen tulajdonképpen, és ezért az Urat sem látja úgy, amilyen valójában. Ezért szegényes az ilyen keresztyén élet.

Gondolkozzunk el azon: hol ismertem be bűnös létemet, és hol vallottam meg ezt Isten előtt? Hol lett világos számomra, hogy semmire sem vagyok jogosult Istennél, mivel bűnös vagyok? Bűnünk kinyilvánítása és méltatlanságunk megismerése az Úrral való igazi élet fontos feltétele, és lényeges kellék minden jövőben bekövetkező eseményre vonatkozóan” (G. Maier)²⁰

Akinek még nem nyílt ki szeme önmaga megismerésére, az ezt is kérheti Istentől. (Vö.: Ef 1,15-21; Jer 9,23²¹).

²⁰ Zsolt 51,1-6: „A karmesternek: Dávid zsoltára, / abból az időből, mikor nála járt Nátán próféta, mert bement Dávid Betsabéhoz. / Könyörülj rajtam kegyelmeddel, Istenem, töröld el hűtlenségemet nagy irgalmaddal! / Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem! / Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van. / Egyedül ellened vétkeztem, azt tettem, amit rossznak látsz. Ezért igazad van, ha szólsz, és jogos az ítéleted.”

²¹ Ef 1,15-21: „Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről, / szüntelenül hálát adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban; / és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt; / és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket, milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között, / és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön. Minthogy hatalmának ezzel az erejével / munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben, / feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is;”

Jer 9,23: „Ezt mondja az ÚR: Ne dicsekedjék bölcsességével a bölcs, ne dicsekedjék erejével az erős, ne dicsekedjék gazdagságával a gazdag!”

4./ JÓB

Jób 1,1-22: „Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félt az Istent, és kerülte a rosszat. / Hét fia és három leánya született neki. / Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgája volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél. / Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak. / Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal. / Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. / Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. / Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jób? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, félt az Istent, és kerülte a rosszat. / A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül félt Jób az Istent! / Hiszen te oltalmazod őt, a házáat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. / De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged! / Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezébe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől. / Egyszer, amikor Jób fiai és leányai lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában, / hírnök érkezett Jóbhoz, és így szólt: A marhákkal szántottak, a szamarak pedig mellettük legelésztek. / De a sébaiak rájuk rontottak, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Istentől tűz hullott az égből, amely megégette, és elpusztította a juhokat és a legényeket. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: A káldeusok három csapatban rajtaütöttek a tevéken, és elvitték azokat, a legényeket pedig kardélre hányták. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Még ez beszélt, amikor megérkezett a másik, és így szólt: Fiaid és leányaid lakomáztak, és borozgattak elsőszülött testvérük házában. / De hirtelen nagy szél támadt a pusztára felől, megrendítette a ház négy sarkát, az rászakadt a fiatalokra, és meghaltak. Csak én menekültem meg, hogy hírt adhassak neked. / Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, / és így szólt: Meztelen jöttem ki

anyám méhéből, mezítelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! / Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotránkoztató dolgot Isten ellen.”

Jóbról olvassuk, hogy nagy krízisbe jutott, amikor váratlanul rettenetes szerencsétlenség sújtotta. Hirtelen igen nehéz gyötrelmeket és kemény megpróbáltatásokat kellett elszenvednie. Mindent elveszített: gyermekeit, vagyonát és végül az egészségét is. Sőt, a felesége is elfordult tőle. Teljesen egyedül állt Jób e megmagyarázhatatlan előtt, jóllehet eljött hozzá három barátja, hogy vele együtt keseregjenek és vigasztalják. (Vö.: Jób 2,9-13²²).

Hét nap és éjszaka hallgattak barátai. Aztán elkezdett panaszkodni Jób. Nem viselkedett-e jól és kegyes emberként mindezidáig? Barátai mindenesetre figyelmeztetik: amit most átélsz, az csak Isten büntetését jelentheti titkolt igazságtalanságodra. Ekkor minden ingataggá válik Jób számára; már Istent sem érti, akinek minden nyilvánvaló bűnét megvallotta.

A Jób 3,11-ben olvassuk, hogy ebben a nehéz időben Jób úgy gondolta, semmi értelme nincs az életének: „*Miért nem haltam meg, mikor megszülettem? Miért nem múltam ki, mikor anyám méhéből kijöttem?*”

Talán félelem és megdöbbenés is hatalmába kerítette Jóbot, aki minden hányattatásában attól rettegett leginkább, nehogy valami módon elforduljon Istentől és megtagadja. „*Bár csak úgy döntene Isten, hogy összezúz, kinyújtaná kezét, hogy elvágja életem fonálát! / Akkor még lenne vigaszom, tudnék örülni a kíméletlen fájdalomban is, hogy nem tagadtam meg a szent Isten beszédét* (Jób 6,9-10).

Jób panaszait nyilvánvalóvá teszi az is, hogy elkerülhetetlenül krízissel kell számolnia: „*Mert a Mindenható nyilai vannak bennem, mérgüket issza lelkem, és Isten rettentései sorban éle- nek engem... / Hát nem kapok segítséget? El van zárva tőlem a szabadulás?*” (Jób 6,4.13).

²² Jób 2,9-13: „*A felesége ezt mondta neki: Még most is kitartóan feddhetetlen vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! / De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is, ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával. / Amikor meghallotta Jób három barátja, hogy mennyi baj érte őt, eljöttek a lakóhelyükről: a témáni Elifáz, a súahi Bildád és a naamáii Cófár. Megállapodtak egymással, hogy elmennek hozzá, és részvételt vigasztalják őt. / Amint azonban messziről megpillantották, alig ismertek rá. Hangosan sírni kezdtek, megszaggatták köntösüket, és port szórtak a fejükre. / És mellette ültek a földön hét nap és hét éjjel; de egyik sem szólt hozzá egy szót sem, mert látták, hogy milyen nagy a fájdalma.”*

Ha már végképpen halálunkon vagyunk, Istennek még akkor is terve van velünk. Nem engedi, hogy kételkedésbe süllyedjünk, hanem önmagával való új, meglepő, lenyűgöző találkozással ajándékoz meg. És újra megismerjük az Urat, szeretjük és magasztaljuk. (Vö.: Jób 19,25-27; 40,1-6; 42,1-6.10-17²³).

²³ Jób 19,25-27: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött, / s ha ez a bőröm lefoszlik is, testemben látom meg az Istent. / Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek;”

Jób 40,1-6: „Szólott az ÚR, és ezt mondta Jóbnak:/ Mit perlekedik a Mindenhatóval az akadékoskodó? Aki Istennel akar vitatkozni, feleljen neki!/ Jób pedig felelt, és ezt mondta az ÚRnak:/ Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem. /Egyszer beszéltem, de ezután nem szólok, vagy ha kétszer: többé nem teszem. / Az ÚR válaszolt Jóbnak a viharból...”

42,1-6. 10-17: „Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: / Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. / Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. / Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezek, te pedig oktass engem! / Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel láttalak. / Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban... / Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaikért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt. / Elment hozzá minden férfi- és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt étkeztek vele házában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az ÚR. Adott neki mindegyik egy pénzt és egy aranykarikát. / Az ÚR pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer ígás ökre és ezer szamara. / Lett még hét fia és három leánya is. / Első leányát Jemimának, másodikat Keciának, harmadikat Keren-Happúknak nevezte el. / Ország-szerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt. / Ezután Jób még száznegyven esztendeig élt, és meglátta fiait és unokáit negyedízíglén. / Öregén halt meg Jób, az élettel betelve.”

5./ JÚDÁS

Mt 26,14-16. 23-25. 47-50: „Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskáriótes Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, / és így szólt: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?” Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki. / Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.. / Ő pedig így válaszolt: „Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. / Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek, aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.” / Megszólalt Júdás is, az áruló, és ezt kérdezte: „Talán csak nem én vagyok az, Mester?” „Te mondtad” - felelte neki.. / Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül, és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől. / Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!” / Majd egyenest Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester!” - és megcsókolta őt. / Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél!” Akkor odamentek, rátették a kezüket, és elfogták;

Mt 27,3-5: „Amikor pedig Júdás, aki őt elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt a főpapoknak és a véneknek, / és ezt mondta: „Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.” De azok ezt mondták: „Mi közünk hozzá? A te dolgod.” / Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket, eltávozott, ment és felakasztotta magát.”

Felfoghatatlan az a krízis, ami összeroppantotta az Urát eláruló Júdást. „Ami Júdás esetében történt, az a Gonosz mérhetetlen mély titka, amit nem lehet elbagatellizálni” (G. Maier).

Júdás Jézus tizenkét főből álló tanítványi köréhez tartozott. A Sátán, Isten ellensége helyezte el az árulás gondolatát Júdás szívében. De mégiscsak Júdásé volt az elhatározás, hogy engedelmeskedjen a hangjának, ami aztán a Sátán engedelmes eszközévé tette.

Júdás kivált a tanítványi körből, és kiszolgáltatta Jézust ellenségeinek. Vajon csábította-e a pénz? „Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki” (Mt 26,15).

Amikor látta Júdás, hogy halálra ítélték Jézust, megbánta tettét. De vajon milyen lehetett a bűnbánata? Valódi volt? Őszinte?

Júdás vége rettenetes. Kiszolgáltatta magát a „hazugság atyjának”. (Vö. Jn 8,44: „Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Embergyilkos volt

kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja”).

Mégis, egyetlen egy krízisnek sem kell így végződnie. Ha Júdás is - mint Péter - bocsánatot kért volna Jézustól, ő neki is megbocsátott volna. A bűnbánat a megtérés első lépése. Ez azonban még nem eredményez változást. Csatlakoznia kell ehhez annak az elhatározásnak, hogy elhagyom a helytelen utat és más úton indulok el. Vö.: *„Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: 'Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet'”* (Lk 7,9).

Júdás igen nyíltan megmondta: *„Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el”* (Mt 27,4). *„Vétkeztem.”* De ha ezt mindenekelőtt Jézusnak vallotta volna meg, nem csak a főpapoknak!

Ha csak emberek előtt panaszkodunk bűneink miatt, az semmit sem segít abban, hogy leküzdjük vétkeinket. Jézusra van szükségünk, aki legyőzte a bűnt. Őhöz menjünk. Keresztje alá mehetünk. Ott menedéket találhatunk. (Vö.: Jak 4,7.8; 1Kor 1,18.²⁴)

Nem a Jézustól való menekülés, hanem a Jézusnál való menedék jelenti megmenekülésünket – akkor is, mikor a legborzalmasabb pusztulásról van szó. (Vö.: 5Móz 33,27; Ézs 1,18; Ézs 44,22; 1Jn 2,1-2.²⁵)

²⁴ Jak 4,7-8: *„Engedelmeskedjete azért az Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek. / Közeledjete az Istenhez, és ő közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg a kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg a szíveteket, ti kétlelkűek;*

1Kor 1,18: *„Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.”*

²⁵ 5Móz 33,27: *„Hajlékod az örök Isten, örökkévaló karjai tartanak. Kiűzte ellenségedet, és ezt mondotta: pusztítsd!;”*

Ézs 1,18: *„Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehérekké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehérekké lehettek, mint a gyapjú;”*

Ézs 44,22: *„Eltörölöm hűtlenségedet, mint a felleget, vétkeidet, mint a felhőt. Térj hozzám, mert megváltottalak!;”*

6./ ÁSZÁF

a./ A másokkal való összehasonlítás veszélyei

1Krón 6,16-18.24: „Ezeket állította be Dávid az ÚR házába az éneklés vezetésére, miután a ládát ott elhelyezte, / hogy végezzék az éneklés szolgálatát a kijelentés sátrának a hajléka előtt, amíg Salamon föl nem építette az ÚR házát Jeruzsálemben; szolgálatban álltak rendtartásuk szerint. / Ezek álltak szolgálatban fiaikkal együtt: a kehátiak fiai közül Hémán, az énekes, aki Jóél fia, aki Sámuel fia / ...Testvére, Ászáf állt a jobbján. Ászáf Berekjáhú fia volt, aki Simá fia;”

Zsolt 73,1-3: „Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét.”

Ászáf olyan énekesekből álló csoportot vezetett, amelyik zeneileg kísérte az istentiszteletet a templomban. Milyen szép és fontos hivatás!

Egyik nap Ászáf - amikor másokkal hasonlította össze magát - krízisbe került. Foglalkozunk alaposan krízisével, és azzal is, ahogy ezt legyőzte.

A másokkal való összehasonlítás hozzátartozik életünkhöz, mivel soha sem vagyunk egyedül, hanem sokféleképpen kapcsolatban állunk egymással.

Mi történik a másokkal való összehasonlítás folyamán? Hogylétünkkel foglalkozunk, adottságainkkal és javainkkal, és még gyakrabban olyan dolgokkal, amikkel nem rendelkezünk. Ez olyan aggodalmat idéz elő, aminek során rosszul járunk. Rávetődik a tekintetünk másokra, hogylétükkel, adottságaikkal, közérzetükkel és javaikkal foglalkozunk, és azzal, hogy láthatóan semmiféle hiányban nem szenvednek.

Ritkán foglalkozunk olyanokkal, akiknek nem megy olyan jól a soruk. Az ilyen emberek általában látóhatárunkon kívül vannak.

És ha mi magunk kerülünk bajba, mások boldogulása kellemetlenül érint bennünket. Bosszant és nyomaszt, hogy mások sikeresebbek, mint mi. Több talentummal rendelkeznek és

1Jn 2,1-2: „Gyermekeim, ezt azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek; ha pedig vétkezik valaki, van pártfogónk az Atyánál: az igaz Jézus Krisztus, / mert ő engesztelő áldozat a mi bűneinkért; de nemcsak a mienkéért, hanem az egész világ bűnéért is.”

szerencsésebbek. Olyan békétlenné válhatunk, hogy úgy véljük: Isten nem igazságos, javaiból nem egyenlő mértékben és nem igazságosan részesít mindenkit.

Ehhez hasonló dolog történhetett Ászáffal is. Összehasonlította magát másokkal akkor, amikor nem ment jól a sora. *„Mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel”* (Zsolt 73,14).

Körülnézett, és olyan embereket látott környezetében, akiknek igen jól ment a sora. Ez megkeserítette! (Vö. Jn 21,20-22: *„Péter ekkor megfordult, és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsorán ráhajolt a keblére, és megkérdezte: „Uram, ki az, aki elárul téged?” / Őt látta tehát Péter, és megkérdezte Jézustól: „Uram, hát vele mi lesz?” / Jézus pedig így szólt hozzá: „Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!”*)

Még az is gyötörhette, hogy egészségügyi gondjait elégedetlensége is tetézte. *„Minden baj a másokkal való összehasonlításból származik”* (S. Kierkegaard). (Vö.: 1Móz 37,4; Péld 14,30; Péld 23,17; Gal 5,26²⁶).

b./ A krízis kiváltó oka

Zsolt 73,2-12: *„De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. / Mert halálukig sincsenek kínjaik, és követér a testük. /*

Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. / Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. / Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. / Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyo-

²⁶ 1Móz 37,4: *„Jákób fiai is hazajöttek a mezőről, amikor ezt meghallották. Felháborodtak ezek a férfiak, és nagy haragra lobbantak, mivel gyalázatot követett el Sikem Izráelen, amikor Jákób leányával hált, mert nem szabad így cselekedni;”*

Péld 14,30: *„A szelíd szív élteti a testet, az indulat viszont rothasztja a csontokat;”*

Péld 23,17: *„Ne irigyelje szíved a vétkeseket, inkább az URat féld mindennap;”*

Gal 6,26: *„Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők.”*

mással fenyegetőznek dölyfösen. / Az ég ellen is feltájták szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. / Ezért fordul feléjük a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. / Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? / Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen.”

Ászáf megállapította: amilyen jól megy a sora másoknak, olyan rosszul megy nekem! De nem csupán ez a tény tette boldogtalanná Ászáfot, hanem sokkal inkább az, hogy ezek az emberek istentelenek és gúnyolódók.

Ő azonban hűségesen és őszintén szolgálta az Urat. Joggal mondhatta, hogy tisztán tartotta a szívét: *„De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban”* (13.v.).

Ászáf beszélt a bűnnel való bánásmódjáról is. Őrizkedett attól, hogy bűnt kövessen el, és megszorítsa Istenét. Mégsem ment jól a sora.

Egész nap gyötrődött. Nem tudjuk, hogy milyen betegségben szenvedett, azt viszont igen, hogy olyan emberekre sandított, akiknek nyilván nem kellett szenvedniük, és dicsekedtek is istentelenségükkel.

Ez kínozza Ászáfot, és végül is ez volt krízise kiváltó oka: mi eredménye van annak, ha ragaszkodom Istenhez? Semmi hasznom nincs belőle!

Úgy gondolta: tulajdonképpen hiábavaló dolog, hogy Istennek szolgálak. Hiábavaló, hogy nemet mondok a gonosz dolgokra, hiábavaló a küzdelem a bűnök kerülésére, hiábavaló az Isten előtti és Istennel való élet!

Nem kellene mindezt elismernie Istennek? Igazságos ő egyáltalán?

Az Isten igazságát kutató kérdésével Ászáf nem volt egyedül. Ugyanezt kérdezik némelyek, akik hisznek Istenben: mit eredményez számomra, ha követem Krisztust, mi hasznom van abból, hogy egész életem neki szántam, és ezért lemondtam bizonyos dolgokról?

Mindezek ellenére nehéz életutat kell járnom.

Nem fizetődik ki a hitben végzett küzdelem, ha például bármikor felmondhatnak a munkahelyemen.

Miért vagyok súlyos beteg, jóllehet....

Miért olyan nehéz az élet akkor is, ha keresztyén vagyok?

Ez a kérdés Pétert is foglalkoztatta: *„Ekkor megszólalt Péter, és ezt kérdezte: „Mi elhagytunk mindent, és követtünk téged, mi lesz hát a jutalmunk?” / Jézus erre ezt mondta nekik: „Bizony, mondom néktek, hogy ti, akik követtek engem, a megújult világban, amikor az Emberfia*

beül dicsőségének királyi székébe, ti is tizenkét királyi székbe ültök, és ítéletet tartotok Izráél tizenkét törzse felett. / És mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet. / De sok elsőből lesz utolsó, és sok utolsóból első” (Mt 19,27-30).

c./ Isten velünk van ínségeinkben

Zsolt 73,13-16: *„De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságban, / mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem.”*

Megterhelte Ászáf Istennel való kapcsolatát, hogy napról napra rosszul mentek a dolgai, jól-lehet ragaszkodott ahhoz, hogy megálljon a hitben, miközben a hitetleneknek minden sikerült. Ászáf intenzíven törekedett arra, hogy megértse ezt a jelenséget. Mégis, minél inkább próbálta megérteni, annál mélyebbre került gondolatvilága sötét dzsungelébe.

Sok keresztyén emberrel is hasonló dolgok történnek. Naponként fizikai és pszichikai fájdalmak kínozzák őket. Minden nap súlyos körülmények között szenvednek, amikben elakadnak.

A hívő ember akkor kerül tényleges hitbeli krízisbe, amikor egyáltalán nem érti Istent. Az egyik lexikonban olvasható: „A krízis bizonyos élethelyzetekben különös megterheléssel járó időszak válságos szakasza.”

Axel Kühner tudósít egy kétgyermekes házaspárról. „Amikor igen fiatal korában meghalt a lányuk, ezt vésették a sírkövére: 'Miért?' Vádként tűnt ez a kérdés, amire már nem lehet választ kapni. Amikor két év múlva a fiúkat is el kellett temetniük, ezt írták a sírkőre: 'Isten tudja, miért!’” A kérdést maradt, és tudták, hogy nincs rá válasz. A két felirat azonban arról szól, hogy a szülők a szívükben lévő minden érhetetlenség ellenére is valamennyire nyugalomra jutottak.

Nem kutakodhatunk a miért után, és az helyes, ha magát Istent kérdezzük. Ez a belé vetett bizalmunkat fejezi ki akkor is, ha nem kapunk tőle magyarázatot. Isten válaszol ínségünkre, sőt, velünk van megpróbáltatásainkban. Megvigasztal, bátorít és korrigál minket.

De nem kell megmagyaráznia a szenvedést, nem kell igazolnia a miérteket. Mert Ő Isten és az is marad, felfoghatatlan és egyúttal Isten, aki szeret bennünket. Hogy ezt elismerjük, meg-

nyugtat minket, mélységes rejtettséget ajándékoz a szenvedésben. (Vö.: Zsolt 94,19; 119,50; Jer 29,11; 33,6; Ézs 38,17.²⁷)

d./ Betegség, fájdalom és halál a bűn alapvető következményei

Ézs 55,8-9: *„Így szól az én Uram, az ÚR, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem! / Ti, mezei vadak, jöjjetek mind, és egyetek, ti, erdei vadak is mind!;”*

Zsolt 18,31-33: *„Az Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde szíinigaz. Pajza mindazoknak, akik hozzá menekülnek. / Van-e Isten az ÚRon kívül? Van-e kőszikla Istenünkön kívül? / Isten ruház föl engem erővel, ő teszi tökéletessé utamat.”*

Miért nem kíméli meg Isten a családjához tartozókat a szenvedéstől?

A keresztyének is a világban élnek, ami olyan, amilyen. Ezért tehát ők is a bukott világ részei. Nem szenvedés és bűn nélküli szigeten élnek.

De ez nem volt mindig így. Kezdetben Isten nagyon jó világot teremtett, és meghívta az embereket, hogy teremtetjükkel közösségben éljenek.

A bűn elkövetésével azonban áthidalhatatlan szakadék keletkezett Isten és az emberek között. Azóta a világ a meg hasonlóság világa, amiben a jó és gonosz is jelen van. És már az első embe-

²⁷ Zsolt 94,19: *„Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti lelkemet;”*

Zsolt 119,50: *„Ez a vigasztalásom nyomorúságomban, mert beszéded megelevenít engem;”*

Jer 29,11: *„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek;”*

Jer 33,6: *„Én majd bekötözöm és orvoslom sebeit, meggyógyítom őket, és megmutatom nekik: milyen kincs az igazi béke;”*

Ézs 38,17: *„Bizony, javamra vált a nagy keserűség. Hiszen megmentettél az enyészet vermétől, és hátad mögé dobtad minden vétkeket.”*

rek megtapasztalták, hogy a bűnnel minden vonatkozásban másként alakultak a dolgaik. (Vö.: 1Móz 3,16-24.²⁸)

Betegség, fájdalom és halál a bűn alapvető következményei. A hívő ember is megbetegszik, meg kell halnia, jogtalanságot követ el és igazságtalanság éri. De ha valaki, aki az Úr Jézus Krisztus tulajdona, beteg lesz vagy vétket követ el, a betegséget vagy szenvedéseket nem kell büntetésnek tekintenie személyére vagy más emberekre vonatkozóan, mivel tudjuk: „Az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért” (Ézs 53,6). (Vö.: Ézs 53,5-6; Lk 13,1-5; Jn 9,1-3.²⁹)

²⁸ 1Móz 3,16-24: „Az asszonynak ezt mondta: Igen megnövelem terhességed fájdalmát, fájdalommal szülsz gyermeket, mégis vágyakozol férjed után, ő pedig uralkodni fog rajtad. / Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettől arról a fáról, amelyről azt parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! / Töviset és bogáncsot hajt neked, és a mező növényét eszed. / Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba! / Az ember Évának nevezte el a feleségét, mert ő lett az anyja minden élőnek. / Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket. / Azután ezt mondta az Úristen: Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ne nyújthassa ki kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyék, és örökké éljen, / kiűzte az Úristen az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétett. / És miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat és a villogó lángpallást, hogy őrizze az élet fájához vezető utat.”

²⁹ Ézs 53,5-6: „Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg. / Mindnyájan tévelyegtünk, mint a juhok, mindenki a maga útját járta. De az ÚR őt sújtotta mindnyájunk bűnéért;”

Lk 13,1-5: „Voltak ott abban az időben néhányan, akik hírt adtak neki azokról a galileaiakról, akiknek a vérét Pilátus az áldozatukéval elegyítette. / Jézus megszólalt, és ezt mondta nekik: „Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket kellett elszenvetnünk? / Nem! Sőt - mondom nektek -: ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen vesztek el. / Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc, akire rádőlt a torony Silóában, és megölte őket, vétkesebb volt minden más embernél, aki Jeruzsálemben lakik? / Nem! Sőt - mondom nektek -: ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy vesztek el.”

Jn 9,1-3: „Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. / Tanítványai megkérdezték tőle: „Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?” / Jézus így válaszolt: „Nem ő

Isten régtől fogva a szeretet Isteneként jelentette ki magát: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). A teológus és költő Philipp Spitta ragaszkodott a szeretet Istenéhez: „És bármit akar tenni velem Isten, megfelel számomra, hiszen aki védelme alatt pihen, mindenhol biztonságban van.” Ez a bizalom megőriz minket – a legsúlyosabb megpróbáltatásokban is. (Vö.: Zsolt 91,14-16; Zsolt 69,30-34.³⁰)

e./ Isten kezében tart bennünket

Zsolt 71,20: „Sok nyomorúságot és bajt láttattál velem, de újra meglelevenítesz, még a föld mélyéből is újra fölhozol engem;”

Zsolt 73,17: „Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz;”

Zsolt 121,1-3: „Zarándokének. Tekintetem a hegyekre emelem: Honnan jön segítségem? / Segítségem az ÚRtól jön, aki az eget és a földet alkotta. / Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék, nem szunnyad őriződ;”

1Pét 1,5: „Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időkben.”

vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.”

³⁰ Zsolt 91,14-16: „Mivel ragaszkodik hozzám, megmentem őt, oltalmazom, mert ismeri nevemet. / Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. / Megelégítem hosszú élettél, gyönyörködhet szabadításomban;”

Zsolt 69,30-34: „De engem, megaláztatott és szenvedőt, segíts meg, és oltalmaz, Istenem! / Isten nevét dicsérem énekkel, magasztalom hálaadással. / Jobban tetszik ez az ÚRnak a tulkoknál, az ép szarvú és körmű bikáknál. / Látják ezt az alázatosak, és örülnek. Ti, Istent keresők, éledjen szívetek! / Mert meghallgatja az ÚR a szegényeket, és nem veti meg az övéit, ha fogságban vannak.”

Isten gyermekei minden krízisben tudhatják, hogy Urunk jó kezében vannak. Megtanulják kezelni azokat a bajokat is, amik nem Istentől valók, amikkel újra és újra a Sátán támad bennünket. Azonban: az Úr szab határt a pusztítónak: Jób 1,1-12.³¹

Isten tartja kezében a szálakat, sőt, még többet is tesz: saját kezében tart bennünket. (Vö.: Jn 10,28.³²)

Semmit sem enged övéi életébe - legyen az szép vagy megterhelő -, amihez nem járul hozzá. Amíg azonban beleegyezők abba, amit Isten megenged az életünkben, ezt olykor krízis előzi meg.

Minden krízis két végeredményt rejt magában: vagy újra megelevenedik a hitünk, és erősebb lesz, mint valaha, vagy vegetálni fog a hitünk és igen meggyengül. Ez nem jelenti azt, hogy teljesen megszűnik. Vannak keresztyének, akik továbbra is keresztyéneknek tűnnek, de sincs valódi, élő hitük.

³¹ Jób 1,1-12: „Élt Úc földjén egy Jób nevű ember, aki feddhetetlen és becsületes ember volt, félte az Istent, és került a rosszat. / Hét fia és három leánya született neki. / Hétezer juh, háromezer teve, ötszáz pár ökör és ötszáz szamár volt a jószága, és igen sok szolgálja volt. Ez az ember tekintélyesebb volt minden keleti embernél. / Fiai lakomát szoktak tartani odahaza, mindegyik a maga napján. Ilyenkor üzentek három nőtestvérüknek, és őket is meghívták, hogy velük együtt egyenek és igyanak. / Amikor azonban a lakoma napjai sorra lejártak, értük küldött Jób, és megszentelte őket úgy, hogy korán reggel fölkeltek, és annyi égőáldozatot mutatott be, ahányan voltak. Mert azt gondolta Jób: Hátha vétkeztek a fiaim, és káromolták Istent szívükben. Így szokott tenni Jób minden alkalommal. / Történt egy napon, hogy az istenfiak megjelentek, és megálltak az ÚR előtt. Velük együtt megjelent a Sátán is. / Az ÚR megkérdezte a Sátánt: Honnan jössz? A Sátán ezt felelte az ÚRnak: A földön barangoltam, ott jártam-keltem. / Erre ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgálmat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerül a rosszat. / A Sátán így felelt az ÚRnak: Nem ok nélkül féli Jób az Istent! / Hiszen te oltalmazod őt, a házat és mindenét, amije csak van! Keze munkáját megáldottad, és jószága elszaporodott a földön. / De nyújtsd csak ki a kezéd, és tedd rá arra, amije van, majd káromol még téged! / Az ÚR ezt felelte a Sátánnak: Mindenét a kezébe adom, csak rá magára nem vethetsz kezet! És eltávozott a Sátán az ÚR elől.”

³² Jn 10,28: „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.”

Ennek nem kell így lennie. A megtört nádat nem akarja teljesen eltörni az Úr, hanem stabilizálni és kiegyenesíteni: „*A megrepedt nádszálat nem törí össze, a füstölgő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt*” (Ézs 43,2).

Milyen sora volt Ászáfnak, amikor kiéleződött a krízise és csúcspontjára jutott? Földre teperhette volna az elkeseredés és a siralmas helyzetre való folyamatos koncentráció, ha nem cserélte volna fel állandó tartózkodási helyét: „Isten szentélyébe” ment. Elhatározásra jutott Ászáf: „*Végül elmentem Isten szent helyére*” (Zsolt 73,17).

Ha nem is értem Istent: mégis igazodom hozzá. Ha rosszul megy is a sorom: mégis Isten szent közelében akarok élni. Ha semmit sem érzek szeretetéből: mégis bízom jóságában és kegyelmében.

Tegyük mi is azt, amit egykor a tékozló fiú: „*Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened*” (Lk 15,18). Ez az út szabad, a mi számunkra is. Így lehet Krisztus a krízisből való kivezető út. (Vö.: Lk 15,18; Ézs 37,1.14; Mik 4,2.³³)

f./ Isten jelenléte világxosságában ismeri fel Ászáf új életminőségét

Zsolt 73,1-2.23-28: „*Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban... / De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. / Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségbe fogadsz. / Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! / Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! / De*

³³ Lk 15,18: „*Útra kelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened;*”

Ézs 37,1.14: „*Amikor Ezékiás király meghallotta ezeket, megszaggatta ruháját, zsákruhát öltött, majd bement az ÚR házába... / Ezékiás átvette a levelet a követek kezéből, és elolvasta. Majd fölment az ÚR házába, kiterítette azt Ezékiás az ÚR előtt;*”

Mik 4,2: „*Eljön a sok nép, és ezt mondják: Jöjjetek, menjünk az ÚR hegyére, Jákób Istenének házához! Tanítson minket útjaira, hogy ösvényein járjunk! Mert a Sionról jön a tanítás, és az ÚR igéje Jeruzsálemből.*”

nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tetedet.”

Feltűnt-e nekünk, hogy hitvallással kezdi Ászáf a zsoltárát? Nyilvánvalóvá teszi, hogy túl van a krízisen. Isten jelenlétében új szempont szerint érthetővé válik öröm és szenvedés, jó és gonosz, szép és nehéz dolgok. Már nem a „Miért” kérdés kerül előtérbe, hanem ez: „Hogy fest az élet, ha visszatekintünk a megtett útra?”

Mi lesz azokkal, akik becsületben, gazdaságban, egészségben és hatalomban bíznak? Hirtelen fordul a kocka a boldogulásukat illetően: *„Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben”* (19.v.) Az istentelenek semmivé foszlanak. Olyanok, *„mint a polyva, amelyet szétszór a szél”* (Zsolt 1,4). (Vö.: Zsolt 37,35-40.³⁴)

Isten jelenléte világosságában ismeri fel Ászáf új életminőségét. Ahogy ezelőtt még soha, most Istenével mély, bizalomteljes közösségben látja a gazdagságot és boldogságot. Most egészen személyesen szólítja meg az Urat. A siratóének után Ászáf Isten iránti mély szeretettel kezdi énekét: *„Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban”* (Zsolt 73,25). Ez elég nekem. Egyedül te elégítesz meg.

Te tartasz meg engem. Te vezetsz, később dicsőségedbe fogadsz. Ma is kezedre bízhatom magam. Te vezeted minden cselekedetemet. Tanácsod szerint járok el. Ha magaslatokon járok, magad mellett tartasz. Ha mélységekben kell járnom, keresztülvezetsz ezekben engem. Te vagy Isten. Szívemnek kösziklája, vigasztalásom te vagy, örökkön örökké hozzám tartozol.

Még nem múltak el a csapások, még mindig jól megy az istentelenek sora, de Ászáf megismerte, hogy egyáltalán nem könnyű az Istennel való út. De ez az út vezet Isten dicsőségébe.

Uram, ha kizárólag Te vagy a mindenem, jól vagyok akkor is, ha nem megy jól a sorom. (Vö. Náh 1,7; Zsolt 23,1-6.³⁵)

³⁴ Zsolt 37,35-40: *„Láttam egy erőszakos bűnöst: olyan volt, mint egy terebélyes zöldellő fa, / de egyszer csak eltűnt, nem volt többé, kerestem, de nem lehetett megtalálni. / Vigyázz, hogy feddhetetlen légy, ügyelj, hogy becsületes maradj, mert a jövő a béke emberé! / De a vétkesek mind megsemmisülnek, a bűnösök vége pusztulás. / Az igazak segítséget kapnak az ÚRtól, erőt a szükség idején. / Megsegíti az ÚR, megmenti őket, megmenti a bűnösöktől, megszabadítja őket, mert hozzá menekülnek.”*

³⁵ Náh 1,7: *„Jó az ÚR! Menedék a nyomorúság idején, gondja van a hozzá folyamodókra;”*

7./ PÁL

2Kor 12,1-10: „Dicsekednem kell, habár nem használ; rátérek azért az Úr megjelenéseire és kinyilatkoztatásaira. / Ismerek egy embert a Krisztusban: tizennégy évvel ezelőtt - hogy testben-e, vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, elragadtatott a harmadik égis. / Én tudom, hogy az az ember - hogy testben-e vagy testen kívül-e, nem tudom, csak az Isten tudja -, / elragadtatott a paradicsomba, és olyan kimondhatatlan beszédeket hallott, amelyeket nem szabad embernek elmondania. / Ezzel az emberrel dicsekszem, nem pedig önmagammal; ha csak az erőtlenségeimmel nem. / Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondanék, de mérséklem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát, vagy amit tőlem hall; / még a kinyilatkoztatások különleges nagysága miatt sem. Ezért tehát, hogy el ne bizakodjam, tövis adatott a testembe: a Sátán angyala, hogy gyötörjön, hogy el ne bizakodjam. / Emiatt háromszor kértem az Urat, hogy távozzék az el tőlem. / De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem. / Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.”

Vannak olyan korlátok a Jézusért vállalt szolgálat során, amik szorongatnak, sarokba szorítanak minket.

Pál ebben az igeszakaszban élete egyik valószínűtlenül nehéz korlátozásáról beszél. Úgy érzi magát, mint akit keresztüldöftek. Ki ne akarna megszabadulni a „testében lévő tövis-től”, hogy eredményesebben szolgálhasson az Úrnak?

Zsolt 23,1-6: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. / Füves legelőn terelget, csendes vizekhez vezet engem. / Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. / Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. / Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. / Bizony, jószágod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”

Ászáftól eltérő módon, aki elment Isten szentélyébe, Pált egyik nap Isten a „harmadik égiig”, a paradicsomba ragadta el. Ászáf és Pál vonatkozásában is közös az új szemléleti irány, új látás kritikus élethelyzetükre.

Pál apostolnak elhordozhatatlanokká váltak a feszültségek: a mennyei dicsőség ellentétben áll a szenvedés völgyében megtapasztalt vég nélküli fájdalommal. Milyen kontraszt ez!

Mégis csak jobb egészségesen, jókedvűen és erőteljesen az Úr szolgálatában állni, mint súlyosan meggyengült egészséggel.

Pál intenzíven imádkozik, hogy szabadítsa meg Isten a „testében lévő szúrós tövistől”. Talán azt mondta az Úrnak: „Sokkal jobban tudnálak szolgálni e nélkül a súlyos korlátozás nélkül.”

És Jézus? Válaszolt szolgája imádságára. De másként, mint ahogy Pál szeretete volna. Az Úr nem szabadítja meg szenvedésétől, hanem Isten kegyelmére irányítja tekintetét. Pál, hiszen tudod: *„A törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg”* (Jn 1,17).

A törvény helyénvaló: felfedi a bűnt. A kegyelem megigazít: megszabadít a bűntől és jogtalanságtól. A törvény jó: tájékozódást biztosít. A kegyelem azonban jobb, mert a mennybe vezet.

A törvény abszolút engedelmességet követel; a kegyelem szeretetet ajándékozik, hogy cselekedhessük Isten akaratát.

A kegyelem elegendő. Tökéletesen elég. Korlátlanul hatékony az Úr rendelte korlátokon belül. Isten kegyelme erejének sajátos törvénye van: *„De ő ezt mondta nekem: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy a Krisztus ereje lakozzék bennem”* (2Kor 12,9.). (Vö.: Fil 4,13; Zsolt 138,3; Ézs 40,29.³⁶)

³⁶ Fil 4,13: *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem;”*

Zsolt 138,3: *„Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra;”*

Ézs 40,29: *„Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi.”*

8./ AMY CARMICHAEL
„Az elfogadásból békeesség fakad.”

Zsolt 37,5: „Hagyd az ÚRra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik;”

Péld 3,5: „Bízzál az ÚRban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!”

Amy Carmichel (1867-1951), aki sok indiai lányt és később fiút is kimentett a templomi prostitúcióból és új otthont ajándékozott nekik, időnként idegrendszeri megbetegedésben szenvedett. Ez állandóan fájdalommal és gyengeségérzéssel járt együtt. Amy olykor hetekig ágyban fekvő beteg volt. Szenvedésére vonatkozóan így nyilatkozott egyszer: „Az elfogadásból békeesség fakad.”

„De hát ez semmiféle problémát nem old meg!” – gondolhatja akárki. Ez igaz lehet. „Mégis, csak tenni kell ellene valamit.” Ez nem is feltétlenül helytelen gondolat. „De csak nem bízhatom magamat lehangoltan a sorsomra!” Bizonyára nem!

Vannak lehetőségek és eszközök – Istennek legyen hála – a fájdalmak enyhítésére és sebek gyógyítására. És mégis, olyan sok mindent nem lehet terveink szerint megvalósítani. (Vö.: Jer 10,23; Péld 16,9; Péld 19,21.³⁷)

De ha megtapasztaltuk, el kell ismernünk: „Az elfogadásból békeesség fakad.”

Jeremiás próféta ezt így fejezte ki: „Jaj nekem, összetörtem, gyógyíthatatlan a sebem! Azt gondoltam, hogy majd csak kibírom ezt a bajomat” (Jer 10,19).

Pál hangsúlyozza, hogy „Isten békeessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil 4,7).

³⁷ Jer 10,23: „Tudom, URam, hogy az ember nem ura élete útjának, és a rajta járó nem maga irányítja lépteit!”

Péld 16,9: „Az embernek az értelme terveli ki útját, de az ÚR irányítja járását;”

Péld 19,21: „Sokféle szándék van az ember szívében, de csak az ÚR tanácsa valósul meg.”

Érthetetlen életsorsunk tudatos elfogadása megőrizhet a krízistől, de meg is őrizhet minket krízisben, vagy lezárhat egy krízist.

A „Zeit mit Gott” egyik női olvasójával közölték: „rákos” daganata van.

Első rémülete után eltűnődött: Mit akarok én? Azt akarom, amit az Úr akar? Hagyom, hogy megtegye azt, amit akar? Ez lesz áldássá számomra és másoknak is. Békességgel szívében először, majd újra és újra kijelentette: „Uram, azt tehetsz velem, amit akarsz, - és ez lesz jó. (Vö.: Zsid 10,35; Zsid 12,1-3; Zsolt 145,17.³⁸)

³⁸ Zsid 10,35: „Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van;”

Zsid 12,1-3: „Ezért tehát mi is, akiket a bizonyágtevőknek akkora fellege vesz körül, tegyünk le minden ránk nehezedő terhet, és a bennünket megkörnyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő pályát. / Nézzünk fel Jézusra, a hit szerzőjére és beteljesítőjére, aki az előtte levő öröm helyett - a gyalázattal nem törődve - vállalta a keresztet, és az Isten trónjának a jobbára ült. / Gondoljatok rá, aki ilyen ellene irányuló támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy lelketekben megfáradva el ne csüggedjete;”

Zsolt 145,17: „Az ÚRnak minden útja igaz, és minden tette jóságos.”

<http://www.bibel.com/BLZ/index-86.html>

Dezember 2006

24./ ISTEN GYERMEKKÉ LESZ

- bibliai kortársak találkozása Jézussal -

GOTT WIRD EIN KIND

BIBLISCHE ZEIT-ZEUGEN BEGEGNEN JESUS

TARTALOMJEGYZÉK

BEVEZETÉS

1. Valami új kezdődik
2. „Idejében...”

I. ZAKARIÁS ÉS ERZSÉBET

3. Zakariás és Erzsébet
4. A fájó pont
5. Megnémulva
6. Egészen egyszerűen
7. Rejtettségben
8. Boldog család
- 9./ Zakariás magasztaló éneke

II. MÁRIA

10. Mária
11. Egy fiatal lány erkölcsi követelményekkel
- 12./ „Nagyra becsült engem az ÚR...”
- 13./ Istent magasztaló énekek

III. JÓZSEF

14. József
15. „Omlásveszély”
16. Ácsmester a bibliakurzusban
17. Elszánt férfi
18. Mobilitás és globalitás
19. Támogatás és gondoskodás

IV. MELLÉKSZEREPLŐK, URALKODÓK, JÉZUS KRISZTUS – A FŐSZEREPLŐ

20. Mellékszereplők 320
21. Uralkodók
22. Jézus Krisztus – a főszereplő 324

V. A PÁSZTOROK

23. A pásztrok 325
24. Örömhírmondó követek

VI. SIMEON ÉS ANNA

25. Simeon
26. A következmények
27. Anna

VII. A BÖLCSEK

28. A bölcsek
29. Megtalálták Jézust
30. Új utak

BEVEZETÉS

1. Valami új kezdődik

Ézs 43,19: *”Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok!”*

Ebben az évben is elgondolkozunk advent idején a karácsonyi történet eseményeiről. Ennek során csodálkozó szemekkel értesülhetünk Isten cselekvéséről. De talán velünk is úgy van olykor, mint a gyermekekkel, akik azt mondják az ismerős bibliai szövegek hallgatásakor: „Ezt már ismerem!” Ebben az esetben sokat segít, ha más szemszögből vesszük szemügyre a bibliai szövegeket.

Az elkövetkező napokban mindenkor ez a három kérdés vezéreljen, ha foglalkozunk a karácsonyi történet személyeivel:

- 1./ Mit tudunk a személyek eddigi életéről?
- 2./ Hogy kerülnek kapcsolatban a karácsonyi eseménnyel?
- 3./ Milyen következményeket váltanak ki az életükben ezek az események?

Ennek során háromféle dolgot fogunk felfedezni:

a./ Az esemény egyszerűsége ellenére az, hogy Isten ember lesz, és annak ellenére is, hogy kerekén 2000 éves időbeli távolságra vagyunk, minden személy „ember, mint te meg én”, akiknek sok közülük van hétköznapijainkhoz. *„Mert amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást merítve reménykedjünk”* (Róm 15,4).

b./ Az élő Isten igen különböző utakat tesz meg azért, hogy embereket érjen el a karácsonyi üzenettel.

c./ Ha bejön Jézus az életünkbe, akkor az megváltozik. *„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni...”*

Szakítsunk időt arra, hogy ebben az (időbeli) sorrendben képzeljük el a Biblia legfontosabb karácsonyról szóló fejezeteit: Lk 1,5-80; Mt 1,18b-25 (a teljesség kedvéért utalunk mindkét családfára: Lk 3,23b-38; Mt 1,1-17); Mt 1,18a; Lk 2,1-39a; Mt 2,1-23; Lk 2,39b. 40.

Isten találkozni akar velünk. Ezért kérjük Emil Quandtalt:

„Pásztorokkal vagyok útban,
Jézusom, hogy látni tudjam,
Őt, az Isten-gyermekeket,
Aki értem született.”³⁹

2. „Idejében...”

Lk 1,5-7: *„Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet. / Igazak voltak mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. / Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak.”*

Zakariás és Erzsébet ugyanúgy, mint a karácsonyi történet más személyei is, Nagy Heródes (Kr.e. 37 – Kr.u. 4.) idejében élt. Ezt az időszakot egyrészt borzalmas rémuralom jellemezte, másrészt pedig az izráeliták igaz messiási reménysége. Malakiás, az utolsó próféta fellépése óta több mint 400 év telt el. Isten hallgatása miatt, ami „sötét éjszakaként” hatott, egyre nagyobb volt a népnek az Ézsaiás próféta által meghirdetett világosság utáni sóvárgása. *„A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát”* (Ézs 9,1). (Vö.: Ézs 8,23.⁴⁰)

Az „idejében” azt is jelenti, hogy Isten számára *„beteljesedett az idő.”* (Vö.: Gal 4,1-6.⁴¹)

Isten Fiának e világba emberként való eljövételével beteljesítette ígétét, *„elküldte hozzánk a Fiát.”*

³⁹ Jertek Énekeljünk énekeskönyv. 8. ének, 1. vers.

⁴⁰ Ézs 8,23: *„De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van.”*

⁴¹ Gal 4,1-6: *„Azt mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, addig semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek, / hanem gyámok és gondozók fennhatósága alatt áll az apa által megszabott ideig. / Így mi is, amikor kiskorúak voltunk, a világ elemei alá voltunk vetve szolgaságra. / De amikor eljött az idő teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született a törvénynek alávetve, / hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy Isten fiaivá legyünk. / Mivel pedig fiak vagyunk, Isten elküldte Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: „Abbá, Atya!”)*

Advent azt jelenti: Most van itt Isten órája. Közeledik a bűnből és vétkekből való megváltás.

Luther Márton ezt így fejezte ki: *„Isten azt mondta kedves Fiának: Itt az idő kegyelmet gyakorolni; Menj szívem drága koronája, legyél üdvössége a szegénynek, és segíts neki, hogy kijusson a bűn ínségéből, fojtsd meg számára a keserű halált, és tedd lehetővé, hogy veled élhessen.”*

Annak idején ezt még nem ismerték az Izráelben élő emberek. Az az idő, amikor Jézus eljött hozzánk, arra a korszakra hasonlított, amikor Mózes megszületett. Isten itt is mindenekelőtt egészen rejtett módon látott hozzá ahhoz, hogy mentőakciót kezdeményezzen a rabszolgaságba került izráeliták érdekében. (Vö.: 2Móz 2,1-10. 23-25; 2Móz 3,4-10; 2Móz 5,1; 2Móz 12,30-33.37.⁴²)

⁴² 2Móz 2,1-10. 23-25: *„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. / Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. / De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. / A gyermek néne pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. / A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt. / Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. / A kisfiú néne pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket? / A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. / Vidd magaddal ezt a gyermeket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. / Amikor felnőtt a gyermek, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta, és elnevezte Mózesnek, mert azt mondta: A vízből húztam ki.... / Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyiptom királya. Izráel fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajgatásuk feljutott Istenhez. / Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszamlékezett Isten az Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségére. / Rátékitett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Istennek;”*

2Móz 3,4-10: *„Mikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok! / Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz! / Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátékiteni az Istenre. / Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat. / Le is szálllok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a het-tita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép helyére. / Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltá-*

Isten ígéje által vigasztalódjunk meg a legnagyobb feszültségekkel tele és legínségesebb időkben: Ézs 50,10; Zsolt 27,13. 14; 2Kor 1,8-10⁴³.

I. ZAKARIÁS ÉS ERZSÉBET

3. Zakariás és Erzsébet

Lk 1,5-10: „Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy pap, név szerint Zakariás, az Abijá csoportjából; felesége pedig Áron leányai közül való volt, és a neve Erzsébet. / Igazak voltak

sa; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak. / Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!”

2Móz 5,1: „Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Bocsásd el népemet, hogy ünnepet szentelhessen nekem a pusztában!”

2Móz 12,30-33.37: „Azon az éjszakán fölkelt a fáraó és összes szolgája, meg valamennyi egyiptomi, és nagy jajveszékelés támadt Egyiptomban, hiszen nem volt ház, ahol ne lett volna halott. / A fáraó még éjszaka hívatta Mózeszt és Áront, és ezt mondta: Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek és tiszteljétek az URat, ahogyan kívántátok. / Vigyétek juhaitokat és marháitokat is, ahogyan kívántátok, csak menjetek! Kérjétek áldást rám is! / Az egyiptomiak is erőltették, hogy sürgősen bocsássa el a népet az országból, mert ezt mondták: Így mindnyájan meghalunk! ... / Útnak indultak tehát Izráel fiai Ramszeszből Szukkót felé, mintegy hatszázezer gyalogos férfi a családtagokon kívül.”)

⁴³ Ézs 50,10: „Aki köztetek féli az URat, hallgasson szolgája szavára! Aki sötétségben jár, és nem ragyog rá fény, bízson az ÚR nevében, és támaszkodjon Istenére!”

Zsolt 27,13. 14: „De én hiszem, hogy még meglátom az ÚR jóságát az élők földjén. / Reménykedj az ÚRban, légy erős és bátor szívű, reménykedj az ÚRban!”

2Kor 1,8-10: „Mert nem akarjuk, testvéreim, hogy ne tudjatok arról a nyomorúságról, amely Ázsiában ért minket: rendkívüli mértékben, sőt erőnkön felül megterhelgettünk, annyira, hogy az életünk felől is kétségben voltunk. / Sőt mi magunk is elszántuk magunkat a halálra azért, hogy ne önmagunkban bizakodjunk, hanem az Istenben, aki feltámasztja a halottakat; / aki ekkora halálos veszedelemből megszabadított minket, és meg is fog szabadítani. Benne reménykedünk, hogy ezután is megszabadít.”)

mindketten az Isten előtt, és feddhetetlenül éltek az Úr minden parancsolata és rendelése szerint. / Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak. / Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, / a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot. / A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában.”

Sok információt kapunk ebben a néhány versben e házaspárról, mindenekelőtt származásáról és életmódjáról. Zakariás és Erzsébet Lévi törzséhez tartozott, amelyet Isten a kijelentés sátrában, illetőleg később a templomban való szolgálatra választott ki. (Vö.: 4Móz 3,5-8.⁴⁴)

Zakariás papként lelki hivatást végzett, és bizonyára nem volt még 50 éves. Ezzel kapcsolatban vö.: 1Krón 24,1. 4. 10. 19; 4Móz 8,25.⁴⁵

A reggel és este bemutatott illatáldozat az imaszolgálat jelképe.

Zakariás és Erzsébet ábrázolása a 6. versben megmutatja, hogy „istentiszteletük” nem csupán az év meghatározott időszakára korlátozódott, hanem életük középpontját jelentette. Kihívást jelent minden közösség tagja számára, hogy állandó teret biztosítson a közös bibliaolvasásra és imádkozásra a mindennapok sokféleségében.

Zakariás kegyes ember volt. Ez Isten szemszögéből nem azt jelentette, hogy igaz, feddhetetlen és büntelen életet folytatott. Ez alatt olyan életet értünk, ami egészen konkrét módon számol Jézus Krisztus bűnbocsánatával a mindennapokban.

⁴⁴ 4Móz 3,5-8: „Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: / Vezesd ide Lévi törzsét, és állítsd Áron főpap elé, hogy a szolgálatában segídkedzenek. / Álljanak szolgálatára és az egész közösség szolgálatára a kijelentés sátránál, és végezzék a tennivalókat a hajlék körül. / Ügyeljenek a kijelentés sátrának egész felszerelésére és álljanak Izráel fiainak a szolgálatára a hajlék körüli tennivalók ellátásával.”

⁴⁵ 1Krón 24,1. 4. 10. 19: „Áron fiainak a beosztása: Áron fiai Nádáb és Abihú, Eleázár és Ítámár voltak... / Mivel Eleázár fiai között több férfi volt található, mint Ítámár fiai között, ezért Eleázár fiai közül tizenhat családfőt osztottak be, Ítámár fiai közül pedig nyolc családfőt... / A hetedik Hakkócra, a nyolcadik Abijjára... / Ezek kaptak megbízást arra a szolgálatra, hogy bejárjanak az ÚR házába aszerint a rendtartás szerint, amelyet atyjuktól, Árontól kaptak, ahogyan Izráel Istene, az ÚR megparancsolta neki;”

4Móz 8,25: „Az ötvenéves pedig vonuljon vissza a szolgálatot végzők seregéből, és ne szolgáljon többé.”

Ennek a házaspárnak a titka ábrázolható Mária Taylor - James Hudson Taylor kínai misszionárius felesége – halálos ágyán kijelentett mondásával: *„Sem felhő, sem árnyék nem homályosította el Urammal való közösségemet!”* Lehetséges tehát, hogy elkötelezett lelki meggyőződéssel éljünk ebben a végtelenül sötét időben. *„Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek; / és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes”* (Róm 12,1-2). (Vö.: 1Móz 17,1; 5Móz 10,12.⁴⁶)

Milyen következmények adódnak ebből számomra, házasságomra, családomra, közösségemre vonatkozóan?

4. A fájó pont

Lk 1,7-20: *„Nem volt gyermekük, mert Erzsébet meddő volt, és már mindketten előrehaladott korúak voltak. / Történt pedig egyszer, hogy amikor csoportjának beosztása szerint papi szolgálatot végzett az Isten előtt, / a papi szolgálat szokott módja szerint, sorsolással őt jelölték ki arra, hogy bemenjen az Úr templomába, és bemutassa a füstölőáldozatot. / A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában. / Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. / De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. / Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, / mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, / Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz, / és őelőtte jár az Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez, és az engedetleneket az igazak lelkületére térítse, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.” / Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom*

⁴⁶ 1Móz 17,1: *„Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Abrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen!”*

5Móz 10,12: *„Most pedig Izráel, mit kíván tőled Istened, az ÚR? Csak azt, hogy Istenedet, az URat féljed, járj mindenben az ő útjain, szeresd őt, és szolgálj az URat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből.”*

meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.” / Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábrriel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”

A házaspár példás életét (6.v.) nagy szükség szomorította meg: Nem volt gyermekük. Milyen sok fájdalom, csalódást okozó várakozás, hiábavaló reménykedés, ám gyakori orvoshoz menetel, és anyagi eszközök is kapcsolódhattak ehhez! Sőt még az akkori időben érvényesülő vélemény is, hogy a gyermektelenség Isten büntetése, mivel ellentmond Isten teremteskor adott megbízatásának: *„Isten megáldotta őket és ezt mondta nekik Isten: Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be és hódítsátok meg a földet...”* (1Móz 1,28). (Vö.: Lk 1,25.⁴⁷)

Hogy birkózunk meg mi magunk „fájó pontjainkkal”? Vannak, akik elhallgatják a dolgot, mások „kimagyarázzák” magukat vagy másra terelik a szót, esetleg szemrehányást tesznek a másik félnek, – de egyik sem segít.

Erzsébet és Zakariás esetében megállapítjuk: a házaspár *Isten előtt* maradt anélkül, hogy megkeseredett volna, vagy megtagadta volna a szolgálatát. Zakariás hűséggel teljesítette hivatását.

Ehhez az istentisztelethez hozzátartozott Isten magasztalása és a kérés a Messiás eljöveteleért. A házaspár személyes imakérése maradt a gyermek utáni vágyódás, mégis helyeselték Isten vezetését, és jelenlétében maradtak. Olvassuk el ehhez Jób és Ászáf megtapasztalását! (Vö.: Jób 1,20-22; Jób 2,7-10; Zsolt 73,1-28.⁴⁸)

⁴⁷ Lk 1,25: *„Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”*

⁴⁸ Jób 1,20-22: *„Jób ekkor fölállt, megszaggatta köntösét, és megnyírta a fejét. Azután a földre esve leborult, / és így szólt: Meztelen jöttem ki anyám méhéből, meztelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve! / Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób, és nem követett el megbotráncoztató dolgot Isten ellen;”*

Jób 2,7-10: *„A Sátán eltávozott az ÚR színe elől, és megverte Jóbot rosszindulatú fekélyekkel tetőtől talpig. / Jób fogott egy cserépdarabot, azzal vakarta magát, és hamuba ült. / A felesége ezt mondta neki: Még most is kitarthatatlan vagy? Átkozd meg Istent, és halj meg! / De ő így felelt neki: Úgy beszélsz te is,*

A norvég Ole Hallesby mondta: „Imádkozni azt jelenti: feltárulkozni Jézus számára, és beengedni őt szükségünkbe, tehetetlenségünkbe.”

Hogy kerül kapcsolatba Zakariás és Erzsébet a „karácsonyi eseménnyel”? – Ez hosszú és feszültségekkel tele történet volt.

Isten cselekvése Zakariással -

* hivatása gyakorlása egyik hétköznapiján történik (mintegy 15 óra tájban). (Vö.: Dán 9,21; ApCsel 3,1⁴⁹);

* szokatlan módon (Gábrriel angyal által);

ahogyan a bolondok szoktak beszélni! Ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk. Még ebben a helyzetben sem vétkezett Jób a szájával;”

Zsolt 73,1-28: „Ászáf zsoltára. Milyen jó az Isten Izráelhez, a tiszta szívűekhez! / De az én lábam majdnem megcsúszott, kis híján elestem jártomban. / Mert felindultam a kérkedők miatt, látva a bűnösök jólétét. / Mert halálukig sincsenek kínjaik, és kövér a testük. / Nincs részük az emberek gyötrelmében, nem érik őket csapások, mint más embereket. / Ezért a kevélység nyakláncát hordják, és az erőszak köpenyébe burkolóznak. / Jómódjukban kérkedve néznek szét, szívükben öntelt gondolatok járnak. / Gúnyolódnak, gonoszul beszélnek, elnyomással fenyegetőznek dölyfösen. / Az ég ellen is feltájták szájukat, nyelvükkel megszólják a földet. / Ezért fordul feljűk a nép, és mohón isszák szavaikat, mint a vizet. / Ezt mondják: Honnan tudná ezt az Isten? Lehet-e tudomása erről a Felségesnek? / Íme, ilyenek a bűnösök! Háborítatlanul gyarapítják vagyonukat szüntelen. / De én hiába tartottam tisztán a szívemet, hiába mostam kezemet ártatlanságomban, / mert csapások értek mindennap, fenyítések minden reggel. / Már arra gondoltam, hogy én is úgy beszélek, mint ők, de akkor megtagadtam volna fiaid nemzetségét. / Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. / Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy milyen végük lesz. / Bizony, sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! / Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben. / Mint ébredés után az álmokép, úgy tűnik el képük, ha fölserkensz, Uram! / Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, / akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat. / De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet. / Tanácsoddal vezetsz engem, és végül dicsőségedbe fogadsz. / Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. / Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké! / Bizony, elpusztulnak azok, akik eltávolodnak tőled. Kiirtod mindazokat, akik elhagynak téged! / De nekem olyan jó Isten közelsége! Uramat, az URat tartom oltalmamnak. Hirdetem minden tettetted.”

⁴⁹ Dán 9,21: „Még mondtam az imádságot, amikor Gábrriel, az a férfi, akit azelőtt láttam a látomásban, sebesen hozzám repült, és megérintett engem az esti áldozat idején;”

ApCsel 3,1: „Péter és János felment a templomba, a délutáni imádkozás idejére, délután három órára.

* szörnyű félelemmel egybekötve (vö.: Lk 24,4-6.⁵⁰);

* Az angyal-követ biztatása által („Ne félj!");

* Az Istentől imádságban kért fiú megszületésének bejelentése és személye különös jelentőségének magyarázata által. (Vö.: Lk 1,10-16.⁵¹)

5. Megnémulva

Lk 1,18-25: *„Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öreg ember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.” / Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.” /*

A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban. / Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. / Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament. / E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt: / „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”

⁵⁰ Lk 24,4-6: *„Amikor emiatt tanácstalanul álltak, két férfi lépett melléjük fénylő ruhában. / Majd amikor megrémülve a földre szegezték tekintetüket, azok így szóltak hozzájuk: „Mit keresitek a holtak között az élőket? / Nincs itt, hanem feltámadt. Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek, amikor még Galileában volt.”*

⁵¹ Lk 1,10-16: *„A nép egész sokasága pedig kint imádkozott a füstölőáldozat órájában. / Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / Zakariás amikor ezt meglátta, megrettent, és félelem szállta meg. / De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni. / Örülni fogsz, boldog leszel, és sokan örülnek majd az ő születésének, / mert nagy lesz ő az Úr előtt; bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva megtelik Szentlélekkel, / Izráel fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.”*

Emlékszünk Ézs 43,19-re⁵² és belátjuk: Mindig új kezdődik Isten jelenlétében, akár munkanap van, akár vasárnap. Zakariásnál az imádkozás órája Isten kijelentése órájává lett.

Azonban az imádkozó, aki olyan sokat tudott Istenről, kételkedéssel reagált Istennek az angyal által közölt beszédére (vö.: 18.v.⁵³). Nem elég neki sem az angyal, sem az üzenet: „Miből tudom meg ezt?”

Egykor Ábrahám is ehhez hasonló módon kérdezett, amikor megígérte neki Isten Kánaán földjét (vö.: 1Móz 15,7-8⁵⁴). Amikor az egyik mennyei küldött közölte vele: „Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz” (1Móz 18,10), Ábrahám és Sára kételkedett ebben élemedett koruk és Sára meddősége miatt, és nevettek. (Vö.: 1Móz 16,2; 1Móz 17,17; 1Móz 18,10-15.⁵⁵)

⁵² Ézs 43,19: „Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! Már készítem az utat a pusztában, a sivatagban folyókat fakasztok.”

⁵³ Lk 1,18: „Zakariás így szólt az angyalhoz: „Miből tudom meg ezt? Hiszen én már öregember vagyok, feleségem is előrehaladott korú.”

⁵⁴ 1Móz 15,7-8: „Azután ezt mondta neki: Én az ÚR vagyok, aki kihoztalak Úr-Kaszdimból, és neked adom ezt a földet örökségül. / Ábrám ezt mondta: Ó, Uram, URam! Miből tudom meg, hogy én öröklöm azt?”

⁵⁵ 1Móz 16,2: „Száraj ezt mondta Ábrámnak: Íme, az ÚR nem engedett szülnöm, menj be a szolgálóhoz, talán az ő révén lesz fiam. És hallgatott Ábrám Száraj szavára;”

1Móz 17,17: „Ábrahám arcra borult, de nevetett, és azt mondta magában: Százesztendő embernek lehet-e gyermeke? Vagy Sára kilencven éves létére szülhet-e?;”

1Móz 18,10-15: „Egyikük azt mondta: Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és akkor már a feleségednek, Sárának fia lesz! Sára meg ott hallgatódzott a háta mögött a sátor bejáratánál. / Ábrahám és Sára élemedett korú öregek voltak, és Sáránál már megszűnt a női életfolyamat. / Sára nevetett magában, és azt gondolta: Miután megvénültem, lehet-e gyönyörűségem? Meg az uram is öreg! / De az ÚR megkérdezte Ábrahámot: Miért nevetett Sára, és miért mondta: Ugyan, hogy szülhetnék öreg létemre? / Van-e valami lehetetlen az ÚR számára? Egy esztendő múlva visszatérek hozzád, és fia lesz Sárának. / Sára azonban tagadott, mert félt. Azt mondta, hogy nem nevetett. Az ÚR azonban így szólt: De bizony neveltél!”

Időközben 24 esztendő telt el azóta, mikor Isten megígérte Ábrahámnak, hogy fia születik. (Vö.: 1Móz 12,4; 1Móz 17,1. 21.⁵⁶)

Hitre van szükség ahhoz a készséghez, hogy az Istentől való ígéret alapján a természetes adottság fölé emelkedjen. Ha a hit olykor csak emberi módon reagál, Isten akkor sem utasítja el a kételkedést. Türelmet gyakorol Ábrahám iránt, de ez mutatkozik meg Gábiel Lk 1,19-20-ban⁵⁷ közölt válaszában is. Az angyal igazolja magát: Isten előtt áll, tőle küldetett, s szóvá teszi Zakariás hite hiányosságát, majd közli Isten büntetését.

Figyeljünk arra, hogy Zakariás némasága időileg korlátozott: „*addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek*” (20.v.).

Gondoljunk újra Jóbra. Az ő súlyos szenvedése is véget ért. (Vö.: Jób 42,1-6. 10-17.⁵⁸)

⁵⁶ 1Móz 12,4: „Abrám elment, ahogyan azt az ÚR mondta neki, és Lót is vele ment. Abrám hetvenöt éves volt, amikor kijött Háránból;”

1Móz 17,1. 21: „Amikor Abrám kilencvenkilenc éves volt, megjelent Ábrámnak az ÚR, és ezt mondta neki: Én vagyok a mindenható Isten. Járj énelőttem, és légy feddhetetlen!.. / De szövetségre csak Izsákkal lépek, akit Sára egy esztendő múlva szül neked.”

⁵⁷ Lk 1,19-20: „Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / De íme, amiért nem hittél szavaimnak, amelyek pedig be fognak teljesedni a maguk idejében, most megnémulsz, és egészen addig nem tudsz megszólalni, amíg mindezek végbe nem mennek.”

⁵⁸ Jób 42,1-6. 10-17: „Felelt Jób, és ezt mondta az ÚRnak: / Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál. / Ki merné elhomályosítani az örök rendet tudatlanul? Azért mondtam, hogy nem értem. Csodálatosabbak ezek, semhogy felfoghatnám. / Hallgass meg, hadd beszéljek! Én kérdezlek, te pedig oktass engem! / Csak hírből hallottam rólad, de most saját szememmel látalak. / Ezért visszavonok mindent, bűnbánatot tartok porban és hamuban.. / Az ÚR jóra fordította Jób sorsát, miután Jób imádkozott barátaiért, és kétszeresen visszaadta az ÚR Jóbnak mindazt, amije volt. / Elment hozzá minden férfi- és nőrokona, és minden régi ismerőse, és együtt étkeztek vele házában. Részvétellel vigasztalták azért, hogy olyan sok bajt bocsátott rá az ÚR. Adott neki mindegyik egy pénzt és egy aranykarikát. / Az ÚR pedig jobban megáldotta Jóbot azután, mint azelőtt. Lett neki tizennégyezer juha, hatezer tevéje, ezer igás ökre és ezer szamara. / Lett még hét fia és három leánya is. / Első leányát Jemimának, másodikat Keciának, harmadikat Keren-Happúknak nevezte el. / Országszerte nem voltak olyan szép nők, mint Jób leányai. Apjuk nekik is adott örökséget fiútestvéreikkel együtt. / Ezután Jób még száznegyven esztendőig élt, és meglátta fiait és unokáit negyedízigen. / Öregén halt meg Jób, az élettel betelve.”

Aki a siralom völgyén megy keresztül, annak ez olykor kevésbé vigasztaló. És mégis imádkozhat a zsoltáros módján: *„Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom... / Segítségemben reménykedem, URam, és teljesítem parancsolataidat”* (Zsolt 119, 94. 166).

6. Egészen egyszerűen

Lk 1,21-25: *„A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy késik a templomban. / Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. / Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament. / E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt: / „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”*

Erzsébet lényegesen egyszerűbb módon kerül kapcsolatba a „karácsonyi eseménnyel”, mint Zakariás. Isten beszédét közvetlenül férjétől tudja meg. Miután Zakariás - akinek meg kellett volna áldani a templom előtt várakozó népet (vö.: Lk 1,22-23⁵⁹) – haza ment, és bizonyára írásban közölte az eseményt feleségével. Nem mindig angyalnak kell lennie, aki közli Isten üzenetét.

Isten más emberek által is „átállíthatja a váltókat”. Egy fiatal keresztyén nő éppen befejezte betegápolói tanulmányait, és egy kis baráti körben közölte a jövőre vonatkozó terveit. Jól jövedelmező állást akart elfoglalni az operációs szakterületen. Hirtelen megkérdezte valaki a szobában: Hogy fogsz viselkedni akkor, ha magzatelhajtásnál kell asszisztálnod? Egy pillanatra úgy tűnt, hogy megáll a levegő. Mivel az emberi élet anyaméhben való megőlése kívül esett horizontja határain, eddig egyáltalán nem gondolt arra, hogy ilyen tevékenységet végezzen. Hamarosan szilárdan elhatározta: Isten előtti felelősséggel nem fogadja el ezt az állásajánlatot. Isten beavatkozott. (Vö.: 2Móz 18,13-24; 1Sám 25,3-18. 23-33.⁶⁰)

⁵⁹ Lk 1,22-23: *„Amikor mégis kijött, nem tudott velük beszélni. Ebből rájöttek, hogy látomást látott a templomban. Ő pedig csak integetett nekik, de néma maradt. / Amikor leteltek papi szolgálatának napjai, hazament.”*

⁶⁰ 2Móz 18,13-24: *„Másnap Mózes leült, hogy bíraskodjék a nép között. Ott állt a nép Mózes előtt reggeltől estig. / Mózes apósa látta, hogy mi mindent végez a nép között, ezért azt mondta: Miért így végzed munkádat a nép között? Miért egyedül bíraskodsz, és miért kell az egész népnek reggeltől estig előtted állnia? /*

Mózes ezt felelte apósának: Mert hozzám jön a nép, hogy megkérdezze Istent. / Mert ha valamilyen ügyük van, hozzám jönnek, és én igazságot teszek ember és embertársa között, és tudtul adom nekik az Isten rendelkezéseit és utasításait. / Ekkor azt mondta Mózesnek az apósa: Nem jól csinálod a dolgot. / Teljesen ki-merülsz te is, meg a nép is, amely veled van. Túlságosan nehéz neked ez, nem tudod egyedül elvégezni. / Most azért hallgass a szavamra, tanácsot adok neked, és Isten is veled lesz. Légy te a nép szószólója Isten-nél, és te vidd ügyeiket Isten elé! / Őket pedig figyelmeztess a rendelkezésekre és utasításokra, és ismertesd meg velük az utat, amelyen járniuk kell, és azt, hogy mit kell cselekedniük. / De szemelj ki a nép közül de-rék, istenfélő férfiakat, hűséges embereket, akik gyűlölők a megvesztegetést, és tedd őket előljárókká ezer, száz, ötven vagy tíz ember fölött. / Ezek tegyenek igazságot a nép között minden időben. Minden nagyobb ügyet vigyenek te eléd, minden kisebb ügyben pedig tegyenek igazságot ők. Így könnyítenek terhedet, mert veled együtt hordozzák. / Ha így cselekszel, és Isten is ezt parancsolja neked, akkor te is helyt tudsz állni, meg ez az egész nép is békességben mehet vissza a helyére / Mózes hallgatott apósa szavára, és mindent úgy tett, ahogyan mondta neki;

1Sám 25,3-18. 23-33: „A férfi neve Nábál, felesége neve Abigail volt. Az asszony jó eszű és szép termetű, a férfi azonban durva és rossz természetű volt, Káléb nemzetségéből való. / Amikor meghallotta Dávid a pusztában, hogy Nábál a juhokat nyírja, / elküldött Dávid tíz legényt. Ezt mondta Dávid a legényeknek: Menjetek el Karmelba, és ha megérkeztek Nábálhoz, köszöntsétek a nevemben békességgel. / Ezt mondjátok neki: Békesség néked, békesség házad népének, békesség mindenednek! / Most hallom, hogy juhaidat nyír-ják. Tudod, amikor velünk voltak a pásztoraidd, mi nem bántottuk őket. Semmijük sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg Karmelban voltak. / Kérdezd meg a szolgálóidat, ők is megmondják neked. Légy jóindulatú ezek-hez a legényekhez, hiszen örömnappra érkeztünk. Adj azért ajándékot tehetséged szerint szolgálóidnak és fiad-nak, Dávidnak! / Amikor megérkeztek Dávid legényei, elmondták mindezeket Nábálnak Dávid nevében, azután várakoztak. / De Nábál így válaszolt Dávid szolgálóinak: Ki az a Dávid, ki az az Isai fia? Manapság sok olyan szolga van, aki elszökött urától. / Talán fogjam a kenyeremet, vizemet, levágott marháimat, ame-lyeket a nyíróknak levágtam, és adjam oda olyan embereknek, akikről azt sem tudom, hová valók? / Erre megfordultak Dávid legényei, és visszatértek. Amikor megérkeztek, elmondták neki mindezeket. / Akkor ezt mondta Dávid az embereinek: Kösse fel mindenki a kardját! És felkötötte mindenki a kardját, Dávid is fel-kötötte a kardját, és felvonult Dávid után mintegy négyszáz ember, kétszáz pedig ott maradt a főszerelés-nél. / Abigailnak, Nábál feleségének azonban megmondta az egyik legény, hogy Dávid követeket küldött a pusztából, hogy áldással köszöntsék urukat, de ő rájuk főrmegt. / Pedig azok az emberek igen jók voltak hozzánk. Nem is volt bántódásunk, és semmink sem tűnt el az alatt az idő alatt, amíg velük jártunk, amikor a mezőn voltunk. / Olyanok voltak nekünk, mint a várfal éjjel-nappal, amíg a közelükben őriztük a nyáját. / Most már neked kell tudnod és látnod, hogy mitévő légy, mert kész a veszedelem urunk és egész háza népe ellen. De ő olyan megátalkodott ember, hogy nem lehet beszélni vele. / Akkor Abigail sietve vett kétszáz ke-nyeret, két tömlő bort és öt juhot elkészítve, öt mérték pörkölt búzát, száz csomó aszú szőlőt, kétszáz fügeka-lácsot, és szamarakra rakta... / Amikor megpillantotta Abigail Dávidot, sietve leszállt a samarról, arca

Milyen gondolatai lehettek Erzsébetnek néma férje láttán, és a hihetetlen hírekkel kapcsolatban? Csak igen nehezen tudott eszmecserét folytatni Zakariással. Aztán mégis megtapasztalta saját testében, hogy Isten ígérete (vö.: Lk 1,13⁶¹) beteljesedett: Ő, akinek nem lehetett gyermeke, és már meghaladta azt életkort, amikor a nők szülésre képesek, áldott állapotba került. Egy sorba került Sárával, Rebekával, Annával és Isten üdvtörténete más asszonyaival. (Vö.: 1Móz 25,21; 1Móz 29,31; 1Móz 30,22-24; 1Sám 1,2. 19.20.⁶²) „Én vagyok az ÚR, minden élőnek az Istene. Van-e számomra lehetetlen?” (Jer 32,27)

esett Dávid előtt, és a földre borult. / Lábához esett, és ezt mondta: Uram, én vagyok a bűnös, mégis hadd szóljon hozzád szolgálóleányod, és te hallgasd meg szolgálóleányod szavát! / Kérlek, uram, ne törődj Nábállal, ezzel a megátalkodott emberrel, mert olyan ő, amilyen a neve. Bolond a neve, és bolondságot csinál. A te szolgálóleányod azonban nem látta az én uram legényeit, akiket küldtél. / Most pedig, uram, az élő ÚRra és a te életedre mondom, hogy az ÚR az, aki visszatartott téged a vérontástól és attól, hogy magad segíts magadon. Úgy járjanak ellenségeid, mint Nábál, és akik vesztetre törnek, uram! / Ezt az ajándékot pedig, amelyet szolgálóleányod hozott neked, uram, adják a legényeknek, akik az én urammal járnak együtt! / Bocsásd meg azért szolgálód hibáját, mert a te házadat, uram, bizonyosan maradandóvá teszi az ÚR, hiszen az ÚR harcait harcolod, uram, és nincs benned semmi rossz, mióta élsz. / És ha akad, aki üldöz, és az életedre tör, az életed, uram, akkor is az élők csomójába lesz kötve Istenednél, az ÚRnál. Ellenségeid életét pedig parittyája közepéből hajítja el! / Ha majd az ÚR véghez viszi az én urammal mindazt a jót, amit megígért, és Izráel fejedelmévé tesz meg téged, / akkor ne legyen egy ilyen botlásod, és ne furdaljon, uram, a lelkiismeret, hogy ok nélkül ontottál vért, és magad segítettél magadon, uram! És ha majd az ÚR jót tesz veled, uram, ne feledkezz meg szolgálódról! / Akkor ezt mondta Dávid Abigailnak: Áldott az ÚR, Izráel Istene, hogy elem küldött most téged. / Áldott a te okosságod, és áldott vagy te magad is, mert megakadályoztál ma a vérontásban és abban, hogy magam segítek magamon.”

⁶¹ Lk 1,13: „De az angyal így szólt hozzá: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, és Jánosnak fogod őt nevezni.”

⁶² 1Móz 25,21: „És Izsák könyörgött az ÚRnak feleségéért, mivel meddő volt. Az ÚR pedig engedett könyörgésének, úgyhogy teherbe esett Rebeka, a felesége.”

1Móz 29,31: „De az ÚR látta Lea megvetett voltát, és megnyitotta az ő méhét, Ráhel ellenben meddő maradt;”

1Móz 30,22-24: „Megemlékezett Isten Ráhelről is, meghallgatta Isten, és megnyitotta a méhét. / Teherbe esett, fiút szült, és ezt mondta: Elvette Isten a gyalázatomat! / Elnevezte Józsefnek, és ezt mondta: Adjon nekem az ÚR még másik fiút is!”

7. Rejtettségben

Lk 1,24.25. 39-45: „E napok után fogant felesége, Erzsébet, aztán elrejtőzött öt hónapra, majd így szólt: / „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”... Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. / Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, / és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? / Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”

Milyen következményei voltak annak Zakariás és Erzsébet életében, hogy fiúgyermekük született? Zakariás hallgatásban, Erzsébet rejtettségben dolgozhatta fel az átélt eseményeket. Visszavonult Erzsébet - egészen addig, amíg áldott állapota a környezetükben élőknek is láthatóvá vált – valószínűleg azért, hogy így védelmezze férjét és magát is a nyilvános szóbeszédtől. „Ó milyen sok félelem közepette kell vezetnie Istennek a gyermekeit” (G. Maier)! Zakariás és Erzsébet szívükben és praktikusán is felkészültek a gyermek fogadására. Erzsébet magasztalta Istent, hogy levette róla az évtizedekig viselt terhet (vö.: 25.v.⁶³), és amikor Máriával találkozott, aki Isten Fiát fogja világra hozni, akkor megtelt Szentlélekkel. Erzsébet Urának ismerte el a még sem született Jézust (vö.: 42-43.v.). Isten cselekvését látja Márián, aminek együtt örvendezhetnek (45.v.⁶⁴).

1Sám 1,2. 19.20: „Két felesége volt; egyiknek a neve Anna, másiknak a neve Peninná volt. Peninnának voltak gyermekei, de Annának nem voltak gyermekei. / Másnap reggel fölkeltek, imádkoztak az ÚR előtt, majd visszatértek otthonukba, Rámába. Amikor aztán Elkána a feleségével, Annával hált, az ÚRnak gondja volt rá. / Egy idő múlva Anna teherbe esett, fiút szült, és elnevezte Sámuelnek, mert ezt mondta: Az ÚRtól kértem őt.

⁶³ Lk 1,25: „Ezt tette velem az Úr azokban a napokban, amikor rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek előtt.”

A Biblia is beszél az elrejtettségben, csendben való életről, különösen azokról az időkről, amikre hitünk érlelődése érdekében van szükségünk. *„Te pedig a szívben levő igazságot kedveled, és a bölcsesség titkaira tanítasz engem”* (Zsolt 51,8). (Vö.: Jób 38,36; Ézs 45,3; Mt 6,5-6.⁶⁵)

Jézus emberként földi élete folyamán maga is újra és újra visszavonult a mennyei Atyja előtti csendbe: *„Ő azonban visszavonult a pusztába, és imádkozott”* (Lk 5,16). (Vö.: Lk 6,12-16; Mk 1,35.⁶⁶)

Ugyanígy cselekedett Pál apostol is. Mintegy 13 esztendő telt el Jézussal a Damaszkuszba vezető úton való találkozása és misszionáriusként, a Jézust még nem ismerő emberekért való kiküldetése között. (Vö.: ApCsel 9,1kk; Gal 1,15-18; ApCsel 11,19-30; ApCsel 13,1kk.⁶⁷)

⁶⁴ Lk 1, 42-43. 45: *„És hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám?.../ Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.*

⁶⁵ Jób 38,36: *„Ki adott bölcsességet a sötét felhőkbe, vagy a légi tüneményeknek ki ajándékozott értelmet?;”*

Ézs 45,3: *„Neked adom a sötétség kincseit, az elrejtett drágaságokat, hogy megtudd: én vagyok az ÚR, aki téged néven szólított, Izráel Istene;”*

Mt 6,5-6: *„Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcasarkokon megállva imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony, mondom néktek: megkapták jutalmukat. / Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked.”*

⁶⁶ Lk 6,12-15: *„Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virasztotta át az éjszakát. / Amikor megvirradt, odahívta tanítványait, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett: / Simont, akit Péternek nevezett el, Andrást, a testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant, / Mátét és Tamást, Jakabot, az Alfeus fiát és Simont, akit Zélótának neveztek, / Júdást, a Jakab fiát, és Júdás Iskariótest, aki árulóvá lett.”*

Mk 1,35: *„Nagyon korán, a hajnali szürkületkor felkelt, kiment, elment egy lakatlan helyre, és ott imádkozott.”*

⁶⁷ ApCsel 9,1kk: *„Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, / és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának hí-*

vei, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. / Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény villant fel körülötte, / és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: „Saul, Saul, miért üldözöl engem?” / Ő pedig megkérdezte: „Ki vagy, Uram?” Az így válaszolt: „Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. / De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned.”

Gal 1,15-18: „De amikor úgy tetszett annak, aki engem anyám méhétől fogva kiválasztott, és kegyelme által elhívott, /

hogy kinyilatkoztassa Fiát én bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között, nem tanácskoztam testtel és vérrel. / Nem is mentem fel Jeruzsálembe azokhoz, akik előttem lettek apostolokká, hanem azonnal elmentem Arábiába, aztán ismét visszatértem Damaszkuszba. / Majd három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig.”

ApCsel 11,19-30: „Azok, akik az István miatt támadt üldözés következtében szétszóródtak, eljutottak Föníciáig, Ciprusig és Antiókiáig, de senki másnak nem hirdették az igét, csak a zsidóknak. / Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfi. Mikor ők eljutottak Antiókiába, a görögökhöz is szóltak, és hirdették az Úr Jézust. / És az Úr keze velük volt, úgyhogy sokan hittek, és tértek meg az Úrhoz. / Ennek a híre eljutott a jeruzsálemi gyülekezet fülébe, ezért kiküldték Barnabást Antiókiába. / Amikor megérkezett, és látta az Isten kegyelmét, megörült, és bátorította mindnyájukat, hogy szívük szándéka szerint maradjanak meg az Úrban; / mivel derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. És igen nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz. / Barnabás azután elment Tarsuszba, hogy felkeresse Sault. Amikor megtalálta, magával vitte Antiókiába. Így történt, hogy egy teljes esztendeig dolgoztak együtt a gyülekezetben, és igen nagy sokaságot tanítottak. A tanítványokat pedig Antiókiában nevezték először keresztyéneknek. / Ezekben a napokban próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókiába. / Előállt egyikük, név szerint Agabosz, és a Lélek által megjövendölte, hogy nagy éhínség lesz az egész földön. Ez be is következett Klaudiusz idejében. / A tanítványok pedig valamennyien elhatározták, hogy aszerint, amint kinek-kinek módjában áll, valami segítséget küldenek a Júdeában lakó testvéreknek. / Ezt meg is tették, és elküldték Barnabással és Saullal a gyülekezet elöljáróihoz.”

ApCsel 13,1kk: „Antiókiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernak is hívtak, cirénei Lucius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. / Egyszer, amikor ezek az Úrnak szolgáltak és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: „Válasszatok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket.” / Akkor böjtölés, imádkozás és kézrátétel után elbocsátották őket. / Ők tehát a Szentlélektől kiküldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusba.”

Sikerül-e beterveznünk rendszeres elmélkedésre való időket a gyakran oly serény adventi hetekben? *„Mit számít a bölcső, pásztorok, csillag, és derengő gyertya fénye, ha Jézus nem szólhat hozzánk? Ő szívesen beszél a csendes szívűekkel”* (M. Birkenfeld).

8. Boldog család

Lk 1, 57.60. 80: *„Amikor pedig eljött Erzsébet szülésének ideje, fiút szült. / Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele. / A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevéől Zakariásnak akarták nevezni. / Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.”... A kisgyermek pedig növekedett, és erősödött lélekben, és a pusztában élt egészen addig a napig, amelyen szolgálatba lépett Izráelben.”*

Mindenki nagy örömmel fogadta János születése híré: a házaspár évtizedek óta tartó gyermek utáni várakozása véget ért. Erzsébet világra hozta az Isten által megígért fiút. Ezzel együtt vége felé járt a nép évszázadok óta tartó, Istentől megígért szabadítóra való várokozási ideje is. A Lk 1,13-17-ben olvasható pontosabban az, amit Gábiel angyal mondott Jánosról:

Ő a kegyelmi idő útkészítője (János – Isten kegyelmes);

Születése összefügg a messiási ismertetőjegyekkel (öröm és boldogság, messiási ujjongás;

Nagyon jelentős személynek tartja Isten (vö.: Mt 11,11⁶⁸).

János Istennek szentelt emberként önmegtartóztató módon élt (vö.: 4Móz 6,1-3⁶⁹).

Istennek szentelt életű ember volt többek között Sámson, Sámuel és Pál is (vö.: Bir 13-16.r.; 1Sám 1,11kk.; ApCsel 18,18.⁷⁰).

⁶⁸ Mt 11,11: *„Bizony, mondom néktek: nem támadt asszonytól születettek között nagyobb Keresztelő Jánosnál; de aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb nála.”*

⁶⁹ 4Móz 6,1-3: *„Azután így beszélt az ÚR Mózeshez: / Szólj Izráel fiaihoz, és mondd meg nekik: Ha egy férfi vagy nő külön fogadalmat tesz, názírfogadalmat, vagyis az ÚRnak szenteli magát, / tartózkodjék bortól és részegítő italtól, ne igyék borecetet és részegítő italból való ecetet, ne igyék szőlőből készült italt, ne egyék se friss, se szárított szőlőt.”*

⁷⁰ 1Sám 1,11kk.: *„Azután erős fogadalmat tett, és ezt mondta: Seregek URa! Ha részvétellel tekintesz szolgálólányod nyomorúságára, gondod lesz rám, és nem feledkezel meg szolgálólányodról, hanem fiúgyermeket*

Mivel Isten Szentlelke töltötte be Jánost, ezért nagyobb volt az összes ószövetségi prófétától;

Ő volt a „második Illés”, a Messiás előfutára (vö.: Mal 3,1. 23-24; Ézs 40,3; Mt 3,1-3.⁷¹).

Sok minden *megváltozott* Zakariásék életében: a kis János határozta meg a családi életet. „*Feliséged olyan házad belsejében, mint a termő szőlőtő; gyermekeid olyanok asztalod körül, mint az olajfacsemeték*” (Zsolt 127,3).

A *hitbeli életet* Isten megtapasztalt irgalmassága határozta meg, amiben a szomszédok és rokonok is osztoztak: örvendezés jellemezte az alaphangulatot. (58.v: „*Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele.*”)

Világosak volt Zakariás, Erzsébet és környezetük *jövendőt* illető kilátásai: „*Mi lesz a gyermekből?*” Ahol az élő Isten cselekszik, ott lendületbe jönnek az emberek.

Mi *maradt* úgy, ahogy korábban volt? A házaspár Isten szava szerint elvégezte a gyermek *körülmetélését* – (vö.: Lk 1,59a; 1Móz 17,12.⁷²) –, és szembefordultak a rokonság akaratával a *gyermek névadását* illetően (vö.: 59b-63.⁷³)

adsz szolgálólányodnak, akkor egész életére az Úrnak adom, és nem éri borotva a fejét! / Mivel hosszasan imádkozott az ÚR színe előtt, Éli figyelte az asszony száját;

ApCsel 18,18: „*Pál pedig még jó néhány napig ott maradt, azután elbúcsúzott a testvérektől, és Szíriába hajózott Priscillával és Akvilával együtt, előbb azonban megnyíratta a fejét Kenkreában, mert fogadalma volt.*”

⁷¹ Mal 3,1. 23-24: „*Én majd elküldöm követemet, aki egyeneti előttem az utat. Hamar eljön templomába az Úr, aki után vágyódtok, a szövetség követe, akit kívántok. Jön már! - mondja a Seregek Ura.. / Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. / Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök;*”

Ézs 40,3: „*Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!*”

Mt 3,1-3: „*Azokban a napokban megjelent Keresztelő János, és ezt hirdette Júdea pusztájában: / „Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa!” / Mert ő volt az, akiről Ézsaiás így prófétált: „Kiáltó hangja szól a pusztában: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!”*

⁷² Lk 1,59a: „*A nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket...*”

Az engedelmesség következménye: Zakariás újból beszélhetett. (64.v.: „*És egyszerre csak megnyílt Zakariás szája, megoldódott a nyelve, beszélni kezdett, és áldotta az Istent.*”) Urunk hasznossá teszi az Istentől való függőségben és igéje iránti hűséges életet.

9./ Zakariás magasztaló éneke

Lk 1,54; 67-79: „*Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról,.../ Apja, Zakariás, megtelt Szentlélekkel, és így prófétált: / „Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki. / Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, / ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva: / hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket; / hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, / arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk, / hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, /*

szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján. / Te pedig, kisgyermek, a Magaságos prófétája leszel, mert az Úr előtt jársz, hogy előkészítsd az ő útjait, / hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, / Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; / hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára.”

Szánjunk időt ma időt Isten magasztalására. Zakariástól kapunk ehhez fontos ösztönzéseket: „*Áldott az Úr, Izráel Istene!*” A szöveg olvasásakor figyeljük meg, milyen jól kiismeri magát Zakariás az Írásban, a mi Ótestamentumunkban, és ez határozza meg imádsága tartalmát is. Igeverseket olvasunk, majd keressük meg az ezekhez kapcsolódó párhuzamos igehelyeket is.

1Móz 17,12: „*Nyolcnapos korában körül kell metélni nálatok minden fiúgyermeket nemzedékről nemzedékre, akár a házban született, akár pénzen vásárolták valami idegentől, aki nem a te utódaid közül való.*”

⁷³ Lk 1,59b-63: „*...és apja nevéől Zakariásnak akarták nevezni. / Anyja azonban megszólalt, és ezt mondta: „Nem, hanem János legyen a neve.” / Mire ezt mondták neki: „De hiszen senki sincs a te rokonságodban, akit így hívnának.” / Ekkor intettek az apjának, hogy minek akarja neveztetni. / Ő táblát kért, és ezt írta rá: „János a neve.” Erre mindenki elcsodálkozott.*”

78.v.: „Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból;” (Vö.: Zsolt 11,9 és Lk 7,16.⁷⁴)

A Messiás Dávid családjából származik: 69-71.v.: „Erős üdvözítőt támasztott nekünk szolgájának, Dávidnak házából, / ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva: / hogy megszabadít ellenségeinktől, és mindazok kezéből, akik gyűlölnék minket.” (Vö.: 2Sám 7,11-13.⁷⁵)

Figyeljük meg a 70. verset: „Ahogyan kijelentette azt szent prófétái által örök időktől fogva.” Isten gyakran és sokféle módon beszélt már az Ószövetségben is. Hasonlítsuk össze a 70. verset a Zsid 1,1-4-el.⁷⁶

A 72-73. versek - ” *Hogy irgalmasan cselekedjék atyáinkkal, és megemlékezzék szent szövetségéről, / arról az esküről, amellyel megesküdött atyánknak, Ábrahámnak; és megadja nekünk*” – kifejezik, hogy az irgalmas Isten megtartotta az Ábrahámmal kötött szövetséget (vö.: 1Móz 17,7; 1Móz 22,16-18; Mik 7,20.⁷⁷).

⁷⁴ Zsolt 111,9: „Gondoskodott népe megváltásáról, örökre elrendelte szövetségét, szent és félelmes az ő neve.”

Lk 7,16: „Félelem fogta el mindnyájukat, dicsőítették az Istent, és ezt mondták: „Nagy próféta támadt közöttünk, és meglátogatta Isten az ő népét.”

⁷⁵ 2Sám 7,11-13: „Attól a naptól fogva, hogy bírakat rendeltem népemnek, Izráelnek, és nyugalmat adtam összes ellenségedtől. Azt is kijelentette neked az ÚR, hogy az ÚR akarja a te házat építeni. / Ha majd letelik az idő, és pihenni térsz őseidhez, fölemelem majd utódodat, aki a te véredből származik, és szilárddá teszem az ő királyságát.”

⁷⁶ Zsid 1,1-4: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, / ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette. / Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült. / Annyival feljebbvaló az angyaloknál, amennyivel külön nevet örökölt náluk.”

⁷⁷ 1Móz 17,7: „Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is.”

1Móz 22,16-18: „s ezt mondta: Magamra esküszöm, így szól az ÚR, hogy mivel így tettél, és nem tagadtad meg tőlem a fiadat, a te egyetlenedet, / azért gazdagon megáldalak, és úgy megszorítom utódaidat, hogy

A 74-75. vers – „Hogy ellenségeink kezéből megszabadulva, félelem nélkül szolgáljunk neki, / szentségben és igazságban őelőtte életünk minden napján” – arról szól, hogy Isten szolgálatra váltja meg népét (vö.: 2Móz 4,22-23; 2Móz 19,5-6; Tit, 2, 12.14.⁷⁸)

A 77-79. versek – „Hogy megtanítsd népét az üdvösség ismeretére, bűneik bocsánata által, / Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő fény a magasságból; / hogy világítson azoknak, akik sötétségben s a halál árnyékában lakoznak, hogy ráigazítsa lábunkat a békesség útjára” – arra tanítanak, hogy Jézussal bűnbocsánatot kapunk, fénnel és békességgel telik meg életünk (vö.: Jer 31,34; Ézs 60,1-2.⁷⁹).

Akit megtölt Isten Szentlelke, mindig az Úristen nagy tetteit állítja középpontba, és nem személyeket és emberi teljesítményeket: „Amikor pedig eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan

annyian lesznek, mint az ég csillagai, vagy mint a homokszemek a tenger partján. A te utódod birtokolni fogja ellenségei kapuját, / és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe, mert hallgattál szavamra.”

Mik 7,20: „Hűségesen bánssz Jákóbbal, kegyelmesen Ábrahámmal, ahogyan megesküdtél őseinknek a régi időkben.”

⁷⁸ 2Móz 4,22-23: „De te ezt mondd a fáraónak: Így szól az ÚR: Izráel az én elsőszülött fiam. / Azért azt mondom neked, hogy bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon nekem! Ha te vonakodsz elbocsátani, akkor én megölöm a te elsőszülött fiadat.”

2Móz 19,5-6: „Most azért, ha engedelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok szövetségemet, akkor ti lesztek az én tulajdonom valamennyi nép közül, bár enyém az egész föld. / Papok királysága és szent nép lesztek. Ezeket az ígéket kell elmondanod Izráel fiainak.”

Tit, 2,12.14: „És arra nevel minket, hogy megtagadva a hitetlenséget és a világi kívánságokat, józanul, igazságosan, és kegyesen éljünk a világban,... / ki önmagát adta értünk, hogy megváltson minket minden gonosztságtól, és megtisztítson minket a maga népévé, amely jó cselekedetre törekszik.”

⁷⁹ Jer 31,34: „Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az URat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok - így szól az ÚR -, mert megbocsátom bűneiket, és nem gondolok többé vétkeikre.”

Ézs 60,1-2: „Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. / Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.

együtt voltak ugyanazon a helyen,.../ Mindnyájan megteltek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak.../ zsidók és prozeliták, krétaiak és arabok: halljuk, amint a mi nyelvünkön beszélnek az Isten felséges dolgairól” (ApCsel 2,1. 4. 11.)

A 103. Zsoltárban⁸⁰ Dávid néven nevezi Isten sok cselekedetét, amik minket is Urunk magasztalására ösztönözhetnek: „Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

II. MÁRIA

10. Mária

Lk 1,26-33: „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegyelembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbszent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. /

⁸⁰ Zsolt 103: „Dávidé. Áldjad, lelkem, az URat, és egész bensőm az ő szent nevét! / Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled! / Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet, / megváltja életedet a sírtól, szeretettel és irgalommal koronáz meg. / Betölti javaival életedet, megújul ifjúságod, mint a sasé. / Minden elnyomottal törvényesen és igazságosan bánik az ÚR. / Megismertette útjait Mózzsal, cselekedeteit Izráel fiaival. / Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké. / Nem vétkeink szerint bánik velünk, nem bűneink szerint fizet nekünk. / Mert amilyen magasan van az ég a föld fölött, olyan nagy a szeretete az istenfélők iránt. / Amilyen messze van napkelet napnyugattól, olyan messzire veti el vétkeinket. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / Hiszen tudja, hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk. / Az ember napjai olyanok, mint a fű, úgy virágzik, mint a mező virága. / Ha végigsöpör rajta a szél, vége van, még a helyét sem lehet felismerni. / De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is; / azokkal, akik megtartják szövetségét, és törődnek rendelkezéseinek teljesítésével. / Az ÚR a mennyben állította fel trónját, királyi hatalmával mindenben uralkodik. / Áldjátok az URat, angyalai, ti hatalmas erejűek, akik teljesítitek parancsát, és hallgattok parancsszavára! / Áldjátok az URat, ti seurgei, szolgálói, akaratának végrehajtói! / Áldjátok az URat, ti teremtményei, mindenütt, ahol uralkodik! Áldjad, lelkem, az URat!”

Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házában örökké, és uralkodásának nem lesz vége.”

„Nincs olyan ember, aki Istennek túl jó vagy túl rossz. Aki hozzá jön, megfelel neki, mert Isten mindenkit akar” (Th. Lehmann; W. Tost). Az élő Isten nem csak ehhez az idős házaspárhoz jön, hanem egy fiatal lányhoz is azért, hogy bevonja nagy mentőakciójába.

Mit tudunk Mária eddigi életéről? Rokonságban állt Erzsébettel, aki hat hónapja már áldott állapotban volt. Mária egy kis faluból, Názáretből való, amelyet Jeruzsálem lakói közül sokan megvetettek (vö.: Jn 1,46⁸¹), de erre is érvényes Isten ígérete (vö.: Ézs 8,23; Ézs 9,1⁸²).

Mária fiatal lány volt, és igen boldog. Esküvőjére készült Józseffel, az áccsal, aki Dávid törzséből származott. Zsidó szokás szerint a lányok annak idején általában ilyen életkorban kötöttek házasságot. Eljegyzésével jogszerűen vőlegényének ígérték, de még nem költözött József házába, és házaseletük sem kezdődött el.

Élete eddig normál pályán haladt, amíg fel nem kereste Gábiel angyal Isten megbízásából. Ez a találkozás alapvetően megváltoztatta Mária életét, és ezzel a karácsonyi történet és a világtörténelem egyik főszereplőjévé tette.

Ezen a helyen rövid megjegyzést fűzünk az angyal témához, mivel korunkban nem ritkán lekicsinylően nyilatkoznak a szent, mennyei lényekről. Ezt a nézetet el kell utasítanunk. Az egész Bibliában van szó angyalokról, és Isten követeként állnak szolgálatban. A kéruboknak s a szeráfoknak (csak ezeknek van szárnyuk!) és Gábiel és Mihály arkangyalok-

⁸¹ Jn 1,46: „Szarmazhat-e valami jó Názáretből?” - kérdezte tőle Nátánaél. Fülöp így válaszolt: „Jöjj, és lásd meg!”

⁸² Ézs 8,23: „De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét.”

Ézs 9,1: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog.”

nak különleges helyzetük van. A „közönséges” angyalok emberi alakban is megjelenhetnek (Vö.: Zsid 1,14; Jel 22,16; 1Móz 3,24; Ez 1,4kk; Dán 10,13.21; Dán 12,1.⁸³)

Az üdvtörténet döntő pillanataiban kerül sor angyalok megnevezésére: Vö.: Lk 1,11.19.26; Lk 2,1-14; Mt 4,11; Lk 22,43.⁸⁴

⁸³ Zsid 1,14: „Vajon ezek nem szolgáló lelkek-e mind, akik azokért küldettek szolgálatra, akik örökölni fogják az üdvösséget?;”

Jel 22,16: „Én, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonytságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag;”

1Móz 3,24: „És miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerúbokat és a villogó lángpallost, hogy őrizték az élet fájához vezető utat;”

Ez 1,4-12: „Láttam, hogy forgószél jött észak felől, nagy felhővel és egymást érő villámlással, körülötte fényzőnnel. A közepéből, a villámok közül mintha ezüstös csillogás tündöklött volna. / Négy élőlény alakja volt ott. Ilyennek látszottak: emberhez hasonló alakjuk volt, / de mindegyiknek négy arca, és mindegyiknek négy szárnya volt. / Lábaik egyenes lábak voltak, de lábfejük olyan volt, mint a borjúláb. Ragyogóak voltak, mint a fénylő réz. / Szárnyuk alatt négyfelől emberi kezek voltak. Mind a négynek voltak arcai és szárnyai. / Szárnyaik összeértek, egyiké a másikéhoz. Nem kellett megfordulniuk, amikor jártak, mindegyik előre nézve tudott menni. / Ilyen volt az arcuk: volt emberarcuk, de volt oroszlánarca is mind a négynek jobbról, bika-arca is volt mind a négynek balról, és volt sasarca is mind a négynek. / Ilyen volt az arcuk. Felső szárnyaik ki voltak terjesztve, ez a két szárny összeért, egyiké a másikéval, kettő pedig eltakarta a testüket. / Mind egyik előre nézve tudott menni. Ahova a lélek akart menni, oda mentek, nem kellett megfordulniuk, amikor jártak;”

Dán 10,13.21: „A perzsa birodalom vezére ugyan utamat állta huszonegy napig, de Míkáél, az egyik legfőbb vezér, segítségemre jött. Ezért kellett ott maradnom a perzsa birodalomban, / ... De előbb elmondom neked, hogy mi van megírva az igazság könyvében. - Senki sincs, aki velem tartana azok ellen, csak Míkáél, a ti vezéretek;”

Dán 12,1: „Abban az időben eljön Míkáél, a nagy vezér, aki a te néped mellett áll. Nyomorúságos idő lesz az, amilyen nem volt, mióta népek vannak, addig az időig. De abban az időben megmenekül néped, mindaz, aki be lesz írva a könyvbe.”

⁸⁴ Lk 1,11.19.26: „Ekkor megjelent neki az ÚR angyala, és megállt a füstölőáldozati oltár mellett jobb felől. / ... Az angyal pedig így válaszolt: „Én Gábiel vagyok, aki az Isten színe előtt állok. Elküldött engem, hogy

Nem jár különös tisztelet az angyaloknak a bibliai mérce alapján, mivel ez Isten dicsősége csorbítását jelentené. (Vö.: Jel 19,10: „És leborultam a lába elé, hogy imádjam őt, de így szólt hozzám: „Vigyázz, ne tedd: szolgatársad vagyok, és testvéreidé is, akikben megvan a Jézus bizonyágtétele. Az Istent imádd, mert a Jézusról való bizonyágtétel a próféta-ság lelke”.)

Az angyal-lények tehát teljes mértékben Isten és az emberek szolgálatában állnak: „Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon, / kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben” (Zsolt 91,11-12).

11. Egy fiatal lány erkölcsi követelményekkel

Lk 1,26-38: „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábrriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe,/egy szűzhöz, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve. / Az angyal belépve hozzá így szólt: „Üdvözlégy, kegye-

beszéljek veled, és meghozzam neked ezt az örömhírt. / ... A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábrriel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe.”

Lk 2,1-14: „Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. /

Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénus volt a helytartó. / Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. / Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, / hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. / És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, / és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely. / Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. / És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. / Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: / Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. / A jel pedig ez lesz számotokra: talál-tok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” / És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: / „Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön béke-ség, és az emberekhez jóakarát;”

Mt 4,1: „Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki;”

Lk 22,43: „Ekkor angyal jelent meg neki a mennyből, és erősítette őt.”

lembe fogadott, az Úr veled van!” / Mária megdöbbszent ezekre a szavakra, és fontolgatta, mit jelenthet ez a köszöntés. /

Az angyal ezt mondta neki: „Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! / Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. / Nagy lesz ő, és a Magasságos Fiának mondják majd; az Úr Isten neki adja atyjának, Dávidnak a trónját, / ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” / Mária megkérdezte az angyalt: „Hogyan lehetséges ez, mikor én férfit nem ismerek?” / Az angyal így válaszolt neki: „A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékozik be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának. / Íme, a te rokonod, Erzsébet is fiút fogant öregségére, és már a hatodik hónapjában van az, akit meddőnek mondanak, /

mert az Istennek semmi sem lehetetlen.” / Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal;”

Máriának szólt az az egyedülálló üzenet, amire Ézsaiás ígérete óta sok nő sóvárgott Izráelben -, hogy tudniillik ő hozza a világra a Messiást: „Ezért maga az ÚR fog nektek jelt adni: Íme egy fiatal nő teherben van, és fiút fog szülni, és Immánuélnak nevezik el” (Ézs 7,14). (Vö.: Ézs 9,5-6.⁸⁵).

A nevek Isten Fia lényegét ábrázolják: Jézus azt jelenti: „Isten megszabadít”, Immánuel: „Velünk az Isten.”

Ő csodálatos tanácsos, erős Isten, örök Atya, békesség fejedelme. Az Úrnak ezek közül a tulajdonságai közül melyikre van szükségem ma jelenlegi helyzetemben?

„Fel, fel sokszorosan is meggyötörtek, a Király nincs messze már.

Örvendjete, ne csüggedjete, amott kél a hajnalcsillag.

Az Úr sokrétű vigasztalásában akar részteteni benneteket ínségetekben,

Segítségében akar részesíteni benneteket,

Sőt, még a halál terhét is megkönnyebbíti” (Johann Rist).

⁸⁵ Ézs 9,5-6: „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme! / Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek URának féltő szeretete viszi véghez ezt!”

Az angyal és Mária közti beszélgetés elárul valamit Mária lényéről: Gábrriel „hatalmas” üzenete után Mária nyomatékos szakszerűséggel érdeklődik arról, hogyan érvényesül Isten terve az életében: Hogyan leszek áldott állapotban? Hiszen szűz vagyok. Mária ezzel kinyilvánítja a házasságra vonatkozó erkölcsi követelményeit. „Aki az Ószövetségben Isten akarta szerint élt, egyáltalán nem folytatott házasságon kívül nemi közösséget. Sőt, még a házassági szerződés megkötésekor... sem került sor nemi érintkezésre az ilyen házaspárok között – a feleség hazaviteléig (G. Maier). (Vö.: Mt 1,18kk; 1Móz 2,24⁸⁶).

Mária a szűztől való születésre vonatkozó aggodó gondolataira a 35. versben kap választ az Isten jelenlétére és teremtető Lelkére való utalással: „Az angyal így válaszolt neki: 'A Szentlélek száll reád, és a Magasságos ereje árnyékoz be téged, ezért a születendőt is Szentnek nevezik majd, Isten Fiának'.” Minden más titok marad.

12./ „Nagyra becsült engem az ÚR...”

Lk 1,26-38: (Ld. a 11. fejezethez kapcsolódó igeszakaszt!)

Ézs 49,5b: „...hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtssem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm.”

Mária a házasságra vonatkozóan egyértelmű magatartása kapcsolatban áll az önmagára utaló világos utalással is: „Az Úr szolgálóleánya vagyok”. (Vö.: „Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal” -

⁸⁶ Mt 1,18kk: „Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. / Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. / Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: / „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten;”

1Móz 2,24: „Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté.”

38.v; és „Mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék” - 48.v.).

Semmit sem akar magának, hanem mindent Istenének és Urának. Hasonlóképpen nyilatkozik Keresztelő János is („Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem” - Jn 3,30) és Pál is („Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát” – 1Kor 15,9).

Mária kérdéseivel Isten kezébe helyezi magát. Isten rendelkezésére áll. Csak tényleges alázattal leszünk használhatók Isten számára. Az alázatos gondolkodásmód (vö.: Fil 2,5kk⁸⁷) nem cserélhető fel hiányos önértékeléssel. „Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket” (Ézs 43,4). Isten jót gondol rólam és örvendezik nekem: „Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!” (Zsolt 136,1). Az Úr előtt felszabadulhatunk és élhetünk: „A király arcának ragyogása éltet” (Péld 16,15a).

Mária a hívők nemes példaképe: „Mivel Isten egyedülálló módon fogadta kegyelmébe, mivel Urunk, Jézus Krisztus édesanyja lehetett, és mivel hitben példás módon engedelmeskedett Istennek” (Th. Lehmann).

Mária igennel válaszolt Isten akaratára akkor is, mikor számba vette e döntéssel járó kockázatokat is: jó híre elvesztését, házasságtörőnek nyilvánítását, és hogy így József is elállhat a házassági szerződéstől.

Mária bátorítóan hatott Erzsébetre Isten csodálatos cselekedetére való utalással: „Sietve” kereste a rokonával való közösséget. Ott tapasztalta meg Erzsébet által önmagára vonatkozóan Isten csodája megerősítését. (Vö.: Lk 1,39-45.56.⁸⁸) „Mert az Istennek semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37).

⁸⁷ Fil 2,5kk: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: / mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, / hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; / megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig. / Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, / hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeeiké, földieké és földalattiaké; / és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.”

⁸⁸ Lk 1,39-45.56: „Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet. / Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszönté-

13./ Istent magasztaló énekek

Mária egyértelműen viszonyult Isten ígéjéhez. Olyan jól kiismerte magát benne, mint egykor a gyermektelen Anna az Ószövetség irataiban. Hasonlítsunk össze magasztaló énekeket, és fedezzük fel bennük a párhuzamos helyeken a megfelelő indokokat, amik nagy Istenünk magasztalására szolgáltak.

a./ Anna magasztaló éneke:

1Sám 2,1-10: „Akkor így imádkozott Anna: Örvendez szívem az ÚRban, visszaadta erőmet az ÚR. Felnyílt a szám ellenségeim ellen, mert örülhetek szabadításodnak. / Nincs olyan szent, mint az ÚR, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. / Ne beszéljete oly sokat, büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérkedő szó! Hiszen mindentudó Isten az ÚR, és a tetteket Ő méri le. / A hősök íja összetörik, de az elesettek erőt öveznek fel. / A jólakottak elszegődnek kenyérért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. / Az ÚR megöl, és megelevenít, sírba visz, és felhoz onnét. / Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. / Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, leülteti az előkelőkkel együtt, és főhelyet juttat neki. Mert az ÚRéi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. / Híveinek lábát megőrzi, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. / Összetörnek, akik az ÚRral szállnak perbe, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az ÚR az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.”

sét, megmozdult a magzat a méhében. Megtelt Erzsébet Szentlélekkel, / és hangos szóval kiáltotta: „Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse! / Hogyan is lehetséges ez, hogy az én Uram anyja jön el énhozzám? / Mert íme, amint felfogta fülem köszöntésed hangját, ujjongva mozdult meg a magzat méhemben. / Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.”.../ Mária Erzsébettel maradt három hónapig, azután visszatért otthonába.”

b./ Mária magasztaló éneke:

Lk 1,46-55: „Mária pedig ezt mondta: „Magasztalja lelkem az Urat, / és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, / mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék, / mert nagy dolgokat tett velem a Hatalmas, és szent az ő neve, / irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön. / Hatalmas dolgot cselekedett karjával, szétszórta a szívük szándékában felfuvalkodottakat. / Hatalmasokat döntött le trónjukról, és megalázottakat emelt fel. / Éhezőket látott el javakkal, és bővelkedőket küldött el üres kézzel. / Felkarolta szolgáját, Izráelt, hogy megemlékezzék irgalmáról, / amint kijelentette atyáinknak, Ábrahámnak és az ő utódjának mindörökké.”

c./ Az én dicsőítő énekem:

Hab 3,18: „De én vigadozni fogok az ÚR előtt, örvendezek szabadító Istenem előtt;”

Ruth 3,9: „Megkérdezte: Ki vagy te? Az így felelt: Én vagyok Ruth, a szolgálód. Térítsd rá ruhád szárnyát szolgálódra, mert közeli rokon vagy te;”

5Móz 32,4: „Köszikla ő, cselekvése tökéletes, minden útja igazságos. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz és egyenes ő;

Zsolt 103,8.13.17: „Irgalmas és kegyelmes az ÚR, türelme hosszú, szeretete nagy. / Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz. / De az ÚR szeretete mindörökké az istenfélőkkel van, és igazsága még az unokáikkal is;”

1Pét 5,5b: „Isten a gőgösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad;”

Zsolt 147,6: „Támogatja az ÚR az alázatosokat, de porig alázza a bűnösöket;

Zsolt 75,8: „Isten fog ítélni: egyiket megalázza, másikat fölmagasztalja;

Zsolt 34,11: „Az oroszlánok is sínylődnek, és éheznek, de akik az ÚRhoz folyamodnak, nem nélkülözik a jót;”

Zsolt 107,9: „Megitatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket;

Zsolt 91,11: „Mert megparancsolja angyalainak, hogy vigyázzanak rád minden utadon;”

1Móz 17,7: „Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is;”

1Móz 12,3: „Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége;”

1Móz 32,11: „Méltatlan vagyok minden hűséges és igaz tettekre, amit szolgálóddal cselekedtél.”

III. JÓZSEF

14. József

Mt 1,18-25: „Jézus Krisztus születése pedig így történt. Anyja, Mária jegyese volt Józsefnek, de mielőtt egybekeltek volna, kitűnt, hogy áldott állapotban van a Szentlélektől. / Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszégyeníteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el. / Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezd el Jézusnak, mert ő szabaddítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: / „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten. / József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét, / de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el.”

József az ács nem csupán arra vonatkozóan volt illetékes, hogy famegmunkálással járuljon hozzá házak építéséhez, hanem élete hajlékát is építette. Felkészült Máriával, a menyasszonnyával való esküvőre, akivel házassági szerződést kötött. (Vö.: Lk 1,26kk.⁸⁹)

Családtörténetileg József Júda törzséhez tartozott. (Vö.: Mt 1,1-17.⁹⁰) Ő is, mint híres elődje, Dávid király, Betlehemből való volt (vö.: Lk 2,4; 1Sám 16,1.13⁹¹), és most hazája

⁸⁹ „A hatodik hónapban pedig elküldte Isten Gábiel angyalt Galilea egyik városába, Názáretbe, / egy szűzhez, aki a Dávid házából származó férfinak, Józsefnek volt a jegyese. A szűznek pedig Mária volt a neve.”

⁹⁰ Mt 1,1-17: „Jézus Krisztusnak, a Dávid fiának, az Ábrahám fiának nemzetségekönyve. / Ábrahám fia volt Izsák, Izsáké Jákób, Jákób fiai pedig Júda és testvérei. / Júda fia volt a Támártól született Fáresz és Zerah, Fáreszé Heszrón, Heszróné pedig Arám. / Arám fia volt Aminádáb, Aminádábé Nahson, Nahsoné Szalmón.

gazdaságilag kibontakozó északi részén dolgozott, a galileai Názáret nevű faluban. Mint minden dávidita zsidó, ő is bizonyára abban a várakozással tele reménységben élt, hogy bárcsak az ő családjában születne meg a Messiás. Vajon volt-e lényeges szerepe ennek a váradalomnak hétköznapijaiban?

Talán ő is úgy volt, mint közülünk némelyek, akik nem kételkednek abban, hogy visszajön Jézus - mégis meg kell vallaniuk: „Így imádkozunk hangosan - Urunk, jöjj vissza, és csendesen úgy gondoljuk - de nem most” (M. Siebald).

Advent Isten Messiásának, mint királynak és Úrnak a visszajövetelére való előkészületi idő. Advent bűnbánatra, megtérésre való idő ahhoz, aki bizonyosan visszatér. Mennyire sikerült ezekben a hetekben teret adnunk a nyugalom és elmélkedés perceinek? Kérhetjük Urunkat vezetéséért és jó gondolatokért: „Uram, Istenem, segíts, hogy csendben legyek és meghalljam hangodat boldogság és ínség idején is” (Maria v. Waldersee hercegnő).

József kegyes és igaz ember volt (*„Férje, József igaz ember volt, és nem akarta őt megszegényíteni, ezért elhatározta, hogy titokban bocsátja el”* – Mt 1,19). Rabbínusi felfogás szerint az volt igaz ember, aki Isten törvényét tartotta követendő mintának cselekedeteire vonatkozóan, aki Isten minősítése szempontjait komolyan vette és ennek megfelelő életet gyako-

/ Szalmón fia volt Ráhábtól Boáz, Boázé Ruthtól Óbéd, Óbédé Isai. / Isai fia volt Dávid, a király. Dávid fia volt Salamon, Úriás feleségétől. / Salamon fia volt Roboám, Roboámé Abijjá, Abijjáé pedig Ászá. / Ászá fia volt Jósafát, Jósafáté Jórám, Jórámé Uzziás. / Uzziás fia volt Jótám, Jótámé Áház, Áházé Ezékiás. / Ezékiás fia volt Manassé, Manassé fia volt Ámón, Ámóné Jósiás. / Jósiás fia pedig Jekonjás és testvérei, a babiloni fogságbevételkor. / A babiloni fogságbevétel után Jekonjás fia volt Sealtiel, Sealtielé Zerubbábel. / Zerubbábel fia volt Abihud, Abihudé Eljákim, Eljákimé pedig Azzur. / Azzur fia volt Cádók, Cádóké Jákin, Jákiné Elihud. / Elihud fia volt Eleázár, Eleázáré Mattán, Mattáné Jákób. / Jákób fia volt József, annak a Máriának férje, akitől Jézus született, akit Krisztusnak neveznek. / Összesen tehát Ábrahámától Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni fogságbevételig is tizennégy nemzedék, a babiloni fogságbevételtől Krisztusig szintén tizennégy nemzedék.”

⁹¹ Lk 2,4: *„Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt;”*

1Sám 16,1.13: *„Az ÚR azonban ezt mondta Sámuelnek: Meddig bánkódsz még Saul miatt, hiszen én elvettem, és nem marad Izráel királya? Töltsd meg olajjal a szarudat, és indulj! Elküldelek a betlehemi Isaihoz, mert ennek a fiai közül szemeltem ki a királyt.../ Sámuel pedig fogta az olajos szarut, és felkente őt testvérei jelenlétében. Akkor az ÚR lelke szállt Dávidra, és attól kezdve vele is maradt. Sámuel pedig elindult, és elment Rámába.”*

rolt: azt követte, amit Isten helyesnek tart. „Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! / Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!” (Vö.: Zsolt 5,9; Zsolt 143,10⁹²).

15. „Omlásveszély”

Mt 1,18-25: (Ld. a 14. fejezethez kapcsolódó igeszakaszt!)

Hogy került József élete a karácsonyi történetbe?

A neve azt jelenti: „bárcsak meggyarapítana Isten.” Úgy tűnik azonban, merő feltételezés csapán, hogy Isten most gyarapítani fogja. Hiszen József élete hajlékát összeomlás fenyegeti. Meg kell birkóznia azzal a gondolattal, hogy menyasszonya, Mária áldott állapotban van anélkül, hogy ő lenne a gyermek édesapja. Ez nagy lelki gyötrellemmel jár: csalódás a bizalommal való visszaélés miatt, értetlenség, tanácstalanság...! „Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek!” (Zsolt 69,2). (Vö.: Zsolt 69,1-4⁹³).

József hallgat, nem tesz szemrehányást, magában töpreng. Számára Mária házasságtörő; elválk tőle. Ez nyilvánosan is történhetné, ha keresetet indítana Mária ellen (akkor nyilvánosan megbélyegeznék, illetve halálos büntetésben részesülne (vö.: 3Móz 20,10; Jn 8,3kk⁹⁴).

⁹² Zsolt 5,9: „Vezess, URam, igazságodban, mert ellenségeim vannak, egyengesd előttem az utat!;”

Zsolt 143,10: „Taníts akaratod teljesítésére, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen az egyenes úton!”

⁹³ Zsolt 69,1-4: „A karmesternek: A „Liliomok” kezdetű ének dallamára. Dávidé. / Segíts meg, Istenem, mert nyakamig érnek a vizek! / Feneketlen iszapba süllyedtem, nincs hol megállnom. Örvénylő vizekbe esem, elsodort az ár. / Belefáradtam a kiáltozásba, kiszáradt a torkom, szemem elhomályosodott, míg Istenemre vártam.”

⁹⁴ 3Móz 20,10: „Ha valaki férjes asszonnyal paráználkodik, a felebarátja feleségével paráználkodik, halállal lakoljon a parázna férfi és a parázna nő;”

Jn 8,3kk: „Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították, /

Vagy *privát módon*, ha válólevelet ad neki (vö.: 5Móz 24,1⁹⁵), és így lehetővé teszi számára a gyermeke apjával való esküvő megtartását.

József magatartása alapján nyilvánvaló: háttérben tud maradni. Isten és Mária iránti szeretete határozza meg reakcióit, nem pedig a csalódása. *„Tarts meg engem, Istenem, mert hozzád menekültem!”* (Zsolt 15,1). (Vö.: Gal 5,25-6,2.⁹⁶)

Miután József meghozta ezt a döntést, akkor avatkozott be Isten. Álmodat bocsátott a józan megfontolást hozó emberre, akinek hallatlan az angyal által közvetített üzenet: *„Mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van”* (Mt 1,20). *„Viszont elmarad minden közelebbi felvilágosítás a csodáról. Aki tagadni akar egy ilyen csodát, annak tagadnia kell a semmiből való teljes teremtetést, és végül is tagadnia kell azt is, hogy Isten létezik. Az 1Móz 1. és 2. részében ábrázolt csoda nem kevesebb attól, hogy ...Isten fia testté lett”* (G. Maier). (Vö.: Jn 1,14kk; Kol 1,15-20.⁹⁷)

és így szóltak Jézushoz: *„Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték. / Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?” / Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre. / Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki büntelen közületek, az vessen rá először követ.” / És lehajolva tovább írt a földre. / Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül ő meg az asszony maradt ott a középen. / Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?” / Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”)*

⁹⁵ 5Móz 24,1: *„Ha valaki feleségül vesz egy lányt, és férje lesz annak, de később nem találja kedvére valónak, mert valami ellenszenveset talál benne, akkor írjon válólevelet, adja azt az asszony kezébe, és úgy küldje el a házából.”*

⁹⁶ Gal 5,25-6,2: *„Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint. / Ne legyünk becsvágyók, egymást ingerlők, egymásra irigykedők. / Testvéreim, ha valakit tetten is érnek valamilyen bűnben, ti, akik lelki emberek vagytok, igazítsátok helyre az ilyet szelíd lélekkel. De azért vigyázz magadra, hogy kísértésbe ne essél. / Egymás terhét hordozzátok: és így töltsétek be a Krisztus törvényét.”*

⁹⁷ Jn 1,14kk: *„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal. / János bizonyosságot tett róla, és azt hirdette: „Ő volt az, akiről megmondtam: Aki utánam jön, megelőz engem, mert előbb volt, mint én.” / Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre;”*

16. Ácsmester a bibliakurzusban

Mt 1,20-24: „Amikor azonban ezt végiggondolta magában, íme, az Úr angyala megjelent neki álmában, és ezt mondta: „József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni feleségedet, Máriát, mert ami benne fogant, az a Szentlélektől van. / Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.” / Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: / „Íme, a szűz fogan méhében, fiút szül, akit Immánuelnek neveznek” - ami azt jelenti: Velünk az Isten. / József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr angyala parancsolta neki: magához vette feleségét.”

József „teológiai oktatásban” részesül, és Isten átveszi tőle a felelősséget.

Isten nevén szólítja: „József, Dávid Fia” (20.v.; vö.: Ézs 43,1⁹⁸) -, és a „Dávid Fia” messiási címmel emlékezteti a Dávid házának tett ígéretekre (vö.: Zsolt 89,4; Ez 34,23-24; Lk 18,38-39.⁹⁹)

Kol 1,15-20: „Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszülött minden teremtmény közül. / Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden általa és reá nézve teremtetett. / Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. / Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első. / Mert tetszett az egész Teljességnek, hogy benne lakjék, és hogy általa békéltessen meg önmagával mindent, a földön és a mennyben, úgy, hogy békességet szerzett a keresztfán kiontott vére által.”

⁹⁸ Ézs 43,1: „De most így szól az ÚR, a te teremtd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!”

⁹⁹ Zsolt 89,4: „Szövetséget kötöttem választottammal, megesküdttem szolgámnak, Dávidnak;”

Ez 34,23-24: „Egyetlen pásztort rendelek fölējük, hogy legeltesse őket: szolgámat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk. / Én, az ÚR, Istenük leszek, szolgám, Dávid pedig fejedelmük lesz. Én, az ÚR, megmondtam!;”

Lk 18,38-39: „Ekkor így kiáltott fel: „Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!” / Akik elöl mentek, rászóltak, hogy hallgasson el, de ő annál inkább kiáltozott: „Dávid Fia, könyörülj rajtam!”

„Ne félj!” (20.v.) – Isten megvigasztalja (vö.: Ézs 41,10.14: „*Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítek, meg is segítek, sőt győzelmes jobboldallal támogatlak.../ Ne félj, férgecske Jákób, maroknyi Izráel! Én megsegítek - így szól az ÚR, a te megváltód, Izráel Szentje.*”)

„*Vedd magadhoz Máriát (20.v.)*.” – Most kell megkötni a házasságot. Ezzel korrigálja Isten József tervét. Istennek más a szándéka. Ez a bibliakurzus konkrét változásokat eredményezett József életvitelében:

„*Mert aki benne fogant...*” (20.v.) – Isten átvállalja a felelősséget. Mária nem házasságtörő.

„*Fiút fog szülni, akit nevezz el Jézusnak*” (21.v.). – Isten most jelöli ki Józsefet jogos apaként, neki kell nevet adnia a gyermeknek. A Lk 1,31-el összehasonlítva láthatjuk, hogy Isten Máriát és Józsefet egymástól függetlenül egyazon célra vezette.

Mert „*Jézus szabadítja meg népét bűneiből*” (21.v.). Jézus – héberül Josua – szó szerint azt jelenti: Isten a segítség, üdvösség, szabadítás. Jézusban ad Isten üdvösséget. Jézusnak a neve a programja. „Ahogy Józsué, aki az egész országot felszabadította és tényleges egységet hozott létre népe javára, úgy Jézus is egységet ajándékoz és megtölt Isten jelenlétével. Személyében érvényesül a rabszolgasorba döntött teremtség felszabadítása Isten gyermekei pompás szabadságára” (F. Rienecker).

Azért jött Jézus erre a földre, hogy először is Isten akarata szerint szerezzen megoldást a *bűn kérdésére*. Aztán pedig visszajövetelével a *hatalom kérdését* is végérvényesen tisztázza és megoldja (vö.: a politikai messiás-váradalom a zsidóságban: Lk 24,21a; ApCsel 1,6-7; 1Kor 15,24¹⁰⁰). Addig kell megtérésre hívnunk embertársainkat, amiről Isten Igéje győz meg: „*Ez bűnösöket fogad magához*” (vö.: Lk 15,2; Lk 5,32; Lk 15,10.¹⁰¹)

¹⁰⁰ Lk 24,21a: „*Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megváltani Izráelt;*”

ApCsel 1,6-7: „*Amikor együtt voltak, megkérdezték tőle: „Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?” / Így válaszolt: „Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett;*”

1Kor 15,24: „*Azután jön a vég, amikor átadja az az uralmat Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt.*”

17. Elszánt férfi

Mt 1,24-25: „József pedig, amikor felébredt álmából, úgy cselekedett, ahogyan az Úr anyála parancsolta neki: magához vette feleségét, / de nem érintette addig, amíg meg nem szülte fiát, akit Jézusnak nevezett el;”

Mt 2,13-16.19-23: „Miután eltávoztak, íme, az Úr anyála megjelent Józsefnek álmában, és így szólt: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba. / Ott volt Heródes haláláig, hogy beteljesedjék az, amit az Úr mondott a próféta által: „Egyiptomból hívtam el fiamat.” / Amikor Heródes látta, hogy a bölcsék túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcséktől... / Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr anyála megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, / és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. / Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; / és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.”

József engedelmisségét három ismerv jellemzi: nyugodtan – azonnal – szó szerint.

Meggyőzték a nyilvánvaló tények és összefüggések. Tisztázandó jellegű kérdések feltételére ebben az esetben nem volt szükség. Nem vitatkozott sem a szeplőtelen fogantatásról, sem a számára ezzel együtt járó kihívásokkal, hanem elfogadta ezeket, és ezeknek megfelelő módon

¹⁰¹ Lk 15,2: „A farizeusok és az írástudók pedig így zúgolódtak: „Ez bűnösöket fogad magához, és együtt eszik velük;”

Lk 5,32: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre;”

Lk 15,10: „Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.”

cselekedett. Nem késlekedett végrehajtani Istentől kapott megbízatását. Miután Mária visszatért Erzsébettől (Lk 1,39,40.56¹⁰²), megtartották az esküvőt, és megtörtént „az asszony hazavitele”.

Itt is - úgy ahogy a későbbi Egyiptomba való menekülésnél, mind pedig a visszatérés alkalmával - József Isten szolgájának bizonyult, aki engedelmeskedett megbízatásainak: kelj fel, vedd magadhoz a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, menj Izráel földjére – és József felkelt, magához vette a gyermeket és anyját, Egyiptomba menekült, majd letelepedett Galileában.¹⁰³ Engedelmessége által József az Újszövetség egyik legfontosabb személye, ő lett Jézus Krisztus oltalmazója.

Sámuelnek is azt kellett mondania Izráel első királyának, amikor csak félszívvvel vitte véghez Isten amálekíták fölötti ítéletét: „Bizony, többet ér az engedelmesség az áldozatnál?” (1Sám 15,22). (Vö.: 1Sám 25.1-9.¹⁰⁴)

¹⁰² Lk 1,39,40.56: „Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet... / Azokban a napokban útra kelt Mária, és sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városába. / Bement Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.”

¹⁰³ Mt 2,13-14: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj Egyiptomba, és maradj ott, amíg nem szólok neked, mert Heródes halálra fogja kerestetni a gyermeket.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még éjnek idején, és elment Egyiptomba.”

Mt 2,20-23: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment. / Amikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkhelaosz uralkodik atyja, Heródes után, félt oda visszatérni. Miután pedig kijelentést kapott álmában, Galilea területére vonult vissza; / és amikor odaért, abban a városban telepedett le, amelyet Názáretnek neveztek, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak: názáretinek fogják őt nevezni.”

¹⁰⁴ 1Sám 15,1-9: „Egyszer ezt mondta Sámuel Saulnak: Engem küldött az ÚR, hogy népének, Izráelnek a királyává kenjelek. Most azért hallgass az ÚR beszédére. / Ezt mondja a Seregek Ura: Számon tartom, hogy hogyan bánt Amálék Izráellel, hogy útját állta, amikor kijött Egyiptomból. / Most azért indulj, verd le Amálékot, és irts ki mindent, amije van! Ne kíméld, hanem öld meg a férfiakat és a nőket, a gyermekeket és a csecsemőket, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat! / Ekkor mozgósította Saul a hadinépet, és megszemlélte Teláimban: kétszázezer gyalogost és tízezer embert Júdából. / Amikor Amálék városáig hatolt Saul, lesbe állt a folyó völgyében. / De a kénieknek ezt üzent Saul: Menjetek el innen, távozzatok el az amálékiak közül, hogy titeket is ki ne irtsalak velük együtt, mert ti szeretettel bántatok Izráel fiaival, amikor

Amikor kérdőre vonta Sámuel Sault Istentől kapott megbízatása vonatkozásában, a király kifogásokat keresett. Hazudott magának (1Sám 15,20), a népre hárította a felelősséget (1Sám 15,21), és nem volt tekintettel Isten magasztalására (1Sám 15,30)¹⁰⁵.

József ezzel szemben királyi magatartást tanúsított, véghez vitte a nagy Király akaratát. Mt 1,25 ábrázolja, hogy József önuralommal, tapintattal, előzékenységgel rendelkező férfi. Úgy tekintett a szűzre, Máriára, mint Isten templomára (vö.: 1Kor 6,19)¹⁰⁶, mint Isten jelenléte „sátorára”: *Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal*” (Jn 1,14).

Jézus születése után Máriának és Józsefnek még négy fia és két lánya született (vö.: Mk 6,3¹⁰⁷).

kijöttek Egyiptomból. Erre eltávoztak a kéniek az amálékiak közül. / Saul pedig vágta Amálékot Havilától egészen a Súrba vezető útig, amely Egyiptommal szemben van. / Agágot, Amálék királyát élve fogta el, de az egész népet fegyverrel irtotta ki. / Saul és népe azonban megkímélte Agágot, meg a juhoknak és marhák-nak a legjavát, azaz a másodellésüket, meg a bárányokat és mindazt, ami szép volt. Ezeket nem akarták ki-irtani, hanem csak a hitvány és értéktelen jószágot semmisítették meg.”

¹⁰⁵ 1Sám 13,20, 21. 30: „Saul ezt felelte Sámuelnek: Hiszen hallgattam az ÚR szavára, és eljártam abban a megbízatásban, amiért elküldött az ÚR: elhoztam Agágot, Amálék királyát, az amálékiakat pedig kiirtot-tam. / A nép azonban elvette a zsákmányból a kiirtásra szánt juhok és marhák javát, hogy feláldozza Iste-nednek, az ÚRnak Gilgálban. / Ő pedig ezt mondta: Vétkeztem, de azért add meg nekem a tiszteletet népem vénei és Izráel előtt! Jöjj vissza velem, hogy leboruljak Istened, az ÚR előtt!”

¹⁰⁶ 1Kor 6,19: „Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temp-loma, és ezért nem a magatokéi vagytok?”

¹⁰⁷ Mk 6,3: „Nemde az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? Nem itt élnek-e közöttünk húgai is?”

18. Mobilitás és globalitás¹⁰⁸

Lk 2,4: „*Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt;*”

ApCsel 8,26-31: „*Az Úr angyala pedig így szólt Fülöphöz: „Kelj fel, és menj Dél felé a Jeruzsálemből Gázába vezető útra, amely néptelen.” / Ő felkelt, és elindult. És íme, egy etióp férfi, a kandakénak, az etiópok királynőjének udvari főembere, aki egész kincstára fölé volt rendelve, és Jeruzsálemben járt az Istent imádni, / visszatérőben hintóján ülve olvasta Ézsaiás prófétát. / Ezt mondta a Lélek Fülöpnek: „Menj oda, és csatlakozz ahhoz a hintóhoz.” / Amikor Fülöp odafutott, hallotta, hogy Ézsaiás prófétát olvassa, és megkérdezte tőle: „Érted is, amit olvasol?” / Erre az így válaszolt: „Hogyan érthetném, míg valaki meg nem magyarázza?” És megkérte Fülöpöt, hogy szálljon fel, és üljön mellé.”*

Ha az iránt kérdezzük, mi változott meg a karácsonyi történet által József és Mária életében, meg kell állapítanunk: minden!

Külső életkörülményeiket nagy nyugtalanság jellemezte: Betlehembe kellett utazniuk a népszámlálás következtében (Mária előrehaladottan áldott állapotban volt!) – majdnem kilátástalan szálláskeresés – a gyermek megszületése egy vendégfogadó hátsó udvarában – pásztorok váratlan látogatása a minap született gyermeknél – beköltözés egy házba (Mt 2,11: „*Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát*”). Új ács egzisztencia létrehozása Betlehemben – a távoli keletről való, figyelemreméltó idegenek látogatása után menekülés Egyiptomba – ismét új vállalkozás alapítása – hazatérés hazájukba – visszatérés Názáretbe – az ácsmesterrel való kapcsolatok felelevenítése.

Figyeljük csak meg: a mobilitás és a saját horizonton való túltekintés egyáltalán nem az újkor találmánya. Vajon nem várta-e el Isten Ábrahámától, Rebekától vagy Ruthtól, Illéstől, Ámósztól, Jeremiástól, Fileptől, Psziszcillától vagy Páltól, mint gyermekeitől a költözködésre való készséget. Jézus globálisan gondolkozott, amikor a Mk 16,15 szerint azzal bízta meg tanítványait: „*Menjete el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.*”

¹⁰⁸ „Mozgékonyosság és átfogó összefüggés”

Készek vagyunk-e mi is erre? Lehetséges, hogy már régen vár Urunk arra, hogy igent mondjunk kijelölt élettervünkre vagy új hivatásbeli orientálódásunkra. Vagy éppen esedékes az eddig mindig és újra elodázott látogatás egyik szomszédunknál? Nem lehetne-e alternatíva, hogy sok adventi és karácsonyi ünneplés helyett olyan személyeknek szerzünk örömet süteménnyel és karácsonyi iratokkal, akik vasárnap és karácsonykor szolgálatban állnak *értünk*: vonatkozik ez a vonatvezetőkre és hivatalnokokra a pályaudvaron, buszvezetőkre, rendőrtisztviselőkre, taxisofőrökre...? „*Tegyünk jót mindenkivel*” (Gal 6,10).

Mit jelent az én „Jeruzsálememre” vonatkozóan, hogy „*tanúim lesztek Jeruzsálemben*”? Nem kell félnem az ezzel együtt járó felindultságtól. Aki Isten akaratának megfelelően él, azt Isten oltalmazza útjain.

19. Támogatás és gondoskodás

Fil 2,1-4: „*Ha tehát van vigasztalás Krisztusban, ha van szeretetből fakadó figyelmeztetés, ha van közösség a Lélekben, ha van irgalom és könyörület, / akkor tegyétek teljessé örömet azzal, hogy ugyanazt akarjátok: ugyanaz a szeretet legyen bennetek, egyet akarva ugyanarra törekedjetek. / Semmit ne tegyetek önzésből, se hiú dicsőségvágyból, hanem alázattal különbnek tartsátok egymást magatoknál; / és senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is.*”

József megtapasztalta, amit Pál írt a Filippiben élő keresztyéneknek. Belső elkötelezettséggel gondoskodott József feleségéről, Jézusról és közös fiaikról, Jakabról, Józsefről (Józesznek is nevezték), Simonról, Júdásról, és leányaikról (vö.: Mt 13,55-56¹⁰⁹).

Amikor József és Mária a tizenkét éves Jézussal először vett részt a páskaünnepen Jeruzsálemben, akkor lett még egyszer nyilvánvalóvá: Jézus elsődlegesen menyei Atyjához tartozik (Lk 2,41-52¹¹⁰). Ezen esemény után semmit sem tudunk Józsefről.

¹⁰⁹ Mt 13,55-56: „*Hát nem az ács fia ez? Nem Máriának hívják-e az anyját, testvéreit meg Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak? / Nem közöttünk élnek-e nővérei is mind? Ugyan honnan van benne mind-ez?*”

Amit Mária belsőleg átélt, foglaljuk össze címszavakban: „*mindezeket megőrizte és forgatta a szívében* (Lk. 2,19-51¹¹¹), azokat a dolgokat is, amiket Simeon profétált neki (Lk 2,34-35¹¹²). Mária nagy háztartást vezetett, és voltak olyan idők is, amikor nem értette sem Jézust, sem küldetését (Mt 12,46-50¹¹³). Megtapasztalta a kereszt alatt az Úr gondoskodását, és szenvedett halála miatt (Jn 19,25-27¹¹⁴). Az anyai szeretettől eljutott a Megváltóba vetett személyes hitre

¹¹⁰ Lk 2,41-52: „Amikor tizenkét éves lett, szintén felmentek Jeruzsálembe az ünnepi szokás szerint. / Mután pedig elteltek az ünnepnapok, és hazafelé indultak, a gyermek Jézus ott maradt Jeruzsálemben. Szülei azonban ezt nem vették észre. / Mivel azt hitték, hogy az útítársaik körében van, elmentek egy napi járőföldre, és csak akkor kezdték keresni a rokonok és az ismerősök között. / De mivel nem találták, visszatértek Jeruzsálembe, és ott keresték tovább. / Három nap múlva találták meg a templomban, amint a tanítómesterek körében ült, hallgatta és kérdezte őket, / és mindenki, aki hallotta, csodálkozott értelmén és feleletein. / Amikor szülei meglátták, megdöbbenek, anyja pedig így szólt hozzá: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Íme, apád és én nagy bánattal kerestünk téged.” / Mire ő így válaszolt: „Miért kerestetek engem? Nem tudátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” / Ők azonban a nekik adott választ nem értették. / Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében, / Jézus pedig gyarapodott bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben.”

¹¹¹ Lk 2,19-51: „Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében.../ Jézus ezután elindult velük, elment Názáretbe, és engedelmeskedett nekik. Anyja mindezeket a szavakat megőrizte szívében.”

¹¹² Lk 2,34-35: „Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / - a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

¹¹³ Mt 12,46-50: „Még beszélt a sokasághoz, amikor íme, anyja és testvérei megálltak odakint, mert beszélni akartak vele. / Valaki szólt neki: „Íme, anyád és testvéreid odakint állnak, és beszélni akarnak veled.” / Ő azonban így felelt annak, aki szólt neki: „Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?” / Erre kinyújtotta kezét tanítványai felé, és így szólt: „Íme, az én anyám és az én testvéreim! / Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az az én fivérem, nővérem és az én anyám.”

¹¹⁴ Jn 19,25-27: „Jézus kereszttjénél ott állt anyja és anyjának nővére, Mária, Klópás felesége, valamint a magdalai Mária. / Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: „Asszony, íme, a te fiad!” Azután így szólt a tanítványhoz: „Íme, a te anyád!” És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.”

(ApCsel 1,14¹¹⁵). Miután találkozott Isten követével, nem nézhetett túl az Úristen akaratára igenlése következményein (Lk 1,38¹¹⁶).

A Jézust követő életnek vannak jó és súlyos következményei, mélységes örömet és elrejtettséget biztosító, de súlyos feszültséggel járó időszakai is, amik közül nem mindegyik egyértelmű. Urunk ígéretei azonban mély, belső bizonyossággal erősítenek meg bennünket: „*Maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem* (Jn 16,27). „*Amit én teszek, most még nem érted, de később majd megérted*” (Jn 13,7). „*Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem* (Jn 14,1)!

*„Még néhány éjszaka, míg tart a szenvedés és érvényesül a bűn.
Mégis, Isten jóindulata hajnalcsillaga vezet valamennyiünket,
Mivel fénye ragyogása jár előttünk, többé nem tart fogva a sötétség.
Isten szívéből fakad üdvösségünk” (J. Klepper).*

IV. MELLÉKSZEREPLŐK, URALKODÓK, JÉZUS KRISZTUS – A FŐSZEREPLŐ

20. Mellékszereplők

Mt 2,1-6: „*Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.”*

¹¹⁵ ApCsel 1,14: „Ezek valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban, az asszonyokkal, Jézus anyjával, Máriával és testvéreivel együtt.”

¹¹⁶ Lk 1,38: „Ekkor így szólt Mária: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” S ekkor eltávozott tőle az angyal.”

Lk 1,58: „Meghallották a szomszédai és rokonai, hogy milyen nagy irgalmat tanúsított iránta az Úr, és együtt örültek vele.”

Lk 2,3.5.18: „Elment tehát mindenki a maga városába,.../ hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt.../ és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik.”

Vannak olyan személyek a Bibliában, akik kapcsolatba kerültek ugyan a karácsonyi történettel, de csak éppen megemlítik őket.

Erzsébet és Zakariás barátai és rokonai hallották Isten nagy irgalmassága tanújelét.

Názáret, Betlehem és Jeruzsálem lakóira is vonatkozott az adókivetés előtti összeírás, ezért egy részüknek útra kellett kelniük a maguk városába.¹¹⁷ Betlehemből hallották, mit beszéltek a pásztorok egy istállóban tett látogatásukról. Jeruzsálemből sokan megrémültek a bölcsek szavai miatt.

Az adóbehajtási hivatalnokok regisztrálták Józsefet is, a vendégfogadó tulajdonosa (jóllehet nincs közvetlenül megnevezve) könyörületre indult, és szálláshelyet adott Máriának és Józsefnek. A tulajdonos hátsó udvara lett Isten Fia első lakhelye.

Az írástudók Heródes udvarában megtalálták az összefüggést egy király születése és egy mintegy 700 évvel korábbi prófécia között: „Te pedig, efrátai Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúl a hajdankorba, a távoli múltba” (Mik 5,1).

Különböző társadalmi rétegből való ember csak mellékesen került kapcsolatba Jézussal. És mégis: Isten számára egyetlen ember sem mellékszereplő. Mindenki Isten látókörében van: „Te vagy a látás Istene. Mert ezt mondta: Én is láthattam itt, aki engem látott” (1Móz 16,13).

Hogy vajon megváltozott-e a megnevezettek élete, nem tudjuk.

Kérdezzük meg azonban magunkat önvizsgálatot tartva: Csak Isten akarata „peremén” vagy centrumában élek? Határ menti ingázó vagyok, aki hol egyik, hol másik keresztyén közösséghez csatlakozik, de nem akarja magát hitelesen elkötelezni? „Perem ember” vagyok-e csupán gyülekezetemben, bizonyos tekintetben csak egy néző, és nem szolgálatra kész munkatárs?

¹¹⁷ Lk 2,3: „Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják.”

21. Uralkodók

Kik voltak azok az emberek, akik uralkodása idejére esett Jézus születése.

*Caesar Octavianus*nak Kr.e. 27-ben a szenátus az „Augustus”, azaz „imádásra méltó” megtisztelő címet ajándékozta, amivel kifejezésre jutatta, hogy a római istenek közé sorolta. Vajon ő-e a Vergilius által meghirdetett eljövendő világuralkodó, aki megvalósítja a hön óhajtott békét? Kr.e. 8-tól békeesség uralkodott a Római Birodalomban, aminek akkor Izráel is tagja volt. Augustus 45 évig uralkodott politikai, katonai és papi vezetőként.

Publius Sulpicius Quirinius Cyrenius szolgálati megbízatással vezető római tisztviselő volt Szíriában.

Nagy Heródes politikailag igen sikeres ember volt. Kibontakoztatta nagyszerű építészeti tevékenységét, amihez a jeruzsálemi templom is hozzátartozott. Jóllehet „nagy” volt, de „beteges” bizalmatlanságának emberek százai estek áldozatul (vö.: Mt 2,16-21¹¹⁸).

Hogy kerültek kapcsolatba ezek az uralkodók a „karácsonyi történettel”? Augustus és Quirinius csak indirekt módon: a népszámlálás eseménye vezetett oda, hogy beteljesedett *Isten terve*. Heródes a napkeleti bölcsek és az írástudók által szerzett tudomást az újszülött királyról (vö.: Mt 2,1-8¹¹⁹).

¹¹⁸ Mt 2,16-21: „Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől. / Ekkor teljesedett be az, amit Jeremiás prófétált: / Hang hallatszott Rámában, nagy sírás és jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit, és nem akart megvigasztalódni, hogy már nincsenek.” / Amikor Heródes meghalt, íme, az Úr angyala megjelent Józsefnek álmában Egyiptomban, / és ezt mondta: „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, és menj Izráel földjére, mert meghaltak azok, akik a gyermek életére törtek.” / Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját, és Izráel földjére ment.”

¹¹⁹ Mt 2,1-8: „Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert látuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legje-

Megállapítjuk:

- 1./ Emberek hatalmi kompetenciával a világ legfontosabb személyeinek tarthatják magukat – mégis, Isten beírta a világtörténelembe Betlehem falu nevét. Ott született meg ebbe a világba az igaz békeesség királya.
- 2./ Istentelen uralkodókat is be tud vonni Isten a tervébe (vö.: 2Móz 2,8-10. 13-15. 23-24¹²⁰.)
- 3./ A római információs politika révén a Betlehembben végbement események híre egészen Rómaig eljutott. De sok információ nem vezet Isten Fia imadására.
- 4./ A megemlített három uralkodónak is tudomására jutott, hogy Jézus bűnből való szabadító. Örvendezzünk szívből az Ef 2,14-18-ban közölt üzenetnek¹²¹.

lentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népeket, Izráelt.” / Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, / majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szereztek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

¹²⁰ 2Móz 2,8-10. 13-15. 23-24: „A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. / Vidd magaddal ezt a gyermeket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta. / Amikor felnőtt a gyermek, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta, és elnevezte Mózesnek, mert azt mondta: A vízből húztam ki... / Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat? / Az így szólt: Ki tett téged elöljáróvá és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan az egyiptomit megölted? Mózes megijedt, és ezt mondta: Bizony kitudódott a dolog. / A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. De Mózes elmenekült a fáraó elől. Midjén földjén állapodott meg, és leült ott egy kútnál.”

¹²¹ Ef 2,14-18: „Mert ő a mi békeességünk, aki a két nemzetséget egygétette, és az ő testében lebontotta az elválasztó falat, az ellenségeskedést, / miután a tételes parancsolatokból álló törvényt érvénytelenné tette, hogy békeességet szerezve, a kettőt egy új emberré teremtsen önmagában. / Megbékéltette mindkettőt egy testben az Istennel, miután a kereszt által megölte az ellenségeskedést önmagában, / és eljött, és „békeességet hirdetett nektek, a távoliaknak, és békeességet a közeliaknak”. / Mert általa van szabad utunk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.”

22. Jézus Krisztus – a főszereplő

Lk 2,1-7. 10-11: *„Történt pedig azokban a napokban, hogy Augustus császár rendeletet adott ki: írják össze az egész földet. / Ez az első összeírás akkor történt, amikor Szíriában Cirénius volt a helytartó. / Elment tehát mindenki a maga városába, hogy összeírják. / Felment József is a galileai Názáretből Júdeába, a Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mert Dávid házából és nemzetségéből való volt, / hogy összeírják jegyesével, Máriával együtt, aki áldott állapotban volt. / És történt, hogy amíg ott voltak, eljött szülésének ideje, / és megszülte elsőszülött fiát. Bepólyálta, és a jászolba fektette, mivel a szálláson nem volt számukra hely.../ Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.*

Jézus, minden királyok királya teljesen más, mint a világi uralkodók. Dicsősége megalázott voltában mutatkozik meg. Kisgyermekként nem ünnepélyes, karácsonyi hangulatba születik, hanem a világesemények káoszába.

Jézust, a karácsony főszereplőjét más szemmel kell érzékelnünk, hogy szállást vehessen nálunk. Ezt Margret Birkenfeld találó szavakkal fejezte ki:

„Uram, részt vállalsz szegénységünkől, és így végtelenül gazdaggá teszel bennünket.

Te, aki mindenek teremtetője vagy, hozzánk hasonló emberré lettél.

Engedd, hogy bölcsődön túl láthassuk ezt a csodát,

Hogy a nagy sürgés-forgás közepette csendesen megálljunk előtted.

Uram, azért jöttél, hogy megválts minket a sötét éj bűneiből.

Szereteted mindnyájunknak vigasztalást és világosságot hozott.

Hadd lássuk bölcsődön túl állandóan keresztedet,

Hogy csenden megálljunk előtted a nagy sürgés-forgás közepette.”

Ha összehasonlítjuk Jézus királyt a világi uralkodókkal, például Augustussal, megállapítjuk: Jézus Krisztus vonatkozásában, hogy neki:

nem a világ gazdagsága fontos, hanem Isten királyi uralma (vö.: Jn 18,36¹²²);

nem katonák serege, hanem a „lélek kardjával” való lelki küzdelem (Ef 6,17; Mt 4,11kk¹²³);
nem az elnyomó uralkodói hatalom, hanem a szabadító szolgálat: „Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért” (Mk 10,4);

nem a hazugság, de az igazság: „Én vagyok az út, az igazság és az élet” (Jn 14,6a);

nem az emberi, hanem Istentől való békesség: „Mivel tehát megigazultunk hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róm 5,1).

V. A PÁSZTOROK

23. A pásztorok

Kis ezek az emberek?

Kint élnek a mezőn, „éjjel-nappal” szolgálatban állnak – külön műszakpótlék nélkül. Lelkiismeretes munkát, figyelmességet, gondoskodást és a veszélyekre való érzéket igényel a nyájaiért való felelősség.

¹²² Jn 18,36: „Jézus így felelt: „Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálaim harcolnának, hogy ne szolgáltatassanak ki a zsidóknak. De az én országom nem innen való.”

¹²³ Ef 6,17: „Vegyétek fel az üdvösség sisakját is, és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde;”

Mt 4,1kk: „Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. / Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. / Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré.” / Ő így válaszolt: „Meg van írva: Nem csak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” / Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, /

és így szólt hozzá: „Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: Angyalainak parancsot ad, és azok tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe.” / Jézus ezt mondta neki: „Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” / Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, / és ezt mondta neki: „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.” / Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” / Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.”

Foglalkozásuk során Urunktól megbecsült közösségben forgolódtak, mivel Istent az Ez 34,11-ben azt mondja önmagáról, mint pásztorról: „Mert így szól az én Uram, az ÚR: Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat” (vö.: Ez 34,23; Zsolt 23.¹²⁴)

Jézus is jó pásztornak nevezte magát (vö. Jn 10,11¹²⁵). Rabbínusi értelmezés szerint a farizeusok megvetették a pásztorokat, rablóknak és csaló csőcseléknek tartották őket, és bíróság előtt sem politikai, sem pedig tanúskodási joggal nem rendelkeztek. Tevékenységük következtében nem vettek részt az istentiszteleti közösségben.

Isten értékelése azonban más mérték szerint történik. „Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az ÚR azt nézi, ami a szívben van” (1Sám 16,7).

A büntetett előéletű Mátét karácsonykor elbocsátották, hogy részt vehessen az istentiszteleten. Mégis egyedül ült egy padsorban az ünnepélyesen felékesített, emberekkel tele templomban. Két később érkező ugyan gyorsan beült a padjába, de azonnal fel is álltak, amikor Mátét meglátták. Ő meg sírva ment ki a templomból.

Ezt követően a lelkész félbeszakította az istentiszteletet, és Isten kegyelméről szóló prédikáció helyett elkezdett egy nagypénteki éneket. Sokan megbotránkoztak.

Néhány fiatal aztán megkereste és megtalálta Mátét. Karácsony másnapján olyan emberekről volt szó, „akiknek az élete ismét jóra fordult.” Mintegy harminc személy jött el, akik úgy énekeltek a „Mivel a világ kárba vészett, ezért Krisztus megszületett” kezdetű éneket -, hogy teljesen megértették, miért kellett Jézusnak eljönnie hozzánk (vö.: Jn 3,16-18; 1,9-13¹²⁶).

¹²⁴ Ez 34,23: „Egyetlen pásztort rendelek fölējük, hogy legeltesse őket: szolgálmat, Dávidot. Ő fogja legeltetni őket, ő lesz a pásztoruk.”

Zsolt 23: „Dávid zsoltára. Az ÚR az én pásztorom, nem szűkölködöm. / Füves legelőkön terelget, csendes vizekhez vezet engem. / Lelkemet felüdíti, igaz ösvényen vezet az ő nevéért. / Ha a halál árnyéka völgyében járok is, nem félek semmi bajtól, mert te velem vagy: vessződ és botod megvigasztal engem. / Asztalt terítesz nekem ellenségeim szeme láttára. Megkened fejemet olajjal, csordultig van poharam. / Bizony, jóságod és szereteted kísér életem minden napján, és az ÚR házában lakom egész életemben.”

¹²⁵ Jn 10,11: „Én vagyok a jó pásztor. A jó pásztor életét adja a juhokért.”

¹²⁶ Jn 3,16-18: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. / Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a vilá-

24. Örömhírmondó követek

Lk 2,15-20: „Miután elmentek tőlük az angyalok a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: „Menjünk el egészen Betlehemig, és nézzük meg: hogyan is történt mindaz, amiről üzent nekünk az Úr.” / Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet, és a jászolban fekvő kisgyermeket. / Amikor meglátták, elmondták azt az üzenetet, amelyet erről a kisgyermekről kaptak, / és mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott azon, amit a pásztorok mondtak nekik. / Mária pedig mindezeket a dolgokat megőrizte, és forgatta a szívében. / A pásztorok pedig visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindazért, amit pontosan úgy hallottak és láttak, ahogyan ő megüzente nekik;”

Ézs 52,7: „Mily szép, ha feltűnik a hegyeken az örömhírt hozó lába! Békességet hirdet, örömhírt hoz, szabadulást hirdet. Azt mondja Sionnak: Istened uralkodik!”

A pásztorok nem csupán meghallgatták az angyalok híradását, hanem bátran útra is keltek. Mi változott meg az életükben ez által?

16.v.: Korrigálniuk kellett Istenről való elképzelésüket, amint megtalálták „Krisztust, az Üdvözítőt és Urat” (vö.: Lk 2,11¹²⁷): igen szerény, szegényes és jelentéktelen körülmények között. Azonban a pásztorok mindenki mást megelőztek, mikor első látogatókként álltak Isten Fia betlehemi „bölcsője” előtt.

got, hanem, hogy üdvözljön a világ általa. / Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre, aki pedig nem hisz, már ítélet alatt van, mert nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében;”

Jn 1,9-13: „Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba. / A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: / saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. / Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, / akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.”

¹²⁷ Lk 2,11: „Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”

„Itt állok jászolod felett, ó, Jézusom, szerelmem,
 Eljöttem, elhoztam neked, amit kezedből nyertem;
 Vedd elmém, lelkem és szívem,
 Hadd adjam néked mindenem,
 Hogy kedves légyek néked!” (P. Gerhardt).¹²⁸

17.v.: Ők lettek az Újtestamentum első evangélizációs csapata Jézus születése után.

18.v.: Az emberek odafigyeltek az örömhírmondó követekre. A legjobb hírt nem a rabbik, hanem egyszerű pásztorok fogalmazták meg, és üzenetük maradandó nyomokat hagyott maga után.

20.v.: A pásztorok mindennapjainak új alaptónusa lett – Isten magasztalása. Aki Jézussal találkozik, másként beszél, mint azt megelőzően. Átkozódóból Istent magasztaló énekes lehet (vö.: Zsolt 40,4¹²⁹)!

A pásztorok élete középpontjába nem élményeik, nem érzésük, hanem Isten került (vö.: ApCsel 4,12.20¹³⁰).

„A világnak örömhírmondó követekre van szüksége!

Jöjj te is, állj be közéjük.

Legyél életed által Jézus örömhírmondó követe” (U. Aul).

¹²⁸ Református énekeskönyv. 329. ének 1. verse. Református Sajtóosztály. Budapest, 1971.

¹²⁹ Zsolt 40,4: „Új éneket adott a számba, Istenünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az URat, és bíznak benne.”

¹³⁰ ApCsel 4,12.20: „És nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnénk... mert nem tehetjük, hogy ne mondjuk el azt, amit láttunk és hallottunk.”

VI. SIMEON ÉS ANNA

25. Simeon

Lk 21-35: „Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. / Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, / amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék;” / és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.” / Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. / Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. / A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, / akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: / „Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, / mert meglátták szemeim üdvösségedet, / amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, / hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek.” / Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon, / Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / - a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

Ki volt Simeon?

Kegyes, igaz ember, olyas személy, aki hűségesen figyelembe vette Isten törvényét (vö.: 25.v.: „Íme, élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta”); Istenfélő ember, aki tiszteletben tartotta Isten méltóságát és szentségét, és aki éber volt a Gonosszal szemben.

Várakozó személy, „aki várta Izráel vigasztalását” (25b.). (Vö.: Zsolt 119,166; Hab 2,3; 2Kor 1,3-4; Ézs 40,1kk; Ézs 42,6; Ézs 49,6.¹³¹)

¹³¹ Zsolt 119,166: „Segítségedben reménykedem, Uram, és teljesítem parancsolataidat;”

„Isten valósága Simeon számára annyira egyértelmű, hogy népe és a világ Istentől távoli való távolságát csak Isten utáni fájdalmas sóvárgással tudta elviselni” (F. Hauss).

Isten Lelke által vezetett ember, aki Isten személyes ígérteét őrizte a szívében („*És a Szentlélek volt rajta / Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát* (Lk 2,25c-26.)

Hogy került kapcsolatba Simeon a karácsonyi eseménnyel?

József és Mária Isten rendelésének való engedelmessége által (vö.: 21-24. 27b¹³²): Jézus körülmetélése és névadása során a nyolcadik napon, továbbá 33 nappal később Jézus bemutatása és az áldozati adomány által (vö.: 1Móz 17,7-12; 3Móz 12,1-8¹³³).

Hab 2,3: „Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg; ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el;”

2Kor 1,3-4: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, / aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten vigasztal minket;”

Ézs 40,1kk.: „Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek. / Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az ÚR keze minden vétkéért. / Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az ÚRnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek! / Emelkedjék föl minden völgy, süllyedjen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé és a dombvidék síksággá!”

Ézs 42,6: „Én, az ÚR, elhívtalak az igazságért, én fogom a kezedet. Megőrizlek, és benned ajándékozom meg szövetséggemmel népemet, világosságommal a nemzeteket;”

Ézs 49, 6: „Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig.”

¹³² Lk 2, 21-24. 27b: „Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. / Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, / amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék;” / és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókát... / amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak.”

A Szentlélek vezetésével a templomban. A Szentlélek ma is bevezet a gyülekezetbe.

Simeon sok évig tartó várakozás után is nyitott maradt Isten iránt. A templomban ismerte meg a hathetes gyermeket, az Isten által küldött Szabadítót.

26. A következmények

Isten ígérete megvalósulása által Simeon élete is beteljesedett, és kész a halálra: „*Most bocsátd el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel*” (Lk 2,29).

Simeon áldást mondó próféta lett Isten bátorító, komoly Igéjével: „*Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, / - a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata*” (Lk 2,34-35).

¹³³ 1Móz 17,7-12: „*Szövetségre lépek veled, sőt utódaiddal is, örök szövetségre minden nemzedékükkel. Mert Istened leszek, és utódaidnak is. / Neked adom és utódaidnak a földet, hol jövevény vagy, Kánaán egész földjét birtokul örökre, és Istenük leszek. / Majd ezt mondta Isten Ábrahámnak: Te pedig tartsd meg szövetségemet, meg utódaid is nemzedékről nemzedékre! / Így tartsátok meg szövetségemet, amelyet veletek és utódaitokkal kötök: metéljenek körül nálatok minden férfit! / Metéljétek körül szeméremtestetek bőrét, ez lesz a veletek kötött szövetségem jele. / Nyolcnapos korában körül kell metélni nálatok minden fiúgyermeket nemzedékről nemzedékre, akár a házban született, akár pénzen vásárolták valami idegentől, aki nem a te utódaid közül való;*”

3Móz 12,1-8: „*Azután így beszélt Mózeshez az ÚR: / Így szólj Izráel fiaihoz: Ha egy asszony fogan, és fiút szül, tisztátalan lesz hét napig, ugyanolyan tisztátalan, mint a havi tisztulás idején. / A nyolcadik napon metéljék körül a fiú szeméremteste bőrét. / Még harminchárom napig maradjon otthon az anya, míg megtisztul a vértől. Semmiféle szent dolgot nem érinthet, a szent helyre sem mehet be, míg el nem telnek tisztulásának a napjai. / Ha pedig leányt szül, két hétig lesz olyan tisztátalan, mint a havi tisztuláskor, és hatvanhat napig kell otthon maradnia, míg megtisztul a vértől. / Amikor eltelnek a fiú vagy leány miatti tisztulásának napjai, akkor vigyen el egy esztendő bárányt égőáldozatul, egy galambfiókát vagy egy gerlicét pedig vétekáldozatul a kijelentés sátrának a bejárata elé, a paphoz. / Az pedig mutassa be az ÚR színe előtt, és végezzen engesztelést az asszonyért, akkor tisztává lesz a vérfolyás után. Ez a törvény vonatkozik a fiút vagy leányt szülő asszonyra. / De ha nem telik neki báránynak, akkor fogjon két gerlicét vagy két galambfiókát: egyet égőáldozatul, egyet vétekáldozatul. A pap pedig végezze el az engesztelést az asszonyért, és az tiszta lesz.*”

„Urunk, várunk mi is eljöveteledre, mint az agg Simeon.

Királyi koronával térsz vissza a felhőkben.

Hadd lássuk meg jászolodon túl koronádat,

És segítsd, hogy a nagy sürgés-forgás közepette

várjunk Rád türelmesen” (M. Birkenfeld).

27. Anna

Lk 2,36-38: „Volt ott egy prófétanő is, Anna, Fánuel leánya, Áser törzséből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után, / és már nyolcvannégy éve özvegyasszony volt. Nem távozott el a templomból, mert böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal. / Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.”

Anna élete érthetővé teszi számunkra:

Az Isten számára való elhivatottságra vonatkozóan nincsen korhatár. Származását illetően Anna az észak-izráeli Áser törzséből való volt. Elődje, Fánuel Jákóbra emlékeztet, aki Penúélban Izráellé, Isten harcosává lett: „Jákób Penúélnak nevezte el azt a helyet és ezt mondta: Bár láttam Istent színről színre, mégis életben maradtam” (1Móz 32,31).

Annának nem csak örömteli, de szenvedéssel terhelt órai is voltak. Hétévi házassága után mintegy 60 éve özvegyasszonyként élt, nem tudjuk, voltak-e gyermekei. 84 évesen még mindig intenzív imaszolgálatot végzett. Isten volt a „legdrágább kincse”. „Hadd lakjam mindenkor sátradbán, hadd meneküljek szárnyad oltalmába! (Zsolt 61,5; vö.: Zsolt 27,4-5; Zsolt 100,1kk.¹³⁴).

¹³⁴ Zsolt 27,4-5: „Egy dolgot kérek az ÚRtól, azért esedezem: hogy az ÚR házában lakhassam egész életemben; láthassam, milyen jóságos az ÚR, és gyönyörködhessem templomában. / Megóv engem sátrában a veszedelem napján. Elrejt sátra mélyén, magas kősziklára helyez engem;”

Zsolt 100,1kk.: „Hálaadó zsoltár. Ujjongjatok az ÚR előtt az egész földön! / Szolgáljatok az ÚRnak örömmel, vigadozva járuljatok színe elé! / Tudjátok meg, hogy az ÚR az Isten! Ő alkotott minket, az övéi va-

Prófétanóként Anna Istentől áttekintést kapott a Jézusra utaló eseményekre vonatkozóan.

Hogy került kapcsolatba Anna a gyermek Jézussal?

Valószínűleg figyelemmel kísérte Simeon Jézussal való találkozását, és hallotta prófétai szavait a Messiásról, aki világosság, akit nyilvánvalóvá tesz Isten minden népnek.

A Szentlélektől ösztönözve ismerte meg a prófétanó Jézust, mint Megváltót: nyilvánosan magasztalta Istent, és „beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását” (38.v.) (Vö.: ApCsel 3,3-9.¹³⁵)

Milyen megbízatást akarok ma teljesíteni?

VII. A BÖLCSEK

28. A bölcsek

Mt 2,1-6: „Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt;”

gyunk: az ő népe és legelőjének nyája. / Menjetek be kapuin hálaénekekkel, udvaraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! / Mert jó az ÚR, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről nemzedékre.”

¹³⁵ ApCsel 3,3-9: „Mikor meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. / Péter pedig Jánossal együtt rátekintett, és azt mondta: „Nézz ránk!” / Ő felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. / Péter ekkor így szólt hozzá: „Ezüstöm és aranyam nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus Krisztus nevében, kelj fel, és járj!” / És jobb kezénél fogva felemelte, annak pedig azonnal megerősödött a lába és a bokája, / felugrott, talpra állt, és járt. Bement velük a templomba is, járkált, ugrándozott, és dicsérte az Istent. / Látta őt az egész nép, amint járkál, és dicséri az Istent.”

Lk 2,39-40: „Miután mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek városukba, a galileai Názaretbe. / A gyermek pedig növekedett és erősödött, megtelt bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.”

A Mt 2-ből való események a Lk 2,39a és 39b közé datálhatók. Három utalás van József és családja Betlehemben való hosszú tartózkodására: Jézus a csecsemő (vö.: Mt 2,8); a ház, ahol laktak (már nem a vendégfogadó (vö.: Mt 2,11); a „két év alatti” életkor megjelölése a gyermekgyilkosságra való felszólításkor (Mt 2,16).¹³⁶

A bölcsek fellépésével először teljesedett be az Ábrahámval közölt áldás: „Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége” (1Móz 12,3). A napkeleti bölcsek, akik bizonyára egy közép-perzsa papi kaszthoz tartoztak, „kinyilatkoztatás részesei voltak”. A médek Jáfet utódai (1Móz 10,2¹³⁷)

A napkeleti bölcsek „az iráni-perzsa ország legfelsőbb képzett rétegéhez tartoztak... Országuk legkiválóbbjai voltak, akik szent élet folytatására törekedtek” (A. Strobel).

Mivel a tudósok többnyire az ország fővárosában tevékenykedtek, a bölcsek koruk legfontosabb városából, Ektabanából érkeztek. Létezett ott egy zsidó település, amelyet Eszter királynő, Ahasvérus király felesége alapított. A tudósok ismerték Bálám jóvendölését „Jákób csillagáról”, az eljövendő Megváltóról (vö.: 4Móz 24,17; Jel 22,16; Jób 19,25.27¹³⁸).

¹³⁶ Mt 2,8: „Majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjetek el, szerezzetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!”

Mt 2,11: „Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát;”

Mt 2,16: „Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek túljártak az eszén, nagy haragra lobbant, elküldte embereit, és megöletett Betlehemben és annak egész környékén minden kétesztendő és ennél fiatalabb fiúgyermeket, annak az időpontnak megfelelően, amelyet pontosan megtudott a bölcsektől.”

¹³⁷ 1Móz 10,2: „Jáfet fiai: Gómer, Mágóg, Mádaj, Jáván, Túbal, Mesek és Tírász.”

¹³⁸ 4Móz 24,17: „Látom őt, de nem most, szemlélem, de nem közel. Csillag jön fel Jákóbból, királyi pálca támad Izráelből. Bezúzza Móáb halántékát és Sét összes fiainak a koponyáját;”

Isten hozta kapcsolatba a napkeleti bölcseket a karácsonyi eseményekkel, mivel kapcsolatatt létesített csillagvizsgáló tevékenységükkel: „Mert láttuk az ő csillagát” (2.v.). Kr.e. 7-ben a Jupiter (a világuralkodó csillaga) és a Szaturnusz (a zsidók csillaga) megfigyelt konstellációja arra ösztönözte őket, hogy elinduljanak hosszú utazásukra Jeruzsálembe.

„Eljöttünk, hogy imádjuk őt!” Jövünk-e mi is?

„Halálban, éjben vártam én: fölkel a nap rám véled. :/

Terólad ömlik rám a fény: a béke, boldog élet, A lélek ékességei;

Belőlük hitnek mennyei Szép tisztasága árad” (P. Gerhardt)¹³⁹

29. Megtalálták Jézust

Mt 2,1-12: „Amikor Jézus megszületett a júdeai Betlehemben Heródes király idejében, íme, bölcsek érkeztek napkeletről Jeruzsálembe, / és ezt kérdezték: „Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát, amikor feltűnt, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.” / Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet. / Összehívatta a nép valamennyi főpapját és írástudóját, és megkérdezte tőlük, hol kell megszületnie a Krisztusnak. / Azok ezt mondták neki: „A júdeai Betlehemben, mert így írta meg a próféta: / Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.” / Ekkor Heródes titokban hívatta a bölcseket, pontosan megkérdezte tőlük a csillag feltűnésének idejét, / majd elküldte őket Betlehembe, és ezt mondta: „Menjete el, szerezzetek pontos értesüléseket a gyermekről; mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek, és imádjam őt!” / Miután meghallgatták a királyt, elindultak, és íme, a csillag, ame-

Jel 22,16: „Én, Jézus küldtem el angyalomat, hogy ezekről bizonyoságot tegyen nektek a gyülekezetek előtt. Én vagyok Dávid gyökere és új hajtása, a fényes hajnalcsillag;”

Jób 19,25.27: „Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára megáll a por fölött,.../ Saját magam látom meg őt, tulajdon szemeim látják meg, nem más, bár veséim is megemésztetnek.”

¹³⁹ Református Énekeskönyv. 329. ének 3. verse. Református Sajtóosztály. Budapest, 1971.

lyet láttak feltűnésekor, előttük ment, amíg meg nem érkeztek, és akkor megállt a fölött a hely fölött, ahol a gyermek volt. / Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük. / Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát. / Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

Óh, hogy csodálkoztak a bölcsek Heródes és Jeruzsálem lakossága rémületén (vö.: 3.v.¹⁴⁰).

Isten igazolta a messzire utazók útra kelését:

Az összehívott írástudók gyűlésének vizsgálata által. Határozott utalást tettek Betlehemre, Krisztus szülőhelyére (6.v.¹⁴¹). A jelet (ez itt a csillag) az Írás igéjének kellett megerősíteni, hogy az emberek hitre jussanak; Az írástudók mindezt tudják – és mégsem tudják igazán. Miért nem mennek a bölcsekkel együtt Betlehembe? Hiszen itt van a Messiás, az Írás beteljesedett!;

Az újbóli csillagkonstelláció által a Betlehemben lévő ház felett (10.v.¹⁴²);

Az által, hogy megtalálták a Gyermekeket anyjával együtt (11.v.¹⁴³).

Fáradozásuk és igyekezetük, a hosszú és strapás út megtétele nem volt hiábavaló (vö.: Ézs 49, 4-6; 1Kor 15, 10.58.¹⁴⁴).

¹⁴⁰ Mt 2,3: „Amikor ezt Heródes király meghallotta, nyugtalanság fogta el, és vele együtt az egész Jeruzsálemet.”

¹⁴¹ Mt 2,6: „Te pedig Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy a legjelentéktelenebb Júda fejedelmi városai között, mert fejedelem származik belőled, aki legeltetni fogja népemet, Izráelt.”

¹⁴² Mt 2,10: „Amikor meglátták a csillagot, igen nagy volt az örömük.”

¹⁴³ Mt 2,11: „Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincsesládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.”

¹⁴⁴ Ézs 49, 4-6: „Én azonban ezt mondtam: Hasztalan fáradoztam, semmiért, hiába pazaroltam erőmet. De az Úrnál van az én ügyem, és munkám jutalma Istenemnél. / Most pedig ezt mondja az ÚR, aki már anyám méhében szolgájának teremtettem, hogy Jákóbot hozzá térítsem, Izráelt hozzá gyűjtsem. Ilyen nagyra becsült engem az ÚR, Istenemnél van az erőm. / Ezt mondta: Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállítá-

Mi újult meg ez által a férfiak életében?

„Igen nagy volt az örömük” (Mt 2,10). A Lk 2,10-ben olvashatók rájuk is érvényesek: „Íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz.”

A napkeleti bölcsek csupán egy gyermeket találtak, és megismerték benne Jézust, a világ Megváltóját. Teljesen átadták magukat neki, és Urukként imádták őt. Ez a hit. „A nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsid 11,1).

Adományaik - arany, tömjén és mirha - a messiási idők jeleinek számítottak (vö.: Ézs 60,6b.¹⁴⁵). Ezekkel magasztalták a napkeleti bölcsek Jézust, mint királyt, papot és prófétát.

„A földön Isten imádásában a földi dolgoknak is megvan a megfelelő helyük:

Az emberek kincseiket ajándékozzák a Gyermekeknek.

Az imádkozó kész Krisztusnak adni azt, ami számára a legértékesebb,

És amivel tulajdonképpen rendelkezhetne” (v. Heinrich).

30. Új utak

Mt 2,12: „Mivel azonban kijelentést kaptak álomban, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.”

A csillagok betöltötték küldetésüket. Isten most álomban szólt a hívőkhöz. Ezen a módon megőrizte őket Heródes gonosz tervétől is. A bibliai értelemben tényleg bölccsé lett férfiak már minden vonatkozásban „új úton jártak” (vö.: Péld 9,10; ApCsel 5,29¹⁴⁶).

sában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgám. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig;”

1Kor 15,10.58: „De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.../ De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.”

¹⁴⁵ Ézs 60,6b: „Mindnyájan Sebából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az ÚR dicső tetteit hirdetik.”

¹⁴⁶ Péld 9,10: „A bölcsesség kezdete az ÚRnak félelme, és a Szentnek a megismerése ad értelmet;”

A karácsonyi személyekkel kapcsolatos vizsgálódásunk során nyilvánvaló:

Istennek lehetőségei gazdagsága áll rendelkezésére, hogy hitre hívjon embereket Jézus Krisztusnak e világba való jövetele által.

Egy dologban azonban valamennyien közösek: az emberek szívében és életében történt minden lényegesen változás a Krisztussal való találkozás következménye (vö.: Lk 17,11-19; ApCsel 22,6-17.¹⁴⁷)

Az előttünk lévő új évben először is nem jó elképzelésekről vagy még inkább aktivitásokról van szó, hanem arról a kérdésről: Hogy kap több teret az életében Jézus és a vele való találkozás?

ApCsel 5,29: „De az Úr angyala éjszaka megnyitotta a börtön ajtaját, és kivezetve őket ezt mondta nekik.”

¹⁴⁷ *Lk 17,11-19: Amikor útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át. / Amint beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak, / és kiáltozva kérték: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” / Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: „Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak.” És amíg odaértek, megtisztultak. /*

Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és fennhangon dicsőítette Istent. / Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. / Jézus ekkor így szólt: „Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? / Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen?” / És ezt mondta az Úr: „Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.”

ApCsel 22,6-17: „Történt pedig, hogy útközben, amint déltájban közeledtem Damaszkuszhoz: hirtelen vakító fényesség sugárzott le rám az égből. / A földre estem, és hangot hallottam, amely így szólt: Saul, Saul, miért üldözöl engem? / Én pedig megkérdeztem: Ki vagy, Uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl. / Akik velem voltak, a fényt ugyan látták, de a velem beszélő hangját nem hallották. / Ezt kérdeztem akkor: Mit tegyek, Uram? Az Úr pedig azt felelte nekem: Kelj fel, menj Damaszkuszba, és ott megmondják neked mindazt, amit tenned kell, amit Isten felőled elrendelt. / Mivel pedig annak a fényességnek a ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek; úgy mentem be Damaszkuszba. / Egy bizonyos Anániás pedig, aki törvény szerint élő kegyes férfi, aki mellett bizonyosságot tesznek az ott lakó zsidók mind, / eljött hozzám, eléim állt, és így szólt: Testvérem, Saul, láss! És én abban a pillanatban ismét láttam, és rátekintettem. / Ő pedig ezt mondta nekem: Atyáink Istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát, meglásd az Igazat, és hangot hallj az ő ajkáról. / Mert az ő tanúja leszel minden ember előtt arról, amiket láttál és hallottál. / Most tehát miért késlekedsz? Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét. / Történt azután, hogy visszatértem Jeruzsálembe, és a templomban imádkoztam: révületbe estem.”

Egy lelkipáter tanácsadó és orvos útmutatása segíthet fontossági sorrendünk felülvizsgálásában: „Hagyjak el valami jó dolgot, hogy valami jobbat találjak!”

Urunk bátorít minket, és azt ígéri nekünk: *„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni, majd megtudjátok! (Ézs 43,19a.)*

Imádkozva fejezzük be ezt az esztendőt:

„Zsidók Királya és pogányok Üdvözítője, elhagytad isteni trónodat.

Egyszer majd minden térd meghajlik előtted, és mindenki Isten Fiaként magasztal.

Megtaláltuk amire vágyakoztunk: Isten kivezetett a sötétségből a világosságba.

Öröm tölti be immár mindennapi életünket.

Magasztalunk Uristen, aki nem szeged meg szavadat.

Zsidók Királya és pogányok Üdvözítője, akit kigúnyolnak, kinevetnek és kicsúfolnak.

Magaddal viszel minket halálodba és szenvedésedbe,

És mégis örökké érvényes módon: Istennel megengesztelve” (G. Czeschin).